

НОРА РОБЪРТС ГОРЕЩ ЛЕД

Превод от английски: Васил Ушев, 1999

chitanka.info

ГЛАВА 1

Той бягаше за живота си. А това не се случваше за първи път. Докато тичаше покрай елегантната витрина на „Тифани“, той се надяваше, че за него това няма да бъде и последният. Нощта бе хладна, априлският дъжд бе намокрил улиците и тротоарите. Имаше лек вятър, който даже и в Манхатън миришеше приятно на пролет. Той бе потен. Те бяха ужасяващо близо.

Пето авеню бе тихо, дори спокойно по това време на нощта. Уличните светлини периодично нарушаваха тъмнината; трафикът бе слаб. Не бе място, подходящо да се изгубиш в тълпата. Тичайки по Петдесет и трета улица, той се колебаеше дали да се скрие в метрото под сградата на „Тишман“ — но ако те го видеха, вероятно нямаше да може да излезе обратно.

Дъг чу писъка на гуми зад себе си и рязко сви зад ъгъла на „Картие“. Той почувства ужилването в горната част на ръката си, чу слабия пукот на изстреляния със заглушител куршум, но не спря да тича. Почти веднага помириша кръвта. Сега започваха да стават неприятни. А той имаше чувството, че могат да направят и доста по-лоши неща.

Но на Петдесет и втора улица имаше хора — на групички тук и там, някои се разхождаха, други стояха. Имаше шум — високи гласове, музика. Тежкото му дишане мина незабелязано. Той застана тихо зад една червенокоса жена, по-висока с четири или пет инча от неговите шест фута и почти два пъти по-масивна от него. Тя се люлееше в такта на музиката, идваща от нейното портативно стерео. Все едно да се скриеш зад дърво по време на буря. Дъг използва тази възможност да си поеме дъх и да провери раната си. Кървеше като заклано прасе. Без да се замисля, той измъкна от задния джоб на червенокосата раирана цветна кърпа, която видя, и я уви около ръката си. Жената не спря да се люлее — той имаше много леки пръсти.

По-трудно бе да убиеш човек открито, сред тълпата — реши той. Не че е невъзможно, но не е така лесно. Дъг продължи да се движи

бавно, преминавайки през различните групи хора, докато се озърташе и слушваше за дискретния черен линкълн. Близо до „Лексингтън“, той го видя да спира на една пресечка, а тримата мъже в елегантни черни костюми слизаха от колата. Те още не бяха го забелязали, но това нямаше да трае дълго. Мислейки бързо, той изучаваше внимателно тълпата, с която се беше смесил. Черното кожено яке с две дузини ципове можеше да свърши работа.

— Хей. — Той хвана ръката на момчето до него. — Ще ти дам петдесет долара за якето.

Момчето с белезникава остра коса и още по-бледо лице пренебрежително сви рамене.

— Разкарай се, това е истинска кожа.

— Сто долара тогава — промърмори Дъг.

Тримата мъже през това време се приближаваха.

Сега момчето прояви по-голям интерес. То обърна лицето си, така че Дъг видя малкото татуирано животинче на бузата му.

— Двеста долара и якето е твое.

Дъг вече бъркаше за портфейла си.

— За двеста искам и очилата.

Момчето махна слънчевите очила с огледални стъкла.

— Вземи ги.

— Добре, хайде да ти помогна за якето — с бързо движение Дъг издърпа дрехата, като натъпка банкнотите в ръката на момчето, облече якето, потискайки въздишка от болката в лявата ръка. Якето миришеше не много приятно на предишния си собственик. Пренебрегвайки миризмата, Дъг дръпна ципа нагоре. — Виж, насам идват трима души в костюми на собственици на погребални бюра. Те търсят статисти за един видеоклип с Били Айдъл. Ти и твоите приятели тук трябва да бъдете забелязани.

— Така ли?

Докато момчето се обръщаше с най-отегчения тийнейджърски израз на лицето си, Дъг се промъкваше през най-близката врата.

Вътре тапетите изглеждаха избелели под слабата светлина. Хората седяха до маси, застлани с бели покривки, под репродукции в стил арт деко. Проблясването на месинговите парапети оформяше пътеката към по-усамотените сепарета, както и към огледалния бар. С първото вдишване Дъг долови миризмата на френската кухня —

пелин, бургундско вино, мащерка. Набързо той обмисли дали да не си проправи път покрай метрдотела до някоя тиха маса, след което реши, че барът беше по-добро прикритие. Придавайки си отегчен вид, мушна ръце в джобовете и с наперена походка тръгна натам. Дори когато се облегна на бара, пресмяташе как и кога ще може да се измъкне.

— Уиски. — Той намести тъмните очила на носа си. — „Сигръмс“.

Остави бутилката. Остана прегърбен над бара, а лицето му — леко обърнато към вратата. Косата му бе тъмна, завита в яката на якето, лицето му бе гладко избръснато и слабо. Очите му, скрити зад огледалните очила, бяха насочени към вратата, докато гаврътна чашата и усети парливия вкус на уискито. Без да се колебае си сипа втора чаша. Умът му трескаво обмисляше всички варианти.

Беше научен от ранна възраст да обмисля всичко на крак, точно както бе научен да използва краката си за бягство, ако това бе най-доброто решение. Нямаше нищо против да се бие, но предпочиташе да използва преимуществото си. Той можеше да се справя открито и почтено или да се промъкне покрай най-тънката граница на честността в зависимост от това, кое беше най-изгодно.

Това, което той бе залепил с лейкопласт за гърдите си, можеше да бъде отговорът на неговия вкус към лукса и лекия живот — вкуса, който той винаги бе искал да култивира у себе си. Това, което бе навън, претърсващо улиците за него, можеше да бъде един бърз край на живота въобще. Притегляйки едното спрямо другото, Дъг предпочете да се бие за гърнето със злато.

Девојката зад него обсъждаше задълбочено последния роман на Мейлър. Друга група се занимаваше с идеята да тръгнат ли за някой джазклуб с по-евтино пиене. Хората на бара бяха повече самотници, реши той, дошли да пийнат след напрежението от работата и да се покажат на други самотници. Имаше облечени с кожени поли, с официални костюми, а и такива, които носеха маратонки. Доволен, Дъг измъкна една цигара. Можеше да избере и по-лошо място за укритие.

Блондинка в гълъбовосиво костюмче се промъкна на стола до него и поднесе запалката си към неговата цигара. Миришеше на „Шанел“ и водка. Кръстосвайки крака, тя довърши питието си.

— Не съм те виждала тук преди.

Дъг я измери бързо — достатъчно, за да усети леко премрежения ѝ поглед и хищната усмивка. Друг път може би щеше да я оцени.

— Не. — Той си сипа нова глътка.

— Офисът ми е на няколко пресечки отгук. — Дори след три водки „Столичная“, тя усещаше нещо арогантно, нещо опасно у мъжа до нея. Заинтригувана, се приближи още. — Аз съм архитект.

Косата на врата му се изправи, когато те влязоха вътре. И тримата изглеждаха изискани и преуспели. Обръщайки се, той видя над рамото на блондинката как се разделиха. Единият от тях застана лениво край вратата. Единственият път навън.

Привлечена повече, отколкото обезкуражена от липсата на отговор, блондинката сложи ръка на рамото му.

— И какво работиш?

Той остави уискито в устата си за момент, преди да го погълне.

— Извършвам кражби — каза ѝ така, защото хората рядко вярват на истината.

Тя се усмихна, докато вземаше цигара, после му подаде запалката си и зачака Дъг да ѝ запали цигарата.

— Сигурно е очарователно. — Тя дръпна бързо, издуха тънка струйка дим и измъкна запалката от пръстите му. — Защо не ми купиш едно питие и да ми разкажеш за всичко това?

Колко жалко, че не бе опитвал с подобно поведение преди, защото действаше толкова добре. За съжаление не му беше времето, а тя апетитно изпълваше малкото костюмче.

— Не тази вечер, сладурче.

Мислейки си за бизнеса, Дъг си сипа повече уиски и се премести встрани от светлината. Импровизирана маскировка можеше да свърши работа. Той усети натиска на цев върху ребрата си. Е, ясно е, че маскировката можеше и да не свърши работа.

— Излез навън, Лорд. Мистър Димитри е разстроен, че не си отишъл на срещата.

— Така ли? — и небрежно разклати уискито си в чашата. — Мислех да пийна няколко чашки първо, Ремо — трябва да съм загубил представа за времето.

Дулото на пистолета още веднъж го ръгна в ребрата.

— Мистър Димитри обича неговите служители да бъдат точни.

Дъг изпи до дъно уискито си, наблюдавайки в огледалото зад бара другите двама мъже, които заеха позицията зад него. Блондинката вече му обръщаше гръб и се оглеждаше за друга жертва.

— Уволнен ли съм?

Той си сипа друго питие и прецени преимуществата си. Трима на един — те бяха въоръжени, а той — не. Но все пак от тях тримата само Ремо имаше нещо, което можеше да мине за мозък.

— Мистър Димитри има навика да уволнява своите служители лично. — Ремо се ухили и показа перфектно пломбирани зъби под мустак, тънък като моливче. — А на теб той иска да отдели наистина специално внимание.

— Окей. — Дъг постави едната си ръка на бутилката с уиски, а другата върху чашата. — Какво ще кажеш за едно питие по-напред?

— Мистър Димитри не обича да се пие по време на работа, а ти закъсняваш, Лорд, истински закъсняваш.

— Да. Е, добре, неприятно е да се хаби хубавото питие — завъртайки се, той лисна уискито в лицето на костюмирания мъж отдясно. С тласъка от завъртането той се затича право към третия мъж, така че го блъсна в изложената витрина с десертите. Шоколадово суфле и плътен френски крем се разлетяха в симфония от висококалорични пръски. Вкопчени здраво като любовници, те се преобърнаха върху лимоновата торта.

— Ужасна загуба — промърмори Дъг и напъха шепа ягодов мус в лицето на другия.

Тъй като знаеше, че елементът на изненадата бързо ще бъде преодолян, Дъг използва най-солидното средство за защита. Той блъсна силно с коляното си слабините на своя опонент. След това се затича.

— Пишете го на сметката на Димитри — извика той, докато си проправяше път през маси и столове.

Импулсивно сграбчи един келнер, след това го насочи заедно с натоварения му поднос по посока на Ремо. Един печен гълъб полетя като куршум. С една ръка на месинговия парапет той се наведе напред и бързо се добра до вратата. Остави хаоса след себе си и се измъкна на улицата.

Той си купи малко време, но те ще бъдат зад него отново. А този път със сигурност ще бъдат с лоши намерения. Дъг затича нагоре към

града, като се питаше защо, по дяволите, човек никога не може да намери такси, когато му трябва.

Движението беше слабо на магистралата за Лонг Айланд, когато Уитни влезе в града. Полетът ѝ от Париж бе закъснял и самолетът кацна на летище „Кенеди“ един час след разписанието. Задната седалка и багажникът на нейния малък мерцедес бяха натъпкани с багаж. А радиото беше усилено, така че дрезгавата мелодия от последния хит на Спрингстийн рикошираше в колата и излизаше през отворения прозорец. Двуседмичното пътуване до Париж си беше нейният подарък за това, че най-после намери сили да прекрати годеща с Тад Карлис IV.

Уитни затананика в такт с Брус Спрингстийн, докато караше бавно след другите коли. Тя бе на двацет и осем години, привлекателна, умерено преуспяваща в собствената си кариера, а в същото време имаше достатъчно пари на фамилията, в случай че нещата тръгнат зле. Тя бе привикнала на охолство и на почтително отношение. Никога не ѝ се бе налагало да ги изисква, само ги очакваше. Тя се наслаждаваше на възможността да се вмъкне в някои от нийоркските тежкарски клубове късно през нощта и да открие, че те са пълни с познати хора.

Тя нямаше нищо против фотографите да я хващат в обективите си или клюкарските колони във вестниците да се занимават с поредната ѝ проява. Често се налагаше да обяснява на разярения си баща, че тя не беше скандална по възпитание, а по природа.

Тя обичаше бързи коли, стари филми и италиански ботуши.

В момента се питаше дали да отиде вкъщи, или да се отбие в заведението на Елен, за да разбере кой с какво се е занимавал през последните седмици. Тя не чувстваше, че изостава, а по-скоро усещаше лека досада. Повече от лека досада — признаваше тя. Тя почти се задушаваше от досада. Въпросът беше какво да предприеме срещу това.

Уитни бе продукт на нови пазари, големи пари. Израсна с усещането, че светът е в краката ѝ, но невинаги смяташе, че е интересно, за да си заслужава усилията. Питаше се къде бе предизвикателството. Къде бе — тя мразеше да използва тази дума —

целта? Кръгът от нейните приятели бе широк и погледнато отвън, сякаш бе разнообразен. Но влезеш ли веднъж в него, ти изведнъж виждаш истината под лъскавите тоалети и изисканите разговори, а това бе еднообразието у тези млади, градски, богати, разглежени хора. Къде беше тръпката? Помисли си, че това е добре казано. Тръпка бе една по-лека дума за употреба, отколкото думата цел. Нямаше никаква тръпка да отидеш с реактивен самолет до Аруба, щом можеш да го уредиш само с едно вдигане на телефона.

Нейните две седмици в Париж бяха тихи и спокойни — без никакви събития. Без събития. Може би там бе проблемът. Тя искаше нещо — нещо повече от онова, за което можеше да плати с чек или кредитна карта. Искаше действие. Уитни също познаваше себе си достатъчно добре, за да е сигурна, че може да бъде опасна в такова настроение.

Но не бе в настроение да си отиде вкъщи сама и да разопакова багажа си. Още повече не ѝ се ходеше в някакъв клуб, претръпкан с познати лица. Искаше нещо ново, нещо различно. Можеше да опита някои от новите клубове, които изникваха постоянно. Ако ѝ харесваше, щеше да пийне няколко чашки и да завърже разговор. Тогава, ако клубът я интересуваше достатъчно, можеше да каже няколко думи на подходящи места и да го издигне в най-новата гореща точка в Манхатън. Фактът, че тя имаше силата да направи това, не я изненада, а дори не я зарадва особено. Просто беше така.

Уитни спря рязко на една червена светлина и се надяваше да има време, за да реши. Изглежда, нищо не се случваше в живота ѝ напоследък. Нямаше никаква възбуда, никаква емоция.

Тя бе повече изненадана, отколкото уплашена, когато дясната врата на колата ѝ рязко се отвори. Един поглед върху черното яке с ципове и слънчевите очила на стопаджията бе достатъчен, за да поклати отрицателно глава.

— Не си в крак с модните тенденции — му каза тя.

Дъг хвърли поглед през рамо. Улицата бе чиста, но това нямаше да продължи дълго. Той скочи вътре и затвори вратата.

— Карай.

— Забрави го. Аз не разкарвам наоколо приятелчета, които носят миналогодишни дрехи. Разходи се сам.

Дъг напъха ръка в джоба си, използвайки показалеца си, за да имитира дуло на пистолет.

— Карай — повтори той.

Тя погледна към джоба му, след това отново в лицето му. По радиото дискожокерът обяви цял час изпълнение на стари парчета. Започна да се лее музиката на „Стоунс“.

— Ако там има пистолет, искам да го видя. В противен случай слизай.

От всички автомобили той пък можа да избере... Защо, по дяволите, тя не трепереше и не се молеше, както би направил всеки нормален човек?

— По дяволите, не искам да го използвам, но ако не включиш на скорост и не тръгнеш веднага, ще направя дупка в теб.

Уитни наблюдаваше образа си в огледалните стъкла на колата. Мик Джагър търсеше подслон от някого.

— Лайна — каза тя с ясна дикция.

За момент Дъг размисли дали да я удари, да я измъкне от колата и да подкара сам. Втори поглед през рамото му показа, че нямаше много време за губене.

— Вижте, госпожо, ако не се размърдате, в този линкълн зад нас има трима мъже, които ще направят много поразии на тази ваша играчка.

Тя погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза големия черен автомобил, който бавно се приближаваше.

— Баща ми имаше някога такава кола — изкоментира тя. — Аз винаги я наричах неговата погребална кола.

— Да, включвай на скорост или ще дойде ред на моето погребение.

Уитни се намръщи, гледайки в огледалото си черния линкълн, и тогава импулсивно реши да разбере какво ще се случи. Бързо включи на първа и прекоси кръстовището. Линкълнът веднага я последва.

— Те са след нас.

— Разбира се, че са след нас. — Дъг се изплю. — И ако не стъпиш здраво на газта, те ще се промъкнат на задната седалка и ще се ръкуваме.

Повече от любопитство Уитни натисна газта и зави надолу по Петдесет и седма. Линкълнът остана зад нея.

— Те наистина ни преследват — каза тя отново, но с лека възбуда.

— Това нещо може ли да върви по-бързо?

Тя се обърна усмихнато към него.

— Шегуваш ли се?

Още преди той да отговори, тя рязко увеличи скоростта и излетя като куршум. Това беше определено най-интересният начин да се прекара вечерта, който тя можеше да си представи.

— Мислиш ли, че мога да ги загубя? — Уитни погледна зад себе си, извивайки врата си, за да разбере дали линкълнът ги преследваше. — Гледал ли си някога филма „Булит“? Разбира се, ние тук не разполагаме със същите елегантни хълмове, но...

— Хей, внимавай!

Уитни се извърна и завъртайки рязко волана, успя да завие покрай един бавно движещ се седан.

— Виж какво — Дъг стисна силно челюсти, — целта на всичко това е да останем живи. Ти гледай пътя, а аз ще гледам линкълна.

— Не бъди толкова гаден. — Уитни се наклони при следващия завой. — Знам какво правя.

— Гледай къде караш! — Дъг грабна кормилото и силно го завъртя, така че избегна удара с една паркирала кола. — Проклета идиотка!

Уитни вирна брадичка.

— Ако смяташ да ме обиждаш, просто ще трябва да слезеш от колата.

Намалявайки скоростта, тя зави към тротоара.

— За бога, не спирай!

— Не мога да търпя обидите. Сега...

— Лягай долу! — Дъг я дръпна встрани и надолу към седалката една секунда преди предното стъкло да се пръсне във вид на огромна паяжина.

— Колата ми! — Тя се бореше, за да се изправи, но само успя да извие глава и да види счупеното. — Дяволите да го вземат, колата ми нямаше дори и драскотина. Имам я само от два месеца.

— Ще има много повече от драскотина, ако не стъпиш на газта и не продължиш да караш. — Както беше приведен, Дъг завъртя

кормилото към улицата и внимателно се огледа над арматурното табло.
— Сега!

Разярена, Уитни стъпи здраво на педала, навлизайки в уличното движение слепешком, докато Дъг в същото време държеше кормилото с една ръка, а с другата я притискаше надолу.

— Не мога да карам по този начин.

— Не можеш да караш също и с куршум в главата.

— Куршум? — Гласът ѝ трепереше не от страх, а от раздразнение. — Стрелят в нас?

— Те не хвърлят камъни.

Хващайки по-здраво волана, той го завъртя така, че колата се удари в тротоара и успя да завие вдясно. Ядосан, че не можа добре да овладее автомобила, той се огледа внимателно назад. Линкълнът все още бе там, но те бяха спечелили няколко секунди.

— Окей, седни, но стой наведена. И, за бога, продължавай да се движиш.

— Как ще мога да обясня това на застрахователната компания?

— Уитни надигна глава и се опита да намери чисто място в натрошеното предно стъкло. — Те никога няма да повярват, че някой е стрелял по мен, а освен това аз имам доста черни точки пред тях. Знаеш ли какви високи такси плащам?

— Мога да си представя по начина, по който шофираш.

— Е, това вече е прекалено — стискайки челюсти, Уитни зави наляво.

— Това е еднопосочна улица. — Той се огледа безпомощно. — Не видя ли знака?

— Знам, че е еднопосочна улица — промърмори тя и натисна още по-здраво газта. — Това е и най-прекият път през града.

— О, господи!

Дъг гледаше насрещните светлини, връхлитащи върху тях. Автоматично той грабна дръжката на вратата и се подпря за насрещния удар. Ако трябваше да умира, помисли с фатализъм, щеше да бъде по-добре да го застрелят красиво и чисто в сърцето, отколкото да бъде смачкан на някаква улица в Манхатън.

Пренебрегвайки писъка на клаксоните, Уитни мятеше колата надясно, а после наляво. Глупаци и малки животинчета — мислеше Дъг, докато се провираха между две връхлитащи върху тях коли.

Господ се грижи за глупаците и за малките животинчета. Той можеше само да бъде благодарен, че в момента е с една глупачка.

— Те все още са след нас. — Дъг се завъртя на седалката, за да види придвижването на линкълна.

До известна степен това бе по-леко, отколкото да гледа напред. Те се люшкаха от единия до другия край при нейните маневри между колите, докато тя зави зад следващия ъгъл, подхвърляйки го със сила към вратата. Дъг изруга и се хвана за ранената ръка. Болката се появи отново с глухо, постоянно туптене.

— Ще престанеш ли с опитите си да ни убиеш? Те не се нуждаят от допълнителна помощ.

— Винаги недоволен. — Уитни се обърна назад. — Нека ти кажа нещо — ти наистина не си приятен тип.

— Ставам тъжен, когато някой се опитва да ме убива.

— Добре, опитай се малко да се развеселиш — предложи Уитни. Тя зави внезапно, удряйки колата в тротоара. — Караш ме да се чувствам нервна.

Дъг се отпусна в седалката и се запита защо при толкова много възможности всичко трябваше да свърши по този начин — сплескан в някаква неразпознаваема маса в мерцедеса на една луда жена. Той можеше да отиде тихо с Ремо и да се остави Димитри да го убие с известна ритуалност. В това щеше да има повече справедливост.

Те бяха отново на Пето авеню, движейки се на юг със скорост доста над деветдесет мили според Дъг. Когато минаваха през една локва, водата изпръска колата до прозореца. Дори сега линкълнът беше на по-малко от половин пресечка зад тях.

— По дяволите! Сега те просто няма да ни изтърват.

— О, да. — Уитни се озъби и с един поглед в огледалото провери дистанцията. Тя никога не е била от лесно губещите. — Наблюдавай това.

Преди Дъг да може да си поеме дъх, тя завъртя мерцедеса на сто и осемдесет градуса и с пълна скорост се засили точно срещу линкълна.

Дъг следеше действията ѝ очарован и ужасен.

— О, боже!

Ремо, на предната дясна седалка на линкълна, реагира с чувство точно преди шофьорът да изгуби кураж и да завие към тротоара.

Скоростта ги пое през пешеходната зона и с впечатляващ лупинг те се забиха в блестящата витрина на „Годива Шоколатерис“. Без да намалява скоростта, Уитни завъртя отново мерцедеса и продължи надолу по Пето авеню.

Потъвайки в седалката си, Дъг изпусна серия продължителни, дълбоки въздишки.

— Госпожо — успя да каже той, — вие имате повече смелост, отколкото мозък.

— А вие ми дължите триста долара за предното стъкло — вече съвсем спокойно тя вкара колата в подземния паркинг на едно високо здание.

— Да. — Той потупа гърдите и тялото си, за да види дали беше невредим, — ще ви изпратя чек.

— В брой.

След като паркира колата, Уитни загаси двигателя и излезе навън.

— Сега можете да качите багажа ми. — Тя пусна куфара, преди да тръгне към асансьора. Може би коленете й трепереха, но да бъде проклетата, ако признае това. — Искам да пийна нещо.

Дъг погледна назад към входа на гаража и пресметна шансовете си. Може би час и половина вътре ще му осигури възможност да измисли най-добрия план. И освен това, разсъждаваше той, остава длъжник на тази жена. Той започна да взима багажа от колата.

— Има още багаж на задната седалка.

— Ще го взема по-късно.

Той метна на рамо една платнена чанта и грабна две кутии. „Гучи“ — отбеляза той с усмивка. А тя се пазареше за някакви си мижави триста долара.

Дъг влезе в асансьора и стовари безцеремонно двете кутии на пода.

— Връщате се от пътуване?

Уитни натисна бутона за четиридесет и втори етаж.

— Две седмици в Париж.

— Две седмици? — Дъг погледна към багажа. Тя беше споменала, че има още. — Леко ли пътувахте?

— Аз пътувам — каза Уитни доста надутото, — както ми харесва. Били ли сте някога в Европа?

Той се ухили и въпреки че слънчевите очила скриваха очите му, тя намери тази усмивка привлекателна. Той имаше добре оформена уста и зъби, които не бяха съвсем прави.

— Няколко пъти.

Те се измериха с погледи в мълчание. Сега беше първата възможност за Дъг да я огледа. Тя бе по-висока, отколкото очакваше, въпреки че той вече не бе сигурен какво точно бе очаквал. Косата ѝ бе почти напълно скрита под една мека, бяла шапка, но онова, което можеше да се види, бе така бледо, като на пънкаря, когото той спря на улицата, макар и с по-богат блясък. Периферията на шапката засенчваше лицето ѝ, но той можеше да види безукорно фин тен — слонова кост върху елегантни скули. Очите ѝ бяха кръгли, с цвета на уискито, което същата вечер той бе пил. Устата ѝ беше без червило и сериозна. Ухаеше на нещо меко и приятно, което ти се иска да докоснеш в тъмна стая.

Тя бе онова, което той определяше като нещо зашеметяващо, въпреки че, изглежда, нямаше явни заоблености под семплия самурен жакет и копринените панталони. Дъг винаги предпочиташе очевидното у жените. Може би прекалено пищното. Все пак той не изпитваше истинско затруднение да я гледа.

Уитни небрежно бръкна в чантата от змийска кожа и извади ключовете си.

— Тези очила са смешни.

— Да. Те добре си свършиха работата. — Той ги свали.

Очите му я изненадаха. Бяха много светли, много чисти и зелени, по някакъв начин в несъгласие с лицето му и неговия цвят, докато забележиш колко прави са и как внимателно гледат, сякаш той бе човек, който преценяваше всичко и всекиго.

Той не беше я разтревожил преди това. Очилата му придаваха вид на глупав и безобиден. Сега Уитни почувства първите усещания за дискомфорт. Кой, по дяволите, бе той и защо тези мъже стреляха по него?

Когато вратата на асансьора се отвори, Дъг се наведе да вдигне багажа. Уитни погледна надолу и забеляза тънката червена струйка, стичаща се по китката му.

— Ти кървиш.

Дъг погледна надолу безучастно.

— Да. Откъде ще минем?

Тя се поколеба само за момент. Можеше да бъде толкова кавалер, колкото и той.

— Надясно. И недей да цапаш с кръв пакетите — минавайки леко край него, тя превъртя ключа във вратата.

През раздразнението и болката Дъг забеляза, че тя притежава добра походка. Бавна и отпусната, с онова елегантно поклащане. Това го накара да си направи заключението, че тя бе жена, свикнала да бъде следвана от мъже. Бавно се приближи до нея. Уитни го изглежда, преди да отвори вратата. Запалвайки лампите, тя влезе и отиде направо на бара. Взе една бутилка коняк „Реми Мартен“ и сипа доста в две чаши.

Впечатлен, Дъг размисляше, докато разглеждаше апартамента ѝ. Килимът беше толкова дебел и мек, че той можеше щастливо да спи върху него. Имаше достатъчно познания, за да открие френското влияние в нейната мебелировка, но не чак толкова, че да посочи точната епоха. Тя бе използвала дълбоко сапфиреносиньо и жълто с цвета на горчица, за да омекоти ослепителното бяло на килима. Би могъл да отличи някоя антика, ако я видеше, а той видя доста такива предмети в стаята. Романтичният ѝ вкус бе така очевиден за него, както картината на Моне на стената, изобразяваща морски пейзаж. Доста добро копие, реши той. Ако имаше време да я заложи, щеше да има достатъчно пари да си плати пътя. Не му отне повече от един бегъл поглед констатацията, че той би могъл да напълни джобовете на якето с циповете с голямо количество от нейните модни, френски украшения и да ги заложи за един билет първа класа, който щеше да го отведе далеч от този град. Проблемът беше, че той не се осмеляваше да отиде в която и да е заложна къща в града. Не сега, когато Димитри беше пуснал своите пипала.

Тъй като мебелите не му бяха от полза, той не бе сигурен защо привличат вниманието му. При нормална обстановка би ги намерил твърде женствени и официални. Може би след такава вечер на преследване той се нуждаеше от удобствата на копринени възглавници и дантели.

Уитни отпи глътка коняк, носейки чашите през стаята.

— Можеш да занесеш тази в банята — каза тя, като му подаде напитката и небрежно хвърли кожата върху облегалото на канапето. — Ще хвърля поглед на ръката ти.

Дъг се намръщи, докато я гледаше да се отдалечава. Жените са родени да задават въпроси, и то много. Може би тази жена просто нямаше мозък да мисли за това. Неохотно той я последва заедно с аромата от нейния парфюм. Но тя беше от класа, призна той. Това не можеше да се отрече.

— Махни това яке и седни — разпореди се тя, пускайки водата върху една хавлиена кърпа с монограм.

Дъг съблече якето, стискайки зъби, докато измъкваше лявата си ръка. След като внимателно го сгъна и го сложи на ръба на ваната, той седна на един стол с висок гръб, какъвто всеки друг би използвал в трапезарията си. Погледна надолу и видя, че ръкавът на ризата му бе просмукан с кръв. Ругаейки, нави ръкава и откри раната.

— Аз мога да се оправя сам — промърмори той и посегна за кърпата.

— Стой спокойно. — Уитни започна да бърше засъхналата кръв с насапунисана гореща хавлия. — Не мога много добре да видя каква поразия е направена, докато не почистя.

Той се облегна назад, защото горещата вода беше успокояваща, а и тя пипаше внимателно. Но докато седеше така, той я наблюдаваше. Интересно що за жена е тя, питаше се той. Шофираше като невротична маниачка, обличаше се като манекен на „Харпърс Базар“, а пиеше — той бе забелязал, че тя вече бе пресушила коняка си — като моряк. Той щеше да се чувства доста по-удобно, ако просто бе показала малко истерия, както очакваше.

— Не искаш ли да знаеш как получих тази рана?

— Хмм. — Уитни притисна с една чиста кърпа раната, за да забави новото кървене. Понеже той искаше тя да го пита, беше решила да не прави това.

— Куршум — каза Дъг с охота.

— Наистина? — заинтересувана, Уитни отмести кърпата, за да погледне отблизо. — Никога не съм виждала рана от куршум.

— Страхотно. — Той погълна още коняк. — Как я намираш?

Тя сви рамене, преди да затвори огледалната вратичка на шкафчето.

— Не е ужасно впечатляваща.

Намръщен, той погледна надолу към раната. Наистина куршумът само го бе одраскал, но по него беше стреляно. Не всеки ден се случва

на един мъж да стрелят по него.

— Боли.

— А, добре. Ние ще го превържем. Драскотините не болят чак толкова, ако не ги гледаме.

Той я наблюдаваше как рови между кутийките с кремове за лице и масла за баня.

— Имате остър език, госпожо.

— Уитни — поправи го тя. — Уитни Макалистър.

Обръщайки се, тя подаде официално ръка. Устните му се извиха.

— Лорд. Дъг Лорд.

— Здравсти, Дъг. Сега, след като оправя това, ще трябва да обсъдим повредите по моята кола и плащането. — Тя се върна до шкафчето. — Триста долара.

Той отпи нова глътка коняк.

— Как разбра, че е триста долара?

— Представям ти най-ниската оценка. Не можеш да сложиш дори и една автомобилна свещ на мерцедеса за по-малко от триста долара.

— Ще имам да ти давам. Похарчих последните си двеста за якето.

— Това яке? — изненадана, Уитни заклати глава и го изгледа. — Изглеждаш ми по-умен.

— Трябваше ми — отвърна Дъг. — Освен това е истинска кожа.

Сега тя се изсмя.

— Истинска имитация.

— Какво искаш да кажеш?

— Това чудо с ципове не е дошло от никаква крава. А, ето го. Знаех си, че имам някъде — с доволно кимане тя измъкна едно шишенце от шкафчето.

— Тоя малък мръсник — смотолеви Дъг.

Не бе имал време и възможност да огледа отблизо своята покупка по-рано. Сега, на ялната светлина в банята, той видя, че не представлява нищо повече от евтин скарп. С цена двеста долара. Парещата болка в ръката го накара да трепне.

— Дявол да го вземе! Какво правиш?

— Слагам йод — му каза Уитни, намазвайки обилно.

Той се успокои и намръщен каза:

— Щипе.

— Не ставай бебе.

Тя уви бързо марля около горната част на ръката му и покри раната. Срязва лейкопласт, залепи марлята и леко го потупа по рамото.

— Готово — каза тя, доста доволна от себе си. — Като нова е.

Все още наведена над него, завъртя глава и му се усмихна. Лицата им бяха близо — нейното усмихнато, а неговото раздражено.

— Сега по въпроса за моята кола...

— Аз мога да бъда убиец, изнасилвач, психопат, ако искаш да знаеш.

Той го каза меко, по един опасен начин. Тя усети тръпка по гърба си и се напрегна.

— Не мисля така. — Тя взе празната си чаша и се върна в дневната. — Още едно питие?

По дяволите, тя имаше здрава психика. Дъг сграбчи якето и я последва.

— Не искаш ли да знаеш защо онези бяха по петите ни?

— Лошите момчета ли?

— Е, да, лошите момчета — повтори той изненадано със смях.

— Добрите момчета не стрелят по невинни минувачи. — Тя си сипа още едно питие и седна на канапето. — Така чрез елиминиране аз познах, че ти си доброто момче.

Той се усмихна отново и седна до нея.

— Доста хора може да не се съгласят с теб.

Уитни го изгледа изучаващо още веднъж над ръба на чашата си. Не, може би думата „добър“ бе твърде недостатъчна. Той изглеждаше прекалено сложен за тази дума.

— Добре де, защо не ми кажеш как така тези тримата искат да те убият.

— Просто си вършат работата. — Дъг отпи отново. — Те работят за един човек, който се казва Димитри. Той иска нещо, което аз имам.

— Какво е то?

— Маршрутът до един куп злато.

Той се надигна и закричи. В джоба си имаше по-малко от двайсет долара в брой и една изтекла кредитна карта. Нито едното, нито другото можеше да му плати пътя за напускане на тази страна. Това, което той имаше, скрито внимателно в кафяв опаковъчен плик,

струваше цяло състояние, но трябваше да си купи билет, преди да го осребри. Можеше да се опита да открадне някое портмоне на летището. Или по-добре е да се втурне в самолета, размахвайки картата си за самоличност и да разиграе ролята на нетърпелив агент на ФБР. Това бе свършило работа в Маями. Но сега май не беше най-доброто решение. Той знаеше достатъчно, за да се съобразява със своите инстинкти.

— Нуждая се от заем — измърмори той. — Неколкостотин, може и хиляда.

Замислено той се обърна и погледна към Уитни.

— Не става — протичко каза тя. — Ти вече ми дължиш триста долара.

— Ще си ги получиш — озъби се той. — По дяволите, след шест месеца ще ти купя цяла кола. Погледни на това като на инвестиция.

— Брокерът ми се грижи за това.

Тя отпи отново и се усмихна. Той бе много привлекателен в това настроение, неспокоен, не можеше да си намери място. Откритата му ръка очертаваше слаб жилест мускул. Очите му блестяха от ентузиазъм.

— Виж какво, Уитни. — Той се върна и седна на страничната облегалка на дивана до нея. — Една хилядарка. Това е нищо след всичко, което преживяхме заедно.

— То е седемстотин долара повече от онова, което ти вече ми дължиш — поправи го тя.

— Ще ти върна обратно два пъти повече до шест месеца. Трябват ми, за да купя билет за самолета и някои провизии... — Той хвърли поглед надолу към себе си, след това отново към нея с оная бърза, извиняваща се усмивка. — Една нова риза.

„Впечатляващо“ — помисли си тя заинтригувана. Всъщност какво означаваше един куп злато според него?

— Нуждая се от повече информация, преди да дам парите си.

Той беше очаровал открай време жените повече от парите. Сега дискретно взе нейната ръка между ръцете си, потърквайки с палец кокалчетата на пръстите ѝ. Гласът му бе мек и подкупващ.

— Богатство. Като онова, за което само четем във вълшебните приказки. Ще ти донеса диаманти за косата. Големи, блестящи диаманти. С тях ще изглеждаш като принцеса.

Той леко я докосна с пръст по бузата. Беше мека и хладна. За момент, само за момент, загуби нишката на своя разказ.

— Още едно нещо излязло от вълшебна приказка.

Той бавно махна шапката ѝ и с изненада и възхищение наблюдаваше косата ѝ, разливаща се надолу по раменете и ръцете ѝ. Светла като зимно слънце, мека като коприна.

— Диаманти — повтори той, прекарвайки пръсти през косата ѝ.
— Коса като тази трябва да има диаманти.

Тя бе запленена от него. Част от нея би повярвала на всичко, което той кажеше, би направила всичко, което той поискаше, докато продължаваше да я докосва по този начин. Но останалата част, оцелялата, бе тази, която успя да поеме контрола.

— Обичам диамантите. Но също така познавам доста хора, които плащат за тях и приключват с красиви стъкълца. Гаранции, Дъглас.

За да отвлече вниманието си, тя пийна още коняк.

— Аз винаги искам да видя гаранцията — сертификата за стойността.

Раздразнен, той стана. Тя създаваше илюзията за слаб противник, но беше доста упорита през цялото време.

— Виж, нищо не ми пречи просто да си го взема. — Той взе портмонето ѝ от канапето и ѝ го подаде. — Аз мога да си изляза с това оттук или можем да направим една сделка.

Ставайки, тя го издърпа от ръцете му.

— Аз не правя сделки, докато не знам всички условия. Имаш дяволското нахалство да ме заплашваш, след като ти спасих живота.

— Ти ми спаси живота? — избухна Дъг. — Та ти, по дяволите, почти ме уби двайсет пъти.

Брадичката ѝ се вдигна. Гласът ѝ стана царствен и надменен.

— Ако не бях надхитрила онези мъже, повреждайки колата си между другото, ти щеше да плуваш в Ийст Ривър.

Образът беше твърде близо до истината.

— Гледала си прекалено много филми на Кагни — ѝ отвърна той.

— Искам да знам какво имаш и къде смяташ да отидеш.

— Загадка. Имам парченцата за сглобяване на един пъзел и отивам в Мадагаскар.

— Мадагаскар?

Заинтригувана, тя прехвърли в съзнанието си това име. Горещина, душни нощи, екзотични птици, приключение.

— Какъв вид загадка? Какъв вид богатство?

— Това е моя работа.

Пазейки ръката си, той навлече якето отново.

— Искам да го видя.

— Не можеш да го видиш. То е в Мадагаскар.

Той извади една цигара с пресметнато движение. Можеше да ѝ каже достатъчно, но само да я заинтригува, без да причинява тревога. Издишвайки дима, той се огледа из стаята.

— Изглежда, ти знаеш нещичко за Франция.

Очите ѝ се свиха.

— Достатъчно, за да си поръчам ордъвър и „Дом Периньон“.

— Да, сигурен съм. — Той повдигна инкрустирана с перли кутийка за емфие от един старинен скрин. — Нека само да кажем, че нещичката, които търсим, имат френски акцент. Стар френски акцент.

Тя притисна горната си устна със зъби. Той натисна вярното копче. Малката кутийка за емфие, която прехвърляше между ръцете си, бе на двеста години и представляваше част от една изключителна колекция.

— Колко стар?

— Два века. Виж какво, сладурче, ти можеш да ме подкрепиш. — Той остави кутийката обратно на мястото ѝ и се запъти към нея. — Приеми го като една културна инвестиция. Взимам парите и се връщам при тебе с няколко бижута.

Двеста години означаваха Френската революция. Мария и Луи. Разкош, упадък и интриги. Докато го обмисляше, на лицето ѝ се появи усмивка. Историята винаги я беше очаровала, особено френската история с нейната царственост и дворцова политика, философи и художници. Ако той наистина имаше нещо — а изразът на очите му я убеждаваше в това — защо да няма и тя дял? Преследването на едно богатство щеше да е по-интересно, отколкото един следобед в заложна къща „Сотбис“.

— Да кажем, че имам интерес — започна тя, обмисляйки своите условия. — Какъв заем ще бъде необходим?

Той се засмя. Не беше мислил, че тя така лесно ще налага стръвта.

— Две хиляди.

— Аз нямам предвид пари. — Уитни пропъди мисълта за пари, така както само богатите можеха да сторят това. — Аз имам предвид как ние ще вземем богатството?

— Ние? — Той вече не се усмихваше. — Няма никакво ние.

Тя оглеждаше ноктите си.

— Няма ние, няма пари. — Тя седна, протягайки ръце на гърба на канапето. — Никога не съм ходила в Мадагаскар.

— Ами тогава обади се на туристическия си агент, сладурче. Аз работя сам.

— Много лошо. — Тя раздвижи косата си и се усмихна. — Добре, беше ми приятно. Сега, ако обичаш да ми платиш за щетите...

— Виж какво, нямам време да... — Той спря, чувайки тихия звук зад себе си.

Обръщайки се бързо, Дъг видя как кръглата дръжка на вратата се завърта бавно първо надясно, после наляво. Той вдигна ръката си, давайки знак за тишина. — Иди зад дивана — прошепна той, докато оглеждаше стаята за подходящо хладно оръжие. — Стой там и не издавай нито звук.

Уитни започна да се противи, но чу тихия звук на ключалката. Тя видя как Дъг вдигна една тежка порцеланова ваза.

— Скрый се — изсъска той отново, докато гасеше светлините.

Решена да изпълни съвета му, Уитни пропълзя зад дивана и зачака.

Дъг застана зад вратата, гледайки как тя се отваря бавно и тихо. Той хвана здраво вазата в двете си ръце и му се прииска да узнае колко от тях ще трябва да се справи. Почака, докато първата сянка влезе изцяло в стаята, след това, повдигайки вазата над главата си, силно я стовари надолу. Чу се трясък, пъшкане и глухо тупване. Уитни различи тези три звука, преди да започне хаосът.

Имаше трополене на крака, друго счупване на стъкло — ако се съди по посоката на звука, това беше нейният майсенски сервиз за чай. Чу се мъжка ругатня. Приглушен пукот бе последван от ново счупване на стъкло. Куршум от заглушител — реши тя. Беше чувала звука от среднощните филми и можеше да го разпознае. А стъклото — обръщайки глава, тя видя дупката на витражния прозорец зад нея.

Домоуправителят въобще нямаше да хареса тази работа, реши тя. Ни най-малко. А тя вече беше в неговия черен списък, когато последната сбирка тук стана малко необичайна. По дяволите, Дъглас Лорд ѝ носеше твърде много тревоги. Богатството — тя събра вежди — добре беше богатството да си струва тревогите.

След това бе тихо, навсякъде съвсем тихо. В тишината всичко, което тя можеше да чуе, бе звукът от дишане.

Дъг се притисна в тъмния ъгъл и хвана пистолета калибър 45 милиметра. Имаше още един човек, но поне той сега не беше без оръжие. Той не обичаше оръжията. Човек, който ги използва, в общи линии приключва, заставайки от погрешната страна на дулото, а това не си заслужаваше удобството да ползваш оръжие.

Той бе твърде близо до вратата и можеше да се промъкне през нея и да изчезне, без да бъде забелязан. Ако не беше жената зад канапето и обстоятелството, че я вкара в тази авантюра, той щеше да се измъкне. Фактът, че не може да направи това, го накара да се разяри срещу нея. Той трябваше, просто трябваше по необходимост да убие човек, за да излезе. Той бе убивал преди, съзнаваше, че вероятно ще го прави отново. Но това бе една частица от живота му, на която никога не гледаше без чувството за вина.

Дъг докосна превръзката на ръката си и пръстите му се намокриха от кръвта. Да го вземат мътните, не може да седи тук и да чака кръвта му да изтече, докато умре. Движейки се безшумно, той се промъкна покрай стената.

Уитни трябваше да сложи ръка на устата си, за да спре вика на уплаха, когато видя сянката, движеща се към края на канапето. Това не беше Дъг; тя забеляза веднага, че вратът бе твърде дълъг, а косата твърде къса. Тогава тя улови полъха на движение от нейната лява страна. Сянката се обърна натам. Преди да има време да мисли, Уитни свали обувката си. Държейки в ръка хубавата италианска кожа, тя се прицели с триинчовия ток в главата на сянката. С цялата сила, която можа да събере, тя нанесе рязък удар.

Чу се изпъшкване, а след това тупване на пода.

Изненадана от себе си, Уитни вдигна триумфално обувката си.

— Улучих го!

— Велики боже! — Дъг мърмореше, докато прекосяваше стаята, сграбчи ръката ѝ и започна да я тегли със себе си.

— Оставих го на място студен — каза тя на Дъг, докато той летеше към стълбището — с това. — Тя дръпна обувката, която бе притисната между неговата ръка и нейната. — Как ни намериха?

— Димитри. Разбрал е адреса по номера на колата — каза той ядосан на себе си, защото не се бе сетил по-рано.

Преминавайки следващата отсечка от стълбището, той започна да крои нови планове.

— Толкова бързо? — Тя се изсмя рязко. Адреналинът вече циркулираше в тялото ѝ. — Да не би този Димитри да не е човек, а магьосник?

— Той е човек, който притежава други хора. Той може да вдигне телефона и за половин час да разбере какъв е кредитът на твоята банкова карта и какъв номер обувки носиш.

Това можеше и нейният баща. Това беше бизнес. А тя разбираше бизнеса.

— Виж какво, аз не мога да тичам изкривена на една страна, дай ми няколко секунди. — Уитни издърпа ръката си от неговата и сложи обувката си. — Какво ще правим сега?

— Трябва да стигнем до гаража.

— Четирийсет и два етажа надолу?

— Асансьорите нямат задни врати — с тези думи той хвана ръката ѝ и започна отново да тича по стъпалата. — Не искам да излизаме от асансьора близо до твоята кола. Той сигурно е оставил някого да я наблюдава за всеки случай, ако ние се доберем чак до там.

— Тогава защо ще ходим до гаража?

— Ние все още се нуждаем от кола. Аз трябва да отида до летището.

Уитни преметна каишката на портмонето през главата си, за да може да се залови за парапета, докато тичат.

— Ти ще откраднеш някоя кола?

— Това е идеята. Ще те оставя в някой хотел, регистрирай се под друго име, след това...

— О, не — прекъсна го тя, междуременно отбелязвайки за себе си, че преминават двайсетия етаж. — Ти няма да ме захвърлиш в някой хотел. Челно стъкло — триста, витражен прозорец — хиляда и двеста, дрезденска ваза, датирана 1865 — две хиляди двеста седемдесет и пет. — Тя разтвори портмонето си, измъкна един бележник от него и

продължи да тича. Когато успя да си поеме дъх, започна да смята. — Сега ще събера цифрите.

— Ще ги събереш — каза той мрачно. — Сега си пази силите.

Тя продължи да бяга и започна да разработва плана си.

Когато стигнаха до нивото на гаража, тя имаше сили да се облегне без дъх на стената, докато той надничаше през една ключалка на вратата.

— Окей, най-близката кола е едно порше. Аз ще изляза първи. След като вляза в колата, ще дойдеш и ти. И се движи ниско, близо до пода.

Той измъкна пистолета от джоба си. Тя улови израза на лицето му. Израз на отвращение? — запита се тя. Защо той ще гледа към един пистолет така, сякаш е нещо гадно? Тя мислеше, че един пистолет ще пасне в ръката му леко, по начин, съответстващ на един човек, който висеше в полутъмните барове и задимените хотелски стаи. Но пистолетът не му пасваше леко. Той въобще не пасваше в ръцете му. След това той мина през вратата на гаража.

Кой беше Дъг Лорд наистина? — Уитни запита себе си. Беше ли той гамен, мошеник или жертва?

Поради усещането й, че той беше и трите неща, тя бе пленена и решена да узнае причината.

Приклепнал, Дъг извади нещо, което приличаше на джобно ножче. Уитни видя как той си поигра с ключалката за момент, след това тихо отвори дясната врата. Какъвто и да бе, отбеляза Уитни, той бе добър при разбиването и проникването. Оставяйки това за по-късно, тя пропълзя през вратата на колата. Той бе вече на мястото на шофьора и работеше нещо с кабелите под таблото, когато тя влезе вътре.

— Проклети чужди коли — мърмореше той. — Дай ми шевролет някой ден.

С широко отворени от възхищение очи Уитни чу как двигателят заработи.

— Можеш ли да ме научиш как се прави това?

Дъг й хвърли един поглед.

— Само се дръж. Този път карам аз — включвайки поршето на заден ход, той го изтегли пред другите коли. След това на предна, докато стигнаха до изхода на гаража, скоростта беше нараснала до шейсет мили. — Имаш ли любим хотел?

— Няма да ходя на хотел. Ти няма да се измъкнеш от погледа ми, Лорд, докато сметката ти не излезе на нула. Там, където си ти, отивам и аз.

— Виж, аз не знам колко време имам.

Той наблюдаваше внимателно огледалото за обратно виждане, докато шофираше.

— Това, което ти нямаш всъщност, са парите — му напомни тя.

Уитни извади бележника си и започна да пише сбити колонки.

— А досега ти ми дължиш за предното стъкло, за една антична порцеланова ваза, за майсенски сервиз за чай — хиляда и петстотин дотук, а също и за витражното стъкло на прозореца, стават още повече.

— Тогава някоя и друга хилядарка няма да е от съществено значение.

— Всяка друга хилядарка е от съществено значение. Твоят кредит е добър само докато аз мога да те наблюдавам. Ако искаш билет за самолет, трябва да вземеш съдружник.

— Съдружник? — Той се обърна към нея, питайки се защо просто не ѝ вземе портмонето и не я изхвърли през вратата. — Аз никога не вземам съдружници.

— Тоя път ще вземеш. Фифти-фифти.

— Аз имам отговорите.

Истината бе, че той имаше въпросите, но сега нямаше да се тревожи за подробности.

— Но ти нямаш заема.

Той се включи в щатската магистрала. Не, по дяволите, той нямаше заема, а се нуждаеше от него. Така че засега той имаше нужда от нея. По-късно, когато ще бъде на няколко хиляди мили от Ню Йорк, можеха да обсъдят допълнително условията.

— Окей, сега колко пари имаш у себе си?

— Двеста.

— Двеста? Глупости. — Той задържа скоростта на колата на петдесет и пет мили в час. Не можеше да си позволи да бъде спиран от полицията. — Това няма да ни свърши работа по-далече от Ню Джърси.

— Не обичам да нося много пари в брой.

— Страхотно. Аз имам документи, струващи милиони, а ти искаш да ги купиш за двеста долара.

— Двеста, плюс онези, които ми дължиш. И... — Тя извади портмонето си. — Аз имам и пластмасовата картичка — усмихвайки се, тя показа една златна кредитна карта на Американ Експрес. — Никога не напускам дома си без нея.

Дъг се вгледа в кредитната карта, след това отхвърли глава назад и избухна в смях. Може би тя причиняваше повече тревоги, отколкото си струваше, но той беше започнал да се съмнява в това.

Ръката, която посегна към телефонната слушалка, беше пълна и много бяла. На китката белите маншети бяха закопчани с бутонели с кръгли сапфири. Ноктите на ръката бяха излъскани до матов блясък и грижливо подрязани. Самата слушалка беше бяла, груба, хладна. Пръстите я обхващаха, три от тях с елегантен маникюр, а четвъртият представляваше малко чуканче на мястото, където трябваше да бъде нокътят.

— Димитри. — Гласът беше мелодичен. Чувайки го, Ремо започна обилно да се поти. Той дръпна от цигарата си и заговори бързо, преди да издиша дима:

— Те се измъкнаха.

Мъртва тишина. Димитри знаеше, че тя бе по-ужасяваща от стотици проклетия. Той я използва пет секунди, десет.

— Трима мъже срещу един и една млада жена. Колко неефективно.

Ремо разхлаби връзката на врата си, за да може да диша.

— Откраднаха едно порше, сега ги следваме към летището. Няма да стигнат далеч, мистър Димитри.

— Не, те няма да стигнат далеч. Аз трябва да направя няколко обаждания, имам да... натисна малко копчета. Ще се срещнем след ден или два.

Ремо потърка устата си с ръка и облекчението го заля.

— Къде?

Чу се смях, мек, далечен. Чувството за облекчение се изпари.

— Намери Лорд, Ремо. Аз ще те открия.

ГЛАВА 2

Ръката му беше скована. При завъртането си настрани Дъг изпъшка от раздразнение и без да усети, бутна превръзката. Лицето му бе обърнато към меката, пухена възглавница, покрита с памучна калъфка. Под него чаршафът бе топъл и гладък. Предпазливо раздвижвайки лявата си ръка, той се обърна по гръб.

Стаята бе тъмна, създавайки у него представата, че все още е нощ; той погледна часовника си. Девет и петнайсет. По дяволите! Той прекара ръка по лицето си, надигайки се в леглото.

Трябваше да бъде в някой самолет на половината разстояние до Индийския океан, вместо да се излежава в някаква си съмнителна хотелска стая във Вашингтон. Тъпа стая в съмнителен хотел, припомни си той натруфеното фоайе с червения килим. Бяха пристигнали в един и десет и той дори не можа да пийне една глътка. Ще оставим Вашингтон на политиците. На него му стига Ню Йорк.

Първият проблем беше, че Уитни държи здраво портмонето си и не му дава никакъв избор. Следващият проблем беше нейната правота. Той само мислеше за измъкване от Ню Йорк, а тя се бе сетила за подробности, като паспортите например.

Така че да са й живи и здрави връзките в окръг Колумбия, помисли си той. Щом връзките можеха да съкратят бумацината, той бе изцяло за тях. Дъг огледа скъпата стая, която бе малко по-голяма от килер за метли. Тя ще му я впише в сметката; за него беше ясно, докато поглеждаше с присвити очи към свързващата врата между двете съседни стаи. Уитни Макалистър притежаваше ума на добър бизнесмен. А лицето й приличаше на...

С крива усмивка той поклати глава и се облегна назад. По-добре да забрави за лицето и за останалите й атрибути. На него му трябваха парите й. Жените можеха да почакаат. Веднъж да получи онова, за което беше тръгнал, можеше да плува сред тях, потопен до шия, стига да поиска.

Извиканият образ бе достатъчно приятен, за да задържи усмивката му в следващата минута. Блондинки, брюнетки, червенокоси, закръглени, слабички, ниски и високи. Нямаше смисъл да бъде пренебрежителен, а той смяташе този път да бъде много щедър. Първо, трябваше да получи проклетия паспорт и визата. Той се намръщи. Дяволски бюрократични боклуци. Него го чакаше цяло съкровище, един професионален трошач на кости дишаше във врата му, а в съседната стая му се беше натресла една шантава жена, която дори нямаше да му купи пакет цигари, без да ги отбележи в малкото бележниче, пазено в нейната малка чантичка портмоне от змийска кожа за двеста долара.

Тази мисъл го подтикна да се пресегне за една цигара от пакета, оставен на нощното шкафче. Той не можеше да разбере нейното отношение. Когато му се случваше да има пари за харчене, беше твърде щедър. Може би прекалено щедър, реши той през смях. Със сигурност парите не оставаха никога за дълго у него.

Щедростта беше част от неговата природа. Жените бяха негова слабост — особено малките нацупени жени с големи очи. Без значение колко пъти бе разочарован от някоя, той неизменно попадеше на следващата. Преди шест месеца една малка сервитьорка, която се казваше Синди, го дари с две запомнящи се нощи и тъжна история за болна майка в Кълъмбъс. Накрая той се раздели с нейната компания, а също и с пет бона. Поначало той винаги ставаше жертва на големите очи.

Това нещо ще се промени вече, обеща Дъг на себе си. Веднъж да падне в ръцете му тоя куп злато, той знае как да го задържи. Сега ще купи оная голяма, скъпа вила на остров Мартиника и ще започне да живее така, както винаги си беше мечтал. Ще бъде щедър със своята прислуга. Той се бе грижил за чистотата на достатъчно богати хора, за да знае колко студени и безгрижни могат да бъдат те в отношението си към слугите. Разбира се, той беше се грижил за тях само докато можеше да ги обере, но това не променяше основния принцип.

Не работата при богатите му бе създава вкус към скъпите неща. Той си беше роден с него. Просто не бе роден с пари. Освен това чувстваше, че е по-добре да си роден с мозък. Благодарение на мозъка си и определени таланти човек може да получи онова, от което се нуждае или което иска от хората, които почти не забелязваха

оскубването. Професията поддържаше адреналина. Резултатът — парите просто ти позволяваха да се отпуснеш до следващия път.

Той знаеше как да го планира, как да го нагласи, как да го подреди. Той знаеше също високата цена на предварителните проучвания. Половината от нощта бе прекарал в проучване на всяка следа от информация, която можеше да измъкне от плика. Това бе истинска загадка, но у него бяха всички парченца на мозайката. На него единствено му трябваше време, за да ги сглоби.

Чисто напечатаните листове с преводите, които той бе прочел, можеха да бъдат една красива история за някои или урок по история за други — борбата на аристократите да спасят своите скъпоценности и своите скъпи личности от разкъсаната от революция Франция. Той бе прочел думи на страх, на признание и отчаяние. В запечатаните оригинали от найлоновата папка той бе видял липсата на надежда в ръкописите от думи, които той не можеше да прочете. Но той също бе чел за интриги, за кралското семейство и за богатството. Мария-Антоанета. Робеспьер. Огърлици с екзотични имена, скрити зад тухлени зидове или изнесени в каруци, возещи картофи. Гилотината, отчаяните бягства през Ламанша. Интересни събития, пропити с история и обагрени с кръв. Но диамантите, есмалдите, рубините с размер на кокоши яйца бяха също истински. Някои от тях никой не бе виждал отново. Някои бяха използвани, за да се купят живот или храна, или мълчание. Други бяха пътували през океаните. Дъг вадеше от ръкава си каре попове; той се усмихна. Индийският океан — маршрутът за търговци и пирати. А на брега на Мадагаскар, скрит от векове, пазен за една кралица, бе отговорът на неговите мечти. Той щеше да го открие с помощта на дневника на едно младо момиче и отчаянието на един баща. Тогава той никога нямаше да погледне назад.

Бедното дете, мислеше той, представяйки си младото френско момиче, което бе описало своите чувства преди двеста години. Той се питаше дали преводът, прочетен от него, наистина бе предал всичко, което тя бе преживяла. Да можеше да прочете оригиналния френски текст... Той сви рамене и си напомни, че момичето е отдавна мъртво и че това не го засяга. Но тя всъщност бе дете, уплашено и объркано.

„Защо те ни мразят? — бе написала тя. — Защо гледат на нас с такава омраза? Татко казва, че трябва да напуснем Париж, а аз мисля, че никога няма да видя дома си отново.“

И тя никога не го е видяла, размишляваше Дъг, защото войната и политиката се вършат заради големите неща, а потъпкват малкия човек. Франция по време на революцията или някоя запарена дупка в джунглите на Виетнам. Това никога не се променяше. Той знаеше просто какво означава да се чувстваш безпомощен. Никога нямаше вече да се чувства така.

Той се протегна и се замисли за Уитни.

За добро или зло той склучи сделка с нея. Никога не обръщаше гръб на една сделка освен ако не бе сигурен, че може да не спечели с нея. Все пак дразнеше го това, че трябва да зависи от нея за всеки долар.

Димитри го беше наел да открадне документите, защото той беше, Дъг призна честно, докато дърпаше дима, един много добър крадец. За разлика от стандартната тайфа на Димитри той никога не беше смятал, че едно оръжие може да се справи с острия ум. Винаги бе предпочитал да живее, уповавайки се на последното. Дъг знаеше своята репутация на човек, който извършва фина, тиха работа, и това му бе спечелило обаждането от Димитри и поръчката да задигне един тлъст плик от сейф в изключителния офис близо до Парк авеню.

Работата си беше работа, а щом човек като Димитри имаше желание да плати пет хиляди за една купчина документи, голяма част от които бяха с избледняло мастило, написани на чужд език, Дъг нямаше да спори. Освен това той имаше да погасява и някои дългове.

Наложил му се да премине през две сложни алармени системи и четирима пазачи, преди да може да свие тази скъпоценност от сейфа в стената. Той можеше да се оправя с ключалките и алармите. Това бе дар божи, реши Дъг. Човек не бива да пропилява дадените му от Бога таланти.

Работата беше, че той изпълни всичко точно. Не бе взел нищо друго освен документите, въпреки че до тях в сейфа имаше една много интересна черна касетка. Той никога не бе смятал, че изваждането им и прочитането им беше нещо повече от изпълнението на неговите задължения по поръчка. Той не бе очаквал, че ще бъде шокиран от преводите на писмата или на някакъв дневник, или документи, създадени преди двеста години. Може би любовта му към добрата история или уважението му към писменото слово бяха разпалили така

въображението му при прочита на документите. Но впечатлен или не, той бе задължен да ги предаде. Сделката си беше сделка.

Той беше се отбил в една аптека, за да купи лейкопласт. Залепването на плика към гърдите му просто бе една предпазна мярка. Ню Йорк, като всеки голям град, беше претъпкан с нечисти хора. Разбира се, той пристигна на игрището в Ийст Сайд един час по-рано и се скри. Човек остава жив по-дълго време, ако си пази кожата.

Докато седеше зад храстите в дъжда, той разсъждаваше върху това, което беше прочел — кореспонденцията, документите и подредения опис на бижутата и скъпоценностите. Който и да бе събирал информацията, преведена така педантично, бе извършил всичко това с посвещението на професионален библиотекар. През ума му мина кратката мисъл, че ако бе имал време и възможност, той щеше да свърши докрай и останалата работа. Но сделката си беше сделка.

Дъг чакаше със сериозното намерение да предаде документите и да си вземе парите. Това беше така до момента, в който научи, че няма да получи петте хиляди долара, обещани му от Димитри. Той щеше да получи един двудоларов куршум в гърба и погребение в Ийст Ривър.

Ремо пристигна в черния линкълн с двама други мъже, облечени подходящо за мръсната работа. Те спокойно обсъждаха най-ефикасния начин да го убият. Куршум в главата, изглежда, беше методът, за който постигнаха съгласие, но те все още разработваха всички условности „кога“ и „къде“, докато Дъг се измъкваше зад храстите само на шест фута от тях. Изглежда, Ремо се притесняваше, че тапицерията на линкълна може да се нацапа с кръв.

Първоначално Дъг се ядоса. Без значение колко пъти го измамваха — той вече бе спрял да брои — това винаги го ядосваше. На тоя свят няма честен човек, си мислеше той, докато лейкопластът опъваше кожата му. Дори когато беше концентриран върху своето измъкване, Дъг започна да обмисля възможностите.

Димитри имаше репутацията на ексцентрик. Но той също имаше репутацията на човек, който избира победителите — от подходящия сенатор, на когото плащаше по ведомост, до най-доброто вино в зимника. Ако той искаше документите толкова много, че бе готов да прекъсне единия край, наречен Дъг Лорд, те би трябвало да струват нещо. В този момент Дъг реши, че документите са негови и че

бъдещето му е решено. Всичко, което трябваше да направи, бе да остане жив, за да си вземе богатството.

Рефлексивно той пипна ръката си сега. Изтръпнала — да, но вече оздравяваща. Трябваше да признае, че шантавата Уитни Макалистър бе свършила добре работата си. Той издуха дима между зъбите си, преди да смачка фасата. Тя вероятно ще впише и цигарата в сметката му.

В момента се нуждаеше от нея поне докато напуснеха страната. Веднъж да стигне до Мадагаскар, той ще я зареже. Бавна, ленива усмивка покри лицето му. Той имаше известен опит в избудалкването на жените. Понякога успяваше. Единствено съжеляваше, че няма да може да я види как ще недоволства и ще го проклина, когато разбере, че се е измъкнал. Представяйки си тези облаци от светла, слънчева коса, той си помисли, че щеше да бъде твърде зле да я прецака. Не можеше да отрече, че ѝ дължеше доста. Даже когато той въздъхна и започна да мисли с благодарност за нея, свързващата врата рязко се отвори.

— Още си в леглото? — Уитни стигна до прозореца и дръпна пердетата. Тя размаха ръка пред лицето си в желанието да прогони цигарения дим. Той отскоро е буден, реши тя. Пуши и крои планове. Много добре, тя също е направила някои изчисления. Когато Дъг изруга и погледна накриво към нея, тя кротко поклати глава. — Изглеждаш ужасно.

Той бе прекалено суетен, за да се мръщи. Брадата му беше набола, косата му бе разчорлена, а можеше и да убие някого и за една четка за зъби. От друга страна, тя изглеждаше така, сякаш излиза от магазина на Елизабет Арден. Гол в леглото, с чаршаф, стигащ до кръста му, Дъг се почувства в неизгодна позиция. Не му пукаше от това.

— Ти чукаш ли някога на вратите?

— Не и когато аз плащам за стаята — леко каза тя и прекрачи през захвърлените джинси на пода. — Закуската пристига.

— Прекрасно.

Пренебрегвайки сарказма му, Уитни се почувства у дома си, като се настани в долния край на леглото и протегна крака.

— Разполагай се удобно — каза Дъг сърдечно.

Уитни само се усмихна и разлюля назад косата.

— Свързах се с вуйчо Макси.

— С кого?

— Вуйчо Макси — повтори Уитни, оглеждайки набързо ноктите си. Тя наистина се нуждаеше от маникюр, преди да напуснат града. — Всъщност той не ми е вуйчо, аз просто го наричам така.

— А, този вид вуйчо — каза Дъг с насмешка на лицето.

Уитни го изгледа меко.

— Не бъди груб, Дъглас. Той е скъп приятел на нашето семейство. Може би си чувал за него. Максимилиян Тийбъри.

— Сенатор Тийбъри?

Тя разтвори пръстите си за последна проверка.

— Ти наистина си в течение на събитията.

— Виж какво, умнице. — Дъг я сграбчи за ръка така, че тя се изви и се озова почти в скута му, но само му се усмихна, знаейки, че все още тя държи асата. — Просто какво общо има сенатор Тийбъри тук?

— Връзки.

Тя прокара пръст по бузата му, цъкайки с език при вида на брадата му. Но брадата, откри тя, има свое собствено, примитивно привличане.

— Баща ми винаги е казал, че без секс можеш в критичния момент, но без връзките си загубен.

— Да? — хилейки се, той я повдигна така, че лицето ѝ беше близо до неговото, а косата ѝ се спусна по чаршафа. Отново долови нейния аромат, означаващ богатство и класа. — Всеки си има различни приоритети.

— Наистина.

Тя искаше да го целуне. Той изглеждаше груб, неспокоен и изтощен по начин, по който изглежда един мъж след нощ на буен секс. Интересно какъв любовник можеше да бъде Дъглас Лорд? Безпощаден. Тя усети сърцето си да тупти малко по-бързо при тази мисъл. Той миришеше на тютюн и пот. Приличаше на човек, който живее на ръба и се забавлява от това. Тя искаше да почувства тази умна, интересна уста върху своята, но не сега, все още не. Ако го целунеше веднъж, може би щеше да забрави, че трябва да бъде винаги една крачка пред него.

— Работата е в това — измърмори тя, оставяйки ръцете си да ровят в косата му, когато устните ѝ бяха само на един дъх от неговите,

— че вуйчо Макси може да извади паспорт за теб и две трийсет и две дневни визи до Мадагаскар в рамките на двайсет и четири часа.

— Как?

Уитни забеляза с весело раздражение колко бързо насмешката в неговия тон придоби бизнес оттенък.

— Връзки, Дъглас — игриво каза тя. — За какво са партньорите?

Той я стрелна изпитателно. По дяволите, тя ставаше много сърчна. Ако той не бе внимателен, тя щеше да бъде незаменима. Последното нещо, от което един мъж се нуждае, това е една незаменима жена, която има очи с цвят на уиски и кожа като кадифе. Тогави изведнъж му дойде наум, че те ще пътуват по същото време на следващия ден. С бързо възклицание той се преметна върху нея. Косата ѝ се разпиля по възглавницата. Очите ѝ, полупредпазливи, полусмеещи се, срещнаха неговите.

— Хайде да проверим за какво, партньоре — предложи той.

Тялото му беше кораво, както очите му можеха да бъдат, както ръката му, когато я сложи на лицето ѝ. Това бе възбуждащо. Той я възбуждаше. Но винаги бе жизненоважно да се балансира предимствата и недостатъците. Преди Уитни да може да реши дали да се съгласи, или не, на вратата се почука.

— Закуската — каза тя весело, измъквайки се изпод него. Ако сърцето ѝ биеше малко по-бързо, тя нямаше намерение да се занимава с него. Има достатъчно много работа.

Дъг постави ръце зад главата си и се облегна назад. Може би желанието бе прояво една дупчица в стомаха му или може би това бе гладът. Вероятно и двете.

— Нека да закусим в леглото.

Уитни изрази своето становище по неговото предложение, като го пренебрегна изцяло.

— Добро утро — каза тя усмихнато на сервитьора, който буташе количката със закуската в стаята.

— Добро утро, госпожице Макалистър. — Младият, масивен пуерториканец дори не погледна към Дъг. Очите му бяха вперени в Уитни. С движение, нелишено от чар, той ѝ подаде една розова пъпка.

— Благодаря ти, Хуан. Чудесна е.

— Смятах, че ще ви хареса. — Той ѝ отправи една бърза усмивка, показвайки ѝ здрави, равни зъби. — Надявам се закуската да

е окей. Донесох тоалетните принадлежности и хартията, както поискахте.

— О, това е чудесно, Хуан. — Тя се усмихна на мургавия сервитьор, както забеляза Дъг; в усмивката ѝ имаше много повече приветливост, отколкото към самия него. — Надявам се, че това не ти е причинило големи тревоги.

— О, не. За вас никога, госпожице Макалистър.

Зад гърба на сервитьора Дъг мълчаливо имитираше думите и мимиката му. Уитни само повдигна вежди, след това бързо подписа чека.

— Благодаря ти, Хуан. — Тя бръкна в портмонето си и извади двайсетачка. — Твоята помощ беше много полезна.

— Удоволствие е за мен, госпожице Макалистър. Вие просто ме извикайте, ако имате нужда от нещо. — Двайсетачката изчезна в джоба му със скоростта и дискретността на дългата практика. — Приятна закуска — все още усмихнат, той тръгна с гръб към вратата и излезе от стаята.

— Ти обичаш да пълзят пред теб, нали?

Уитни обърна една чашка от сервиза и си наля кафе. Между другото тя люлееше розовата пъпка под носа си.

— Сложи си панталоните и ела да закусиш.

— И ти бе дяволски щедра с малкото пари в брой, които са ни останали.

Тя не каза нищо, но той видя, че изважда малкия си черен бележник.

— Почакай малко, ти даде щедрия бакшиш, а не аз.

— Той ти купи самообръсначка и четка за зъби — каза тя меко. — Ще разделим бакшиша, защото твоята хигиена ме засяга в известна степен сега.

— Това е трогателна постъпка от твоя страна — изръмжа той.

Тогава, просто за да види до каква степен може да я притесни, той бавно се измъкна от леглото. Тя не ахна, не се отдръпна, не се изчерви. Просто го изгледа продължително и преценяващо. Бялата превръзка на ръката бе в остър контраст с матовия тен на кожата му. Господи, той имал хубаво тяло, помисли тя, докато пулсът ѝ започна бавно и глухо да тупти. Жилесто, слабо и умерено мускулесто. Гол, небръснат, полуусмихнат, той изглеждаше по-опасен и по-

привлекателен от всеки мъж, когото тя бе срещала. Но няма да му достави удоволствието да разбере това.

Без да сваля очите си от него, Уитни вдигна чашката с кафе.

— Спри да се перчиш, Дъглас — каза тя кротко, — и си сложи панталоните. Ще ти изстинат яйцата.

По дяволите, тя бе хладнокръвна мадама, помисли си той, сграбчвайки джинсите си. Поне веднъж обаче той ще я види как се изпотява. Стоварвайки се в стола срещу нея, Дъг започна да се тъпче с горещи яйца и препечен крехък бекон. В момента бе твърде гладен, за да изчислява колко му струва луксът на румсървиса. След като открие съкровището, ще може да си купи хотел дори.

— Всъщност коя си ти, Уитни Макалистър? — попита той с пълна уста.

Тя наръси с пипер яйцата си.

— В какъв смисъл?

Той се ухили доволен, че тя не отговаря лесно на въпросите.

— Откъде си?

— Ричмънд. Вирджиния — каза тя, преминавайки така бързо на гладкия акцент, характерен за жителите на щата Вирджиния, че човек можеше да се закълне, че тя постоянно говореше по този начин. — Семейството ми все още е там, на плантацията.

— Защо се премести да живееш в Ню Йорк?

— Защото се живее бързо.

Той посегна за една препечена филийка, подробно разглеждайки кошничката с желирани бонбони.

— Какво правиш там?

— Всичко, което ми хареса.

Той я погледна в знойните, с цвят на уиски очи, и ѝ повярва.

— Имаш ли работа?

— Не, аз имам професия. — Тя вдигна между двата си пръста парченце бекон и отхапа от него. — Аз съм дизайнер по вътрешно обзавеждане.

Той си спомни апартамента ѝ, атмосферата на елегантност, смесването на цветовете, уникалността на обстановката.

— Декоратор — размишляваше той. — Трябва да си доста добра.

— Естествено, а ти? — Тя сипа на двамата още кафе. — Ти какво правиш?

— Много неща. — Той взе сметаната, гледайки я. — Най-вече аз съм крадец.

Тя си спомни лекотата, с която той открадна поршетото.

— Трябва да си доста добър.

Той се разсмя, забавлявайки я.

— Естествено.

— Тази загадка, която ти спомена — документите — тя разчупи една препечена филийка, — ще ми ги покажеш ли?

— Не.

Тя сви очи.

— Откъде да знам, че ги имаш? Откъде да знам, дори и да ги имаш, че те си струват моето време, да не говорим за парите ми?

За момент той сякаш разсъждаваше, след това ѝ предложи бонбони.

— Вяра?

Тя избра желирани ягоди.

— Нека да се опитаме да не бъдем смешни. Как ги взе?

— Аз... ги придобих.

Отхапвайки от филийката, тя се загледа в него.

— Открадна ги?

— Да.

— От хората, които те преследваха ли?

— От човека, за когото те работят — поправи я Дъг. — Димитри. За нещастие той беше решил да ме изработи, така че всички други възможности отпаднаха. Притежанието е девет десети от закона.

— Предполагам — обмисли за момент факта, че в момента закусваше с един крадец, който притежаваше мистериозна загадка. Реши, че е правила и по-необикновени неща в живота си. — Е, добре, нека да разберем сега каква е формата на тази загадка?

Първоначално Дъг смяташе да ѝ даде и друг неконкретен отговор, след това улови изражението на очите ѝ. Хладна, напрегната решимост. По-добре бе да ѝ даде нещо поне докато получи паспорта и билета.

— Имам разни хартии, документи, писма. И ти казах, че става дума за неща отпреди двеста години. В тях има достатъчно информация, която ще ме отведе до купа злато, куп злато, за който

никой не знае къде се намира. — Когато една друга мисъл му дойде в главата, той се намръщи. — Говориш ли френски?

— Разбира се — каза тя и се усмихна. — И така, някои от картинките в мозайката са на френски. — След като той не отговори нищо, тя го погледна отново. — Защо никой не знае за твоя куп злато?

— Този, който е знаел, вече е мъртъв.

Не ѝ хареса начинът, по който каза това, но не искаше да му се противопоставя точно сега.

— Откъде знаеш, че са истински?

Очите му станаха напрегнати по особен начин, когато най-малко можеше да очаква.

— Чувствам го.

— А кой е този човек, дето те преследва?

— Димитри? Той е първокласен бизнесмен — в лошия бизнес. Той е умен, той е подъл, той е от ония приятелчета, които знаят латинското наименование на бръмбара, на който откъсват крилцата. Ако той иска тези книжа, те наистина са дяволски ценни. Ама наистина дяволски.

— Предполагам, че ще разберем това в Мадагаскар. — Тя взе вестник „Ню Йорк Таймс“, донесен от Хуан. Не ѝ харесваше начинът, по който Дъг бе описал мъжа, който го преследваше. Най-добрият начин да избегне мисълта за това, бе да мисли за нещо друго. Отваряйки страниците на вестника, тя задържа дъха си, след това ахна: — О, глупости.

С намерение да довърши яйцата си, Дъг безучастно реагира:

— Ммм?

— Сега го загазих — започна да пророкува тя, надигайки се и хвърляйки отворения вестник върху чинията му.

— Хей, не съм свършил още.

Преди да бутне вестника встрани, той видя фотографията на Уитни, която гледаше засмяно. Над нея с тлъсти букви бе написано: ЛИПСВА СЛАДОЛЕДЕНА НАСЛЕДНИЦА.

— Сладоледена наследница — измърмори Дъг, задълбочавайки се в текста. — Сладоледена... — устата му остана отворена, той изпусна вестника. — Сладоледът Макалистър? Това си ти?

— Косвено — му каза Уитни, крачейки из стаята, докато се опитваше да изработи най-добрия план. — Това е баща ми.

— Сладоледът Макалистър — повтори Дъг. — Копелето. Той прави най-добрия фонданов сладолед в цялата страна.

— Разбира се.

Чак тогава му светна, че тя не бе просто декоратор от добра класа, а дъщерята на един от най-богатите хора в държавата. Тя струваше милиони. Милиони. И ако той бъде заловен с нея, ще го обвинят в отвличането ѝ, още преди да е извикал адвокат, назначен от съда. Минимум двайсет години затвор, помисли си той, прекарвайки ръка през косата си. Дъг Лорд със сигурност знаеше как да се натъква на неприятности.

— Виж, сладурче, това променя нещата.

— Да, със сигурност — отговори тя. — Сега трябва да се обадя на татко. О, и на вуйчо Макси също.

— Да. — Той лапна набързо с вилицата последната част от яйцето, решавайки, че е по-добре да се нахрани, докато все още има възможност. — Защо не ми изчислиш сметката и ние вече можем да...

— Татко може да си помисли, че съм задържана за откуп или нещо подобно.

— Точно така. — Той грабна последното парче от препечената филийка. Така и така тя щеше да измисли начин той да плати храната, ами по-добре беше да ѝ се наслади. — А аз не искам да завършвам дните си с полицейски куршум в главата.

— Не ставай смешен. — Уитни го елиминира с махване на ръка, докато обмисляше своя подход. — Аз ще се свържа с татко — каза тихо тя. — От години го правя. Ще успея да го накарам, докато се оправя, да ми изпрати малко пари телеграфически.

— В брой?

Тя го погледна продължително и преценяващо.

— Това със сигурност ще привлече твоето внимание.

Той остави филийката настрана.

— Виж какво, прекрасна моя, ако ти знаеш как да се справиш с твоя старец, кой съм аз да споря? А докато кредитната карта е валидна и парите в брой, които ти можеш да получиш срещу нея, са добри, малко допълнително от зелените банкноти ще ми помогне да спя доста по-спокойно.

— Ще се погрижа за това. — Тя отиде до междинната врата и се спря. — Ти наистина можеш да ползваш душа и да се обръснеш,

Дъглас, преди да отидем да пазаруваме.

Той спря да разтрива брадата си.

— Да пазаруваме?

— Аз няма да отида на Мадагаскар с една блузка и един чифт памучни панталони. И със сигурност никъде няма да отида с теб, ако носиш риза само с един ръкав. Ще направим нещо за твоя гардероб.

— Аз мога сам да си избирам ризите.

— След като видях това ослепително яке, което ти носеше при нашата среща, имам право на съмнение — с тези думи тя затвори вратата между тях.

— Това беше маскировка — изкрещя той след нея, след това ядосан тръгна към банята. Тази проклета жена иска винаги да има последната дума.

Но той трябваше да признае, че тя имаше вкус. След двучасови покупки той носеше повече пакети, отколкото го интересуваха, но кройката на ризата му помагаше да се скрие леката издутина от плика, който той беше залепил отново на гърдите си. А на него му харесваше начинът, по който меката памучна тъкан докосваше кожата му. По същия начин му харесваше и движението на бедрата на Уитни под тънката бяла рокля. Все пак няма никакъв смисъл да се настройва така съгласявателски.

— Какво, по дяволите, ще правя аз в сако сред горите на Мадагаскар?

Тя го изгледа и оправи яката на ризата му. Той не искаше да носи риза с бебешки син цвят, но Уитни се поздрави за своето решение, което осигури подходящ цвят за него. Странно, той изглеждаше сякаш бе роден да носи ушити по поръчка панталони.

— Когато човек пътува, трябва да е готов за всичко.

— Не знам още колко имаме да ходим, скъпа, но ще ти кажа това. Ти трябва да си носиш собствения багаж.

Тя бутна леко новите си слънчеви очила.

— Джентълмен до мозъка на костите.

— Ти го каза. — Той спря до една дрогерия и прехвърли пакетите в едната ръка. — Виж, трябва ми някои неща оттук. Дай ми една двайсетачка. — Когато тя само повдигна вежди, той изруга: — Хайде, Уитни, ние ще го впишем в твоята проклета счетоводна книга все пак. Чувствам се гол без никакви пари в джоба си.

Тя го дари с една сладка усмивка, докато бъркаше в портмонето си.

— Тази сутрин въобще не ти пукаше да бъдеш гол.

Липсата на реакция от нейна страна по отношение на неговото тяло все още го смущаваше неприятно. Той измъкна банкнотите от ръката ѝ.

— Да, ще се занимаем някога и с този въпрос. След десет минути ще се видим горе.

Доволна от себе си, Уитни прекоси улицата към хотела и мина бързо през фойето. Тя се забавляваше много, дразнейки Дъг Лорд. Така не бе се чувствала от месеци. Прехвърли в другата си ръка елегантната кожена дреха, която бе си купила, и натисна бутона на асансьора за нейния етаж.

Нещата изглеждаха добре, реши тя. Баща ѝ сякаш бе облекчен от това, че тя е наред и не бе недоволен, когато научи, че отново напуска страната. Смеейки се на себе си, Уитни се опря на стената. Със сигурност бе осигурила на баща си няколко лоши момента през последните двайсет и осем години, но и този път се оправи. Във всеки случай тя смеси факти и измислици, докато баща ѝ бе успокоен. С хилядата долара, които той щеше да изпрати на вуйчо Макси този следобед, тя и Дъг щяха да бъдат на сигурна почва, преди да отлетят за Мадагаскар.

Дори и името я привличаше. Мадагаскар, унасяше се тя в мисли, докато бавно преминаваше коридора до стаята си. Екзотичен, нов, уникален свят. Орхидеи и тропическа зеленина. Тя искаше да види всичко, да го преживее, така както искаше да вярва в загадката, чула от Дъг, както и в това, че тя водеше до един куп злато.

Не бе златото онова, което я привличаше. Тя бе твърде привикнала към богатството, за да ѝ трепне сърцето при мисълта за още. Всъщност важна бе тръпката от търсенето, от намирането, която я теглеше натам. Доста странно, но тя разбираше по-добре от Дъг какво чувства той самият.

Тя щеше да научи много повече за него. От начина, по който той обсъждаше кройките и материала с продавача в магазина, личеше, че не е чужд на фините неща. Той спокойно можеше да мине за един от заможните хора, облечен в класическа памучна риза, ако не погледнеха в очите му. Ако наистина погледнеха, там нямаше нищо обикновено,

мислеше си Уитни. Те бяха неспокойни, бдителни и гладни. Ако те двамата бяха съдружници, тя трябваше да разбере защо е така.

Когато отключи вратата, за миг ѝ мина през ума, че има няколко свободни минути и че може би Дъг е оставил документите в неговата стая. Какво пък, тя даваше парите, каза си Уитни. Тя има всички права да види какво финансираше. Движеше се бавно, ослушвайки се дали Дъг няма да се върне, след това отвори междинната врата. Стреснато спря дъха си, а след това с ръка на сърцето се разсмя.

— Хуан, ти ме уплаши до смърт — пристъпи в стаята, гледайки зад мястото, където младият сервитьор седеше до все още неоправената маса. — Дошъл си да прибереш приборите от закуската, нали? — Не беше необходимо да прекратява бързото си претърсване заради сервитьора и затова реши да огледа гардероба на Дъг. — По това време на годината хотелът много ли е пълен? — запита тя доброжелателно. — Сега цъфтят черешите, нали? Това винаги привлича туристите.

Обезпокоена, че гардеробът бе празен, тя огледа внимателно стаята. Може би закачалката?

— По кое време обикновено идва камериерката, Хуан? Бих могла да ползвам допълнително хавлии — тъй като той продължи да гледа безмълвно към нея, тя се намръщи. — Не изглеждаш добре — му каза тя. — Работите много, може би ще ти бъде необходимо... — Тя допря с ръка рамото му и бавно, сковано той се свлече в краката ѝ, оставяйки кърваво петно на облегалката на стола.

Тя не изпищя, защото мозъкът и гласните ѝ струни бяха вцепенени. С широко отворени очи, движейки уста, тя отстъпи назад. Никога преди не бе виждала смъртта, не бе я помирисвала, но я разпозна. Преди да може да избяга от нея, една ръка я хвана над лакътя.

— Много хубаво.

Мъжът, чието лице бе на сантиметри от нейното, държеше пистолет под брадичката ѝ. Едната му страна беше лошо срязана, сякаш от счупена бутилка или от бръснач. Както косата му, така и очите имаха пясъчен цвят. Дулото на пистолета бе като лед на кожата ѝ. Усмивайки се, той разгледа внимателно пистолета на гърлото ѝ.

— Къде е Лорд?

Погледът ѝ се спря на сгърченото тяло, което лежеше много близо до краката ѝ. Тя можеше да види червената струйка на гърба на бялата му униформа. Хуан няма да може да ѝ помогне и няма никога да похарчи двайсетдоларовия бакшиш, който му бе дала само преди няколко часа. Ако не бъде внимателна, много, много внимателна, и тя ще приключи по същия начин.

— Попитях те за Лорд — пистолетът леко ѝ повдигна брадичката.

— Загубих го — каза тя, мислейки бързо. — Искан да се върна тук и да намеря документите.

— Двойна игра. — Той си поигра с краищата на косата ѝ, а стомахът ѝ се преобърна. — Освен това умно. — Пръстите се стегнаха, дърпайки рязко главата ѝ назад. — Кога ще се върне той?

— Не знам. — Тя трепна от болка и си наложи да запази ясно съзнание. — Петнайсет минути, може би половин час.

Всяка минута, мислеше тя отчаяно. Той можеше да влезе всяка минута и тогава те двамата щяха да бъдат мъртви. Още един поглед към тялото, проснато в краката ѝ, и очите ѝ се напълниха със сълзи. Уитни преглътна трудно, знаейки, че не бива да си позволява да плаче.

— Защо убихте Хуан?

— Погрешно място и погрешно време — каза той, захилвайки се. — Точно като вас, красива лейди.

— Слушайте... — не бе трудно да говори с нисък глас, защото зъбите ѝ щяха да се разтракат, ако не шепнеше. — Аз нямам нищо общо с Лорд. Ако вие и аз можем да намерим документите, тогава... — Тя остави изречението да увисне, навлажнявайки с език устните си. Той наблюдаваше жеста ѝ, преди да изгледа тялото ѝ от горе до долу.

— Не лошо отплащане — каза той с насмешка и отстъпи назад, посочвайки с пистолета. — Може би ще трябва да видя повече от това, което предлагате.

Тя хвана с пръсти горното копче на блузата си и го разкопча. За момента бе успяла да отклони желанието му да я убие, но това не беше голям успех. Леко отстъпвайки назад, докато се занимаваше със следващото копче, тя усети, че кракът ѝ се удря в масичката. Сякаш за да запази равновесие, тя се подпря с ръка на нея, продължавайки да го гледа в пясъчните очи. Тя почувства хладната неръждаема стомана да опира пръстите ѝ.

— Може би вие трябва да ми помогнете — прошепна тя и се насили да се усмихне.

Той наведе глава, докато поставяше пистолета върху шкафчето.

— Може би ще помогна — тогава ръцете му бяха върху ханша ѝ и се движеха бавно по тялото ѝ нагоре.

Уитни грабна дръжката в ръка и забодде вилицата странично в шията му.

Кръвта бликна; квичейки като прасе, той отскочи назад. Когато той посегна за вилицата, тя повдигна кожената дреха и с всичка сила я запрати в лицето му. Не погледна да види колко дълбоко бе забила вилицата. Тя се затича.

В добро настроение, след кратък флирт с администраторката, Дъг се упъти към асансьора. Тичайки с пълна сила, Уитни се блъсна в него.

Той изтърва няколко пакета.

— Какво, по дяволите...

— Бягай — извика тя и без да дочака да види дали той е послушал съвета ѝ, изхвърча от хотела.

Ругаейки и борейки се с пакетите, той я настигна.

— Защо бягаш?

— Откриха ни.

Един поглед през рамо и той видя Ремо и другите двама, които в момента излизаха от хотела.

— О, глупашка работа — измърмори Дъг, след това сграбчвайки Уитни за ръката, я изтегли през първата попаднала им врата. Посрещна ги тиха музика от арфа и изпънат метрдотел.

— Имате ли резервация за обяд?

— Просто търсим едни приятели — каза му Дъг, дърпайки Уитни със себе си.

— Да, надявам се, че не сме дошли прекалено рано. — Тя спря за кратко очи на метрдотела, преди да огледа внимателно ресторанта. — Наистина мразя да идвам рано. А, ето я там Марджъри. Леле, леле тя е напълняла. — Накланяйки се конспиративно към Дъг, Уитни и той минаха покрай метрдотела. — Не забравяй да ѝ направиш комплимент за ужасния ѝ грим, Родни.

Минавайки бързо през ресторанта, те се насочиха направо към кухнята.

— Родни? — с нисък глас започна да се оплаква той.

— Просто ми дойде наум.

— Тук — мислейки трескаво, той уви кутиите и чантите в дрехата на Уитни, след това натовари целия денк на рамо. — Остави ме аз да говоря.

В кухнята те си проправиха път между шкафове, чекмеджета и готвачи. Движейки се толкова бързо, колкото според него бе допустимо, Дъг се насочи към задната врата. Една масивна фигура с бяло боне, широка около метър, се изправи пред него.

— В кухнята не е позволено да влизат гостите.

Дъг погледна към бонето на шефа, най-малко на един фут над главата му. Това му напомни колко много мрази физическите разправии. Когато използваш мозъка си, не получаваш толкова много контузии.

— Една минута, една минута. — Дъг заговори припряно и се обърна към тенджерата, която димеше от дясната му страна. — Шейла, това има най-божествената миризма. Супер, невероятно. Четири звезди за миризмата.

Схващайки играта, тя повтори мечтателно:

— Четири звезди.

Вдигайки черпака, Дъг го поддържа под носа си, затвори очи и примлясна.

— Ах! — Той произнесе думата така драматично, че Уитни трябваше да сподави един кикот.

— „Поасон Вероник“. Изключително. Абсолютно великолепно. Определено едно от най-високите места в класацията. Вашето име? — Той се обърна към главния готвач.

Огромната маса с бяло боне отговори:

— Хенри.

— Хенри — повтори Дъг, махайки с ръка на Уитни. — Вие ще бъдете уведомени след десет дни писмено. Ела, Шейла, не се мотай, имаме работа на още три места.

— Залагам парите си на теб — каза Уитни на Хенри, докато излизаха през задната врата.

— Окей. — Дъг я грабна за ръката здраво, когато застанаха на пътеката. — Ремо е само полуглупав, така че трябва бързо да се измъкнем оттук. Как се отива до вуйчо Макс?

— Той живее в Рослин, щата Вирджиния.

— Много добре, ще ни трябва такси. — Той тръгна напред, след това изведнъж бутна Уитни назад към стената, така че тя загуби дъх. — По дяволите, те вече са там — спря за момент, знаейки, че пътеката няма да бъде сигурна за дълго време. — Ще трябва да минем по другия път, което означава, че ще минем през няколко стени. Налага се да бъдеш в крачка.

Образът на Хуан бе все още пресен в паметта ѝ.

— Ще бъда.

— Да тръгваме тогава.

Тръгнаха заедно, след това свиха вдясно. Уитни трябваше да прескача през разни кутии, за да се справи с първата ограда, а мускулите на краката ѝ реагираха изненадано при скока на земята. Тя продължи да бяга. Ако той имаше някакъв модел за това тичане, тя не можа да разбере какъв е. Той бягаше на зигзаг по улиците, през алеите и над оградите, докато дробовете ѝ щяха да се пръснат от усилието да поддържа крачка с него. Леката долна част на роклята ѝ се закачи за една ограда и се разпра. Хората спираха да ги гледат изненадано и да се питат какво става, сякаш не бяха живели в Ню Йорк.

През цялото време той я наблюдаваше с едно око през рамо. Нямахше начин тя да разбере, че той бе прекарал така по-голяма част от живота си и често се бе питал дали въобще е живял по друг начин. Когато я дръпна към стълбите на метростанцията в центъра, тя трябваше да сграбчи парапета, за да не загуби равновесие.

— Сини линии, червени линии — тихо говореше той. — Защо се налага да обозначават посоките в такива цветове?

— Не знам — останала без дъх, тя се наклони към информационното табло. — Никога не съм се возила с метро преди.

— Така е, сега нямаме на разположение лимузина. Червена линия — обяви той и я сграбчи за ръката отново. Онзи не беше ги изгубил. Дъг все още можеше да помирише заплахата. Пет минутки, помисли си той. Той искаше само пет минутки преднина. Тогава те щяха да бъдат на едно от онези бързи малки влачета и щяха да спечелят повече време.

Тълпата беше плътна и бърбореше на половин дузина езици. Колкото повече хора, толкова по-добре, реши той, промъквайки се напред. Погледна назад към края на платформата и ги видя горе.

Погледът му срещна погледа на Ремо. Той видя превръзката на порязаната буза. Complimenti за Уитни Макалистър, помисли си Дъг и не можа да устои на изкушението да се захили. Да, той й беше задължен за това, ако не за нещо друго, поне за това.

Всичко бе въпрос на време сега, знаеше той, докато дърпаше Уитни във вагона. Време и късмет. Те бяха или с тях, или срещу тях. Притиснат като сандвич между Уитни и една увита със сари индийка, Дъг видя как Ремо си проправя път през гъстата тълпа.

Когато вратите се затвориха, той се засмя и изпрати поздрав на объркания мъж извън вагона.

— Хайде да намерим място — каза той на Уитни. — Няма нищо така приятно като обществения транспорт.

Тя не каза нищо, докато се промъкваша през вагона и когато намериха свободно пространство, почти достатъчно за тях двамата. Дъг бе твърде зает да ругае и да проклина късмета си, за да обърне внимание на нейното мълчание. Накрая той се ухили на собственото си отражение в стъклото отляво.

— Добре, копелето може и да ни намери, но сега ще има дяволски много да обяснява на Димитри защо ни е загубило отново — доволен, той вмъкна ръката си зад облегалката на светлооранжевата седалка. — Как ги забеляза все пак? — я запита, докато в същото време мозъкът му работеше върху следващия ход. Парите, паспорта и летището. В този ред, въпреки че той ще трябва по някакъв начин да отскочи и до библиотеката. Ако Димитри и неговите хрътки се покажеха и в Мадагаскар, те трябваше да ги загубят отново. Той беше постоянно една крачка напред. — Имаш остро око, скъпа — каза й той. — Можехме да се окажем в много лошо положение, ако бяха организирали комитет за посрещането ни в хотелската стая.

Адреналинът беше я носил през улиците. Нуждата от оцеляване я поддържаше твърда и бърза до момента, в който тя седна на седалката. Уитни обърна глава и се загледа в профила му.

— Те убиха Хуан.

— Какво? — обезумял, той се загледа в нея. За първи път забеляза, че лицето й е безкръвно и очите й са празни. — Хуан? — Дъг я притегли близо до себе си, понижавайки гласа си до шепот. — Сервитьорът? За какво говориш?

— Той беше мъртъв в твоята стая, когато аз се върнах. Вътре чакаше един мъж.

— Какъв мъж? — попита Дъг. — Как изглеждаше?

— Очите му бяха като пясък, той имаше белег в долната част на бузата, дълъг, назъбен белег.

— Бутрен — смънка Дъг. Един от подлизурковците на Димитри и изключително гаден човек. Той стисна силно рамото на Уитни. — Нарани ли те?

Очите ѝ, тъмни като отлежало уиски, отново се спряха на неговите.

— Аз мисля, че го убих.

— Какво? — Той се втренчи в елегантното лице с фини скули. — Ти си убила Бутрен? Как?

— С една вилица.

— Ти... — Дъг спря, облегна се назад и се опита да възприеме този факт. Ако тя не го гледаше в момента с големите си ужасени очи, ако ръката ѝ не бе студена като лед, той щеше да се разсмее. — Ти твърдиш, че си ликвидирала една от горилите на Димитри с вилица?

— Не спрях да му измеря пулса. — Влакът започна да намалява на следващата спирка и усещайки, че не може да стои спокойна, Уитни се надигна и се отправи към вратата.

Ругаейки, промъквайки се между пътниците, Дъг я настигна на платформата.

— Окей, окей, по-добре ми разкажи всичко.

— Всичко? — внезапно разярена, тя се нахвърли срещу него. — Ти искаш да чуеш всичко? Цялата кървава мръсотия? Аз влизам в стаята, а там това бедно, невинно момче е мъртво, кръвта е навсякъде по колосаното му бяло сако, а някакъв мръсник с лице като пътна карта, държи пистолет на гърлото ми.

Гласът ѝ се извиси и един минувач се обърна да види и чуе.

— Успокой се — тихо каза Дъг, теглейки я към друг влак. Те щяха да се возят на метрото, без значение къде, докато тя се успокои, а той изработи по-подходящ план.

— Успокой се — отговори тя. — Ти ме набута в това.

— Виж, скъпа, ако искаш по всяко време можеш да си отидеш.

— Разбира се, и да свърша с прерязано гърло от някого, който преследва теб и онези проклети документи.

Истината го остави малко беззащитен. Настанявайки я на едно ъглово място, той се сви до нея.

— Е, добре, сега ти си свързана с мен — каза тихо той. — Сега една прясна новина — като слушам да се оплакваш, ставам нервен.

— Аз не хленча. — Тя се обърна към него с внезапно просълзени и наранени очи. — Това момче е мъртво.

Ядът отмина и дойде чувството за вина. Не знаейки какво друго да направи, той я прегърна. Не бе свикнал да утешава жени.

— Не можеш да виниш себе си за това. Ти не си отговорна за смъртта му.

Уморена, тя остави главата си да почива на рамото му.

— Така ли крачиш през живота, Дъг, без да бъдеш отговорен?

Заравяйки пръсти в косата ѝ, той наблюдаваше техните размити образи в прозореца на вагона.

— Да.

Те замълчаха, като и двамата се питаха дали той казваше истината.

ГЛАВА 3

Тя трябваше да се справи с това състояние. Дъг се намести в креслото си в първа класа на самолета и си пожела да може да ѝ помогне да се раздели с мъката си. Той мислеше, че разбира богатите жени. Бе работил за и върху доста от тях. Също така бе вярно, предположи той, че много от тях бяха му повлияли. Бедата бе винаги в това, че той неизменно се влюбваше малко във всяка жена, с която прекарваше повече от два часа. Те бяха така, е, женствени. Никой не изглеждаше по-искрен от една приятно ухаеща жена с мека кожа. Но от опит той бе научил, че жените с големи банкови сметки по принцип имат сърца от изкуствена кожа. В минутата, в която ти си готов да забравиш диамантените обици в полза на една по-сериозна връзка, те се обръщаха срещу теб.

Грубост. Той мислеше, че това бе най-големият недостатък на богатите. Онази грубост, която им позволяваше да крачат през хората с безгрижието на дете, настъпило бръмбар. За отмора той би предпочел някоя засмяна сервитьорка. Но когато ставаше дума за работа, Дъг отиваше направо при банковата сметка. Една жена с тлъста сметка беше безценна осигуровка. Можеш да минеш през много заключени врати с богатата жена под ръка. Когато идваха, те бяха различни, но за всички тях бяха подходящи няколко основни черти. Досадни, порочни, студени или глупави — веднага му дойде на ума. Уитни, изглежда, не притежаваше нито едно от тези качества. Колко хора биха запомнили името на един сервитьор, още по-малко да ги боли за него?

Те пътуваха за Париж, от международното летище „Дълес“. Достатъчно заобикаляне, надяваше се той, за да изгуби Димитри следата. Ако това можеше да му спечели един ден, няколко часа, той щеше да ги ползва. Знаеше, както всеки от бизнеса, за репутацията на Димитри да се разправя с онези, които са се опитали да го измамят. Традиционен мъж, Димитри предпочиташе традиционни методи. Хора като Неро биха оценили перченето на Димитри под организиране на бавни, изобретателни мъчения. Говореше се за една стая в зимника на

къщата на Димитри в щата Кънектикът. Предполагаше се, че тя е пълна с антични предмети, взети от арсенала на испанската инквизиция. Слуховете говореха също, че там бе организирано и едно много качествено студио. Светлини, камера, действие. За Димитри бе известно, че се наслаждава на клипове за неговата ужасяваща дейност. Дъг нямаше да участва в представленията на Димитри, нито щеше да повярва на мита, че Димитри е всемогъщ. Той бе просто един човек, каза си Дъг. От плът и кръв. Но дори и на десет хиляди метра височина, Дъг имаше неприятното усещане на муха, с която си играеше паякът.

Той отпи от питието пред себе си и отстрани тази мисъл. По една крачка в подходящ момент. По този начин той ще играе и така ще оцелее.

Ако имаше време, Дъг щеше да заведе Уитни в хотел „Крийон“ за два дни. Това бе единственото място, където той отсядаше в Париж. Имаше градове, в които можеше да отседне в мотел или къщичка, и градове, в които никога не би преспал. Но Париж... Късметът му винаги работеше в Париж.

Той се стараяше да си осигури пътувания дотам поне два пъти годишно не заради някоя друга причина, а заради храната. Доколкото бе запознат, Дъг смяташе, че никой не готви по-добре от французите или от хората, обучаващи се във Франция. Заради това той бе успял да се вмъкне в няколко курса. Бе научил френския начин, правилния начин за приготвяне на омлет в Кордон Блю. Разбира се, той не поддържаше много високо този си особен интерес. Ако се разчуеше, че е носил готварска престилка и е разбивал яйца, щеше да загуби репутацията си на улицата. Освен това щеше да бъде неудобно. Ето защо винаги бе скривал пътуванията си до Париж заради готварски интереси, разправяйки, че отива по бизнес.

Преди две години бе останал за цяла седмица, играейки си на богат плейбой, и бе претърсвал стаите на богатите. Дъг си спомни, че бе свил една много хубава сапфирена огърлица, а това му позволи да си плати изцяло сметката в хотела. Човек никога не знае кога ще му се прииска да се върне обратно.

Но нямаше време при това пътуване за един бърз курс за суфлетата или за сериозна кражба. Дори няма да има спокойно стоене на едно място никъде, докато играта не свърши. Обикновено той

предпочиташе нещата по този начин — преследването, лова. Играта сама за себе си бе по-възбуждаща, отколкото печалбата. Дъг бе научил това след първата си голяма акция. Имаше го напрежението и тревогата при планирането, изгарящата тръпка и тихия ужас да не бъде ликвидиран, след това горящата възбуда от успеха. След тази акция просто имаш друга работа за вършене. Поглеждаш към следващата, а след нея към по-следващата.

Ако бе послушал възпитателя си в гимназията, сигурно сега щеше да бъде преуспял адвокат. Имаше акъл за това и остър език. Дъг си пийна още уиски и бе доволен на това, че не беше послушал съветите.

Представи си Дъглас Лорд, негова милост, с бюро, отрупано с папки, и обедни срещи три дни в седмицата. Та какъв живот представляваше това? Той прочете внимателно още една страница от книгата, която бе откраднал от една вашингтонска библиотека, преди да отпътуват. Не, една професия, която те държи в офиса, те притежава, а не ти да притежаваш нея. Сега, щом цифрите на коефициента му за интелигентност превишаваха цифрите на собственото му тегло, той по-скоро трябваше да използва талантите си за нещо удовлетворително.

В момента четеше за Мадагаскар, неговите история, топография и култура. Когато свършеше тази книга, той щеше да знае всичко, което му трябваше. В куфарчето му имаше два други тома, които ще запази за по-късно. Единият беше историята на липсващите скъпоценности, а другият бе подробна история на Френската революция. Преди да намери съкровището, той ще има възможност да прочете за него и да го разбере. Ако документите, които бе прочел, бяха истински, той ще трябва да благодари на красивата Мария Антоанета и нейната склонност към тайнственост и интриги, благодарение на които той ще се оттегли рано от занаята. Огледалото на Португалския диамант, Синият диамант, диамантът Санси, с всичките си петдесет и четири карата. Да, френската кралска фамилия е имала добър вкус. Добрата стара Мария не бе нарушила традицията, за което Дъг ѝ бе благодарен. А също и на аристократите, които бяха напуснали своята страна, опазвайки кралските накити с живота си, криейки ги на тайни места, докато дойде времето, през което кралската фамилия ще може да управлява Франция отново...

Той нямаше да намери диаманта Санси в Мадагаскар. Дъг беше в този бизнес и знаеше, че сега скъпоценният камък бе притежание на фамилията Астор. Но възможностите бяха безкрайни. Огледалото и Синият диамант бяха изгубени преди векове. Това се отнасяше и за други скъпоценни камъни. Аферата с диамантената огърлица бе известна като смесица от теория, мит и измислици. Какво бе станало с тази огърлица, която категорично беше отнела главата на Мария, за да не може да я носи?

Дъг вярваше в поверието, в съдбата и в обикновения късмет. Няма да мине много време и той ще потъне до колене в скъпи стъкълца — кралски скъпоценности. И ще се справи с Димитри.

Междувременно той искаше да научи всичко възможно за Мадагаскар. Той стигаше много далеч в собствената си подготовка, но така правеше и Димитри. Ако Дъг имаше някакво предимство пред своя съперник, той се гордееше с това, че можеше да го надмине в интелигентното проучване и подготовката. Той четеше страница след страница и попиваше факт след факт. Той ще открие пътя си из малкия остров в Индийския океан по същия начин сякаш пътува от източния до западния край на Манхатън. Трябваше да го направи.

Удовлетворен, остави книгата настрана. Пътуваха вече два часа. Предостатъчно време, реши Дъг, за Уитни да размишлява в мълчание.

— Окей, хайде стига вече.

Тя се обърна и го изгледа продължително с незаинтересован поглед.

— Моля?

Добре го правеше, отбеляза Дъг. Обичайното ледено поведение за жени с пари или със силен характер. Разбира се, той научи, че Уитни притежаваше и двете.

— Казах, хайде стига вече. Не мога да издържам на мърморковци.

— Мърморковци?

Той бе доволен, когато видя, че очите ѝ са силно присвити и тя изговаря думата със съскане. Ако можеше да я ядоса, тя по-бързо щеше да се отърси от това състояние.

— Да. Не съм луд по някоя жена, която ще ми говори със скорост една миля в минута, но все пак ние трябва да имаме някаква връзка помежду си.

— Трябва ли? Колко мило, че ти имаш такива категорични изисквания. — Тя взе цигара от пакета, който той бе оставил на облегалката между тях, и я запали. Той никога не бе знаел, че този жест може да бъде така надменен. Това допълнително го развесели.

— Нека да ти дам първия урок, преди да продължим нататък, сладурче.

Решително и с една затаена жлъч Уитни издуха дима в лицето му.

— Да, моля те.

Тъй като разпознаваше болката, когато я видеше, й даде още една минута. След това гласът му беше ясен и категоричен.

— Това е една игра. — Той извади цигарата измежду пръстите й и дръпна от нея. — Това винаги е игра, но ти влизаш в нея, знаейки, че има наказателни точки.

Тя се загледа в него.

— Така ли оценяваш Хуан, като наказателна точка?

— Той беше на погрешното място в погрешно време — каза й Дъг, без да знае, че повтаря думите на Бутрен.

Но тя чу нещо друго. Съжаление? Тъга? Въпреки че не бе напълно сигурна, имаше нещо. Тя се хвана за него.

— Ние не можем да се върнем и да променим това, което се случи, Уитни. Затова продължаваме напред.

Тя вдигна чашата със забравената напитка.

— Това ли е, което ти правиш най-добре, да продължаваш напред?

— Ако искаш да спечелиш. Когато трябва да спечелиш, не можеш да гледаш твърде често назад. И да се разкъсваш върху това, едва ли ще се промени нещо. Ние сме една стъпка пред Димитри, може би две. Трябва да бъде така, защото това е игра, но ти я играеш за себе си. Ако не останеш малко по-напред, считай се за мъртъв — докато говореше, той сложи ръка върху нейната, не за успокоение, а за да провери дали трепереше. — Ако не можеш да го понесеш, по-добре е сега да решиш дали да се откажеш, защото ни предстои дяволски много път.

Тя нямаше да се откаже. Въпросът бе в достойнството или може би в съдбата. Тя никога не бе могла да се оттегли. Но как ли е при него, питаше се тя. Какво караше Дъглас Лорд да бяга?

— Защо го правиш?

Той обичаше любопитството, проявата на интелект. Отпусайки се в креслото, бе доволен, че тя преодоляваше лошото настроение.

— Знаеш ли, Уитни, много по-сладко е да спечелиш залагането на покер с чифт карти, отколкото флош роял — издуха дима той и се засмя. — Дяволски по-сладко е.

Тя реши, че го е разбрала, и погледна изучаващо профила на лицето му.

— Обичаш шансовете да са против теб.

— Далечните цели се отплащат повече.

Тя се дръпна назад, затвори очи и потъна в дълго мълчание, а той помисли, че е задрямала. Вместо това Уитни отново преживяваше всичко, което се случи, стъпка по стъпка.

— Ресторантът — рязко попита тя. — Как успя да се измъкнеш от това?

— Кой ресторант? — Той тъкмо изучаваше различните племена на Мадагаскар от книгата си и не повдигна очи към нея.

— Във Вашингтон, когато се спасявахме през кухнята и онзи огромен мъж в бели дрехи застана пред теб.

— Просто използваш първото нещо, което ти идва наум — каза безстрастно той. — Обикновено това е най-доброто.

— Не искаше това да кажеш — недоволна, Уитни се размърда в седалката си. — Понякога ти си един луд човек, който бяга по улиците, а в следващата минута се превръщаш в компетентен критик на готварското изкуство, казвайки всички неща абсолютно точно.

— Бейби, когато се касае за живота ти, нямаш право да бъдеш друг — тогава той я погледна и се усмихна. — Когато прекалено силно желаш нещо, ти нямаш право да бъдеш друг. Обикновено аз обичам да разравям една работа до дъно. Всичко, което човек трябва да направи, е да реши дали да влезе в къщата през главния вход, или през служебния.

С интерес тя поръча по още една напитка за двамата.

— Какво означава това?

— Добре, вземи Калифорния например. Бевърли Хилс.

— Не, благодаря.

Пренебрегвайки думите ѝ, Дъг започна да си припомня.

— Първо трябва да вземеш решение, коя от онези модерни вили искаш да ограбиш. Малко дискретни въпроси, малко работа с краката и

се спираш на една от тях. Сега — главния вход или служебния? Това може да зависи от собствената ти прищявка. Влизането през главния вход обикновено е най-леко.

— Защо?

— Защото паралиите искат референции за слугите си, а не от гостите си. Трябва ти един заем от няколко хиляди. Обаждаш се в „Уилшеър Роял“, вземаш под наем един мерцедес, научаваш няколко имена на хора, за които си сигурен, че са извън града в момента. След като веднъж проникнеш на първата сбирка, ти вече си приет в техния кръг — с въздишка той отпи от чашата. — Ама наистина те обичат да си носят банковите сметки около вратовете в Бевърли Хилс.

— И ти просто отиваш там и ги вземаш, така ли?

— Повече или по-малко. Трудното е да не бъдеш алчен и да знаеш кой носи истински камъни и кой — фалшиви. Много боклуци има в Калифорния. Основното е да бъдеш добър артист. Богатите хора по-често са създания с навици, отколкото с въображение.

— Благодаря.

— Обличаш се подходящо, правиш възможното да те видят на подходящи места с няколко от подходящите хора от твоята среда и никой не поставя въпроси за твоето родословно дърво. Последния път, когато използвах този опит, аз отидох в „Уилшеър“ с три хиляди долара, а си излязох с трийсет бона. Обичам Калифорния.

— Звучи ми така, сякаш скоро няма да се върнеш там.

— Аз се върнах и бях там. Боядисах си косата, пузнах си малки мустаци и носех джинси. Подрязах розите на Кеси Лорънс.

— Кеси Лорънс? Професионалната пираня, която се представя за патрон на художниците?

Чудесно описание.

— Вие се познавате?

— За съжаление. Колко откъсна от нея?

От тона Дъг реши, че Уитни ще бъде доволна, ако разбере, че той е имал добър улов. Той също реши да не ѝ казва, че вътрешността леко му се свиха, защото Кеси се беше забавлявала да го гледа как плеви без риза нейните азалии. На практика тя го беше изляла жив в леглото. За благодарност той бе откраднал една рубинена огърлица с богати орнаменти и чифт диамантени обици, големи като топки за пинг-понг.

— Достатъчно — проточено отговори Дъг. — Доколкото разбирам, ти не я обичаш.

— На нея ѝ липсва класа — това бе казано простичко от една жена, която нямаше този недостатък. — Спа ли с нея?

Той се задави с напитката си, след това я постави внимателно на масата.

— Не мисля...

— Значи си спал — леко разочарована, Уитни го изучаваше. — Учудена съм, че не виждам белезите. — Тя продължи да го изучава около минута, замислена, тиха. — Не намираш ли подобни неща за унижителни?

Той можеше да я удуши без угризения. Наистина случваше се да спи с набелязаните за обир жертви и това да му доставя удоволствие, като бъде сигурен, че и на тях им е доставил удоволствие. Заплащане срещу заплащане. Но по правило той бе решил, че използването на секс в такива случаи е противно.

— Работата си е работа — кратко каза той. — Не ми казвай, че ти никога не си спала с някого от твоите клиенти.

Тя вдигна вежда към него, така както правеше жена, която се забавлява.

— Спя с този, с когото искам — му каза тя с тон, който декларираше, че изборът ѝ е бил добър.

— Някои от нас не са родени да избират — отваряйки книгата си отново, той заби нос в нея и потъна в мълчание.

Тя нямаше намерение да го кара да се чувства виновен. Вината бе нещо, което той избягваше по-педантично от полицията или някоя ядосана жертва. В мига, в който допуснете чувството за вина да се стовари върху вас, сте свършени.

Смешно наистина, тя ни най-малко не се разтревожи от обстоятелството, че той краде, за да живее. Не я вълнуваше също и това, че той краде от хората от нейната класа. Окото ѝ не бе мигнало от това. Фактически изглеждаше повече от нормално това, че той освобождава някои от нейните приятели от излишните им вещи. На нея въобще не ѝ пукаше.

Наистина каква жена бе тя все пак? Той мислеше, че разбира жаждата ѝ за приключения, за възбудата от риска и търсенето на шансове. Животът му бе протекъл малко по-различно. Но той не

отговаряше на това пресметливо, съобразено с парите отношение към нещата.

Не, тя не се бе стреснала, когато той ѝ каза, че е крадец, но тя го погледна с присмех и, по дяволите, дори със съжаление, когато разбра, че той е спал с една акула от Западния бряг за една шепа лъскави неща.

И докъде бяха го довели тези неща? Мислейки за това, Дъг си спомни, че той бе продал камъните до една ограда в Чикаго през следващите двацет и четири часа, след един пазарлък за цената. Едно хрумване го беше отвело в Пуерто Рико. За три дни Дъг бе загубил в казината почти всичко, с изключение на две хиляди долара. Какво бяха му донесли тези камъни? — мислеше той отново, а след това се присмя на себе си. Бяха му донесли някакъв си уикенд.

Парите просто не се лепяха за него. Винаги започваше друга игра — със сигурност връщане по старите стъпки или някоя жена с големи очи и тъжна история, разказана с дрезгав глас. Все пак Дъг не смяташе себе си за мухльо. Той бе оптимист. Той бе роден сам и оставаше единствен след повече от петнайсет години в бизнеса. В противен случай трябваше отдавна да е излязъл от него, а можеше да бъде и адвокат като някои други.

Стотици хиляди долари бяха минали през ръцете му. Бяха преминали празните години. Този път щеше да бъде различно. Без значение, че той го бе казал и преди, този път щеше да бъде различно. Ако богатството беше наполовина на това, което се разбираше от документите, той щеше да се уреди за цял живот. Нямахше да има нужда да работи отново, освен някоя случайна работа за запазване на формата.

Ще си купи яхта и ще плава от пристанище на пристанище. Ще се отправи към Южна Франция, ще се къпе на слънцето и ще гледа жените. До края на живота си ще бъде една стъпка преди Димитри. Защото Димитри, докато е жив, няма да го остави. Това също бе част от играта.

Но най-добрата ѝ част бе действието, планирането, маневрирането. Той винаги намираше за по-възбуждащо да опита вкуса на уискито, отколкото да довърши бутилката. Мадагаскар бе само на няколко часа. Веднъж да стигне там, той щеше да започне да прилага всичко, което бе прочел, както и своите собствени умения и опит.

Ще трябва да върви пред Димитри, но не така, че да попадне на него в края на краищата. Проблемът беше в това, че той не бе сигурен колко от съдържанието на плика бе известно на неговия предишен работодател. Твърде много, мислеше си той, несъзнателно докосвайки с ръка гърдите си на мястото, където бе залепил плика. Димитри със сигурност знаеше много, защото той винаги знаеше повече от другите. Никой от хората, които му се изпречваха на пътя и знаеха повече от него, не го беше надживял, за да се радва на своите познания. На Дъг прекрасно му бе известно, че ако седи спокоен на едно място твърде дълго, скоро ще почувства горещо дишане във врата си.

На него просто му се налагаше да свири по слух. Веднъж да стигнат дотам... Той погледна към Уитни. Тя бе потънала дълбоко в креслото си със затворени очи. В съня си изглеждаше хладна и спокойна, а също и недостъпна. Желанието се надигна у него, желанието, което той винаги бе имал за недостъпните. Този път просто ще му се наложи да го потисне.

Това си беше само бизнес между тях, размишляваше Дъг, изцяло бизнес. Докато той можеше да й наброи дължимите суми и внимателно да я зареже по пътя. Може би досега тя му бе осигурила повече помощ, отколкото очакваше, но той познаваше тоя тип хора. Богата и неуморима. Рано или късно на нея ще й стане досадно от цялата схема. Той трябваше да намери необходимите му суми, преди да настъпи този момент.

Наистина ще успее да ги намери. Дъг натисна копчето на облегалката, за да се отпусне назад. Затвори книгата. Това, което бе прочел, няма да го забрави. Дарбата му да запаметява с лекота можеше да му помогне в правната наука или в някоя друга професия. Той бе доволен, че тази дарба му помагаше в кариерата, която бе избрал. Никога не се нуждаеше от писмени бележки, когато планираше някоя работа, просто защото никога не забравяше. Никога не отиваше при една и съща жертва два пъти, защото имената и лицата оставаха у него.

Парите можеха да изтичат през пръстите му, но подробностите — никога. Дъг го приемаше философски. Винаги можеш да направиш повече пари. Животът щеше да бъде доста скучен, ако ги вложиш всичките в акции и ценни книжа, вместо да ги заложиш на рулетката или на конни състезания. Той бе доволен. Защото знаеше, че следващите няколко дни ще бъдат дълги и трудни, а това дори го

правеше още по-доволен. Много по-възбуждащо бе да откриеш диамант в една купчина боклук, отколкото в някой сейф. Той се готвеше да копае.

Уитни спеше. Събуди я движението на самолета, който започна да се снижава. Благодаря на Бога, бе нейната първа мисъл. Тя беше много неспокойна в самолет. Ако пътуваше сама, щеше да вземе „Конкорд“. При сегашните обстоятелства нямаше голямо желание да плати допълнителната сума за билета на Дъг. В нейния бележник сметката му нарастваше и докато тя изцяло възнамеряваше да събере всеки цент, знаеше, че той се надява това да не стане.

Ако го погледнеш сега, ще си помислиш, че е честен като бойскаут от началния курс. Тя го изучаваше, докато спи, косата му бе разбъркана от пътуването, ръцете му — положени върху книгата в скута му. Човек би го взел за някой обикновен пътник с известни средства, осигурили му пътуване за европейската ваканция. Това бе част от неговото умение, реши тя. Способността да се смесиш с всяка група, която избереш, беше едно безценно качество.

Интересно към каква група принадлежи той? Съмнителните, ръбати членове на подземния свят, които работеха в тъмните алеи. Тя си спомни погледа му, когато той я запита за Бутрен. Да, тя бе сигурна, че и той се беше мотал в тъмните алеи. Но да принадлежи към тях? Не, всъщност не се връзваше.

Дори за краткото време, в което го познаваше, тя бе сигурна, че той просто не принадлежи към тази група. Той бе независим човек, вероятно не толкова умен, но винаги неспокоен. Това бе част от привличането. Той бе крадец, но тя бе сигурна, че у него има някакви принципи за чест. Един съд може да не ги установи, но тя ги бе забелязала. И ги уважаваше.

Той не бе коравосърдечен. Видя това в очите му, когато той говореше за Хуан. Той бе мечтател. Видя това в очите му, когато говореше за съкровището. Освен това бе реалист. Чу това в гласа му, когато той говореше за Димитри. Един реалист, който знаеше достатъчно, за да се страхува. Той бе твърде много сложна личност, за да принадлежи на която и да е група. И все пак...

Той е бил любовник на Кеси Лорънс. Уитни познаваше тази жена от Западния бряг, която ядеше мъже за закуска. Тя също бе много придиричива към онези, които избираше да напъха в чаршафите си.

Какво бе видяла Кеси? Един млад, енергичен мъж със стегнато тяло? Може би това бе достатъчно, но Уитни не мислеше така. Уитни бе установила за себе си онази сутрин във Вашингтон просто колко привлекателен беше Дъг Лорд от главата до петите. И тя бе привлечена, но от нещо повече, отколкото от тялото му, призна тя. Стил. Дъг Лорд притежаваше собствен стил и точно това, вярваше тя, му бе помогнало зад праговете на домовете в Бевърли Хилс или Бел Еър.

Тя мислеше, че го разбира до момента, в който той бе объркан от нейната забележка за Кеси. Объркан и ядосан тогава, когато тя очакваше свиване на рамене и груба забележка. Това означаваше, че той има чувства и стойност, разсъждаваше тя. А щом е така, това го правеше много по-интересен и харесван.

Харесван или не, тя щеше да разбере повече за това съкровище, и то съвсем скоро. Твърде много пари бе инвестирала вече, за да продължава да се движи слепешком напред. Тя бе тръгнала с него импулсивно и остана с него по необходимост. По инстинкт знаеше, че е по-безопасно с него, отколкото без него. Да оставим безопасността и импулса настрана, но Уитни бе твърде много жена на бизнеса, за да инвестира в неизвестни неща. Няма да мине много време и ще се наложи тя да погледне онова, което той крие. Тя може да го харесва, дори да го разбира, но не му вярваше. Ни най-малко.

Когато се събуди, Дъг стигна до същото заключение по отношение на Уитни. Той щеше да пази плика близо до тялото си, докато пипне в ръце съкровището.

Когато самолетът започна да каца, те вдигнаха облегалките на креслата си, усмихнаха се един на друг и започнаха да пресмятат плановете си.

След като бяха се справили с багажа и минаха през митницата, Уитни бе повече от готова да остане в хоризонтално положение в някое сигурно легло.

— Хотел „Крийон“ — каза Дъг на таксиметровия шофьор и Уитни въздъхна.

— Извинявам се за това, че някога съм се съмнявала в твоя вкус.

— Мила, моят проблем винаги е бил двацет и четири каратовият вкус. — Той я докосна по краищата на косата повече несъзнателно, отколкото нарочно. — Изглеждаш уморена.

— Нямах почивка четирийсет и осем часа. Не че се оплаквам — добави тя, — но ще се почувствам прекрасно, ако се опъна през следващите осем часа.

Той само изръмжа и се загледа в парижките улици. Димитри със сигурност не беше много назад. Неговата информационна мрежа бе толкова ценна, колкото мрежата на Интерпол. Дъг можеше да се надява, че няколкото отклонения, които нарочно бе направил, ще бъдат достатъчни да забавят преследването.

Както очакваше, Уитни завърза разговор с шофьора. Тъй като се водеше на френски, Дъг не можеше да го разбере, но улови тона. Лек, приятелски, дори закачлив. Странно, даде си сметка той. Повече от жените, които познаваше, израснали с банкови сметки, никога не виждаха истински хората, които ги обслужваха. Това бе една от причините за лекотата, с която той можеше да краде от тях. Богатите бяха тесногръди, но без значение колко често по-слабо осигурените казваха това, богатите не бяха нещастни. Той често си бе проправял път в техните кръгове, за да установи със сигурност, че парите могат да купят щастие, само че всяка година това струваше все повече.

— Какъв симпатичен човек. — Уитни стъпи на бордюра и вдъхна мириса на Париж. — Той каза, че аз съм най-красивата жена, която е сядала в неговото такси от пет години.

Дъг наблюдаваше как подава банкноти на портиера, преди да влезе в хотела.

— И си спечели доста солиден бакшиш, обзалагам се — измърмори той. По начина, по който тя хвърляше парите, със сигурност щяха да бъдат разорени, преди да кацнат в Мадагаскар.

— Не бъди толкова стиснат, Дъглас.

Той пропусна тази забележка и я хвана за ръка.

— Ти четеш френски така добре, както го и говориш, нали?

— Нужна ти е помощ да прочетеш менюто, така ли? — започна тя, след това спря. — Ти не говориш френски, скъпи? — му каза тя на френски език. Докато я изучаваше мълчешком, тя се усмихна. — Поразително. Трябваше да се сетя още когато каза, че не всичко е преведено.

— А, мадмоазел Макалистър!

— Жорж. — Тя отправи към администратора една усмивка. — Не можах да издържа дълго.

— Винаги е удоволствие да се върнете при нас. — Очите му светнаха отново, когато забеляза Дъг зад рамото ѝ. — Мосю Лорд. Такава изненада.

— Жорж — Дъг срещна изучаващия поглед на Уитни, — мадмоазел Макалистър и аз пътуваме заедно. Надявам се, че имате свободен апартамент.

В главата на Жорж се завъртяха романтични мисли. Ако нямаше свободен апартамент, той щеше да бъде изкушен в този момент да освободи някой.

— Разбира се, разбира се. А вашият папа, мадмоазел, добре ли е?

— Много добре, благодаря ви, Жорж.

— Шарл ще вземе вашия багаж. Желая ви приятна почивка.

Уитни сложи в джоба си ключа, без да го поглежда. Тя знаеше, че леглата в „Крийон“ бяха меки и примамливи. Водата в крановете бе гореща. Една баня, малко хайвер от румсьорвиса и едно легло. На сутринта ще изкара няколко часа в салона за красота, преди да потеглят към последната част на пътуването.

— Разбирам, че ти си отседнал тук преди. — Уитни хлътна в асансьора и се облегна на стената.

— От време на време.

— Печелившо място, надявам се.

Дъг само ѝ се усмихна.

— Обслужването е отлично.

— Хммм, да. — Тя можеше да го види тук, отпивайки шампанско и хапвайки от блюдата. Точно както можеше да го види по алеите в окръг Колумбия, Вашингтон. — Какъв голям късмет за мен, че не сме се срещали преди това. — Когато вратите на асансьора се отвориха, тя тръгна напред. Дъг я хвана за ръката и я упъти наляво. — Обкръжението е важно, предполагам, в твоя бизнес — добави тя.

Той остави палеца си да се допре към вътрешната страна на лакътя ѝ.

— Имам вкус към скъпите неща.

Тя само му отпрати една лека усмивка, с която му каза, че трудно щеше да я изпробва, ако тя не бе готова.

Апартаментът не бе по-лош от това, което тя очакваше. Уитни остави момчето с багажа да се повърти за малко, след което го освободи с подходящ бакшиш.

— И така... — Тя се хвърли на дивана и изрита обувките си. — По кое време тръгваме утре?

Вместо да отговори, той измъкна една риза от куфара си, направи я на топка, докато се намачка и след това я хвърли върху един стол. Пред очите на Уитни той взимаше различни части от облеклото и ги хвърляше тук и там из целия апартамент.

— Хотелските стаи са толкова безлични, докато не разположиш нещата си в тях, нали?

Той смотолевя нещо и хвърли чорапите си на килима. Тя не се възпротиви, докато не го видя, че се придвижва към нейните куфари.

— Почакай за минутка.

— Илюзията е половината от играта — каза ѝ той и хвърли един чифт италиански чорапогачи в ъгъла. — Искам те да смятат, че ние сме останали тук.

Тя грабна една копринена блуза от ръцете му.

— Ние оставаме тук.

— Грешка. Иди окачи няколко неща в килера, докато аз разбъркам всичко в банята.

Останала с блузката в ръце, Уитни я хвърли и го погледна.

— За какво говориш?

— Когато каяците на Димитри пристигнат тук, искам да си мислят, че все още сме в хотела или наблизо. Това може само да ни откупи няколко часа, но и те стигат — систематично подхождайки, той обиколи цялата баня, развивайки сапуните и хвърляйки хавлиени кърпи. — Иди вземи някои от твоите боклуци за лице. Ще оставим две опаковки.

— А, не, няма да оставим. Какво, по дяволите, ще правя аз без тях?

— Не отиваме на бал, сладурче. — Той влезе в голямата спалня и разбута завивките. — Едното легло е достатъчно — каза той. — Те няма да повярват, че ние вече не спим заедно.

— Надуваш представата за себе си или подценяваш представата си за мен?

Той измъкна една цигара, запали я, издуха дима и през цялото време не сваляше очи от нея. За момент, само за момент, тя се запита на какво бе способен той. Ами ако тя го поискаше в края на краищата.

Без да каже нищо, той се върна в другата стая и започна да отваря куфарите ѝ.

— По дяволите, Дъг, това са мои неща.

— Ще си ги получиш обратно, за бога — грабвайки няколко опаковки с козметика, той тръгна към банята.

— Този овлажнител за кожата ми струва шейсет и пет долара опаковката.

— За това? — Той с интерес разгледа флакона. — А аз си мислех, че си практична.

— Няма да напусна тази стая без него.

— Окей. — Той ѝ го хвърли обратно и разгледа останалите средства за разкрасяване. — Ще свършат работа. — Когато се върна от банята, той тръгна из целия апартамент, като гасеше току-що запалени цигари в пепелниците. — Почти приключихме — реши той, навеждайки се да затвори куфара на Уитни. Пред очите му попадна парче дантела. Той вдигна с ръка един чифт дълбоко изрязани бикини. — Стават ли ти? — Можеше да я види в тях. Не трябваше да оставя въображението си да тръгва в тая посока, но той можеше само да я види в тях, без да мисли за друго.

Тя се пребори с първоначалното желание да ги грабне от ръката му. Това бе лесно. По-трудно се контролираше натиска в долната част на стомаха ѝ, докато той прекарваше пръсти през материята.

— Когато приключиш да си играеш с бельото ми, ми кажи какво ще правим.

— Настанихме се — в следващия момент Дъг хвърли малкото дантелено прикритие в чантата ѝ. — Сега вземаме нашия багаж, слизаме долу със сервизния асансьор и се връщаме на летището. Самолетът ни тръгва след час.

— Защо не ми каза това преди?

Той ѝ подаде затворената чанта.

— Не се е налагало.

— Виждам. — Уитни се разходи из апартамента, докато реши, че ядът ѝ е минал. — Нека ти обясня нещо. Не зная как си работил преди и не е важно. Този път — тя се завъртя, за да го погледне в лицето, — този път ти имаш партньор. Каквито и да са малките планове в главата ти, половината от тях са и мои.

— Ако не ти харесва начинът, по който работя, точно сега можем да се разделим.

— Ти ми дължиш... — Той започна да възразява, но тя пристъпи по-близо до него, измъквайки бележника от портмонето. — Трябва ли да ти прочета списъка?

— Зарежи го твоя списък. По петите си имам горили. Не мога да се занимавам със счетоводство.

— По-добре е да се занимаваш с него — вече спокойна, тя бутна бележника обратно. — Без мен ти ще отидеш да търсиш съкровището с празни джобове.

— Скъпа, няколко часа в този хотел и аз щях да имам достатъчно пари, които ще ме отведат където си поискам.

Тя не се съмняваше в това, но погледът ѝ остана втренчен в него.

— Но ти нямаш време да си играеш на крадец и ние двамата знаем това. Или сме съдружници, Дъглас, или ти излиташ за Мадагаскар с единайсет долара в джоба си.

„Да я вземат дяволите, тя знае и колко имам, почти до последния цент“ — той смачка цигарата си, след това вдигна чантата си.

— Трябва да хванем самолета, съдружнико.

Усмивката ѝ дойде бавно и с такъв лъч на задоволство, че той бе изкушен да се разсмее. Уитни нахлузи обувките си и повдигна една кожена чанта.

— Би ли взел този куфар? — преди той да може да изругае, тя вече вървеше към вратата. — Само ми се искаше да имам време за един душ.

Заради лекотата, с която те използваша сервизния асансьор и напуснаха хотела, Уитни си представи, че той е ползвал този спасителен маршрут и преди. Тя реши, че може да изпрати писмо на Жорж след няколко дни и да го помоли да ѝ запази нещата, докато се върне да ги вземе. Дори не бе имала шанс да носи копринената блузка, а цветът беше много приятен.

В края на краищата за нея изглеждаше излишно, но тя имаше желание да развесели Дъг за момента. Освен това в настроението, в което той бе изпаднал, бе по-добре да се намират в някой самолет, отколкото да споделят един апартамент. А на нея ѝ трябваше малко време да размисли. Ако документите, които той имаше, или част от тях все пак бяха на френски език, тогава очевидно той не би могъл да ги

прочете. А тя можеше. Лека усмивка раздвижи устните ѝ. Той искаше да я зареже, тя не бе толкова глупава, че да мисли другояче, но сега тя бе станала още по-полезна. Всичко, което трябваше да направи сега, бе да го убеди да ѝ позволи да направи превода.

Когато пристигнаха на летището, тя не бе все още в най-доброто си настроение. Мисълта за ново преминаване на митницата, за качване на друг самолет бе достатъчна, за да я накара да потръпне.

— Мисля, че можехме да отидем в някой второкласен хотел и да останем няколко часа — отмятайки коса назад, тя отново съжали за банята. Горещца, пълна с пара и благоуханна. — Започвам да мисля, че ти гледаш параноично на този Димитри. Третираш го, като че ли той може всичко.

— Така казват.

Уитни спря и се обърна. Начинът, по който ѝ го декларира, сякаш и той го вярваше, я накара да потръпне.

— Не ставай смешен.

— Внимателно. — Той огледа терминала на летището, когато влязоха. — По-добре е да заобиколиш една стълба, отколкото да минеш под нея.

— Когато говориш за него, сякаш мислиш, че не е човешко същество.

— Той е от кръв и плът — измърмори Дъг, — но това не го прави човек.

Тръпката мина по кожата ѝ отново. Обръщайки се към Дъг, тя се блъсна в някакъв човек и изтърва чантата си. Мърморейки нетърпеливо, тя се наведе да я вдигне.

— Виж какво, Дъг, практически никой не може вече да ни хване.

— Глупости — сграбчвайки я за ръка, той я повлече в един бутик. С друго движение той я запрати сред някакви тенис фланелки.

— Ако искаш някой сувенир...

— Просто погледни, скъпа. По-късно можеш да се оправдаваш. — С ръка на тила ѝ той завъртя леко главата ѝ наляво. Малко по-късно Уитни разпозна високия, мургав човек, който ги преследваше във Вашингтон. Мустакът, малката бяла превръзка на бузата му. Не бе нужно да ѝ се казва, че двамата мъже с него също принадлежаха на Димитри. А къде бе самият Димитри? Тя усети как леко се смъква надолу и преглътна.

— Това ли е...

— Ремо. — Дъг предъвка думите. — Те са по-бързи, отколкото очаквах. — Той потърка ръка върху устата си и изруга. Не му харесваше усещането, че паяжината се разширява. Ако той и Уитни бяха се придвижили още няколко метра, щяха да попаднат направо в ръцете на Ремо. Късметът бе най-важната част от играта, напомни си той. Това той обичаше най-много. — Ще им отнеме малко време да открият хотела. След това ще седнат и ще зачакат. — Той се засмя късо, кимайки. — Да, те ще чакат за нас.

— Как? — попита Уитни. — Как, за бога, те могат вече да бъдат тук?

— Когато се занимаваш с Димитри, не задавай въпроса как. Само гледай през рамо.

— Ще му трябва кристална топка.

— Политика — каза Дъг. — Помниш ли какво ти е казал твоят старец за връзките? Ако имаш такава връзка в ЦРУ и ако позвъниш, натискаш копчето и изпреварваш някого, без да напускаш креслото си. Едно обаждане в ЦРУ, посолството, в имиграционните служби и Димитри има копие от нашите паспорти и визи, още преди мастилото да е изсъхнало.

Тя навлажни устни и се опита да създаде впечатление, че гърлото ѝ не е пресъхнало.

— В такъв случай той знае къде отиваме.

— Залагам си задника. Всичко, което трябва да вършим, е да бъдем една крачка преди него. Само една.

Уитни изпусна лека въздишка, когато усети, че сърцето ѝ бие силно. Възбудата се бе върнала. Ако имаше достатъчно време, страхът можеше да се уталожжи.

— Изглежда, ти знаеш какво правиш в края на краищата. — Когато той обърна глава, за да я погледне навъсено, тя го целуна бързо приятелски. — По-умен си, отколкото изглеждаш, Лорд. Хайде да вървим в Мадагаскар.

Преди тя да може да се надигне, той хвана брадичката ѝ с ръка.

— Ще довършим това там. — Пръстите му се стегнаха за по-дълго време, но и достатъчно бързо. — Всичко това.

Тя устоя на погледа му. Имаха твърде дълъг път, за да се размекват сега.

— Може би — каза тя. — Но първо трябва да стигнем там. Защо не хванем този самолет?

Ремо вдигна едно копринено парче от материя, която Уитни би нарекла нощница. Той го смачка в юмрука си. Преди настъпването на утрото ще хване Лорд и жената. Този път нямаше да успеят да се измъкнат между пръстите му и да го накарат да се чувства като глупак. Когато Дъг Лорд влезе в спалнята, той ще пусне куршума между очите му. А жената — той ще се погрижи за нея. Този път... — той бавно скъса нощницата на две. Коприната се накъса със звук, почти равен на шепот. Когато телефонът звънна, той отметна глава, давайки знак на другите двама да застанат до вратата. Ползвайки върха на палеца и показалеца, Ремо вдигна слушалката. Като чу гласа, потните му жлези се отвориха.

— Отново ги изтървахте, Ремо.

— Мистър Димитри. — Той забеляза, че другите мъже гледаха насам и им обърна гръб. Никога не бе проява на мъдрост да оставиш да забележат страха ти. — Ние ги открихме. Когато се върнат тук, ще...

— Те няма да се върнат — с дълъг, равен звук Димитри издуха дима от цигарата си. — Били са забелязани на летището, Ремо, точно под носа ви. Направлението е Антананариво. Вашите билети ви чакат. Бъдете точни.

ГЛАВА 4

Уитни отвори дървените капаци на прозореца и огледа продължително Антананариво. Този град не ѝ напомняше за Африка, както бе очаквала. Тя бе прекарала две седмици веднъж в Кения и си спомни тежкия утринен мирис на печено месо от гриловете край улицата, жегата и космополитния блясък. Африка бе отделена само с тесен пролив, но Уитни не видя от прозореца си нищо, което да ѝ напомня предишните ѝ африкански дни.

Тя дори не откри и характерния блясък за тропически остров. Не почувства ленивата веселост, която свързваше винаги с островите и островитяните. Това, което тя почувства, макар и не напълно сигурна защо, бе една страна, сама по себе си твърде уникална.

Това бе столицата на Мадагаскар, сърцето на страната, град с отворени, открити пазари и ръчно придвижвани колички, съществуващи в пълна хармония и тотален хаос заедно с високи офис сгради и красиви съвременни автомобили. Това бе град, далеч от нейните очаквания за обичайната суматоха в такива градове. Това, което тя видя, бе спокойствие: бавно, но не мързеливо. Може би това се дължеше просто на изгрева или това бе присъщо на града.

Въздухът бе хладен, веднага след появата на слънцето, и тя потрепери, но не се отдръпна от прозореца. Нямаше уханието на Париж или Европа, а на нещо по-пищно. Ароматичните подправки смесваха миризми с първия шепот на топлината, който пъдеше утринния хлад. Животни. Малко градове имаха миризмата на животни във въздуха си. Хонконг миришеше на пристанището, а Лондон — на уличното движение. Антананариво миришеше на нещо по-старо, което не бе съвсем готово да изчезне под бетона и стоманата.

Имаше омара от топлината, загряваща изстиналата земя. Дори права, на това място Уитни можеше да почувства промяната на температурата почти градус по градус. След някой и друг час, помисли си тя, потта ще започне да се стича, а въздухът ще замирише също и на това.

Тя също имаше впечатление, че къщите са построени на върха на други къщи, качени на върха на още повече къщи, всичките розови и пурпурни на утринната светлина. Бе като приказка: приятно и малко страшно.

Целият град бе в хълмове и височини, така стръмни, че в скалите бяха издълбани стъпала и бе насипвана земя, за да се приспособи природата. Дори отдалеч те изглеждаха износени и стари и направени под ужасяващ ъгъл. Тя видя три деца и кучето им да се спускат по такива стъпала и си помисли, че може да ѝ се завие свят, само като ги гледа.

Можеше да види езерото Аноси, свещеното езеро, стоманеносиньо и спокойно, заградено от тропически дървета, които му придаваха екзотичния блясък, така както тя си го представяше. Поради голямата дистанция тя не можеше да усети миризмата, но чувстваше, че е сладка и силна. Като много други градове и тук имаше съвременни сгради, апартаменти, хотели, болница, но между тях бяха разхвърляни и сламени покриви. На един хвърлей разстояние имаше оризови полета и малки ферми. Оризищата бяха влажни и блестяха. Поглеждайки към най-високия хълм, тя можеше да види палатите, великолепни на разсъмване, разкошни, арогантни, анахронични. Тя чу звука на автомобил от широкия булевард под нея.

И така, те бяха тук, помисли си тя, протягайки се и вдишвайки хладния въздух. Пътуването със самолета бе продължително и досадно, но той даде време да се приспособи към онова, което се беше случило, и да вземе някои свои решения. Ако трябваше да бъде честна пред себе си, редно бе да признае, че бе направила своя избор още в момента, в който стъпи на газта и започна своето бягство с Дъг. Всъщност това бе импулсивно, но тя не се отказваше от него. Ако не друго, краткото пребиваване в Париж бе я убедило, че Дъг бе умен човек и си заслужаваше. Тя бе на хиляди мили от Ню Йорк сега и приключението бе тук.

Тя не можеше да промени съдбата на Хуан, но поне можеше да довърши своето лично отмъщение, като победи Димитри в битката за богатството. И смеейки се, все пак трябваше да си признае, че тя се нуждаеше от Дъг Лорд и документите, които искаше да види. Сигурна бе, че ще ги види, защото това бе въпрос на подход към Дъг.

Дъг Лорд, размишляваше Уитни, отдръпвайки се от прозореца, за да се облече, кой бе той и какво представляваше? Откъде идваше и всъщност къде смяташе да отиде?

Крадец, един крадец. Да, каза си тя, той бе човек, който можеше да издигне кражбата до нивото на професия. Но той не бе Робин Худ. Той можеше да открадне от богатия, но тя не можеше да си представи, че ще даде на бедния. Всичко, което... придобиваше, той запазваше. Все пак тя не можеше да го укорява за това. Обаче имаше нещо у него, някаква светлина, която тя бе видяла още от самото начало. Липсата на жестокост и намек за нещо, на което тя не можеше да устои. Авантюризм.

Всъщност тя винаги вярваше, че ако си изключителен в нещо, ти трябва да го вършиш докрай. Тя имаше идеята, че той бе много добър в това, което върши.

Женкар? Може би, помисли си тя, но беше имала работа с женкари преди. Професионалисти, които можеха да говорят три езика и да поръчат най-доброто шампанско, но които бяха по-малко възхитителни от човек като Дъг Лорд, който можеше да привлича жените само с добрия си хумор. Това не я разтревожи. Той бе привлекателен, дори много, когато не спореше с нея. Тя можеше да се справи с физическата част на въпроса...

Въпреки че продължаваше да си спомня усещането да бъде притисната от неговото тяло с възбуждащо близка уста до нейната. Това бе приятно, спиращо дъха усещане и на нея ѝ се щеше да го изживее малко по-късно. Можеше да си спомни какво представляваше колебанието ѝ и как би се чувствала, ако целуне тази интересна, арогантна уста.

Не, докато те са бизнес партньори, напомни си Уитни, оглеждайки една пола. Тя ще сведе нещата до практическото ниво на записките ѝ в бележника. Щеше да пази Дъг Лорд на разумна дистанция, докато пипне своя дял от печалбата. Ако нещо се случеше по-късно, да става каквото ще. С лека усмивка тя реши, че ще ѝ бъде приятно да го предвкуса.

— Румсървис — влетя Дъг, носейки една табла. Той се забави за момент, поглеждайки кратко, но внимателно към Уитни, която стоеше край леглото, облечена в лъскаво бельо с телесен цвят. Можеше да накара да потекат лигите на един мъж. Това е класа, помисли си той

отново. Мъж като него трябваше по-внимателно да следи за действията си, вместо да фантазира за класата на една жена. — Хубава дрешка — каза той.

Отказвайки да реагира на забележката му, Уитни облече полата.

— Това ли е закуската?

Няма да обръща внимание евентуално на това хладно посрещане, каза си той. Всяко нещо с времето си.

— Кафе и кифлички. Имаме доста работа да вършим.

Тя сложи една блузка с цвета на смачкани малини.

— Каква например?

— Проверих разписанието на влака. — Дъг се отпусна в един стол, кръстоса крака на масичката и отхапа една кифличка. — Можем да тръгнем на изток в дванайсет и петнайсет. Дотогава трябва да вземем някои провизии.

Тя занесе кафето си до нощното шкафче.

— Какви?

— Раници — каза той, гледайки как слънцето се издига над града отвън. — Нямам намерение да мъкна тези кожени чанти през гората.

Уитни отпи глътка кафе, преди да вдигне четката си за коса. Тя бе корава и гъста, европейска направа.

— Както при стопаджийството?

— Схвана, скъпа. Ще се нуждаем от палатка, една от онези леки материи, които могат да се сгънат в шепата.

Тя прекара четката през косата си.

— Нещо лошо ли им има на хотелите?

С бърза, самодоволна усмивка, той погледна към нея и не каза нищо. Косата ѝ приличаше на златен прах на утринната светлина. Приказен прах. Усети, че му е трудно да преглътне. Ставайки, той отиде към прозореца, за да е с гръб към нея.

— Ще ползваме обществен транспорт, когато аз смятам, че е безопасно, а след това ще минем през задната врата. Не искам да рекламираме нашата малка експедиция — промърмори той. — Димитри няма да се предаде.

Тя се сети за Париж.

— Успя да ме убедиш.

— Колкото по-малко използваме обществените пътища и градовете, толкова по-малка възможност ще има той да открие следите

ни.

— Резонно е. — Уитни уви косата си на плитка и прихвана края ѝ с тясна лента. — Ще ми кажеш ли къде отиваме?

— Ще пътуваме с влака до Таматаве. — Той се обърна, усмихвайки се. Със слънцето зад гърба си той изглеждаше повече като рицар, а не като крадец. Косата му падаше върху яката, тъмна, малко неоправена, имаше блясък на приключение в очите му. — След това се отправяме на север.

— А кога аз ще видя онова, което ни изпраца на север?

— Няма нужда, аз вече съм го видял — но той вече правеше сметка как би могъл да я накара да му преведе някои части, без да ѝ дава всичко.

Бавно тя потупа дланта си с четката. Питаше се колко време ще мине, преди да се наложи тя да преведе някои от документите и да види необходимата ѝ информация.

— Дъг, би ли купил нещо, без да си го видял?

— Ако обичам предизвикателствата.

С лека усмивка тя поклати глава.

— Нищо чудно, че си разорен. Трябва да се научиш как да се грижиш за парите си.

— Сигурен съм, че ще ми дадеш необходимите уроци.

— Документите, Дъглас.

Те бяха залепени отново за гърдите му. Първото нещо, което той бе решил да купи, бе раница, в която щеше да ги съхрани грижливо и безопасно. Кожата му бе разранена от лейкопласта. Той бе сигурен, че Уитни ще намери някой хубав вазелин, който ще облекчи болката. Бе убеден в еднаква степен, че тя ще отбележи стойността му в своя малък бележник.

— По-късно. — Когато тя започна да говори отново, той протегна ръка. — Тук имам няколко книги, които може да искаш да прочетеш. Имаме доста дълго пътуване и много време. Ще говорим за това, повярвай ми, наистина.

Тя изчака за момент, гледайки към него. Вярно, не, тя не беше толкова глупава да вярва. Но докато тя държеше парите, те бяха екип. Доволна, тя праметна дръжките на ръчната си чанта през рамо и протегна ръката си. Ако отиваше на приключение, предпочиташе това да стане с един рицар, който леко бе загубил блясъка си.

— Окей, хайде да пазаруваме.

Дъг я поведе по стъпалата надолу. Докато тя бе в добро настроение, той също щеше да се чувства добре. Приятелски той праметна ръка през рамото ѝ.

— И така, как спа?

— Много хубаво.

По пътя им през фойето на хотела той откъсна малък пурпурен цвят от една ваза и я закичи зад ухото. Страстното цвете, помисли си той, може да ѝ подхожда. Миризмата му бе силна и сладка, каквато бе на всички тропически цветя. Жестът му я трогна, макар че тя не му повярва.

— Много неприятно е, че нямаме достатъчно време да си поиграем на туристи — каза той с глас, подканящ към разговор. — Кралският палат е нещо, което трябва да се види.

— Имаш вкус към разкоша, нали?

— Със сигурност. Винаги съм смятал, че е красиво да живееш с малко блясък.

Тя се разсмя, клатейки глава.

— Бих предпочела да имам пухено легло, отколкото златно.

— Хората казват, че знанието е сила. И аз мислех така, но сега знам, че те са говорили за пари.

Тя спря и се загледа в него. Що за крадец, който цитира Байрон?

— Ти продължаваш да ме изненадаваш.

— Ако четеш, просто имаш възможност да си харесаш нещо — свивайки рамене, Дъг реши да се раздели с философията и да се насочи към практиката. — Уитни, ние се съгласихме да разделим съкровището по равно.

— След като ми платиш онова, което ми дължиш.

Той стисна зъби при тази забележка.

— Правилно. Тъй като сме партньори, струва ми се, че трябва да разделим мангизите, които имаме, по равно.

Тя обърна глава към него и го дари с приятна усмивка.

— Така ли ти изглежда?

— Въпрос на практичност — забързано ѝ каза той. — Да предположим, че ние се разделим...

— Няма никакъв шанс за това. — Усмивката ѝ остана все така приятна, докато тя здраво стисна чантичката си. — Аз съм прилепена

за тебе като придатък, докато всичко свърши, Дъглас. Хората могат да си мислят, че ние сме любовници.

Без да нарушава ритъма, той промени тактиката.

— Това е също въпрос на доверие.

— Чие доверие?

— Твоето, скъпа. В края на краищата, ако сме съдружници, трябва да си имаме доверие един на друг.

— Аз наистина ти имам доверие. — Тя сложи приятелски ръка на кръста му. Сутрешната омара се вдигаше, а слънцето се изкачваше нагоре. — Докато държа банковата книжка, скъпи.

Дъг присви очи. Не всичко нейно бе израз на висока класа, помисли той свирепо.

— Добре тогава, какво ще кажеш за един аванс?

— Направо го забрави.

Заради силното изкушение да я накара да се откаже от намерението си, той направо избухна, гледайки към нея.

— Посочи ми поне една причина, заради която трябва да държиш всичките мангизи ти?

— Искаш ли да ги изтъргуваш за документите?

Раздразнен, той обърна глава встрани и се загледа в бялата къща до него. В прашния двор цветята и лианите се увиваха в диво увлечение. Той долови миризмата на приготвена закуска и презрели плодове.

Нямаше никаква възможност да се измъкне от нея, докато беше без пукнат цент. Нямаше и начин да оправдае пред себе си евентуалното свиване на портмонето и зарязването ѝ. Оставаше му единствената възможност, както и досега, да бъде неразделен с нея. Най-лошото от всичко бе, че той вероятно щеше да се нуждае от нея. Рано или късно щеше да има нужда от някого за превода на кореспонденцията, написана на френски, не заради нещо друго, а заради собственото му изгарящо любопитство. Но все още не трябва, помисли си той. Не и докато не стъпи на сигурна почва.

— Виж, по дяволите, в джоба си имам осем долара.

Ако той имаше повече, даде си сметка тя, щеше да се раздели с нея, без да се замисли.

— Рестото от дваисетачката, която ти дадох във Вашингтон.

Ядосан той тръгна надолу по едно стръмно стълбище.

— Имаш мозък като проклет счетоводител.

— Благодаря. — Тя се захвана за грубия, дървен парапет и започна да се пита дали има някакъв друг път по улицата надолу. Заслонявайки очи от слънцето, тя се загледа. — О, виж какво е това, базар ли? — Ускорявайки крачка, тя дръпна Дъг към себе си.

— Петъчен пазар — изръмжа той. — Нарича се зома. Казах ти, че трябва да прочетеш туристическия справочник.

— Предпочитам изненадите. Хайде да погледнем.

Той тръгна с нея, защото беше по-лесно, може би по-евтино да купят някои от нещата на открития пазар вместо в магазините. Имаше време до тръгването на влака, помисли си той, поглеждайки бързо часовника си. Освен това можеше и да им хареса.

Имаше покрити със слама конструкции и дървени щандове под широки бели чадъри. Дрехи, тъкани, скъпоценни камъни бяха разстлани на щандовете за сериозния купувач или за кибиците. Макар и сериозен купувач, Уитни се спря на интересна смесица от качество и боклуци. Но това не бе панаир, а трябваше да се върши работа. Пазарът бе организиран, пълен с хора, звуци и миризми. Каруци, теглени от биволи, карани от мъже, увити с бели кърпи, бяха натъпкани със зеленчуци и пилета. Животни квичаха и мучаха, ръмжейки с различна степен на неудовлетвореност, а в същото време се чуваше бръмченето на мухите. Няколко кучета обикаляха наоколо, душейки, и биваха изритвани или пренебрегвани.

Тя можеше да помирише кожата, подправките и животинската пот. Наистина пътищата бяха павирани, чуваше се уличното движение, а недалече прозорците на първокласен хотел блестяха на силното слънце. Една коза се дръпна при случаен шум от въжето си. Дете, по чиято брадичка капеше сок от манго, се бе сгушило в скута на майка си и бърбореше на език, който Уитни никога не бе чувала. Тя видя някакъв човек с торбести панталони и островърха шапка да сочи и да брои някакви монети. Пиле, захванато за костеливите му крака с въже, кудкудякаше и се опитваше да хвъркне. Прехвърчаше перушина. На едно грубо одеяло бяха сложени аметисти и гранати, които светеха матово на ранното слънце. Тя се протегна към тях само да пипне, когато Дъг я изтегли към едни кожени мокасина.

— Ще има достатъчно време за камъчета — каза ѝ той и посочи с глава към обувките. — Ще ти трябва нещо по-практично от тези

малки кожени каишки, които носиш.

С разклащане на рамене Уитни прецени своите възможности за избор. Те бяха далече от космополитните градове, на които тя бе привикнала, далече от игрищата на богатите.

Уитни си купи обувките, след това взе една ръчно направена кошница, инстинктивно пазарейки се за нея на безукорен френски.

Той трябваше да ѝ признае с възхищение, че бе родена търговка. Още повече му хареса начинът, по който тя се забавляваше при пазарлъка за цената на някакво дребно бижу. Той имаше чувството, че тя се разочароваше твърде бързо, ако отстъпката бе направена от продавача веднага или цената паднеше рязко още в самото начало. Тъй като бе плътно до нея, Дъг реши да бъде философ и за момента да осигури най-доброто за своя съдружник.

— Сега, когато ти купи бижутото — каза Дъг, — кой ще го носи?

— Ще го оставим на склад с багажа, нуждаем се също и от малко храна, нали? Ти наистина имаш намерение да се храниш на тази експедиция, така ли?

Смеейки се с очи, тя взе един плод манго и го вдигна под носа му.

Той се засмя и избра още един, след това сложи и двата в нейната кошница.

— Само гледай да не ги отмъкнеш.

Тя се разхождаше безцелно около щандовете, включвайки се в пазарлъка и внимателно броейки франкове. Посочи една огърлица от мидени черупки, след това я огледа така внимателно, сякаш бе изработена във фирмата „Картие“. От време на време схващаше някои думи от странния малагашки език, слушаше, отговаряше, дори мислеше на френски. Продавачите търгуваха в един постоянен поток от предложения и пазарлъци. Личеше си, че те са твърде горди, за да показват нетърпението си, но на Уитни не ѝ убягна белегът на бедност за много от тях.

Колко отдалеч бяха дошли, питаше се тя, пътувайки в каруци? Те не изглеждаха уморени, оглеждаше ги изучаващо тя. Можеше да се каже, че са здрави и силни хора, доволни, макар че имаше много от тях без обувки. Облеклата бяха прашни, някои износени, но всички те бяха от материи с ярки цветове. Жените заплитаха и връзваха косите си по интересни, съвременни начини. Зомата, реши Уитни, представляваше

еднакво значително социално явление и в същата степен търговско събитие.

— Хайде да ускорим крачката, бейби. — Между плешките му се яви сърбеж, който се усилваше. Когато Дъг се улови, че поглежда през рамо за трети път, той разбра, че е време да се придвижват вече. — Имаме още много работа да свършим днес.

Тя сложи още плодове в кошницата, както и една торбичка ориз. Може да се наложи да ходи из планините и да спи на палатка, помисли си Уитни, но тя няма да остане гладна.

Той се запита дали тя съзнава какъв поразителен контраст представляваше сред тъмнокожите търговци и тържествено седящите жени с нейната бяла кожа и много светла коса. У нея се усещаше непогрешима класа дори когато се пазареше за изсушени чушки или смокини. Тя не беше от неговия тип, каза си Дъг, мислейки си за украсените с пайети и пера дрехи на жените, към които той обикновено се насочваше. Но трудно щеше да се забрави тази жена.

Импулсивно той взе една мека памучна кърпа ламба и я уви около главата ѝ. Когато тя се обърна, смеейки се, бе толкова неудържимо красива, че той загуби дъха си. Може би е от бялата материя, помисли си той. Тя трябва да носи бяла коприна, хладна и гладка. Искане му се да може да ѝ купи метри такава материя. Щеше да я увие с километри от нея, а след това бавно, бавно ще я развива, докато останеше само кожата ѝ, точно толкова мека и толкова бяла. Щеше да наблюдава как очите ѝ потъмняват, да усеща горещината на плътта ѝ. Докато лицето ѝ бе между ръцете му, той забрави, че тя не бе негов тип.

Уитни видя промяната в очите му, почувства внезапното напрежение в пръстите му, сърцето ѝ започна бавно и силно да бие в гърдите ѝ. Не се ли бе питала тя какъв щеше да бъде той като любовник? Не се ли питаше сега кога ще почувства неговото желание? Крадец, философ, опортюнист, герой? Какъвто и да бе, животът ѝ бе обвързан с неговия и нямаше никакво връщане назад. Когато му дойде времето, те ще се слоят като гръм, без красиви думи, без свещи, без романтичен блясък. Тя няма да се нуждае от романтика, защото тялото му ще бъде стегнато, устата му жадна, а ръцете му ще знаят къде да я докосват. Стоейки на открития пазар, пълен с екзотични миризми и звуци, тя забрави колко леко можеше да се оправя с него.

Опасна жена, установи Дъг, докато решително отпусна пръстите си. С богатството толкова близо и Димитри като маймуна на врата му той не можеше да си позволи изобщо да мисли за нея като за жена. Жените, онези с големи очи, бяха винаги неговото падение.

Сега те бяха партньори. Той държеше документите, а тя банковата сметка. Тези отношения бяха доста сложни, както изглеждаше от последните събития.

— По-добре да свършваш вече тук — каза той достатъчно меко. — Ще трябва да видим някои неща за къмпинг.

Уитни изтърва лека въздишка и си припомни, че той бе хлътнал вече с повече от седем хиляди долара по нейната сметка. Нямаше смисъл да го забравя.

— Добре — но тя купи ламбата, казвайки си просто, че това е един сувенир.

По обяд те вече чакаха за влака, като и двамата носеха раници, внимателно натъпкани с храна и вещи. Той бе неспокоен, нямаше търпение да започне. Бе рискувал живота си и заложил на хазарт бъдещето си заради малката купчина документи, залепени за гърдите му. Той винаги си играеше със случая, но този път държеше банката. До настъпването на лятото ще се къпе в пари, излежавайки се на някой горещ екзотичен плаж, и ще отпива ром, докато някоя тъмнокоса жена с черни очи ще разтрива плажно масло по раменете му. Той ще има достатъчно пари, за да се осигури срещу възможността Димитри някога да го открие, а ако му се приискаше да измъкне нещо, щеше да го направи за удоволствие, а не за да преживява.

— Ето че идва вече чувствайки нов прилив на възбуда, Дъг се обърна към Уитни. С шала, заметнат през раменете ѝ, тя внимателно записваше нещо в бележника си. Изглеждаше хладна и спокойна, а в същото време неговата риза вече залепваше на гърба му. — Ще спреш ли да драциш в това нещо? — попита неспокойно той, хващайки я за ръка. — Ти си по-лоша и от проклетите данъчни служители.

— Просто добавям цената на твоя влаков билет, съдружничко.

— Господи, когато приключим с всичко това, ти ще си потънала до колене в злато, а още продължаваш да се тревожиш за няколко франка.

— Интересно как се натрупват, нали? — с усмивка тя пусна бележничето обратно в чантичката. — Следващата спирка е Таматаве.

Една кола рязко спря точно в момента, в който Дъг стъпваше във влака след Уитни.

— Ето ги там — със стисната челюст Ремо посегна под якето си, докато дланта му хвана приклада на пистолета. Пръстите на другата му ръка потъркаха превръзката на лицето му. Той имаше лична сметка за уреждане с Лорд сега. Това щеше да бъде едно удоволствие. Една малка ръка с розово чуканче хвана здраво неговата. Маншетът бе все още бял, закопчан този път с обковани, златни овални бутонели. Деликатната ръка, донякъде елегантна, въпреки деформацията, накара мускулите на Ремо да потреперят.

— Ти го остави да те надхитри преди — гласът бе тих и много гладък. Глас на поет.

— Този път той е мъртъв.

Чу се приятен смях, последван от дима на скъп френски тютюн. Ремо не се отпусна, нито предложи никакви извинения. Настроенията на Димитри можеха да бъдат измамни, а Ремо бе го чувал да се смее и друг път. Той бе го чувал да използва същия мек, приятен смях, докато обгаряше петите на една жертва със синия пламък от една запалка с монограм. Ремо нито помръдна ръката си, нито отвори устата си.

— Лорд е мъртъв още когато открадна от мен — нещо злоецо се промъкна в гласа на Димитри. Това не бе яд, а повече сила, хладен разум и безчувственост. Една змия невинаги изплюва отровата си, когато е ядосана. — Върни ми имуществото, след това го убий по начин, който ти харесва. Донеси ми ушите му.

Ремо направи жест към мъжа на задната седалка да излезе и да купи билети за влака.

— А жената?

Още един облак тютюнев дим се появи, докато Димитри обмисляше този въпрос. От години насам той знаеше, че емоционалните решения оставяха лоша следа. Той предпочиташе чистите и ясни решения.

— Тази приятна жена е достатъчно умна, за да прекъсне вратните прешлени на Бутрен. Причини й колкото може по-малка вреда и я върни обратно. Бих искал да разговарям с нея.

Удовлетворен, той се отпусна на седалката, безцелно наблюдавайки влака през страничното прозорче на колата. Забавляваше го и му доставяше удоволствие да помирише натрапчивото ухание на страх, което идваше от неговите подчинени. Страхът в крайна сметка бе най-елегантното оръжие. Той направи един жест с обезобразената си ръка.

— Досаден бизнес — каза той, когато Ремо затвори вратата на колата. Въздишката му бе деликатна, докато допираше една ароматизирана копринена кърпичка до носа си. Миризмата на прах и животни го раздразни. — Карай обратно в хотела — инструктира мълчаливия мъж зад волана. — Искам сауна и масаж.

Уитни се разположи на мястото до прозореца и се подготви да наблюдава пейзажа на Мадагаскар. Както бе правил и предния ден, Дъг забодя лице в един справочник.

— Има най-малко трийсет и девет вида лемури в Мадагаскар и повече от осемстотин вида пеперуди.

— Поразително. Нямах представа, че ти си така заинтригуван от фауната.

Той погледна над ръба на книгата.

— Всички змии са безопасни — добави той. — Малки неща като тези са важни за мен, когато спя в палатка. Винаги искам да знам нещо за територията. Например това, че тукашните реки са пълни с крокодили.

— Мисля, че това убива идеята за топване в реките.

— Ще се наложи да влезем в контакт с някои от местните хора. Отличават се няколко племена и според този справочник всичките са приятелски настроени.

— Това са добри новини. Имаш ли представа колко време ще ни отнеме, преди да стигнем до мястото, отбелязано със знака „X“?

— Седмица, може би две — навеждайки се назад, той запали цигара. — Как се казва на френски диамант?

— Абсолютно по същия начин — диамант — присвивайки очи, тя го изучаваше. — Този Димитри има ли нещо общо с кражбата на диамантите от Франция и укриването им тук?

Дъг ѝ се усмихна. Тя бе близко, но не твърде много.

— Не, Димитри е в тази история, но няма нищо общо с ограбването.

— Значи става дума за диаманти, но те са били откраднати.

Дъг си помисли за документите.

— Зависи от гледната точка.

— Просто си помислих — започна Уитни, вземайки цигарата от него за едно дръпване. — Но мислил ли си някога какво ще правиш, ако там няма нищо?

— Там е. — Той издуха дима и я изгледа със своите чисти, зелени очи. — Всичко е там.

Както винаги, тя усети, че му вярва. Невъзможно бе да не му вярва.

— Какво ще правиш със своя дял?

Той протегна крака на мястото срещу него и се ухили.

— Ще се търкалям в него.

Бъркайки в чантата, тя измъкна едно манго и му го хвърли.

— А какво ще кажеш за Димитри?

— След като веднъж се добера до съкровището, той може да се пече в ада.

— Ти си едно наперено копеле, Дъглас.

Той захпа мангото.

— Аз ще бъда едно богато, наперено копеле.

За нея беше интересно, тя взе мангото, за да си отхапе. Намираще го сладко и приятно.

— Важно ли е да си богат?

— Дяволски важно е.

— Защо?

— Ти говориш от гледна точка на удобствата на няколко милиарда галона фонданов сладолед.

Тя сви рамене.

— Нека просто кажем, че съм заинтересувана от твоя възглед за богатството.

— Когато си богат и заложиш на коне и загубиш, тебе те наругават, защото си загубил, а не защото си похарчил последните пари.

— Значи всичко се свежда до това?

— Някога тревожила ли си се, скъпа, къде ще спиш през нощта?

Тя отхапа от плода, преди да му го върне. Нещо в гласа му я накара да се почувства глупаво.

— Не.

Тя потъна в мълчание за известно време, докато влакът трополеше, спирайки на различни гари, и хора се качваха и слизаха от него. Вътре бе вече горещо, почти нямаше въздух за дишане. Миризма на пот, плодове, прах и нещо неприятно се разстилаше около тях. Няколко седалки по-напред един мъж с бяла панамена шапка вееше на лицето си с голяма цветна носна кърпа. Уитни му се усмихна, защото си помисли, че го познава от зомата. Той само сложи носната кърпа в джоба си и се захвана с вестника си. Безучастно Уитни отбеляза, че вестникът е английски, преди да се обърне отново към прозореца, за да продължи да разглежда околността.

Те минаваха край затревени, стръмни склонове, почти без дървета. Тук и там бяха разпръснати малки селища с къщи, покрити със слама, и големи, широки обори, разположени край реката. Коя река? Дъг държеше справочника и със сигурност можеше да й каже. Тя започваше да разбира, че той бе в състояние да й изнесе една петнайсетминутна лекция по този въпрос. Уитни предпочиташе анонимността на мръсотията и реката.

Тя не виждаше никакви стълбове за телефонни жици или за електричество. Хората, живеещи в тази безкрайна гола пустош, би трябвало да са сурови, независими, справящи се сами с живота. Тя можеше да оцени това и да му се възхищава, без да поставя себе си на тяхно място.

Въпреки че бе жена, която жадуваше за града с неговите тълпи, шум и пулс, Уитни намираще привлекателна тишината и спокойствието на селския пейзаж. Никога не се затрудняваше да поставя на везните едно диво цвете и една цяла скъпа кожа от чинчила. И двете носеха удоволствие.

Влакът не бе тих, той трополеше и ръмжеше, и се люшкеше, а разговорите в него даваха постоянен звуков фон. Миришеше не много силно на пот, тъй като въздухът се пречистваше през прозорците. Последния път, когато тя се бе возила на влак, бе станало непредвидено, спомни си тя. Беше взела самостоятелно помещение с климатик, миришещо на прах и цветя. Не беше много интересно пътуване.

Пред тях на седалката седна една жена със сучещо пръста си бебе. То погледна тържествено с широко отворени очи към Уитни, преди да я грабне за плитката с пълничката си ръчичка. Объркана, майка му го дръпна встрани, изстрелвайки едно бързо изречение на малагашки.

— Не, не, няма нищо — смеейки се, Уитни тупна блузката на бебето. Неговите пръстчета се затвориха около нейните като малка ваза. Развеселена, тя даде знак на майката да ѝ подаде момченцето. След кратки моменти на колебание и убеждаване, Уитни взе бебето в скута си. — Здравей, малък мъж.

— Не съм сигурен дали местните хора са чували за памперси — каза тихо Дъг.

Тя само сбръчка нос срещу него.

— Не обичаш ли децата?

— Разбира се, аз просто ги обичам повече, когато са лишени от домовете си.

Кикотейки се, тя насочи вниманието си към бебето.

— Сега да видим какво имаме тук — му каза тя и бъркайки в портмонето си, измъкна една пудриера. — Какво ще кажеш за това? Искаш ли да видиш бебето? — Тя задържа огледалцето пред него, радвайки се на гърления му смях. — Хубаво бебе. — Тя изгука доста доволна от себе си, че умее да го забавлява. Почти развеселено като нея, бебето бутна огледалцето към лицето ѝ.

— Хубава жена — изкоментира Дъг, спечелвайки благодарния смях на Уитни.

— Хайде, опитай се и ти — преди да може да възрази, тя му подаде бебето. — Бебетата са добри за теб.

Ако бе очаквала той да се раздражни или да се смути, бе сбъркала. Сякаш целият му живот бе минал в това, Дъг положи бебето в скута си и започна да го занимава. Това бе интересно, отбеляза Уитни. Крадецът имаше и мила страна. Облегната, тя наблюдаваше как Дъг люлее бебето на коляното си и издава различни звуци.

— Мислил ли си някога да откриеш център за отглеждане на деца?

Той вдигна вежди и взе огледалцето от нея.

— Виж тук — каза на детето, държейки огледалцето под ъгъл, така че слънчевите лъчи да се отразяват в него. Пищейки от

удоволствие, детето сграбчи пудриерата и я блъсна към лицето на Дъг.

— Той иска ти да видиш маймуната — каза Уитни с коварна усмивка.

— Много умно.

— Това го казваш ти.

За да зарадва бебето, Дъг правеше физиономии в огледалото. Викайки от радост, бебето дръпна огледалото, насочвайки го под ъгъл назад, така че Дъг можа да хвърли бърз поглед към задната част на вагона. Той се напрегна и като нагласи отново огледалото под същия ъгъл, огледа по-подробно обстановката.

— Свещена глупост.

— Какво?

Все още люлеейки бебето, той я изгледа. Потта се стичаше по раменете му и тръгна надолу по гърба.

— Просто продължавай да се усмихваш, скъпа, и не гледай зад мен. Няколко седалки по-назад има една двойка наши приятели.

Въпреки че ръцете ѝ хванаха здраво страничната облегалка, тя успя да контролира погледа си и не погледна назад през рамото на Дъг.

— Светът е малък.

— Не е ли така?

— Имаш ли някаква идея?

— Мисля по това. — Той измери разстоянието до вратата. Ако те слезеха на следващата спирка, Ремо щеше да ги настигне още преди да са прекосили перона. Щом Ремо бе тук, значи Димитри бе наблизко. Той следеше хората си от късо разстояние. Дъг си даде цяла минута, за да се пребори с паниката. Това, от което те се нуждаеха, беше нещо нестандартно, за да им осигури непланирано напускане на влака.

— Просто ме следвай — каза ѝ Дъг с приглушен глас. — И когато кажа тръгвай, грабваш раницата си и хукваш към вратата.

Уитни погледна по дължината на влака. Имаше жени, деца, възрастни хора, наблъскани по седалките. Това не беше мястото за бързо бягане, реши тя.

— Имам ли избор?

— Не.

— Тогава ще тичам.

Влакът забави за следващата спирка, спирачките изскърцаха, локомотивът изпуктя. Дъг изчака, докато тълпата от влизащи и

излизаци пътници бе най-плътна.

— Съжалявам, мъжки — измърмори на бебето, след това яко оципа мекото му дупенце. На свой ред бебето нададе вид писък, който накара майката да скочи разтревожена. Дъг също се надигна и създаде колкото можеше повече бъркотия в натъпканата с народ централна част на вагона.

Усещайки играта, Уитни стана и блъсна мъжа от дясната си страна достатъчно силно, за да избути пакетите в неговите ръце и да ги запрати на пода. Един грейпфрут падна и се смачка.

Когато влакът започна да набира скорост отново, имаше шест човек между Дъг и мястото, където бе седнал Ремо, които бяха се скупчили в групичка и се разправяха помежду си на малагашки. С жест на извинение Дъг вдигна ръце и взе мрежестата чанта с плодове и зеленчуци. Бебето продължаваше да изпраца продължителни, постоянни писъци. Решавайки, че това е най-доброто, което може да направи, Дъг плъзна ръка надолу и хвана здраво китката на Уитни.

— Сега.

Заедно те се втурнаха към вратата. Дъг имаше време да погледне назад и видя как Ремо скача от мястото си и започва да си пробива път през все още спорещата група, блокирала центъра. Той улови с края на очите си и един друг мъж с панамена шапка, който хвърли вестника си настрани и скочи също към тях, преди да бъде ограден от тълпата. Дъг имаше за кратък момент чувството, че е виждал лицето му някъде.

— Сега какво? — запита Уитни, наблюдавайки как земята започва да тича под тях.

— Сега ние слизаме — без колебание Дъг скочи, теглейки я със себе си. Той я обгърна с ръце и при удара в земята я държеше здраво до себе си, така че те се претърколиха заедно в една купчина тела. Когато спряха търкалянето, влакът бе десетки метри напред и бе набрал голяма скорост.

— Да го вземат мътните! — Уитни изкрещя отгоре му. — Можехме да си счупим вратовете.

— Да — зашеметен, той лежеше там. Ръцете му бяха бръкнали под полата ѝ и лежаха на нейните бедра, но той почти не забелязваше това. — Но не ги счупихме.

Неукротена, тя погледна гневно надолу към него.

— Е, добре, не сме ли късметлии? Какво ще правим сега? — запита го тя, издухвайки косата, влязла в очите ѝ. — Ние сме на средата на нищото, отдалечени на мили от мястото, където трябва да бъдем, и без никакво транспортно средство, за да стигнем там.

— Ти имаш твоите крака — подхвърли ѝ Дъг.

— И те имат своите крака — каза тя през зъби. — А те ще слязат от влака на следващата спирка и ще се върнат за нас. Те имат пистолети, а ние имаме манго и разпъваща се палатка.

— Затова колкото по-бързо спрем да се разправяме и тръгнем, толкова по-добре — безцеремонно, той я избута от себе си и стана. — Никога не съм ти казал, че това ще бъде един пикник.

— Ти също никога не си споменавал, че ще ме хвърлиш от един движещ се влак.

— Хайде, раздвижи си задника, мила.

Разтърквайки раздраното си бедро, тя се надигна и застана на сантиметри от него.

— Ти си груб, арогантен и много неприятен.

— О, извини ме. — Той се поклони подигравателно. — Ще имаш ли нещо против да тръгнеш по този път с единствената цел да избегнем получаването на някой куршум в главичката, дукесо?

Тя се разфуча и грабна раницата, която бе отхвъркнала от ръцете ѝ при удара.

— Накъде?

Дъг закачи през рамо своята раница.

— На север.

ГЛАВА 5

Уитни винаги бе обичала планините. Тя често си спомняше с удоволствие двуседмичната ски ваканция в Швейцарските Алпи. Всяка сутрин се катереше на върховете на пистите, наслаждавайки се на гледката от лифта. Бързото, шеметно спускане надолу винаги я радваше. Много можеше да се каже за уютните вечери с горещия ром и искрящия огън.

Веднъж тя бе прекарала един ленив следобед на вила в Гърция, високо сред планините, обърнати към Егейско море. Беше оценила висините, гледката и красотата на природата и античността от комфорта на покритата с теракота тераса.

Все пак Уитни никога не бе се катерила из планините, потна, с изтръпнали крака. Природата, изглежда, не е това, което се очакваше да бъде, когато се налага да бързаш нагоре и да се вкопаваш във всяка издатинка.

На север, бе казал той. Тя мрачно поддържаше темпото и вървеше в крак с него, катерейки се по остри, скалисти възвишения и слизайки по тях. Беше си обещала, че ще продължи да върви в крак с Лорд, независимо че потта се стичаше по гърба ѝ. У него бе пликът. Но докато тя върви с него, поти се с него, задъхва се тежко с него, не съществуваше абсолютно никаква причина да разговаря с него.

Никой, абсолютно никой не ѝ е казал да си раздвижи задника безнаказано.

Може да отнеме дни, дори седмици, но тя ще му го върне. Имаше едно основно бизнес правило, което бе научила от баща си: отмъщението, леко забавено, бе много по-болезнено.

На север. Дъг оглеждаше неравните, стръмни хълмове, които ги заобикаляха. Теренът бе монотонен, с висока трева, която се огъваше от вятъра, и груби червени бразди на местата, където ерозията бе победила. А също и скали, безкрайни, непроцаващи скали. По-нататък имаше няколко редки, тънки дръвчета, но той не търсеше сянка. От неговата наблюдателна позиция не се виждаше нищо друго — нито

колиби, нито къщи, нито полета, нито хора. Засега това бе точно каквото искаше.

През нощта, докато Уитни спеше, той бе проучвал картата на Мадагаскар, която откъсна от откраднатата библиотечна книга. Не му се искаше да обезобразява която и да е книга, защото книгите бяха развили въображението му като дете и му осигуряваха компания през самотните нощи като мъж. Но това бе необходимо в този случай. Измачканото парче хартия чудесно стоеше в джоба му, докато книгата бе останала в раницата му. Тя бе само там за сигурност. С вътрешното си око Дъг раздели терена на трите паралелни пояса, които той бе изучавал. Не го интересуваха западните ниски земи. Докато вървеше по една скалиста, груба пътека, той се надяваше да са стигнали с влака толкова на запад, колкото бе необходимо. Ще се придържат към високия пояс, отбягвайки бреговете на реките и откритите области, колкото е възможно по-дълго. Димитри бе по-близо, отколкото той бе предполагал. Дъг не искаше отново да сбърка.

Жегата бе вече потискаща, но техният воден запас щеше да стигне до сутринта. Когато му дойде времето, ще мисли за това. Искеше му се да стигнат колкото може по на север, преди да се осмелят да завият на изток към брега и към по-леките терени.

Димитри може би го чака в Таматаве, поглъщайки вино и слънчева светлина, хапвайки от местната прясна риба. Логично е това да бъде тяхната първа спирка, ето защо по силата на логиката те трябва да я избягнат поне засега.

Дъг нямаше нищо против да играе на надхитряне с по-голям залог; толкова по-сладко е гърнето, както веднъж бе казал той на Уитни. Но Димитри... Димитри е друга история.

Той нагласи каишките на раницата, за да разпредели по-удобно багажа. А този път не бе само той единственият, за когото трябваше да мисли. Една от причините, поради която отбягваше съдружието толкова дълго, беше фактът, че той предпочиташе да има само едно тяло, за което да бъде загрижен. Неговото собствено. Той хвърли поглед към Уитни, която бе съдържано смълчана, откакто напуснаха железопътната линия и се насочиха към високата земя.

Проклетата жена, мислеше той поради липса на някакво по-добро прилагателно. Ако тя очакваше, че подходът със студеното мълчание ще го разтърси, правеше огромна грешка. Можеше да накара някое от

нейните приятелчета да моли за прошка, но ако ставаше дума за него, тя бе дяволски привлекателна, когато устата ѝ бе затворена.

Можеше да си представи как щеше да се оплаква, защото той я бе дръпнал рязко от влака по време на движение. Може би имаше няколко охлузвания, но все още дишаше. Проблемът ѝ бе, реши той, че тя искаше всичко да бъде така чисто и хубаво като нейния апартамент от висока класа... Или като малкото парченце коприна, което тя носеше под полата си.

Дъг отхвърли специално тая мисъл забързано и се концентрира в намиране на пътя през скалите.

Той би искал да остане сред хълмовете за кратко — два или може би три дни. Имаше достатъчно прикритие, а пътят бе много тежък. Достатъчно тежък според него, за да забави Ремо и някои от кучетата на Димитри, които бяха тренирани в друга насока. Те бяха приучени да се втурват в тъмни алеи и да крачат в миризливите стаи на някой мотел вместо сред скали и хълмове. С по-голяма лекота се аклиматизираха хората, привикнали да бъдат преследвани.

Спирайки на един кръстопът на билото на един хълм, той окачи бинокъла, вдигна го и бавно и продължително огледа местността. Надолу и леко на запад забеляза малко селище. Картината на малки, червени къщи и широки обори бе точно сред полетата. Оризища, реши той заради техния наситен смарагдовозелен цвят. Той не видя електрически жици и бе благодарен на това. Колкото по-далече от цивилизацията, толкова по-добре. Ако паметта му от справочника бе точна, в това селище живее племето мерина. Точно зад него трябва да има една тясна, извиваща се река. Част от Бедсибока.

С присвити очи Дъг проследи реката, докато в главата му се оформяше една идея. Наистина реката течеше на северозапад, но в идеята за пътуване по вода имаше нещо привлекателно. Крокодили или не, със сигурност бе по-бързо, отколкото пеш, дори и на кратки дистанции.

Пътуването по вода бе нещо, което той трябваше да реши, когато му дойде времето. Ще му трябват една-две вечери да се справи с това. Да прочете какви реки най-добре подхождат на целта му и как местните хора пътуват по тях. Той си спомни, че бе прочел някакво описание на плавателен съд, който наподобяваше плоскодънните канута, използвани от индианците. Дъг самият бе пътувал с такава,

когато веднъж за малко не го заловиха в една стара къща извън Лафайет.

Колко бе получил за тези антични пистолети за дуел с инкрустирани в дръжките перли? Не можеше да си спомни. Но преследването през блатото, където той трябваше с пръта да си проправя път през кипарисови дървета и мокър мъх, виж това бе нещо. Не, той няма да има нищо против отново да пътува по река.

Във всеки случай ще се оглежда за още селища. Рано или късно ще им трябва още храна и ще се наложи да се пазарят за нея. Спомняйки си жената до себе си, той реши, че Уитни щеше да бъде много подходяща за тази работа.

Възмутена, с болки от охлузванията, Уитни седна на земята. Тя нямаше да направи нито една крачка повече, докато не си почине и не хапне. Краката ѝ се чувстваха подобно на състоянието, в което бяха, когато тя за пръв и единствен път опита електрическата бягаща пътечка в гимнастическия салон. Без да погледне към Дъг, тя бръкна в раницата си. Първото нещо, което ще направи, е да смени обувките си.

Сваляйки бинокъла, Дъг се обърна към нея. Слънцето беше точно над тях. Те можеха да извървят много километри преди смрачаване.

— Хайде да тръгваме.

Сдържано, смълчано, Уитни намери един банан и започна продължително и бавно да го бели. Нека сега да ѝ каже да си раздвижи задника. С очи, впити в лицето на Дъг, тя отхапа плода и задъвка.

Както бе седнала с кръстосани крака на земята, полата ѝ се беше вдигнала над коленете. Мокра от пот, блузата ѝ прилепваше към тялото. Хубаво сплетената коса, за която тя се бе погрижила сутринта, докато той я гледаше, се бе разхлабила, така че светли копринени нишки падаха на скулите ѝ. Лицето ѝ бе хладно и елегантно като мрамор.

— Хайде да се раздвижим. — Желанието го направи груб. Тя нямаше да може да му се наложи, обеща си той. По никакъв начин. Всеки път, когато той позволяваше жена да му влезе под кожата, приключваше със загуба. Може би, просто може би той ще се добере до нея, преди да свършат тази работа, но нямаше абсолютно никакъв начин тази жена със студени очи и хубава кожа да промени неговите приоритети. Най-важното бяха парите и хубавият живот.

Той се питаше как ли щеше да бъде да я има под себе си гола, гореща и напълно уязвима.

Уитни се облегна на една скала и отхапа още веднъж от плода. Лек бриз навяваше горещ въздух покрай нея. Незаинтересовано тя се почеса по свивката на коляното.

— Раздвижи се ти, Лорд — предложи тя с напълно недвусмислен тон.

Господи, иска му се да прави любов с нея, докато е отпусната, мека и хлъзгава от пот. Искаше му се да я убие.

— Слушай, скъпа, днес имаме да преминем доста път. След като вече сме тръгнали...

— Твоя работа — напомни му тя.

Той клекна, докато изравни очи с нейните.

— Тъкмо моята работа опази твоята празна глава на твоите сексапилни рамене. — Пълен с ярост и раздразнение от нетърсени желаниа, той здраво хвана брадичката ѝ. — На Димитри страшно ще му хареса да постави дундестите си малки ръчички върху такова класово гадже като теб. Повярвай ми, той има уникално въображение.

Бърза тръпка на страх премина през нея, но тя не отклони погледа си.

— Димитри е твоят ужасяващ човек, Дъг, не моят.

— Той няма да подбира.

— Няма да се оставя да бъде заплашвана.

— Ти ще бъдеш мъртва — подхвърли ѝ той. — Ако не изпълняваш онова, което ти се нареди.

Тя непоколебимо отблъсна ръката му. Грациозно се надигна. Въпреки че полата бе зацапана с червен прах и имаше дупка на бедрото, тя ѝ стоеше като плащ. Грубите малагашки обувки можеха да бъдат и стъклени пантофки. Трябваше да ѝ признае начина, по който се справи. Това бе вродено, той бе сигурен. Никой не би могъл да я научи. Не бе селянка, както изглеждаше в момента, а все още се движеше като дукеса.

Едната ѝ вежда се надигна, когато тя пусна кората на банана в ръката му.

— Аз никога не изпълнявам онова, което ми се нареди. За твое сведение си поставям за задача да не го правя. Необходимо е да помниш това нещо за в бъдеще.

— Продължавай така, скъпа, и ще бъдеш лишена от бъдеще.
Спечелвайки време, тя изтръска малко от праха по полата си.
— Тръгваме ли?

Той хвърли обелката зад скалата и се опита да убеди себе си, че е предпочитал да срещне някоя жена, която би хленчала и треперела.

— Ако ти си сигурна, че си готова...
— Съвсем сигурна.

Той извади компаса си, за да свери посоката. На север. Те ще продължат още малко на север. Слънцето продължаваше да пече безмилостно, без никаква сенчица, а и теренът бе много труден за ходене, но скалите и скатовете предлагаха някаква защита. Дали по инстинкт, или от подозрение, нещо лазеше по тила му. Той нямаше да спре да се движи до залеза на слънцето.

— Знаете ли, дукесо, при различни обстоятелства от сегашните бих се възхитил на вашата класа. — Той започна да крачи уверено с тежка стъпка. — Но точно сега вие сте в опасност и може да получите куршум в задника.

Дългите крака и решимостта ѝ позволяваха да поддържа неговото темпо на ходене.

— Доброто възпитание — поправи го тя — се цени при всички обстоятелства. — Тя му отправи развеселен поглед. — И е завидно качество.

— Запази своето добро възпитание, сестро, а аз ще се погрижа за моето.

Със смях тя мушна ръка в неговата.
— О, така възнамерявам.

Той погледна надолу към нейната хубава ръка, с добър маникюр. Не мислеше, че на света може да има друга жена, която ще го накара да се чувства сякаш я съпровожда на бал в такъв момент, когато си проправяха път през скалистия хълм под горещото следобедно слънце.

— Решила си да бъдем приятели отново?

— Реших, вместо да се сърдя, да си държа очите широко отворени за първата възможност, когато ще мога да ти го върна за охлузванията. Между другото — колко далече ще се наложи да ходим?

— Пътуването с влака е около дванайсет часа, но ние ще следваме един по-заобиколен маршрут. Изчисли сама.

— Не е нужно да се подлагаме на изпитание — каза тя меко. — Не можем ли да намерим някое село и да наемем кола?

— Не е лошо да ме уведомиш, когато видиш първия знак на „Херц“. Ще те черпя.

— Наистина трябва да хапнеш нещо, Дъглас. Липсата на храна за мен винаги е причина за лошо настроение. — Тя му предложи своята раница, обръщайки се с гръб към него. — Хайде, вземи си едно хубаво манго.

Сподавяйки усмивката си, той развърза каишката и бръкна в раницата. В момента би предпочел да използва нещо топло и сладко. Пръстите му затърсиха в горната чанта, където бяха плодовете и докоснаха нещо меко и хлъзгаво. Любопитен, той го извади и огледа малкото дантелено парче, което служеше за бикини. Значи тя все още не беше ги ползвала.

— Тука има големи плодове манго.

Уитни погледна през рамо и видя как той си играе с материята.

— Махни ръцете си от моите бикини, Дъглас.

Той само се ухили и ги вдигна така, че слънчевата светлина мина през тях.

— Интересно изречение. Как въобще се затрудняваш да носиш нещо като това?

— Скромност — каза тя надутно.

Със смях той ги върна в раницата.

— Естествено — измъквайки едно манго, той отхапа лакомо. Сокът се стече приятно по сухото му гърло. — Коприната и дантелата винаги ме карат да си мисля за скромните малки девизи в слаборазвитите страни.

— Какво странно въображение имаш — забеляза тя, избягвайки хлъзгането по един стръмен скат. — А мен винаги ме карат да мисля за секс.

При тези думи тя ускори крачка и свирна с уста.

Те вървяха. И вървяха. Изложиха на слънцето всеки инч от кожата си и приеха факта, че може би ще получат изгаряния. Мухите около тях кръжаха и бръмчаха, привлечени от уханието на плажно масло, с което се бяха намазали, както и от потта. Но двамата бяха свикнали да не им обръщат внимание. Освен насекомите те нямаха друга компания.

С превалянето на деня Уитни загуби интерес към скалистите хълмове и долините, които се виждаха надалеч. Земните миризми на прах и на трева, изгорена от слънцето, вече не бяха привлекателни, след като краката ѝ бяха изцяло надраскани. Тя видя една птица, която летеше, използвайки въздушното течение. Беше се загледала нагоре и не можа да види дългата, тънка змия, прекосила пътя ѝ на сантиметри от крака ѝ, скрила се зад една скала.

Нямаше нищо екзотично в това да се обливаш в пот и да се пързаяш по камъчетата. Мадагаскар щеше да е много по-интересен от хладната тераса на някоя хотелска стая. Само тънкият ръб на гордостта ѝ я възпираше да поиска да спрат. Докато той можеше да ходи, о, господи, и тя щеше да ходи.

От време на време тя забелязваше някое малко селце или къщи, винаги скупчени в близост до река и разположени в полето. От високите хълмове те можеха да наблюдават дима в комините от къщите, в които се готвеше храната. А когато въздухът бе раздвижен от вятъра, че чуваха и звуците на животни и кучешки лай. Не се чуваха човешки гласове. Разстоянието и умората създадоха у Уитни чувство за нереалност. Може би колибите и полетата бяха само някакъв декор.

Веднъж през бинокъла на Дъг тя успя да забележи група работници, наведени над подобни на блата оризища, много от жените носеха бебетата, вързани в люлки на гърбовете си. Можеше да се види как влажната земя поддава и се мести от движението на краката им.

При целия си опит от дългите преходи през Европа Уитни никога не бе виждала нещо подобно. Но всъщност Париж, Лондон и Мадрид предлагаха блясъка и космополитните усещания, на които тя бе привикнала. Никога преди това тя не бе замявала раница на гърба си, за да тръгне на поход през полето. С наместването на тежестта тя си каза, че за всичко винаги има първи и последен път. Докато все още може да се радва на цветовете, на терена и на отвореното пространство, тя ще продължи да се радва независимо от болките в краката.

Ако тя искаше да се поти, можеше да го направи в някоя сауна. Ако искаше да се изтощи, щеше ѝ се да го направи, побеждавайки някого в игра на тенис.

Чувствайки болка навсякъде и лепкава от пот, тя автоматично поставяше единия си крак пред другия и вървеше напред. Няма да се

остави никога да играе второстепенна роля до Дъг Лорд или някой друг.

Дъг гледаше залязващото слънце и знаеше, че скоро ще трябва да намерят място за настаняване през нощта. Сенките се удължаваха. На запад небето все още бе обагрено в червено. Обикновено той се справяше най-добре с маневрирането през нощта, но не смяташе, че високите пояси на Мадагаскар представляваха подходящо място, за да се опитва късметът в тъмното.

Той бе прекосявал веднъж скалистите планини през нощта и почти бе си счупил крака. Не се искаше голямо напъгане на паметта, за да се върне споменът за неговото търкаляне по скалите. Непланираното пътуване през урвата беше заличило неговата следа, но на него му се бе наложило да накуцва чак до Болдър. Затова след залеза на слънцето те ще спрат някъде и ще изчакат утрото.

Той продължи да ходи, като му се искаше Уитни да се оплаче, да хленчи и да изисква — да действа, общо взето, както той предполагаше, че една жена би постъпила при такива обстоятелства. Все пак Уитни никога не бе реагирала по начина, по който той очакваше, още от първия момент, в който се видяха. Истината бе, че той искаше тя да недоволства. Това много лесно можеше да оправдае зарязването ѝ при първа възможност. След като я отърве от всичките ѝ пари. Ако тя се оплакваше, той щеше да направи и едното, и другото без угризения. А сега тя не го забавяше, а носеше своя дял от целия товар. Така бе само първия ден, напомни си той. Дай ѝ време. Оранжевийните цветя бързо умират, когато ги изкараш на чист въздух.

— Хайде да огледаме тази пещера.

— Пещера? — поставяйки ръка над очите си, Уитни проследи погледа му. Тя видя един малък свод и една много тъмна дупка. — Тази пещера?

— Да. Ако не е заета от някои от четирикраките ни приятели, ще бъде чудесен хотел за през нощта.

— Вътре? „Бевърли Уилшеър“ е прекрасен хотел.

Той дори не я погледна.

— Първо, нека да видим дали има свободни места.

Преглъщайки, Уитни го гледаше как отива дотам, сваля раницата си и се промъква вътре. Останала сама, тя устоя на желанието да го извика навън.

Всеки човек си има поне една фобия, напомни си тя, приближавайки се към мястото. Нейната бе ужасът от малките, затворени пространства. Както бе уморена, тя можеше да извърви още десет мили, вместо да се напъха в тъмнината през този малък свод.

— Не е „Уилшеър“ — каза Дъг, като се измъкна навън, — но ще свърши работа. Приеха нашата резервация.

Уитни седна на един камък и се огледа продължително наоколо. Нямаше нищо друго освен още камъни, няколко хилави бора и много прах.

— Спомням си, че платих доста пари за тази палатка, която се сгъва като носна кърпа. Същата, която ти настоя да купим — му напомни тя. — Не си ли чувал някога за удоволствието да спиш под звездите?

— Когато някой иска да ми вземе кожата, а те няколко пъти вече можеха да го направят, предпочитам да имам стена, която да ми пази гърба. — Все още коленичил, той взе раницата си. — Предполагам, че Димитри ни търси на изток оттук, но повече няма да му давам никакви шансове. Освен това из планините става студено през нощта — добави той. — Там вътре можем да си напалим малък огън.

— Един лагерен огън. — Уитни огледа ноктите си. Ако не си направи скоро маникюр, те ще бъдат много грозни. — Очарователно, на място като това димът ще ни задуши за минути.

Дъг измъкна от раницата си малка брадвичка и разкопча кожения предпазител.

— След около метър и половина мястото става широко, аз мога да се изправа вътре — отивайки до едно малко борче, той започна да сече един клон. — Ходила ли си някога на „спелуване“?

— Моля?

— Изследване на пещери — обясни той, ухилвайки се. — Някога познавах една геоложка. Баща ѝ притежаваше една банка — доколкото си спомняше, той никога не бе успял да я накара да направи нещо повече от няколко прекрасни нощи в една пещера.

— Винаги съм намирала по-добри неща за изследване, отколкото дупки в земята.

— Тогава си изтървала много, скъпа. Това може да не е туристическа атракция, но има някои първокласни сталактити и сталагмити.

— Колко възбуждащо — каза тя сухо. Когато погледна към пещерата, всичко, което видя, бе една малка, много малка дупка в скалата. Самата гледка докара на челото ѝ студена пот.

Раздразнен, Дъг започна да сече доста голям куп от съчки за огъня.

— Да, предполагам, че жена като теб не би намерила скалистите формации много възбуждащи. Освен ако можеш да ги носиш на себе си.

Те бяха еднакви, жените, които носеха френски дрехи и италиански обувки. Ето защо за удоволствие той предпочиташе да отиде при някоя танцьорка или проститутка. Там поне получаващ почтеност и малко гъдел.

Уитни спря да гледа към отвора и обърна очи към него.

— Всъщност какво имаш предвид жена като мен?

— Разглезена — каза той, стоварвайки брадвичката си върху едно парче дърво. — Повърхностна.

— Повърхностна? — Тя се надигна от камъка. Не бе проблем да приеме прилагателното разглезена. Уитни знаеше, че истината си е истина. — Повърхностна? — повтори тя. — Ти имаш дяволски много смелост да ме наречеш повърхностна, Дъглас. Аз не съм откраднала това, което съм постигнала.

— Не ти се е налагало да го правиш. — Той повдигна глава така, че очите им се срещнаха. Неговите бяха хладни, а нейните горещи. — Това е може би всичко, което ни разделя, дукесо. Ти си родена със сребърна лъжица в устата, аз съм роден да я извадя и да я заложа. — Вземайки под ръка наръча пръчки, той отиде до дупката. — Вие искате да ядете, лейди, и затова вмъквайте вътре вашата префърцунена катеричка. Тук няма да получите румсървис. — Гъвкав и бърз, той взе раницата си заедно с купа пръчки, промъкна се вътре и изчезна.

Как смее той! С ръце на ханша Уитни се загледа в пещерата. Как смее той да ѝ говори така, след като е изминала толкова много мили? Откакто го срещна, по нея бе стреляно, беше заплашвана, преследвана и хвърлена от влак. И досега това ѝ струваше хиляди долари. Как смееше той да ѝ говори като на някаква глуповата, празноглава дебютантка? Няма да му се размине това.

За кратко време тя взе решение просто да продължи сама, оставяйки го в неговата пещера като лошо опитомена мечка. О, не. Тя

пое дълбоко въздух, гледайки в отвора на скалата. Не, това бе точно, което той искаше. Той ще се отърве от нея и ще вземе съкровището сам. Тя няма да му достави това удоволствие. Дори да се стигне до смъртта ѝ по време на работата, тя бе плътно до него, докато не си получи всеки долар, който той ѝ дължи. И много повече от това.

Дяволски много повече, добави тя, стискайки зъби. На крака и ръце Уитни влезе в пещерата.

Първите две крачки бе носена от яда си. След това студената пот на ужаса я спря на място. С ускоряване на дишането си тя не можеше да се придвижи напред, нито можеше да мръдне назад. Това бе една кутия без въздух, тъмна. Капакът вече бе затворен, за да я ликвидира.

Тя усети стените на дупката, тъмните влажни стени, които се затваряха, изсмуквайки въздуха от нея. Слагайки глава долу върху мръсните камъни, тя започна борба с истерията.

Не, няма да ѝ се даде. Не можеше. Той бе близко отпред, много близко. Ако изпищи, той ще чуе. Гордостта беше във всеки случай силна като страха. Тя няма да му даде основание за присмех. С широко отворена уста за въздух, тя бавно тръгна напред. Той ѝ бе казал, че пещерата се разширява. Само ако мръдне няколко метра, ще може да диша.

О, боже, трябваше ѝ светлина. И пространство. И въздух. Свивайки ръцете си в юмруци, тя се пребори с желанието да изпищи. Не, тя нямаше да се прави на глупачка пред него. Нямаше да му служи за забавление.

Докато лежеше простряна по очи, водейки своята война, тя улови проблесването на светлина. Оставяйки напълно неподвижна, успя да чуе звука на пукащо дърво, до нея стигна миризмата на боров пушек. Той бе запалил огъня. Нямаше да бъде тъмно. Тя само трябваше да се промъкне напред няколко метра и нямаше да бъде тъмно.

Това ѝ отне цялата сила и повече кураж, отколкото смяташе, че притежава. Сантиметър по сантиметър Уитни проправяше пътя си навътре, докато светлината не заигра по лицето ѝ и стените не се разшириха. Напълно съсипана, тя легна за момент, като само дишаше.

— И така, ти реши да се присъединиш. — С гръб към нея, Дъг извади един от съдовете, за да затопли вода. Мисълта за горещо, силно кафе го бе поддържала през последните пет мили. — Вечерята е по

холандски, скъпа. Плодове, ориз и кафе. Аз ще направя кафето. Да видим какво можеш ти с ориза.

Въпреки че все още се тресеше, Уитни успя да седне. Това ще мине, каза си тя. След няколко мига световъртежът, лекото главозамайване ще преминат. Тогава по някакъв начин ще го накара да ѝ плати.

— Неприятно е, че не взехме малко бяло вино, но... — Когато се обърна към нея, той се дръпна назад. Дали това се дължеше на светлината, или наистина лицето ѝ бе посивяло? Озадачен, той сложи водата на огъня и отиде при нея. Не се дължи на светлинен трик, реши той. Тя изглеждаше така, сякаш щеше да се разпадне, ако я докосне. Неуверен в себе си, Дъг клекна до нея. — Какво се е случило?

Очите ѝ бяха горещи и сурови, когато погледна към него.

— Нищо.

— Уитни — протягайки се, той я хвана за ръка, — ти си като лед. Ела при огъня.

— Добре съм — разярена, тя измъкна ръката си. — Просто ме остави сама.

— Дръж се. — Преди тя да може да скочи на крака, той бе я повдигнал за раменете. Можеше да усети как тя трепери под ръцете му. Не бе предполагал, че тя може да изглежда така млада и беззащитна. Жените интелектуалки с прозрачни диаманти имаха цялата защита, от която се нуждаеха. — Ще ти донеса малко вода — измърмори той. В мълчание посегна за манерката и я отвори пред нея. — Малко е топла, пий бавно.

Тя отпи. Наистина бе топла и миришеше на желязо. Тя отпи отново.

— Аз съм добре. — Гласът ѝ беше остър и рязък. Не бе нужно той да проявява внимание.

— Само си почини за минутка. Ако си болна...

— Не съм болна. — Тя бутна манерката обратно в ръцете му. — Имам малък проблем със затворените пространства, окей? Сега съм вече вътре и всичко ще бъде чудесно.

Не малък проблем, установи той, вземайки ръката ѝ отново. Тя бе влажна, студена и трепереше. Вината го връхлетя, а той мразеше това. Не ѝ бе дал почивка, откакто тръгнаха. Не бе искал да го направи. Веднъж да го превърне във внимателен и загрижен човек, и той щеше

да загуби приоритетите си. Това му се бе случвало вече преди. Но тя трепереше.

— Уитни, ти трябваше да ми кажеш.

Тя изви брадичката си в такъв красив жест, че той не можеше да не се възхити.

— Имам по-голям проблем да не изглеждам като глупачка.

— Защо? Това никога не ме е тревожило. — Усмихнат, той бутна косата от слепоочието ѝ. Тя нямаше да заплаче. Благодаря на Бога за това.

— Хората, които са родени глупаци, трудно го забелязват. — Но напрежението бе изчезнало от гласа ѝ. Тя изви устни. — Все пак аз съм вътре. Ще трябва някой кран да ме изкара навън отново. — Дишайки бавно, тя огледа широката пещера с интересни форми, за които той бе говорил. От светлината на огъня те проблясваха, а сенките им играеха. Тук-там подът на пещерата бе покрит с животински тор. Тя видя с потръпване една змийска кожа във вдлъбнатината на скалата. — Дори пещерата е украсена в стил раннонеандерталски.

— Имаме въже. — Той прекара кокалчетата на пръстите си напред-назад по бузата ѝ. Цветът ѝ се възвръщаше. — Аз просто ще те издърпам, когато дойде време. — Поглеждайки назад, той видя, че водата започва да завира. — Хайде да прием по едно кафе.

Когато той се обърна към огъня, Уитни докосна бузата си на мястото, затоплено от ръката му. Тя не бе мислила, че той може да бъде така неочаквано мил, когато нямаше стръв.

А може би имаше?

С въздишка тя разтвори раницата си. Тя все още държеше банката.

— Не знам как се готви ориз — отваряйки чантата си, тя извади торбичката с плодовете. Доста бяха наранени, но миришеха на топло и зряло. Нито една вечеря от седем блюда не би изглеждала по-вкусна.

— Нашите сегашни възможности ни облекчават — не е нужно да се прави нещо повече от варене и разбъркване. Ориз, вода, огън. — Той погледна през рамо към нея. — Ти ще се справиш.

— Кой ще измие чиниите? — искаше да знае тя, преливайки вода в друг съд.

— Готвенето е взаимно усилие, така ще бъде и чистенето. — Той ѝ отправи бърза привлекателна усмивка. — В края на краищата ние

сме съдружници.

— Наистина ли? — Със сладка усмивка Уитни сложи съда на огъня и вдъхна уханието на кафето. Пещерата, пълна с тор и влага, веднага придоби цивилизован вид. — Добре, партньоре, кога ще ми позволиш да видя документите?

Дъг ѝ подаде метална кана, пълна с кафе.

— Какво ще кажеш аз да държа половината пари?

Надничайки над чашката, очите ѝ се смееха.

— Кафето е добро, Дъглас. Още един от твоите многостранни таланти.

— Да, аз съм надарен. — Отпивайки половината от чашката си, той усети кафето горещо и силно да прониква в него. — Ще те оставя в кухнята, докато подготвя нещата за спане.

Уитни извади торбичката с ориза.

— Тези спални чували сигурно ще ги чувствам като пухени легла, след като дадох толкова пари за тях.

— Фиксираш усещанията си в долари, скъпа.

— Аз имам доларите.

Той си мърмореше нещо под носа, докато разчистваше място за спалните чували. Макар да не можеше да улови думите, Уитни схвана смисъла. Захилена, тя започна да изважда ориз — една шепя, две. Щом оризът щеше да им бъде главното ястие, размисли тя, трябваше да се нахранят здраво. Тя бръкна в торбичката отново.

За кратко време тя се ориентира в начина на отваряне на сгъваемата лъжица. Когато се справи с нея, водата започна да ври. Твърде доволна от себе си, Уитни започна да бърка.

— Използвай вилица — каза ѝ Дъг, докато развиваше спалните чували. — Лъжицата смачква зърната.

— Дрън-дрън — измърмори тя, но продължи същата дейност с вилица. — Все пак откъде знаеш толкова много за готвенето?

— Знам много за яденето — простичко каза той. — Самият аз не се оказвам често в състояние да мога да изляза и да се наслаждавам в някое заведение на храната, която ми харесва. — Той разви втория чувал до първия. След кратко размисление ги раздели на около трийсет сантиметра. За него бе по-добре да има малко дистанция. — Затова се научих да готвя. Приятно е.

— Докато някой друг го прави.

Той само сви рамене.

— На мен ми харесва. Ум и малко подправки и можеш да ядеш като цар дори в някоя пълна с мишки мотелска стая със скапан водопровод. А когато нещата ми тръгнат зле, от време на време работя и в ресторант.

— Работа? Аз вече губя илюзиите си за теб.

Той остави тънкия сарказъм без внимание.

— Единствената работа, която някога съм можел да понасям. Освен това храниш се добре и имаш шанс да обереш по-лесно клиентелата.

— За всяка възможна жертва.

— Нито една възможност не трябва да се пропуска. — Сядайки върху един от спалните чували, той се облегна на стената на пещерата и извади цигара.

— Това ли е мотото на бойскаута?

— Ако не е, трябва да бъде.

— Басирам се, че ти просто се натискаш за орден за заслуги, Дъглас.

Той се ухили, наслаждавайки се на тишината, цигарата и кафето. Отдавна се бе научил да се наслаждава на каквото може, когато може и да планира още наслади. Много повече.

— По един или друг начин — съгласи се той с нея. — Как е вечерята?

Тя отново разбърка ориза с вилицата.

— Скоро ще бъде готова — доколкото тя можеше да прецени.

Той се загледа в тавана, разсеяно изучавайки скалната формация, която през вековете се бе превърнала в дълги копия. Винаги го привличаше старинното, античното, може би защото той не притежаваше нищо такова. Знаеше, че това е една от причините, които го теглеха на север към скъпоценните камъни и историите, свързани с тях.

— Оризът е по-хубав запържен в бира, с гъбки и няколко парченца бадеми.

Тя усети как стомахът ѝ простенва.

— Хапни един банан — му предложи тя и му хвърли един. — Имаш ли някаква идея как ще си набавим вода?

— Мисля, че можем да се спуснем надолу към селото утре сутринта. — Той издуха облак дим. Единственото, което липсваше, реши той, бе една хубава гореща вана и една красива блондинка да му разтрие гърба с аромати. Това ще бъде първото нещо, за което ще се погрижи, когато съкровището се окаже в ръцете му.

Уитни кръстоса крака под себе си и си избра още един плод.

— Смяташ ли, че е безопасно?

Той сви рамене и довърши кафето си. Винаги нещата се извършваха повече по необходимост, отколкото по съображения за безопасност.

— Трябва ни вода, а може да се пазарим и за малко месо.

— Моля те, предвкушвам удоволствието от пазаренето и вече се настройвам.

— Както смятам, Димитри знаеше, че влакът отива до Таматаве, така че той ще ни търси там. А докато стигнем там, надявам се, той ще претърси и някое друго място.

Тя отхапа плода.

— Така че той няма никаква представа къде е крайната точка на твоето пътуване?

— Не повече от теб, скъпа — надяваше се той. Но сърбежът между лопатките не бе изчезнал. Дърпайки за последно, Дъг изхвърли фаса в огъня. — Доколкото ми е известно, той никога не е виждал документите, или поне не всичките заедно.

— Ако той не ги е виждал, откъде знае за съкровището?

— Доверие, скъпа, както при теб.

Тя повдигна вежди при неговата забележка.

— Този Димитри не ми се вижда човек на честта, на когото можеш да имаш доверие.

— Тогава инстинкт. Имаше един човек, наречен Уитъкър, който възнамеряваше да продаде документите на онзи, който му предложи най-много пари, за да направи добра печалба, без да се налага да копае за нея. Идеята за съкровище, и то документирано, грабна въображението на Димитри. А аз ти споменах, че той има въображение.

— Наистина. Уитъкър... — прехвърляйки името в съзнанието си, Уитни забрави да разбърква ориза. — Джордж Алън Уитъкър?

— Същият. — Дъг издуха дима от новата цигара. — Познаваш ли го?

— Бегло. Срецах се с един от неговите племенници. Между другото, смята се, че е направил парите си с мошеничества.

— Контрабанда между другото, особено през последните десетина години. Спомняш ли си сапфирите на Джералди, които бяха откраднати, ако не се лъжа, през 1976-а?

Тя се замисли за миг.

— Не.

— Трябва да поддържаш информация за текущите събития, скъпа. Прочети книгата, която свих във Вашингтон „Липсващи скъпоценни камъни през вековете“.

Уитни сви рамене.

— Предпочитам да чета художествена литература.

— Трябва да разшириш кръгозора си. Можеш да научиш нещо от книгите.

— Наистина ли? — заинтригувана, тя го огледа отново. — Значи ти обичаш да четеш?

— След секса това е любимият ми начин да си прекарвам времето. Все пак ставаше дума за сапфирите на Джералди — най-привлекателният комплект скъпоценни камъни след кралските накити.

Впечатлена, тя повдигна вежди.

— Ти ли ги открадна?

— Не. — Той опря плътно рамене в стената. — През 1976-а бях в криза. Нямах пари да си платя пътя до Рим. Но имам връзки. Такива връзки имаше и Уитъкър.

— Той ли ги открадна?

Очите ѝ се разшириха изненадано, докато си мислеше за мършавия старец.

— Той го уреди — уточни Дъг. — След като навърши шейсетте, Уитъкър не обичаше да си цапа ръцете. Предпочиташе да се представя като експерт по археология. Не си ли гледала някое от неговите предавания по държавната телевизия?

Значи той гледаше и подобни културни програми. Добре школуван крадец.

— Не, но чувах, че той иска да го смятат за земния Жак Кусто.

— Няма достатъчно класа. Все пак за няколко години имаше доста добър рейтинг. Финансира с чужди пари някои разкопки и успя да омотае доста народ. Играта му вървеше гладко.

— Баща ми казваше, че е гола вода — каза разсеяно Уитни.

— Баща ти си разбира от неговата работа. Все пак Уитъкър беше посредник за доста скъпоценни камъни и произведения на изкуството, които преминаваха от единия край на Атлантическия океан до другия. Преди около година той изигра една дама от Англия, като успя да ѝ отмъкне един куп стари документи и кореспонденция.

Интересът ѝ се повиши.

— Нашите документи?

Той не се впечатли от употребата на първо лице множествено число.

— Дамата смяташе, че като част от историята, всичко притежава културна стойност. Тя бе написала много книги върху подобни теми. Беше набъркан някакъв генерал, който почти стигнал до сделка с нея, но, изглежда, Уитъкър знаел по-добре как да омайва матроните. И Уитъкър има по-добре тренирана мисъл. По-алчна. Проблемът бе, че поради своето разорение му се налагаше да проведе кампания за набиране на финанси за експедицията.

— И тогава се намеси Димитри.

— Точно така. Както ти казах, Уитъкър обяви открития търг. Беше намислено да стане като бизнесделка. Съдружници — добави той с бавна усмивка. — Димитри реши, че той не обича конкуренцията и направи алтернативно предложение. — Дъг кръстоса крака и обели банана. — Уитъкър да му даде документите, а Димитри да остави Уитъкър с всичките му пръсти на ръцете и краката.

Уитни бе отхапала още плод, но ѝ бе трудно да преглътне.

— Звучи като насилие при сделката.

— Да, Димитри обича да сключва сделки, докато върти хората на колелото за мъчения. Проблемът бе, че той използва малко повече средства за убеждаване на Уитъкър. Явно старецът е имал сърдечен проблем. Приключил е, преди Димитри да вземе документите и да завърши с неговите префинени забавления. Не съм сигурен кое от двете го е накарало да си тръгне от този свят. Нещастен инцидент, нещо такова каза Димитри, когато ме нае да ги открадна. — Дъг впи зъби в банана и отхапа с удоволствие. — Той най-подробно ми обясни

как е планирал да промени намеренията на Уитъкър, за да вкара божествения страх в мен, така че да не си позволявам собствени идеи. — Той си спомни малките сребърни клещи, с които Димитри си играеше по време на тяхната среща. — Този подход свърши работа.

— Но все пак ти ги взе?

— Само след като разбрах, че той ме мами — каза ѝ той след нова хапка банан. — Ако той беше играл чисто, щеше да има документите в себе си. Аз щях да съм получил своето възнаграждение и кратка ваканция в Канкун.

— Но при сегашното стечение на обстоятелствата ти държиш документите. А никоя възможност не трябва да остава неразработена.

— Позна, сестро, господи боже! — Дъг скочи и се втурна към огъня. Инстинктивно Уитни повдигна крака, очаквайки някаква опасност, било тънка змия или огромен паяк. — По дяволите, жено, колко ориз си сложила тук?

— Аз... — Тя спря и се втренчи в съда, който бе хванала. Оризът излизаше навън като лава и се стичаше по стените. — Просто две шепи — каза тя, захапвайки устната си, за да не се засмее.

— Пълни глупости.

— Добре четири. — Тя притисна уста с опакото на ръката си, докато той търсеше чиния. — Или пет.

— Четири или пет — възмутено мърмореше той, докато разпределяше ориза в чинии. — Как, по дяволите, може да ми се случи да попадна в една пещера на Мадагаскар с такова дете?

— Казах ти, че не мога да готвя — напомни му тя, изучавайки кафявата лепкава маса в чинията. — Просто го доказах.

— Казваш истината право в очите. — Когато той чу нейния сподавен кикот, я погледна. Тя бе седнала по индиански, полата и блузата ѝ изцапани, лентата в края на плитката ѝ смъкната. Той си припомни как бе изглеждала първия път, когато я срещна, студена и непристъпна с бялата мека шапка и пищните кожи. Защо сега тя изглеждаше толкова привлекателна? — Смееш се — подхвърли ѝ той, подавайки чинията. — Ще трябва да си изядеш дела.

— Сигурна съм, че е прекрасен. — С вилицата, която бе използвала за готвене, тя боцна в ориза. Смело, помисли си, и вкуси първата хапка. Вкусът бе пикантен и не много неприятен. Свивайки рамене, Уитни хапна още. Въпреки че никога не бе се оказвала в

положението на просяк, бе чувала, че те не могат да имат избор. — Не ставай бебе, Дъглас — му каза тя. — Ако можем да намерим малко гъби и бадеми, следващия път ще ти уредим по-добро меню. — С ентузиазма на дете, занимаващо се със сладолед, тя започна да се храни. Без да го осъзнае изцяло, Уитни вече бе преживяла първата си среща с истинския глад.

Хранейки се по-бавно и с по-малко ентузиазъм, Дъг я наблюдаваше. Той е бил гладен и преди, а вероятно бе гладен и сега. Но тя... тя вечеряше с ориз от тенекиена чиния, в пола, полепнала от мръсотия, но класата ѝ личеше. Той откри, че великолепно и интригуващо е да установи този факт и това винаги му доставяше удоволствие. Партньорството, размишляваше той, може би щеше да е по-интересно, отколкото очакваше. Поне докато продължи.

— Дъглас, какво стана с жената, която даде картата на Уитъкър?

— Какво по-точно?

— Добре, какво се случи с нея?

Той преглътна хапка ориз.

— Бутрен.

Когато тя погледна към него, той видя страхът да идва и да си отива в очите ѝ и бе доволен. По-добре за тях двамата щеше да бъде, ако тя разбере изцяло нещата. Но ръцете ѝ бяха уверени, когато посегна за кафето.

— Ясно. Така че ти си единственият жив, който е виждал тези документи?

— Това е вярно, скъпа.

— Той ще те иска мъртъв, а също и мен.

— Това също е вярно.

— Но аз не съм ги виждала.

Небрежно Дъг си взе още ориз.

— Ако му паднеш в ръцете, няма да можеш да му кажеш нищо.

Тя остана за минута безмълвна, изучавайки го.

— Ти си първокласно животно, Дъг.

Сега той се ухили, защото усети леката следа на респект.

— Аз обичам първа класа, Уитни. Ще живея там до края на живота си.

Два часа по-късно той отново я проклинаше, макар и наум. Те бяха оставили огъня да тлее, така че светлината в пещерата бе неясна и

червена. Водата къкреше бавно, мелодично. Напомняше му за една малка къщичка в Ню Орлиънс.

И двамата бяха изтощени, чувстваха болка от прекалено дългия, изнурителен ден. Дъг свали обувките си с единствената мисъл за удоволствието от предстоящия сън. Той въобще не се съмняваше, че ще спи като камък.

— Знаеш ли как да се справиш с това нещо? — небрежно запита той, отваряйки спалния си чувал.

— Мисля, че мога да се оправя с един цип, благодаря.

Тогава той направи грешката да погледне към нея — и забрави да извърне очите си.

Без да показва самочувствие, Уитни свали блузката си. Той си спомни само колко фин изглеждаше платът сутринта в хотела. Когато тя свали полата си, устата му се навлажни.

Не, тя не правеше шоу, тя бе почти мъртва от умора. Никога не й бе дошло наум да се прави на скромна. Дори ако бе мислила за това, Уитни щеше да прецени, че сутиенът осигурява достатъчно покритие. Та тя носеше подобен и на плажа. Единствената й мисъл бе да се отпусне в хоризонтално положение, да затвори очи и да изпадне в забрава.

Ако не бе толкова уморена, можеше да се забавлява с неудобството, което предизвика в областта на слабините на Дъг. Може би щеше да й достави удоволствие да разбере, че мускулите му се стягаха, докато гледаше играта на сенките по нейната кожа, когато тя се навеждаше да разтвори ципа на спалния чувал. Щеше да й достави чисто феминистко удоволствие, ако знаеше, че той сподавя дъха си, когато финият материал на спалния чувал обхваща бедрата и ханша й при нейните движения.

Без това да й мине през ума, тя се вмъкна в чувала и дръпна ципа. Не се виждаше нищо освен един облак светла коса, отвързала се от плитката. С въздишка тя постави глава на ръцете си.

— Лека нощ, Дъглас.

— Да. — Той свали ризата си, след това дръпна края на лейкопласта и задържа дъха си. Дръпна безмилостно и огънат заигра по гърдите му. Уитни не помръдна, когато ругатнята му отекна в стените на пещерата. Тя вече бе заспала. Ругаейки нея, ругаейки

болката, той напъха плика в раницата си, преди да се вмъкне в спалния си чувал. В съня си тя въздъхна тихо и дълбоко.

Дъг се загледа в тавана на пещерата, разсънен и изпитвайки болка от много повече неща освен от охлузванията.

ГЛАВА 6

Нещо я гъделичкаше по ръката. Борейки се да остане в съня си, Уитни сви и разпусна юмрук и се прозина. Тя винаги държеше на своите часове. Ако искаше да спи до обяд, спеше до обяд. Ако искаше да стане на зазоряване, правеше така.

Когато имаше настроение, можеше да работи по осемнайсет часа без прекъсване. С подобен ентузиазъм тя можеше да спи за същото време.

В момента не я интересуваше нищо друго освен неясния, красив сън, който сънуваше. Когато тя усети повторното дразнене по кожата си, въздъхна само леко разсънена и отвори очи.

По всяка вероятност това бе най-големият и най-дебел паяк, който някога бе виждала. Голям, черен и космат, той подскачаше и се разхождаше с кривите си крака. С ръка, на сантиметри от лицето ѝ, Уитни го наблюдаваше, докато той изпълни изцяло погледа ѝ, придвижвайки се по кокалчетата на пръстите ѝ в права линия към нейния нос. За момент, замаяна от съня, тя само го гледаше в неясната светлина.

Пръстите ѝ. Носът ѝ.

Осъзнаването дойде внезапно и ясно. С остър писък тя отхвърли паяка във въздуха. Той се приземи тежко на пода на пещерата и след това се отдалечи като пиан.

Паякът не я беше уплашил. Тя никога не бе мислила за възможността да бъде отровен. Той бе просто грозен, а Уитни поначало мразеше грозотата.

Въздъхвайки с отвращение, тя седна и прекара пръсти през разрошената си коса. Добре, тя предполагаше, че човек, когато спи в пещера, може да очаква посещение от грозни съседи. Но защо паякът не бе посетил Дъг вместо нея? Решавайки, че няма причина той да спи, когато тя бе така грубо събудена, Уитни се обърна със сериозното намерение здраво да го разтърси.

Той бе изчезнал, а заедно с него и спалният чувал.

Притеснена, но все още неразтревожена, тя се огледа. Пещерата бе празна, със скалните формации, за които спомена Дъг, и те ѝ придаваха вид на напуснат и леко западнал замък. Огънят за готвене бе само купчинка тлееща жаравя. Въздухът ухаеше на узрял плод. Вероятно някой от техните плодове вече презряваше. Раницата на Дъг, както и спалният му чувал, също бе изчезнала.

Копелето! Мръсното копеле! Той се бе чупил с документите, а нея бе оставил завряна в една проклета пещера с няколко плода, една торба ориз и паяк, голям като чиния.

Твърде разгневена да премисли всичко, тя прекоси пещерата и започна да пълзи през тунела. Когато дъхът ѝ спря, тя продължи. По дяволите фобиите, каза си. Никой няма да я измами и да се отърве. За да го залови, тя трябва да се измъкне. А когато го хване...

Тя видя отвора и се концентрира върху него и отъмщението. Треперейки, тя се измъкна на слънчевата светлина. Скачайки на крака, тя си пое дъх и извика с всичка сила:

— Лорд! Лорд, ти, копеле мръсно! — Звукът прокълтя около нея и ехото го върна два пъти по-тих, но два пъти по-ядосан. Безпомощна, тя се огледа сред червените скатове и скали. Откъде да знае по кой път бе тръгнал той?

На север. Проклетият север. У него бе компасът. У него бе и картата. След като стисна зъби, Уитни отново извика:

— Лорд, животно такова, това няма да ти се размине!

— Кое?

Тя се завъртя на пети и почти се блъсна в него.

— Къде, по дяволите, беше? — запита тя остро. В изблик на облекчение и яд го грабна за ризата и го притегли към себе си. — Къде, по дяволите, отиде?

— По-леко, скъпа — приятелски той я потупа по дупето. — Ако знаех, че искаш да ме имаш в ръцете си, щях да се въртя по-близо до теб.

— Ще се въртиш около себе си — с тласък тя го пусна.

— Трябва да се почне отнякъде. — Той остави раницата си до изхода на пещерата. — Да не мислиш, че ще те зарежа?

— При първа възможност.

Трябваше да признае, че тя бе много точна. Тази идея му се бе въртяла в главата, но след бърз оглед наоколо сърце не му даде да я

остави в пещерата в средата на неизвестността. Все пак щеше да се намери друга възможност.

В опит да не ѝ дава възможност да го води, той изля очарованието си.

— Уитни, ние сме съдружници. Освен това... — той вдигна ръка и я потупа с върха на пръстите си по бузата, — ти си жена. Какъв мъж ще бъда аз, ако те оставя сама на такова място?

Тя срещна всеотдайната му усмивка с една своя подобна.

— Такъв мъж, който би продал кожата на семейното куче, ако цената е изгодна. Сега кажи къде беше?

Той не би продал кожата, но би заложил цялото куче, ако е необходимо.

— Трудна жена си ти. Виж, ти спеше като бебе. — Това тя бе правила през цялата нощ, докато за него голяма част от времето мина в прехвърляне на различни планове, мисли, фантазии. Той нямаше да ѝ прости така лесно за това събличане, но имаше време и място за отплата. — Исках да пообиколя наоколо, а не ми се щеше да те будя.

Тя изтърва дълбока въздишка. Имаше логика, а и освен това той беше се върнал.

— Следващия път, когато искаш да играеш на бойскаут, ме събуди.

— Както кажеш.

Уитни видя една птица да прелита. Докато се успокои, тя я наблюдаваше. Небето бе ясно, такъв бе и въздухът, освен това бе студено. Топлината щеше да дойде след няколко часа. Тишината бе толкова дълбока, каквато рядко бе усещала през живота си. Тя успокояваше.

— Добре, какво ще докладваш тогава, скауте?

— Всичко е тихо долу в селото. — Дъг измъкна една цигара и Уитни веднага я грабна от ръцете му. Изваждайки друга, той запали и двете. — Отидох твърде близо и не мога да кажа нещо конкретно, но нещата изглеждат обичайни. Струва ми се, че всички са спокойни и приятни хора и е подходящо време да им направим посещение.

Уитни погледна зацапаното си бельо.

— В този вид?

— Аз вече ти казах, че това е много хубаво облекло. — Наистина доста привлекателна бе самата презрамка, паднала от рамото ѝ. — Все

пак аз отминавам местните красавици и облеклото им.

Уитни го изгледа.

— Можеш да отидеш в размъкнат вид и съм сигурна, че ще го направиш. Що се отнася до мен, възнамерявам да се измия и да се преоблека.

— Пригответи се. Може би има достатъчно вода да измиеш праха от лицето си.

Когато тя инстинктивно прекара ръка по скулите си, той се ухили.

— Къде е твойта раница?

Тя погледна в дупката на пещерата.

— Там вътре. — Погледът ѝ бе категоричен, а гласът твърд, когато се обърна към него. — Аз няма да се върна там.

— Окей, ще ти взема нещата. Но ти няма да се тъкмиш цяла сутрин. Не искам да губим никакво време.

Уитни просто вдигна вежди, когато той започна да се промъква през дупката.

— Никога не се глася — каза меко тя. — Не е необходимо.

С нечленоразделно ръмжене той бе вътре в пещерата.

Хапейки устни, тя се загледа натам, а после към раницата, която бе оставил. Сигурно нямаше да има втори шанс. Без колебание тя клекна и почна да рови в нея.

Имаше кухненски съдове, там бяха и неговите дрехи. Попадна на много елегантна мъжка четка и спря за момент. Откъде бе взел това? Тя знаеше абсолютно всяка вещ, до неговите слипове, за които бе платила. Леки пръсти, реши тя и хвърли четката обратно.

Когато намери плика, тя го извади внимателно. Това трябва да е. Тя погледна назад към пещерата. Бързо изтегли малък, жълт лист хартия, запечатан в найлонов пакет, и го прегледа. Бе написан на френски със старателна женска ръка. Помисли, че е писмо. Не, бе част от дневник. А датата, боже мой... Очите ѝ се разшириха, когато тя проучи леко наклонения прилежен почерк. Петнайсети септември 1793-а. Тя стоеше в утринното слънце на една скала, ерозираше от вятъра и времето, и държеше историята в ръката си.

Уитни го прочете отново бързо, улавяйки фрази на страх, безпокойство и надежда. Бе писано от младо момиче, което не бе сигурно въпреки успокоенията на мама и татко. Млада аристократка,

объркана и уплашена от случилото се в живота ѝ и в нейното семейство, разбра Уитни. Дали въобще Дъг имаше представа какво носеше в брезентовата раница?

Сега нямаше да има възможност да прочете изцяло всичко. По-късно...

Внимателно Уитни затвори раницата отново и я постави до изхода на пещерата. Мислейки, тя потупваше с плика върху отворената си длан. Бе много приятно да победиш един мъж в собствената му игра, реши тя и тогава чу звуците от неговото завръщане.

С плика в една ръка тя погледна надолу към себе си. Без да вземе решение, тя прекара другата си ръка от гърдите до кръста си. Къде би могла да го скрие. Мата Хари сигурно е имала някаква по-широка дреха, саронг най-малко. Забързана, тя започна да го набутва в сутиена си, но осъзна абсурдността. По същия начин и със същия ефект би могла да го залепи на челото си. В последните секунди тя го напъха зад гърба си и остави другото на късмета.

— Вашият багаж, мис Макалистър.

— По-късно ще ви дам бакшиша.

— Така казват всички.

— Добрата услуга е най-голямата благодарност. — Тя му отправи коварна усмивка. Той веднага ѝ върна подобна. Уитни бе взела раницата от ръката му, когато внезапна мисъл я осени. Щом тя може да вземе така лесно плика, тогава той... Отваряйки раницата, тя потърси портмонето.

— По-добре да тръгваме, скъпа. Вече закъсняхме за сутрешния звънец. — Той тъкмо я хващаше за ръката, когато тя силно блъсна раницата в стомаха му. Звукът на въздуха, излизащ от дробовете му, ѝ достави голямо удоволствие.

— Портмонето ми, Дъглас — изваждайки го, тя го отвори и видя, че той бе достатъчно щедър да ѝ остави една двайсетачка. — Изглежда, си го пипал с твоите лепкави пръсти.

— Кой завари, той натовари, партньоре. — Въпреки че се надяваше да не го открият така скоро, той само сви рамене. — Не се притеснявай, ще си получаващ процентите.

— О, наистина ли?

— Можеш да кажеш, че съм традиционалист. — Доволен от новата ситуация, той започна да нагласява раницата на гърба си. —

Чувствам, че един мъж трябва да държи парите.

— Ти би могъл да кажеш, че си един идиот.

— Както и да е, но отсега нататък аз ще държа парите.

— Прекрасно. — Тя му отправи една сладка усмивка, от която той веднага усети нещо съмнително. — Аз ще държа плика.

— Забрави го. — Той ѝ подаде нейните вещи. — Хайде, дръж се като добро момиче.

Яростта блесна в очите ѝ. На езика ѝ идваха обидни думи. Уитни си напомни, че има време за сръдни, но също така има време и за хладен разум. Още едно от основните бизнес правила на баща ѝ.

— Аз казах, че пликът е у мен.

— А аз казах... — но той проследи израза на лицето ѝ. Една жена, която току-що е била изнудена, няма да се държи така самодоволно. Дъг погледна своята раница. Тя не би могла. Погледна обратно към нея. По дяволите, не би могла.

Сваляйки раницата си, той я прерови за момент.

— Добре, къде е?

Застанала на светлината, тя вдигна ръце с обърнати нагоре длани. Бельото ѝ въздушно увиваше тялото ѝ.

— Изглежда, не е необходимо да ме претърсваш.

Той присви очи. Не бе възможно да отклони погледа си от тялото ѝ.

— Подай плика, Уитни, или ще бъдеш съблечена гола за пет секунди.

— А ти ще имаш счупен нос.

Те се гледаха един друг, всеки един решен да надвие. И двамата нямаха никакъв избор, освен да отстъпят.

— Документите — каза той отново, придавайки мъжка сила и решителност за последен път на гласа си.

— Парите — отвърна тя, разчитайки на здрави нерви и женско лукавство.

Ругаейки, Дъг бръкна в задания си джоб и извади връзка банкноти. Когато тя се протегна да ги вземе, той ги дръпна назад.

— Документите — повтори той.

Тя го изучаваше. Той имаше много директен поглед, реши тя. Много открит, много честен. И с него той можеше да лъже прекрасно. Все пак в някои области тя можеше да му се довери.

— Твоята честна дума — каза тя. — Такава, каквато е.

Неговата честна дума имаше стойност само когато той преценеше, че трябва да има. С нея, откри той, това ще бъде напълно достатъчно.

— Имаш я.

Кимайки, тя се пресегна зад себе си, но пликът се бе плъзнал малко встрани.

— Има достатъчно причини да не желая да ти обръщам гръб. Но... — Тя се завъртя със свиване на рамене. — Ще трябва сам да си вземеш плика.

Той прекара поглед надолу по меката линия на гърба ѝ над фината извивка на бедрото. Нямаше много плът, помисли си той, но колкото имаше, бе отлична. Използвайки времето си, той плъзна ръка под бельото и си проправи път надолу.

— Само вземи плика, Дъглас, никакви странични действия. — Тя сви ръце над гърдите си и се загледа право напред. Прекарването на пръстите му по кожата ѝ възбуждаше всеки нерв. Тя не бе привикнала да се възбужда от толкова малко.

— Изглежда, пликът е слязъл много надолу — мърмореше той. — Ще ми трябва време да го намеря. — Струваше му се, че наистина можеше да я извади от бельото ѝ за пет секунди. Какво щеше да прави тя тогава? Можеше да я хвърли на земята под себе си още преди да си поеме дъх да го наругае. Тогава щеше да вземе онова, заради което се бе потил предната нощ.

Но тогава, помисли си той, докато пръстите му усетиха ръба на плика, тя може да има влияние върху него, каквото той не би позволил. Приоритетите, напомни си той, докато пръстите му докосваха едновременно грубия плик и меката кожа. Винаги бе въпрос на приоритет.

Струваше ѝ цялата концентрация, за да се запази напълно спокойна.

— Дъглас, имаш две секунди да го извадиш или няма да можеш да ползваш дясната си ръка.

— Не си ли малко нервна? — Поне изпита удоволствието да знае, че тя е толкова възбудена, колкото и той. Не бе пропуснал да долови леко дрезгавия глас и слабия трепет. Хващайки между палеца и показалеца си, той измъкна плика.

Уитни се обърна бързо с протегнатата ръка. Той имаше картата, държейки и парите. Той бе напълно облечен, а тя почти гола. Той не се съмняваше, че тя ще намери пътя до селото и ще си уреди транспорта обратно до столицата. Ако трябваше да я зареже, никога нямаше да има по-добра възможност.

Очите ѝ останаха вперени в неговите, спокойни и прями. Дъг не се съмняваше, че тя чете всяка мисъл в главата му.

Макар че се колебаеше, Дъг откри, че в този случай неговата дума наистина бе негова дума. Той подаде банкнотите в ръката си.

— Честността между крадците...

— ... е най-големият културен мит — довърши тя. Имаше един момент, просто един момент, когато тя не бе сигурна, че той ще издържи. Вдигайки раницата си и манерката, тя тръгна към бора. Това бе един вид прикритие. Въпреки че в момента предпочиташе една сигурна стоманена стена с тежка ключалка. — Трябва да помислиш да се обръснеш, Дъглас — извика тя. — Мразя моят придружител да изглежда като планинар.

Той прекара ръка през брадичката си и се закле да не се бръсне седмици наред.

Уитни установи, че е по-лесно да се движиш, когато целта бе пред очите ти.

Едно запомнящо се лято в нейните ранни ученически години. Тя прекарваше с родителите си в тяхното имение на Лонг Айлънд. Баща ѝ бе развил силна склонност към физическите упражнения. Всеки ден, когато тя не бе достатъчно бърза да се измъкне, той я хващаше да бяга заедно с него. Тя си спомняше своята решимост да издържи темпото на бягане на човек, по-възрастен от нея с дващест години, и трика, който беше си изработила, да търси белите очертания на къщата. След като веднъж ги забележеше, можеше да се втурне напред, знаейки, че приближава края.

В този случай целта бе само една купчина къщи, оградени от зелени, зелени поля и кафеникава река, която течеше на запад. След един ден катерене и една нощ в пещерата това място се струваше на Уитни като Ню Рошел.

В далечината мъже и жени работеха на оризищата. Горите бяха пожертвани заради полето. Малагашите, практични хора, работеха прилежно, за да оправдаят замяната. Те бяха островитяни, спомни си тя, но без характерната леност, която предлагаше островният живот. Гледайки към тях, Уитни се питаше колко от тях са виждали някога морето.

Животни с уморени очи и поклацащи се опашки се движеха из оризищата. Тя видя изоставен джип без колела, подпрян с камъни. Отнякъде идваше монотонният звук от удар на метал в метал.

Жените простираха дрехи от светли материи на цветя, контрастиращи с техните обикновени работни облекла. Мъжете, в широки панталони, копаеха в една дълга, тясна градина. Някои от тях пееха, докато работеха, мелодия не толкова за радост, колкото за труд.

При тяхното приближаване главите се обърнаха и работата спря. Никой не излезе напред, освен едно мършаво черно куче, което се въртеше в кръг пред тях и им отправяше слаб лай.

Изток или Запад — Уитни можеше да разпознае любопитството и подозрението, когато ги видеше. Тя си помисли със съжаление, че не носи нищо по-весело от една риза и къси панталони. Хвърли поглед към Дъг. С небръснатото си лице и разбъркана коса той изглеждаше повече като човек, дошъл от едно парти, което е продължило твърде дълго.

С тяхното приближаване тя долови детски говор. Някои от помалките деца бяха превързани за гърбовете на жените и мъжете. Във въздуха се носеше миризмата на животински тор и готвено. Тя прекара ръка през стомаха си, спускайки се по хълма зад Дъг, който се бе загледал в справочника.

— Сега ли трябва да правиш това? — попита тя. Когато той само изръмжа утвърдително, тя завъртя очи. — Учудена съм, че не си донесъл едно от ония малки фенерчета, за да можеш да четеш в леглото.

— Ще свием някое. Племето мерина е от азиатската група — те са от хайлайфа на острова, можеш да разчиташ на това.

— Разбира се.

Пренебрегвайки насмешката в гласа ѝ, той продължи да чете:

— Те имат кастова система, която разделя благородниците от средната класа.

— Много разумно.

Когато ѝ отпрати поглед над книгата, Уитни само се усмихна.

— Разумно — каза той, — кастовата система е премахната със закон, но те много не обръщат внимание на това.

— Въпрос на законодателна етика. Тя, изглежда, никога не проработва.

Отказвайки да бъде въввлечен в спор, Дъг се огледа, без да ѝ отговаря. Хората се събираха заедно, но това не приличаше на комитет по посрещането им. Според всичко, което бе прочел, двацет и няколко племена или групи на малагашите бяха захвърлили копията и лъковете преди години. Но все пак... той гледаше в дузини мрачни очи. Той и Уитни трябва да са готови на всичко.

— Как смяташ, че ще реагират на неканени гости. — По-нервна, отколкото ѝ се щеше да признае, Уитни мушна ръка в неговата.

Той се бе оправял без покана на много повече места, отколкото му се струваше, че може да преброи.

— Ние ще бъдем чаровни към тях. — Това винаги вършеше работа.

— Смяташ ли, че можеш да го направиш? — запита тя и заедно с него стъпи на равната земя в основата на хълма.

Въпреки че Уитни се почувства неловко, тя продължи да върви напред с изпънати рамене. Тълпата зашумя, след това се раздели и направи път на един висок мъж със слабо лице и черна роба върху чиста бяла риза. Може би това бе водачът, свещеникът, шефът, но тя усети от пръв поглед, че той е важна персона... и че не бе доволен от тяхното нахлуване.

Той бе също по-висок от шест фута. Пренебрегвайки суетността, Уитни изостана зад Дъг, така че той да бъде пред нея.

— Очаровай го — призова тя шепнешком.

Дъг проучи високия черен мъж и тълпата, събрала се зад него. Той прочисти гърло.

— Няма проблеми — опита най-добрата си усмивка. — Добро утро. Как е?

Високият мъж наклони глава официално, студено и неодобрително. С дълбок, ръмжащ глас той изстреля едно изречение на малагашки.

— Малко не можем да се оправим с езика, господине, а... — все още усмихвайки се, Дъг протегна ръката си. Тя бе изгледана, след това пренебрегната. С усмивката, все още залепена на лицето му, той хвана Уитни за лакътя и я бутна напред. — Опитай с френския.

— Но твоят чар работеше така добре.

— Не е подходящо време да се правиш на умна, скъпа.

— Ти каза, че те са приятелски настроени.

— Може би той не е чел този справочник.

Уитни подробно разгледа силното като скала лице над нея. Може би Дъг имаше право. Тя се усмихна, избърса миглите си и отправи един формален френски поздрав.

Мъжът в черната роба гледа към нея около десет пулсиращи секунди, след това отвърна на поздрава. Тя почти се изкикоти от облекчение.

— Окей, много добре. Сега се извини — нареди ѝ Дъг.

— За какво?

— За натрапването — каза ѝ той през зъби, като я стисна за лакътя. — Кажи му, че пътуваме към Таматаве, но сме загубили пътя и нашите провизии са малко. Продължавай да се усмихваш.

— Това е лесно, когато те гледам да се хилиш като мой брат идиот.

Той я изруга, но меко, с все още изкривени в усмивка устни.

— Изглеждай безпомощна, по начина, по който ти би изглеждала, ако се опиташ да уредиш някоя сексуална връзка край пътя с някой наивник.

Тя обърна глава с вдигнати вежди и студени очи.

— Моля?

— Просто го направи, Уитни. За бога.

— Ще му кажа — отвърна тя с надменно сумтене. — Но аз няма да изглеждам безпомощна. — Когато се обърна, изражението ѝ се промени в приятна усмивка. — Много съжаляваме, че нахлуваме във вашето село — започна тя на френски, — но ние пътуваме за Таматаве и моят компаньон... — тя посочи към Дъг и сви рамене — изгуби пътя. Имаме много малко храна и вода.

— Таматаве е много далеч на изток. Вие пътувате пеш?

— За съжаление.

Мъжът изучаваше Дъг и Уитни отново пресметливо, мнително. Гостоприемството бе част от малагашкото наследство, тяхната култура. Все пак понякога се злоупотребяваше с него. Той видя нервност в очите на непознатите, но не и зла воля. След момент се поклони.

— Ние сме радости да посрещнем гостите си. Можете да споделите нашата храна и вода. Аз съм Луиз Рабемананджара.

— Как сте? — Тя протегна ръката си и този път жестът беше приет. — Аз съм Уитни Макалистър, а това е Дъглас Лорд.

Луиз се обърна към чакащите хора и обяви, че ще имат гости в селото.

— Дъщеря ми Мари — при тези думи една малка, млада жена с кожа с цвят на кафе и черни очи пристъпи напред.

Уитни обърна внимание на интересно сплетената ѝ коса и се запита дали нейният стилист може да направи тая прическа.

— Тя ще се погрижи за вас. След като си починете, ще споделите храната ни — с тези думи Луиз отстъпи назад в тълпата.

След бързо проучване на ризата с цвят на морски охлюв на Уитни и нейните къси панталони Мари сведе очи. Баща ѝ никога не би ѝ разрешил да носи такива разголващи дрехи.

— Вие сте добре дошли. Ако дойдете с мен, ще ви покажа къде можете да се измиете.

— Благодаря ти, Мари.

Те се придвижиха след Мари през тълпата. Едно от децата посочи към косата на Уитни и с възбуден говор изкрещя нещо, преди да го удари майка му. С една-единствена дума Луиз ги върна към работата им, още преди Мари да ги заведе пред малка едноетажна къща. Покривът бе сламен и изтеглен като заслон пред входа. Къщата бе построена от дърво, а някои от дъските бяха извити и заоблени. Прозорците блестяха. Пред вратата имаше квадратно вълнено парче, което светеше от белота. Когато Мари отвори вратата, тя се отдръпна и даде възможност на гостите да влязат.

Вътре всичко бе много подредено и излъскано. Мебелировката бе груба и проста, но във всеки стол бяха поставени възглавнички в светъл цвят. Жълти цветя, подобни на маргаритки, стояха в глинена ваза до прозореца, където дървени решетки предпазваха от силната светлина и горещината.

— Има вода и сапун. — Тя ги въведе малко по-навътре и сякаш температурата спадна с десет градуса. От малка ниша Мари извади дълбоки дървени легени, кани с вода и парчета кафяв сапун. — Ние ще обядваме скоро и вие ще бъдете наши гости. Храната ще бъде достатъчна. — Тя се усмихна за първи път. — Ние се приготвяме за фадамихана.

Преди Уитни да успее да благодари на Мари, Дъг я хвана за ръка. Той не бе следил френската реч, но от последната фраза бе светнала една лампичка.

— Кажи й, че ние също уважаваме техните предци.

— Какво?

— Просто й го кажи.

Присмивайки му се, Уитни изпълни заръката му и бе възнаградена с лъчезарна усмивка.

— Вие сте добре дошли на нашата трапеза — каза жената, преди да ги остави сами.

— За какво беше това?

— Тя каза нещо за фадамихана.

— Да, те се приготвят за него, каквото и да е то.

— Празникът на мъртвите.

Тя спря да оглежда съда за миене и се обърна към него.

— Моля?

— Това е една стара традиция. Част от малагашката религия е обожествяване на предците. Когато някой умре, те винаги се връщат към техните гробници. През няколко години те изваждат мъртвите от гробниците и им уреждат тържества.

— Изваждат ги от гробниците? — През нея премина внезапна тръпка. — Това е отвратително.

— То е част от тяхната религия, жест на уважение.

— Надявам се, че никой няма да ме уважава по този начин — започна тя, но любопитството й надви. Тя се намръщи, докато Дъг наливаше вода в легена. — Каква е целта?

— Когато телата се извадят, те получават почетното си място на церемонията. Предлагат им се чисти чаршафи, палмово вино и всичките последни клюки. — Той натопи и двете си ръце във водата и плисна лицето си. — Това е техният начин да уважат миналото, предполагам. Да покажат респект към хората, от които са произлезли.

Уважението към предците е коренът на малагашката религия. Има музика и танци. Всички си прекарват добре, живи или не.

Значи за мъртвите не се жалеше, размишляваше Уитни. Те биваха забавлявани. Празник на смъртта, или може би по-точно на връзката между живота и смъртта. Внезапно тя усети, че разбира церемонията и отношението ѝ към нея се промени.

Уитни взе парчето сапун, което Дъги предложи, и му се усмихна.

— Красиво е, нали?

Той си изтри лицето с една малка, груба кърпа.

— Красиво ли?

— Не те забравят, когато умреш. Донасят те обратно, настаняват те начело на трапезата, натъпкват те с всички градски новини, напиват те. Едно от най-лошите неща на смъртта е, че ти липсва цялото веселие.

— Най-лошото на смъртта е умирането — каза мъдро той.

— Ти си твърде праволинеен. Аз мисля, че може и по-леко да се посрещне смъртта, ако знаеш, че след това те чака нещо подобно.

Той никога не бе мислил, че нещо може да го накара да посрещне по-леко смъртта. Тя бе просто нещо, което настъпваше, когато не можеш да продължиш живота повече. Той поклати глава, пускайки кърпата.

— Ти си интересна жена, Уитни.

— Разбира се — смеейки се, тя вдигна сапуна и го помириша. Той ухаеше на смачкани цветя восъчета. — А аз съм гладна. Хайде да видим какво има в менюто.

Когато Мари се върна, тя бе сменила дрехите си с една цветна пола, покриваща прасците ѝ. Отвън селяните бързо трупаха на една дълга маса храна и напитки. Уитни, която бе очаквала няколко шепи ориз и прясна вода, се обърна към Мари отново с благодарности.

— Вие сте наши гости — тържествена и официална, Мари сведе очи. — Вие сте били насочени към нашето село. Ние предлагаме гостоприемството на нашите прадеди и празнуваме вашето посещение. Моят баща каза, че днешният ден ще бъде наш празник във ваша чест.

— Аз само знам, че ние сме гладни — Уитни се протегна и докосна ръката ѝ — и много благодарни.

Тя започна да се тъпче с ядене. Въпреки че не разпознаваше нищо освен плодовете и ориза, тя не подбираше. Из въздуха се носеха

миризми на подправки, екзотични, различни. Месото, без помощта на електричество, бе сготвено на открити огньове и каменни пещи. То бе сочно, богато на вкус и чудесно. Виното, чаша след чаша, бе живително и силно.

Започна музика на барабани и груби духови и струнни инструменти, които изпълняваха протяжни старинни мелодии. Полята очевидно можеха да почакаат един ден. Посетителите бяха рядкост, а веднъж приети, те биваха високо оценени.

Леко зашеметена, Уитни се завъртя в танц с група мъже и жени.

Те я приеха, смеейки се и кимайки, докато тя имитираше техните стъпки. Тя видя как някои от мъжете подскачаха и се обръщаха с ускоряването на ритъма. Уитни отхвърли глава назад и се разсмя. Тя си помисли за задимените, претъпкани клубове, които се намираха под нейния патронаж. Електромузика, електрически светлини. Там всеки се опитваше да надмине другия по блясък. Тя си спомни за някои от подмилкващите се, заети със себе си мъже, които ѝ бяха партньори или се опитваха да бъдат. Нито един от тях не би могъл да издържи срещу човек от племето мерина. Тя се въртя, докато ѝ се зави свят, и след това се обърна към Дъг.

— Танцувай с мен — поиска тя.

Кожата ѝ бе зачервена, очите светли. Срещу него тя бе топла и невероятно мека. Смеейки се, той поклати глава.

— Ще мине без мен. Ти правиш достатъчно за двама ни.

— Не стой като забит в калта. Хората от мерина оценяват душата на компанията, когато го видят. — Тя свърза ръцете си зад него и се залюля. — Всичко, което трябва да направиш, е да си размърдаш краката.

С някаква своя сила ръцете му се плъзнаха надолу по бедрата ѝ, за да почувстват движението.

— Само краката ли?

Навеждайки глава, тя отправи изпод вежди смъртоносен поглед.

— Ако това е най-доброто, което можеш да направиш... — Тя извика бързо, когато той я завъртя.

— Просто се опитвай да си в такт с мен, скъпа — с рязко движение той я обгърна с едната ръка и протягайки другата, сграбчи нейната ръка. За момент задържа драматичната танго поза и след това

се придвижи меко напред. Те се разделиха, завъртяха се и се срещнаха лице в лице.

— По дяволите, Дъглас, мисля, че с теб може да се прекара чудесно в крайна сметка.

Както се движеха, пристъпваха, залюляваха се, обръщаха се в такт, техният танц допадна на тълпата. Те приближиха лицата си, допряха телата си и ръка в ръка затанцуваха, като Дъг я поведе няколко стъпки назад.

Сърцето ѝ започна да тупка приятно както от удоволствието да се оставиш да те водят, така и от постоянното търкане на нейното тяло в неговото. Дъхът му бе топъл. Очите му, така необикновени и чисти, се задържаха върху нейните. Тя не бе мислила често за него като за силен мъж, но сега, хваната здраво, тя усети стегнатите мускули на гърба и раменете му. Уитни наклони предизвикателно главата си назад. Тя ще се състезава с него стъпка по стъпка.

Той така бързо я завъртя, че погледът ѝ се замъгли. След това тя усети как я залюляват назад. Тя остави тялото си свободно да пада, така че главата ѝ почти докосна земята с един дълбок замах. Така бързо после бе повдигната и хваната от него. Устата му бе само на един шепот от нейната.

Те трябваше само да мръднат малко, само едно леко движение на главите им би събрало техните устни. Двамата дишаха бързо от усилието, от възбудата. Тя можеше да помирише мускуса на леката пот, уханието на вино и месо с богати подправки. Той имаше вкуса на всичко това.

Те трябваше само малко да мръднат, съвсем малко по-близичко. А после какво?

— Какво, по дяволите? — измърмори Дъг, дори с ръка, здраво захванала кръста ѝ, дори когато нейните мигли се затвориха, той чу рева на мотор. Главата му се завъртя. Той се напругна като котка така бързо, че Уитни започна да мига.

— Майната му — сграбчвайки ръката ѝ, Дъг се затича за укрытие. Понеже трябваше бързо да се свият някъде, той я блъсна силно в стената на една къща и се притисна върху нея.

— Какво, по дяволите, правиш? Едно танго и ти се превърна в луд човек.

— Само недей да се движиш.

— Не мога да... — Тогава тя също го чу високо и ясно над тях.
— Какво е това?

— Хеликоптер. — Той се помоли навесът на наклонения сламен покрив и неговата сянка да ги скрият от погледа на ония горе.

Тя успя да надникне над рамото му. Можеше да го чуе, но не можеше да го види.

— Това е сигурно е някой друг.

— Вероятно. Не мога да рискувам живота си заради вероятности. Димитри не обича да губи време — и, по дяволите, помисли той, като потърси укритие и спасение, как би могъл да ги открие в средата на неизвестността? Внимателно той се огледа наоколо. Нямаше измъкване. — Този облак руса коса ще се вижда като пътен знак.

— Дори в критични обстоятелства ти си пълен с чар, Дъглас.

— Нека само да се надяваме той да не реши да се приземи, за да огледа по-отблизо. — Думите едва излязоха от устата му, когато шумът стана по-силен. Дори от далечната страна на къщата те усетиха вятъра от перките на машината. Вдигна се прах.

— Не трябваше да му даваш тази идея.

— Млъкни за минута. — Той погледна зад себе си, готов да се затича. Къде? — запита се с омерзение. Накъде, по дяволите? Те бяха така хубаво заградени, сякаш бяха попаднали в улица без изход.

Когато чу шепота, той се завъртя с вдигнати юмруци. Мари спря, повдигайки ръка със знак за тишина. Жестикულიрайки, тя тръгна покрай къщата. С гръб, облегат на стената, тя се придвижи към западната страна на вратата. Макар че това означаваше да предостави късмета си отново в женски ръце, Дъг я последва, като държеше ръката на Уитни в своята.

Веднъж влезли вътре, той им даде знак да останат тихи и спокойни, след което се придвижи до прозореца. Прилепен странично, той надникна навън.

Хеликоптерът бе на малко разстояние встрани върху равната земя в подножието на хълмовете. Ремо вече се отправяше към групата веселящи се хора.

— Копеле — измърмори Дъг. Рано или късно ще му се наложи да се занимае с Ремо. Той трябваше да бъде сигурен, че има предимството на домакин. В момента нямаше нищо по-смъртоносно от едно ножче в

джоба на джинсите си. Тогава той си спомни, че те двамата с Уитни бяха оставили своите раници отвън до масата с храна и напитки.

— Това ли е...

— Дръпни се назад — разпореди се той, когато Уитни пропълзя зад него. — Това е Ремо с двама от оловните войничета на Димитри. — Рано или късно, призна той, изтривайки с ръка устата си, ще се наложи да се занимае с Димитри. Ще има нужда от повече късмет, когато дойде това време. Напъвайки мозъка си, той се огледа в помещението за нещо, което би могъл да ползва за защита. — Кажй й, че тези хора ни търсят и я питай какво очаква да направят нейните хора.

Уитни погледна към Мари, която стоеше тихичко край вратата. Накратко тя изпълни инструкциите на Дъг. Мари сплете ръце.

— Вие сте наши гости — каза тя просто. — Те не са.

Уитни се усмихна и каза на Дъг:

— Ние имаме убежище, колкото и да е малко.

— Да, това е добре, но спомни си какво се случи с Квазимодо.

Той наблюдаваше Ремо, който бе застанал лице срещу лице с Луиз. Водачът на селото стоеше със стоманени очи и непроницаемо лице, говорейки късо на малагашки. Звукът, ако не думите, идваше през отворения прозорец. Ремо извади нещо от джоба си.

— Фотографии — прошепна Уитни. — Той сигурно му показва нашите фотографии.

На него, мълчаливо се съгласи Дъг, и на всеки друг селянин между това място и Таматаве. Ако те се измъкнат оттук, няма да има повече празненства по пътя. Той бе наистина глупав да смята, че щеше да има време да диша, когато Димитри го преследва, и си даде сметка за това.

Заедно с фотографиите Ремо извади една пачка банкноти и една усмивка. И двете бяха посрещнати с безответно мълчание.

Докато Ремо упражняваше своите качества за пазарлък с Луиз, друг от екипажа на хеликоптера отиде до сервираната храна и започна да опитва. Безпомощен, Дъг гледаше как той се приближава все повече към раниците.

— Попитай я дали тук има оръжие.

— Оръжие? — Уитни преглътна. Тя не бе чувала този тон на гласа му преди. — Но Луиз няма да...

— Попитай я веднага! — Компаньонът на Ремо си сипа чаша палмово вино. Той просто трябваше да погледне надолу и наляво. Нямаше никакво значение на чия страна бяха селяните, ако той видеше раниците. Те бяха невъоръжени. Дъг знаеше какво беше затъкнато в един кожен кобур под сакото на Ремо. Преди не много дни той го бе усетил опряно в ребрата си. — По дяволите, Уитни, питай я.

На въпроса на Уитни Мари закима изразително. След като се промъкна в страничната стая, тя се върна, носейки една дълга, смъртоносно изглеждаща пушка. Когато Дъг я взе, Уитни го хвана за ръката.

— Дъг, те също имат оръжие. Вън има бебета.

Гледайки мрачно, той зареди пушката. Той просто трябва да бъде бърз и точен. Дяволски бърз.

— Аз няма да правя нищо, ако не се наложи. — Той клекна долу, сложи цевта на рамката на прозореца и се прицели. Пръстът му бе влажен, преди да го постави на спусъка.

Той мразеше оръжията. Винаги ги бе мразил. Без значение от коя страна на дулото бе. Той бе убивал. Във Виетнам бе убивал, защото един бърз ум и умни ръце не можеха да го измъкнат от хаоса на смърдящата джунгла. Там бе научил неща, които не бе искал да научи, а също и неща, които му се налагаше да използва. Оцеляването винаги бе номер едно.

Той бе убивал. Имаше една мизерна нощ в Чикаго, когато гърбът му бе опрян о стената и на гърлото му бе долепен нож. Той знаеше как изглежда човек, когато животът го напуска. Трябва да си наясно, че следващия път, някога, може да бъдеш ти.

Той мразеше оръжията. Хвана пушката здраво.

Един от партньорите по танц на Уитни се изсмя високо. Държейки кана с вино над главата си, той грабна мъжа в близост до раниците. Когато човекът от мерина се завъртя, подскачайки с виното, раниците леко потънаха в тълпата и изчезнаха.

— Престани да се държиш като идиот — извика Ремо, когато неговият партньор вдигна чашата си за още вино.

Обръщайки се отново към Луиз, той размаха фотографиите. Не получи нищо освен твърд поглед и мърморене на малагашки.

Дъг видя как Ремо пъха фотографиите и парите в джоба си и тръгва обратно към чакащия хеликоптер. С рев и въртене на перките

машината тръгна. Когато тя бе на повече от три метра над земята, той почувства мускулите на раменете му да се отпускат.

Не му харесваше усещането на оръжие в ръката му. Когато шумът на хеликоптера замря, той изпразни пушката.

— Можеше да нараниш някого с това — каза тихо Уитни, когато той връщаше оръжието на Мари.

— Да.

Когато той се обърна, тя видя една безмилостност, която не бе забелязала преди. Имаше нещо рязко, което въобще не приличаше на страх, а много повече напомняше жестокост. Един крадец, да, когото тя разбираше и приемаше, но сега видя, че по свой собствен начин той бе така жилав и твърд като мъжете, които ги преследваха. Тя не бе сигурна, че може да приеме тази черта със същата лекота.

Този поглед се стопи в очите му, когато Мари се върна в стаята. Вземайки ръката ѝ, Дъг я повдигна до устните си така галантно като царска ръка.

— Кажи ѝ, че ѝ дължим живота си и че няма да забравим това.

Въпреки че Уитни каза думите, Мери продължи да гледа към Дъг. Жена до жена, Уитни разпозна този поглед. Тя хвърли око към Дъг и разбра, че той също го е разпознал и всяка секунда от него му доставя огромно удоволствие.

— Може би вие двамата предпочитате да останете сами — каза тя сухо. Прекосявайки стаята, отвори вратата. — В края на краищата трима са много. — Тя остави вратата да се затвори с повече сила от необходимото.

— Нищо?

Един облак от приятен дим се издигна пред брокатен стол с висок гръб.

Ремо размърда нозете си. Димитри не се интересуваше от отрицателните резултати.

— Кренц, Вайс и аз огледахме целия район, спирахме във всяко село. Тук в града имаме пет човека, които ги търсят. Няма никакъв знак.

— Никакъв знак? — Гласът на Димитри бе мек, с богата мелодика. Дикцията, наред с останалите неща, му бе предоставена

безкомпромисно от неговата майка. Ръката с трите пръста угаси цигарата в един пепелник от алабастр. — Когато някой има очи да гледа, винаги има знак, скъпи ми Ремо.

— Ние ще ги намерим, мистър Димитри. Това само ще отнеме малко повече време.

— Това ме тревожи. — От масата отдясно той вдигна кристална чаша, наполовина пълна с вино в тъмен рубинен цвят. На здравата си ръка той носеше пръстен — масивно, лъскаво злато около твърд диамант. — Те ви изпързалиха три... — Той направи пауза, докато отпи, вкусвайки виното с език. Имаше вкус на сладките вина. — Не, скъпи ми, четири пъти досега. Става ти много тревожен навик да губиш — докато гласът му се лееше меко, той щракна запалката си, така че пламъкът се издигна прав и тънък. Зад него се бе втренчил в Ремо. — Ти знаеш как се чувствам аз при загубите, нали?

Ремо преглътна, той знаеше добре и не търсеше извинения. Димитри се разправяше сурово с извиненията. Той почувства как потта тръгва от върха на врата му и се стича бавно надолу.

— Ремо, Ремо — името излезе с въздишка, — ти си ми бил като син. — Запалката щракна. Пламъкът се показва отново, тънък и наситен. Той никога не говореше бързо. Един разговор, разтеглен до последната дума, бе много по-ужасяващ, отколкото всяка заплаха. — Аз съм търпелив и щедър човек. — Той почака за коментар от страна на Ремо и бе доволен, когато отсреща имаше само мълчание. — Но аз очаквам резултати. Наистина трябва да успееш следващия път, Ремо. Един работодател също като родителя трябва да упражнява дисциплина. — Една усмивка раздвижи устните му, но не и очите му. Те бяха плоски и безизразни. — Дисциплина — повтори той.

— Аз ще заловя Лорд, мистър Димитри. Ще го имате на поднос.

— Забавна мисъл, сигурен съм. Вземи документите. — Гласът се промени, стана леден. — И жената. Чувствам, че съм все повече заинтригуван от жената.

Инстинктивно Ремо опипа тънкия белег на бузата си.

— Ще взема жената.

ГЛАВА 7

Те изчакаха един час преди смрачаване. С голяма церемония, храна, вода и вино те бяха натоварени и получиха подаръци за предстоящото пътуване. Хората от мерина, изглежда, се чувстваха много доволни от визитата.

С жест на щедрост, който накара Дъг да мига, Уитни сложи няколко едри банкноти в ръцете на Луиз. Облекчението му, когато те бяха отказани, бе краткотрайно. За селото, бе настояла тя, а след това в пристъп на вдъхновение бе добавила, че парите ще изразят нейния респект и добри пожелания към предците.

Банкнотите изчезнаха в гънките на ризата на Луиз.

— Колко му даде? — Дъг запита, докато повдигаше претъпканата си раница.

— Само стотачка. — При израза на лицето му, тя го потупа по скулата. — Не ставай скъперник, Дъглас, не ти прилича — хъмкайки, тя извади бележника си.

— О, не. Ти ги даде, не аз.

Уитни отбеляза сумата с широк жест. Колонката на Дъг определено се увеличаваше.

— Ти играеш, ти плащаш. Все пак имам една изненада за теб.

— Каква? Десет процента отстъпка?

— Не ставай тъп. — Тя погледна към бумтящия двигател. — Транспорт. — Тя помахаше с ръка.

Джипът определено бе видял и по-добри дни. Въпреки че светеше от скорошното миене, моторът работеше неравномерно и тракаше силно, докато един човек от мерина, със светла превръзка на челото, го караше по разбития път.

Като кола за измъкване, помисли си той, след секунди това ще заприлича на сляпо магаре.

— Няма да може да мине и двайсет мили.

— Двайсет мили ние няма да използваме нашите крака. Кажете благодаря, Дъглас, и престани да бъдеш груб. Пиер ще ни закара до

провинция Таматаве.

Достатъчен бе един поглед към Пиер, за да се види, че той свободно бе употребил палмово вино. Ще имат късмет, ако не свършат ударени в някое оризище.

— Страхотно. — Песимистичен и усещайки главоболие от изпитото вино, Дъг каза довиждане на Луиз.

Уитни бе по-многословна и красноречива. Дъг се качи на горната седалка на джипа и опъна краката си.

— Включи задника си на скорост, сърце мое, след час ще се стъмни.

Усмивайки се на хората от мерина, събрани около джипа, тя стъпи горе.

— Размърдай твоя, Лорд — поставяйки раницата в краката си, тя се наклони назад и махна с ръка през облегалката на хората. — Напред, Пиер!

Джипът се втурна напред, разтръска се и след това започна да се търкаля по пътя. Дъг усети главоболието му да се надига на малки безмилостни удари. Той затвори очи и си пожела да заспи.

Уитни лесно се справяше с пътуването, от което ѝ тракаха зъбите. Тя бе напоена с вино, нахранена и забавлявана. Същото би могло да се каже и за някоя вечеря в „Клуб 21“ и за някое шоу на Бродуей. Но това тук бе уникално. Може би сега пътуването не бе с кабриолет през парка, но всеки с двайсет долара би могъл да се наслаждава на такова пътуване. Тя се друсаше по някакъв път в Мадагаскар в един джип, управляван от член на племето мерина, заедно с един крадец, който похъркваше леко на задната седалка. Това бе много по-интересно, отколкото едно спокойно пътуване през Сентръл Парк.

През по-голямата част от пътуването околността беше монотонна. Червени хълмове, почти обезлесени, широки долини, парцелирани на отделни полета. Бе станало прохладно със спускането на слънцето, но дневната пещ бе оставила пътя пращен. Прахолякът се надигаше от гумите и се напластяваше върху току-що измития джип. Виждаха се стръмни издигащи се планини, но отново борвете бяха рядкост. Това бе само скала и земя. Въпреки че имаше прилика, това бе основното пространство за развиване на въображението на Уитни.

Много мили — мислеше си тя. Мили, мили без да има нещо, което да попречи на небето, нещо, което да попречи на погледа. Тя усети, че е възможно тук да открие в известен смисъл себе си, и то така, че един обитател на градовете едва ли би я разбрал.

От време на време в Ню Йорк ѝ липсваше небето. Когато това чувство се стоварваше върху нея, тя просто се качваше на някой самолет и отиваше там, накъдето настроението я насочваше, оставайки, докато премине неприятното чувство. Нейните приятели го приемаха, защото нищо не можеха да направят. Семейството ѝ го приемаше, защото те все още чакаха настроенията ѝ да се уталожат.

Сигурно бе от отдалечеността или от пълния стомах и ясното съзнание, но тя усети странно задоволство. То щеше да премине. Уитни познаваше себе си твърде добре, за да мисли другояче. Тя не бе привикнала на дълги периоди на хармония, а повече бе в ролята на човек, който наднича зад следващия ъгъл, за да види какво го чака.

Все пак засега тя се облегна назад в джипа и се порадва на спокойствието. Сенките се местеха, удължаваха се, ставаха по-плътни. Нещо бързо и малко прекоси пътя точно пред джипа. То стигна до скалите и се скри, преди Уитни да фокусира погледа си върху него. Въздухът започна да придобива онази кристална тишина, която трае само секунди.

Слънцето залезе ефектно. Тя трябваше да се обърне и да коленичи на седалката, за да види как небето на запад експлодира в цветове. Част от нейната професия бе свързана с вплитане на ивици и цветни нишки в платове и материи. Докато наблюдаваше, тя реши, че може да изпълни интериора на някое помещение в цветовете на залеза. Виолетови, златни, наситеносини и меки бледоморави цветове. Интересна и плътна комбинация. Погледът ѝ се сведе надолу и остана спрял на Дъг, който спеше. Тази цветна комбинация ще му подхожда, реши тя. Брилянтният блясък, излъчването на сила, потиснатата напрегнатост.

Той не бе човек за леко възприемане, нито мъж, на когото можеш да се довериш; все пак, тя започна да си мисли, че бе от тези хора, които очароват. Като залез той можеше да се променя пред очите ти и да изчезне, докато гледаш. В момента, в който бе взел тая пушка в ръцете си, тя видя неговата суровост и си даде сметка, че ако се

наложи и когато той прецени за необходимо, можеше да бъде така суров и с нея.

Тя се нуждаеше от повече опорни точки.

Леко движейки език между зъбите си, Уитни погледна надолу към пода. Раницата и плика бяха в краката му. Докато наблюдаваше лицето му за някакви признаци на събуждане, тя се наведе над него. Раницата бе доста далеч. Джипът подскочи, когато тя се надигна достатъчно, прехвърлена през облегалката, за да достигне целта. Дъг продължаваше леко да похърква. Пръстите ѝ стигнаха до каишката на раницата. Съвсем леко започна да я повдига.

Чу се гръм, достатъчен, за да я накара да изхълца. Преди да има време да се отдръпне, джипът зави рязко, изпращайки я със сила на задната седалка.

Дъг се събуди с изкаран въздух и с Уитни, разперена върху гърдите му. Тя ухаеше на вино и плодове. Ръмжейки, той пусна ръка по бедрото ѝ.

— Просто не можеш да си махнеш ръцете от мен.

Издихвайки косата от очите си, тя му се дръпна.

— Наблюдавах залеза отзад.

— Аха. — Ръката му се затвори върху нейната, стиснала все още ремъка на раницата. — Лепкави пръсти, Уитни. — Той цъкна с език. — Разочарован съм.

— Не знам за какво говориш — изпуктявайки, тя се опита да се изправи и извика на Пиер. Въпреки че разговорът на френски минаваше покрай ушите му, Дъг не се нуждаеше от превод, когато местният човек подритна предната дясна гума.

— Изтъркана. Няма оправяне. — Дъг започна да слиза от джипа, след това погледна през рамо, видя раницата си и я взе. Уитни също взе своята, преди да го последва. — Какво ще правиш? — попита я Дъг.

Тя погледна резервната гума, която изкарваше Пиер.

— Просто ще стоя тука и ще изглеждам безпомощна, разбира се. Освен ако ти не поискаш да телефонирам на пътна помощ.

Ругаейки, Дъг клекна и започна да освобождава гайките на джантата.

— Резервната гума е гладка като бебешко дупе. Кажи на нашия шофьор, че ние тръгваме пеш оттук. Той ще има късмет, ако тази гума

го закара обратно в селото.

Петнайсет минути по-късно те седяха на средата на пътя и наблюдаваха как джипът отпътува, тръскайки се по камъните. Весела, Уитни хвана Дъг за ръка. Насекоми и малки птици бяха почнали песента си с показването на първите звезди.

— Малка вечерна разходка, скъпи?

— Колкото и да ми е неприятно да ти се противопоставям, трябва да намерим укритие и да направим лагера. След час ще бъде твърде тъмно. Ето там — реши той, — посочвайки към куп големи камъни. — Ще разпънем палатката зад тях. Не можем нищо да направим, ако ни търсят по въздуха, но поне няма да се виждаме от пътя.

— Значи смяташ, че те ще се върнат.

— Те ще се върнат. Всичко, което трябва да направим, е да не бъдем там.

Тъй като бе започнала вече да се пита дали въобще имаше дървета в Мадагаскар, Уитни бе доволна, когато стигнаха до гората. Това поне компенсираше раздразнението от ранното събуждане. Единственият кавалерски жест от негова страна бе поднесената в лицето чаша кафе.

Хълмовете на изток бяха стръмни, надигайки се и спускайки се така остро, че ходенето се бе превърнало в мъчение, от което бе готова да се откаже заради нещо по-добро.

Дъг посрещна гората като търсено укритие. Гледаше на нея като на желана промяна.

Въпреки мекия въздух след около час катерене тя бе потна и без настроение. Бе убедена, че има по-добри начини да се търси съкровище. Първият избор можеше да бъде кола с климатик.

Гората сигурно нямаше климатик, но бе прохладна. Уитни стъпваше между различни папратови дървета.

— Много е красиво — реши тя, оглеждайки се нагоре.

— Дървета на пътешественика. — Той откъсна едно широко листо и изля чиста вода в дланта си от него. — Удобни са. Прочети справочника.

Уитни натопи пръст в шепата му, след това опита с език.

— Толкова е добре за твоето самочувствие да демонстрираш знанията си. — При резкия шум, тя погледна напред и видя косматото

бяло животинче с дълга опашка да изчезва в шубрака. — Ей, виж едно куче.

— Ох, ох. — Дъг я хвана здраво за ръката, преди да хукне да гони животното. — Това е сифака. Ти току-що видя първия си лемур. Виж.

Тя проследи показалеца му и улови силуета на снежнобелия лемур с черна глава в момент, в който той си играеше по върховете на дърветата. Тя се засмя и се огледа за друг наоколо.

— Те са така симпатични. Мислех си вече, че няма да видим нищо освен хълмове, трева и скали.

Хареса му начинът, по който тя се смееше. Може би малко пресилено. Жени — помисли си той. Дяволски много време бе минало, откакто бе имал някоя.

— Това не е туристическо пътуване по поръчка — каза кратко той. — След като пипнем съкровището, ще можеш да си осигуриш някое такова. А сега трябва да се движим.

— Защо е това бързане? — нагласявайки раницата си, Уитни с нежелание крачеше до него. — Струва ми се, че колкото повече се бавим, толкова по-малък шанс има Димитри да ни открие.

— Получавам нервен сърбеж, че не знам къде е той. Дали е пред нас, или е зад нас. — Това го накара отново да мисли за Виетнам, където джунглата скриваше твърде много. Предпочиташе тъмните улици и скритите опасни алеи на града.

Уитни погледна през рамо и направи гримаса. Гората вече се бе затворила зад тях. Тя искаше да се отпусне в плътната зеленина, влагата и хладния въздух, но Дъг я караше да вижда призраци.

— Добре, няма никой в гората освен нас. Досега винаги сме били на една стъпка пред тях.

— Досега. Нека да спазваме това правило.

— Защо не изкараме времето в разговор. Би могъл да ми кажеш за документите.

Той вече бе решил, че тя няма да се остави и че е по-добре да ѝ даде достатъчно информация, за да пресече желанието ѝ да го тормози.

— Знаеш ли много за Френската революция?

Тя намести омразната раница, докато ходеше. Най-добре ще бъде, реши Уитни, да не споменава за бързата справка, която вече бе

направила на онази страница. Колкото по-малко мислеше Дъг, че тя знае, толкова повече можеше да ѝ каже.

— Знам достатъчно, за да изкарам изпитите по френска история в колежа.

— А за скъпоценните камъни?

— Изкарала съм курс по биология.

— Не става дума за варовик и кварц. Истински скъпоценни камъни, скъпа. Диаманти, есмемалди, рубини, големи като юмрука ти. Постави ги заедно с властта на терора и бягащите аристократи и ще имаш големи възможности. Огърлици, обици, нешлифовани камъни. Дяволски голямо количество от тях бе откраднато.

— И повечето укрити или изтъргувани.

— Точно така. Но като се замислиш, все още липсват много повече, отколкото са откритите камъни. Ние ще намерим една малка част от липсващите. Това е всичко, от което се нуждаем.

— Богатството е на двеста години — каза тя тихо и отново си помисли за листа хартия, който бе прочела. — Част от френската история.

— Кралски скъпоценности — измърмори Дъг, вече виждайки ги как блестят в ръцете му.

— Кралски? — Думата я накара да се огледа. Тя бе втренчена в един близък обект, но не го виждаше, защото се размечта. — Скъпоценностите са принадлежали на краля на Франция?

Тя бе достатъчно близо, реши Дъг. Много по-близо, отколкото той възнамеряваше да я информира на този етап.

— То е принадлежало на човека, който е бил достатъчно умен да сложи ръце на него. То ще принадлежи на мен. На нас — уточни той, предугаждайки реакцията ѝ. Но тя остана смълчана.

— Коя бе жената, дала на Уиткър картата? — накрая запита тя.

— Английската лейди? А, Смит-Райт. Да, лейди Смит-Райт.

Когато си припомни това име, Уитни се загледа в гората. Оливия Смит-Райт бе една от малкото хора със знатен произход, която напълно заслужаваше титлата си. Тя бе посветила себе си на изкуствата и благотворителността с почти религиозно постоянство. Част от причините, или така тя често бе казвала, се свързваха с факта, че тя бе наследница на Мария-Антоанета. Кралица, красота, жертва — жена, която някои историци определяха като самовлюбена глупачка, а други

наричаха жертва на обстоятелствата. Уитни бе присъствала на някои от сбирките на лейди Смит-Райт и ѝ се бе възхитила.

Мария-Антоанета и изгубените френски скъпоценни камъни. Една страница от дневник, датиран от 1793 година. Това имаше смисъл. Ако Оливия е вярвала, че документите са история... Уитни си спомни, че бе прочела в „Таймс“ за смъртта ѝ. Това бе едно гадно убийство. Кърваво и без явен мотив. Официалните власти продължаваха разследването.

Бутрен — помисли си Уитни. Той никога няма да бъде доведен пред съда сега или няма да има процес за равните нему. Той бе мъртъв, както и Уитъкър, лейди Смит-Райт и младият сервитьор Хуан. Мотивът за всичко това бе в джоба на Дъг. Колко ли още бяха загубили живота си за скъпоценностите на една кралица.

Не, тя нямаше да мисли за това по този начин. Не сега. Ако стореше това, щеше да се обърне и да се откаже. Баща ѝ бе я научил на много неща, но първото, най-важното, бе да довършва всичко, независимо какво. Може би в това се съдържаше нейната гордост, но такава бе възпитанието ѝ. Тя винаги се гордееше с него.

Тя ще продължи. Ще помогне на Дъг да намери съкровището. След това ще реши какво да прави с него.

Той усети, че се оглежда при всяко шумолене. Според неговия справочник горите тук бяха населени с живот. Нищо опасно, припомни си той. Това бе районът за сафарита. Във всеки случай той повече се притесняваше от двукраки месоядни животни.

Досега сигурно Димитри е много ядосан. Дъг бе чувал някои живописни истории за това, какво се случва, когато Димитри е ядосан. Не искаше да научи това от първа ръка.

Гората миришеше на борове и утрин. Големите дървета с широки листа прекъсваха пътя на слънчевите лъчи, с които Уитни и той живееха от няколко дни. Вместо това светлината идваше на пластове, бяла, трептяща и прекрасна. Под краката имаше цветя, които ухаеха на скъпи жени, над главите им имаше цветове в дърветата, които се разстилаха над тях и обещаваха плодове. Цветето на страстта — помисли си той, забелязвайки един разкошен виолетов цвят. Той си спомни за цветето, което бе подарил на Уитни в Антананариво. Оттогава не бяха престанали да бягат.

Дъг остави малко мускулите да се отпуснат. По дяволите, Димитри! Той бе на мили далеч и обикаляше в кръг около тях. Дори и той не можеше да ги проследи през ненаселената гора. Сърбежът в тила му беше малко по-слаб. Пликът бе на сигурно място, скрит в раницата. За всеки случай той бе спал с него под ризата си, на гърба. Съкровището, краят на дъгата, бе по-близо от всякога.

— Красиво място — реши той, оглеждайки няколко лемура с лица на лисици, катерещи се по дърветата.

— Така щастлива съм, че го признавам — отвърна Уитни. — Сигурно ще можем да спрем и да закусим, след като толкова бързахме тази сутрин.

— Да, скоро — нека да поработим за апетит.

Уитни притисна с ръка стомаха си.

— Сигурно се шегуваш. — После тя видя облак от големи пеперуди, двайсет, може би трийсет, да излитат. То бе като вълна, надигаща се и спускаща се. Пеперудите бяха с най-красивия и най-брилянтния син цвят, който някога бе виждала. Когато преминаваха край тях, тя усети лекия полъх на крилата им, пърхащи във въздуха. Плътната сила на цвета почти нарани очите ѝ. — Господи, бих убила за рокля с такъв цвят.

— Ще пазаруваме по-късно.

Тя продължи да ги наблюдава как се движат, разделят и прегрупират. Гледката на нещо прекрасно ѝ помогна да забрави часовете на дългото ходене.

— Искам да спрем, да хапнем малко от това тайнствено месо и банан.

Той знаеше, че трябва да бъде имунизиран за нейната бърза усмивка и мигането на очите ѝ, но почувства, че се размеква.

— Ще имаме пикник.

— Чудесно!

— След една миля.

Вземайки ръката ѝ в своята, той продължи през гората. Тази гора мирише много приятно — помисли си той. Като жена. И като жена тя имаше своите сенки и хладни ъгълчета. Заслужаваше си човек да остане на краката си и да държи очите си отворени. Никой не бе минавал отук. Съдейки по растителността в краката им, доста отдавна

никой не бе преминавал през тази гора. Той имаше компас да го ръководи и това бе всичко.

— Не мога да разбера защо си така обладан от желанието да покоряваш миля след миля.

— Защото всяка една ме доближава толкова много до купа злато, скъпа. Когато се приберем вкъщи, и двамата ще имаме разкошни мансарди.

— Дъглас — поклащайки глава, тя се наведе надолу и откъсна едно цвете. То бе бледо, прозрачно розово, деликатно като младо момиче. Стеблото му бе дебело и здраво. Уитни се усмихна и го забодде в косата си. — Вещите не трябва да бъдат така важни.

— Не чак толкова, когато ги имаш всичките.

Свивайки рамене, тя откъсна друго цвете, за да го помирише.

— Ти се притесняваш твърде много за пари.

— Какво? — Той спря и я изгледа. — Аз се притеснявам? Аз ли се притеснявам? А кой продължава да отбелязва всеки цент в своето бележниче? Кой спи с портмонето си под възглавницата?

— Това е бизнес — каза просто Уитни. Тя докосна цветето в косата си. Малък цвят и здраво стебло. — Бизнесът е нещо напълно различно.

— Глупости. Никога не съм виждал човек така педантично да си брои всяко ресто и да къта всеки цент. Ако почна да кървя, ти ще запишеш всеки разход и за превръзката ми.

— Не повече от необходимото — уточни тя. — И няма абсолютно никаква нужда да викаш.

— Трябва да викам, за да бъда чул при целия този шум.

И двамата спряха с високо вдигнати вежди. Звукът, който току-що бяха доловили, приличаше на шума на двигател. Не, реши Дъг, както се бе заканил да се затича; беше твърде постоянен и дълбок за двигател. Гръмотевица? Не. Той я хвана за ръка отново.

— Хайде, ела да видим какво, по дяволите, е това.

Звукът се усилваше с тяхното придвижване на изток. По-силен, той загуби всякаква прилика с шума на мотор.

— Сякаш вода пада върху скали — измърмори Уитни.

Когато стъпиха в просеката, видя, че бе почти напълно права. Вода върху вода.

Водопадът се изливаше на около десет метра в едно чисто, клокочещо езеро. Бялата разпенена вода бе посрещната от слънцето по своя път надолу, след което се превръщаше в дълбоко кристалносиньо. Водопадът предизвикваше шум от струята, силата и скоростта, но все пак представляваше картина на спокойствието. Да, гората бе като жена — помисли си Дъг отново. Наситено красива, силна и пълна с изненади. Без да разбере как, Уитни положи глава на рамото на Дъг.

— Приказно е — каза тя. — Абсолютно красиво. Сякаш просто е чакало нас.

Той се отпусна и я прегърна.

— Хубаво място за пикник. Не си ли щастлива, че почакахме малко?

Тя трябваше да отвърне на усмивката му.

— Един пикник — съгласи се тя с танцуващи очи. — И една баня.

— Баня?

— Една чудесна, прохладна, приятна баня. — Усещайки, че той е изненадан, тя го дари с бърза, звучна целувка, след това се втурна към брега на езерото. — Този път няма да пропусна, Дъглас. — Тя остави раницата си и започна да рови в нея. — Самата мисъл, че ще потопя тялото си във водата и ще измия мръсотията на изминалите два дни, ме побърква от кеф. — Тя извади парче френски сапун и малък флакон с шампоан.

Дъг взе сапуна и го помириша. Имаше нейната миризма — на жена, на свежест и лукс.

— Хайде да го разделим.

— Добре. А в този случай, понеже се чувствам щедра, ще бъде безплатно.

Усмивката му се изкриви и той ѝ подхвърли сапуна обратно.

— Не можеш да се изкъпеш с дрехите си.

Тя срещна предизвикателството в очите му и разкопча горното копче.

— Нямам намерение да остана с тях. — Бавно тя разкопча целия ред копчета, докато той я наблюдаваше. Лек вятър накара кожата ѝ да настръхне. — Всичко, което трябва да направиш — каза меко тя, — е да се обърнеш. — Когато той вдигна поглед към нейния и се засмя, тя размаха сапуна в ръката си. — Или няма да има никакъв сапун.

— Наистина си човек, който разваля удоволствието на другите — измърмори той, но се обърна с гръб.

За няколко секунди Уитни се съблече и се гмурна във водата. Изплувайки на повърхността, тя пръсна с вода.

— Твой ред е. — Изпитвайки простото удоволствие да бъде покрита от вода, тя потопи главата си назад и остави водата да мие косата ѝ. — Не забравяй шампоана.

Водата бе достатъчно бистра, за да му позволи да види изкусителния силует на нейното тяло от раменете надолу. Тя обгръщаше гърдите ѝ. Краката ѝ леко се движеха. Чувствайки възбудата, глухата опасна възбуда на желанието, той се концентрира върху лицето ѝ, но това не помогна.

То светеше от смях, измито от лекия непретенциозен грим, който тя си слагаше всяка сутрин. Косата ѝ бе лъскава, станала тъмна от водата и слънцето, и обграждаше в рамка елегантните скули, които щяха да запазят нейната красота дори и на осемдесет години. Дъг взе малкия пластмасов флакон с шампоан в ръката си.

При тези обстоятелства той реши, че ще е по-мъдро да гледа на ситуацията от смешната ѝ страна. Той имаше билет за милионна доларова награда буквално между пръстите си, във врата му дишаше решителен и много умен враг, а сега му предстоеше да се плацика с една сладоледена принцеса.

След като махна ризата си през глава, той посегна към ципа на джинсите си.

— Няма ли да се обърнеш?

— По дяволите. — Хареса ѝ, когато той ѝ се усмихна по този начин. Веселото му перчене бе така момчешки привлекателно. Тя разточително започна да сапунисва едната си ръка. Сега разбра колко много бе ѝ липсвало това прохладно, разкошно усещане.

— Искаш да си покажеш красотата, нали, Дъглас? Аз не се впечатлявам лесно.

Той седна, за да свали обувките си.

— Остави ми моят дял от сапуна.

— Раздвижи се по-бързо тогава. — Тя започна да сапунисва другата си ръка със същите щедри, плавни движения. — Господи, това е по-хубаво, отколкото при Елизабет Арден — въздъхвайки, тя легна по гръб и вдигна единия си крак над водата.

Когато той стана и смъкна джинсите си, тя го огледа подробно, критично. Изражението ѝ бе безстрастно, но тя не пропусна жилестите, мускулести бедра, стегнатия стомах, тесния ханш, леко покрит с малкия прилепнал слип. Той притежаваше изчистеното, гладко тяло на бегач. И тя разбра, че той бе точно такъв.

— Подходящо — каза тя след секунда. — Тъй като ти очевидно обичаш да позираш, съжалявам, че не донесох моя „Полароид“.

Неуязвен, той смъкна слипа си. За момент бе застанал в една поза гол и тя трябваше да признае, великолепен, в края на езерото. Гмуркането му бе остро, преди да изскочи на повърхността на сантиметри от нея. Това, което бе видял под водата, накара устата му да пресъхне от желание.

— Сапун — каза той и наглед безразличен като нея, ѝ предложи шампоана в замяна.

— Не забравяй зад ушите. — Тя щедро изсипа шампоан в ръката си.

— Хей, половината е моя, да не забравиш.

— Ще си го получиш. Все пак аз имам повече коса от теб. — Тя се покри със сапунена пяна, а в същото време краката ѝ се движеха, за да я задържат над водата.

Той посочи сапуна, преди да го натрие в гърдите си.

— А аз имам повече тяло.

С усмивка тя се потопи под вода, оставяйки следа от сапунена пяна от косата си. Течащата вода я отми надолу. Неспособна да устои, тя се потопи още по-дълбоко. Можеше да чуе вибрациите на водопада, барабанныя звук, да види скалите на сантиметри под себе си, да опита чистата, вкусна вода, която бе целуната от слънцето. Поглеждайки нагоре, тя видя силното, стегнато тяло на мъжа, който сега бе неин партньор.

Идеята за опасност, за хора с оръжие, за преследвания изглеждаше налудничава. Това бе раят. Уитни не вярваше в коварни змии, изскочили зад ароматични цветя. Когато се показа на повърхността, тя се смееше.

— Това е фантастично. Трябва да направим резервация за уикенда.

Той видя проблясващите лъчи на слънцето в косата ѝ.

— Следващия път. Аз дори ще прескоча за сапун.

— Така ли? — Той изглеждаше привлекателен и опасен. Тя откри, че предпочита да усеща и малко опасност у даден мъж. Думата скука, самата дума, тя си призна честно, не можеше да се приложи по отношение на него. Неочакван. Това бе думата, тя откри, че тази дума притежава чувствен звън.

Проверявайки го, а може би и себе си, тя се приближи бавно, докато техните тела бяха прекалено близо.

— Замяна — измърмори тя, гледайки го в очите, докато му подаваше шампоана.

Пръстите му стиснаха хлъзгавия сапун така здраво, че щеше да изхвъркне от ръката му. Какво, по дяволите, бе решила тя, запита се той. Имаше достатъчно опит, за да разпознае този поглед в женските очи. Той казваше: може би. Защо не се опиташ да ме убедиш? Проблемът беше, че тя се различаваше от всичките жени, които той познаваше. Той не бе много сигурен за своите действия.

Вместо това я сравни със своята работа в някой модерен, луксозен апартаментен комплекс, където се изискваше внимателно проучване, педантично планиране и много фини действия, преди да се вземе плячката. По-добре да продължи да си бъде крадецът за нея. Той знаеше правилата, защото ги бе създал.

— Разбира се. — Той отвори ръката си, така че тя можеше да вземе мокрото парче сапун от нея. В отговор тя хвърли високо шампоана със смях. Дъг хвана флакона на сантиметри над водата.

— Надявам се, няма да ти пречи уханието на жасмин. — Лениво тя повдигна другия си крак и започна да натърква сапуна нагоре и надолу по пресеца си.

— Ще го преживея. — Той изля шампоана направо на косата си, завъртя капачката и хвърли флакона на земята край езерото. — Ходила ли си някога на обществена баня?

— Не — любопитна, тя погледна към него. — А ти?

— Аз бях в Токио на баня преди няколко години. Това е интересно преживяване.

— Аз винаги предпочитам да запазвам количеството хора във ваната си до не повече от двама души. — Тя натри със сапуна бедрото си. — Уютно, но не претъпкано.

— Сигурен съм. — Той се топна, за да измие косата си и да се охлади. Тя имаше крака, които образуваха дълъг път до кръста ѝ.

— Удобно също — каза тя, когато той се показва на повърхността.
— Особено когато имаш нужда някой да ти изтрие гърба — с усмивка
тя подаде сапуна отново. — Имаш ли нещо против?

Значи тя искаше да си играе игрички, реши той. Добре, той рядко
губеше игра особено след като бе пресметнал рисковете. Вземайки
сапуна от нея, той започна да ѝ трие гърба.

— Прекрасно — каза тя след секунда. Не бе лесно да запази
безизразен гласа си, когато стомахът ѝ започна да се стяга, но тя се
справи. — Но предполагам, че мъж с твоята работа трябва да има
ловки ръце.

— Това помага. Предполагам, че целият бащин сладолед може да
купи такава кожа, струваща милиони долари.

— Това помага.

Ръката му тръгна надолу по гърба ѝ към кръста, а после бавно
нагоре. Неподготвена за тръпката, която предизвика у нея, Уитни сви
рамене. Дъг се ухили.

— Студено ли ти е?

Би ли могла да се справи с това, запита се тя.

— Водата става студена, ако не се движиш — казвайки си, че
това не е отстъпление, тя леко заплува встрани.

Не е така просто, скъпа, помисли си Дъг. Той хвърли сапуна на
тревата до шампоана. С бързо движения я хвана за глезена.

— Някакъв проблем ли има?

Без усилие я изтегли към себе си.

— Щом ще си играем игрички...

— Не знам за какво говориш — започна тя, но изречението
увисна във въздуха, когато тялото ѝ се допря до неговото.

— По дяволите, ти не знаеш.

Той установи, че се забавлява — с несигурността, с
раздразнението и с блясъка на усещанията, които идваха и си отиваха в
нейните очи. Тялото ѝ бе дълго и хлъзгаво. Решително той оплете
краката си в нейните, така че тя бе принудена да го хване за раменете,
за да се задържи на повърхността.

— Гледай си в краката, Лорд — предупреди го тя.

— Водни игри, Уитни — аз винаги съм ги търсил с удоволствие.

— Ще те информирам, когато реша, че искам да си играя.

Ръцете му се плъзнаха точно под гърдите ѝ.

— Сега не искаш ли?

Тя щеше да му каже, ако иска. Знаеше, че това няма да подобри ни най-малко настроението ѝ. Да, тя искаше да играе с него, но при нейните условия и в подходящо за нея време. Тя откри, че може да контролира емоциите си, и то по различни начини, без да ѝ пука. Гласът ѝ стана много студен, очите ѝ бяха хладни.

— Ти не мислиш сериозно, че ние сме в една и съща лига, нали?

— Преди много време тя бе открила, че обидите, нанесени с хладен тон, бяха най-успешното средство за защита.

— Не, но аз никога не съм обръщал много внимание на кастовите системи. Щом искаш да играеш на дукеса, продължавай. — Той натисна с палци зърната на гърдите ѝ и чу как тя задиша дълбоко. — Доколкото си спомням, кралските фамилии винаги са имали склонност да вземат простолюдието в леглата си.

— Нямам никакво намерение да те взема в моето.

— Ти ме искаш.

— Ти се ласкаеш сам.

— Ти лъжеш.

Усещането я взриви. И топлината в стомаха ѝ, с която се бореше.

— Ти искаш да те целуна.

— По-скоро бих предпочела да целуна крастава жаба.

Той се захили. Тя съскаше срещу него.

— Няма да ти предам брадавици.

Вземайки моментално решение, той покри устата ѝ със своята.

Тя се стегна. Никой никога не бе я целувал без нейно съгласие и без да премине изпитанията, на които тя го подлагаше преди това. Кой, по дяволите, си мислеше, че е той?

А сърцето ѝ заблъска срещу неговото. Пулсът ѝ се ускори. Зави ѝ се свят.

По дяволите, не ѝ пукаше кой бе той.

В изблик на страст, която ги разтърси, тя притисна устата си в неговата. Езиците им се срещнаха. Зъбите му ухапаха долната ѝ устна, докато той плъзна ръце около гърба ѝ, за да се притиснат по-здраво. Изненади, помисли си той, притискайки се в нея. Дамата бе пълна с тях.

Той ѝ се стори хладен, свеж, различен, така възбуждащо различен. Страстта ги дръпна под водата, увити един в друг, те

изплуваха отново с долепени устни, с вода, стичаща се по кожата им.

В нейния живот не бе имало нищо като него. Той не молеше, но вземаше. Ръцете му се движеха по тялото ѝ с интимност, която тя винаги бе раздавала скъпернически. Тя бе избирала любовниците си понякога импулсивно, понякога пресметливо, но винаги избираше тя. Този път нямаше никакъв избор. Моментът на безпомощност бе така силен, че превишаваше всичко, което ѝ се бе случвало.

Той ще я подлуди в леглото. Щом можеше с една целувка да я отведе толкова далеч... Той ще я обладава отвсякъде, независимо дали тя го иска, или не, а точно сега с водата, стичаща се по нея, с играта на ръцете му и с все по-горещата му и жадна уста, тя искаше да се оттегли.

И тогава, помисли си тя, той ще ѝ изпрати един поздрав, едно приятелско чукане и ще изчезне в нощта. Един път крадец, винаги крадец, независимо дали има златна или нежна душа. Вероятно тя не бе избрала такова начало, но щеше да издържи достатъчно дълго, за да избере собствен край на тази история.

Тя отхвърли съжаленията. Болката бе нещо, което трябваше да се избегне на всяка цена. Дори ако цената бе удоволствието.

Уитни леко отпусна тялото си, сякаш напълно се е предала. Тогава бързо вдигна ръце на раменете му и го натисна надолу. Силно.

Дъг потъна, без да има възможност да си поеме въздух.

Преди той да изплува, Уитни бе на брега на езерото и излизаше от него.

— Играта свърши. Една точка за мен. — Тя грабна блузата си и я навлече, без да чака да изсъхне.

Ярост. Той мислеше, че знае точно как се чувства яростният човек. Жени. Той смяташе, че му е известно кои копчета да натисне. Дъг разбра, че сега просто се учи. Доплува до брега и се измъкна навън. Уитни вече обуваше късите си панталонки.

— Приятно разнообразие — каза тя, изпусвайки тиха въздишка на облекчение, когато бе напълно облечена. — Мисля, че сега не е лошо да си направим един пикник. Умирам от глад.

— Лейди... — с очи към нея, Дъг взе джинсите си. — Това, което съм намислил за вас, не е пикник.

— Наистина ли? — На твърда земя отново, тя бръкна в раницата си и намери четката. Започна да я прокарва бавно през косата си.

Водата падаше надолу на скъпоценни капчици. — Приличаш на човек, който в момента може да излапа парче сурово месо. Този поглед ли използваш, за да сплашиш беззащитните възрастни дами, за да им вземеш портмонетата?

— Аз съм крадец, а не разбойник. — Той obu джинсите си и отхвърляйки мократа коса от очите си, я приближи. — Но мога да направя изключение в твоя случай.

— Не прави нещо, за което ще съжаляваш — каза тя меко.

Той стисна зъби.

— Ще ми хареса всяка минута от него.

Когато я грабна за раменете, тя го изгледа строго.

— Ти просто не си агресивен тип — каза му тя. — Все пак... — Юмрукът ѝ се блъсна в стомаха му, твърд и бърз. Поемайки си дъх, той се присви надве. — А аз съм. — Уитни хвърли четката си обратно в раницата и се надяваше, че той бе твърде замаян, за да не види как ръката ѝ трепери.

— Това изяснява всичко. — Държейки се за стомаха, той ѝ отправи поглед, който би могъл да накара Димитри да отстъпи назад и да размисли.

— Дъглас... — Тя му протегна ръка, както би го направила с някое мършаво, злонраво псе. — Поеми си дълбоко въздух, брой до десет — какво още, питаше се тя, много притеснено, — бягай на място — тя се поколеба, — не губи контрол.

— Аз съм в пълен контрол — каза той през зъби, докато я дебнеше. — Нека да ти покажа.

— Някой друг път. Хайде да пийнем малко вино. Можем да... — Тя се дръпна, когато ръката му я хвана за гърлото. — Дъг! — Звукът излезе като писък.

— Сега... — започна той, след това погледна нагоре при шума на двигателите. — Копелето!

Не би могъл да сбърка втори път шума на хеликоптера. Той бе почти над тях, а те бяха на открито. На широко, шибано, открито място — помисли той в изблик на гняв. Пускайки я, той започна да събира бързо багажа.

— Размърдай си задника — извика той. — Пикникът свърши.

— Ако ми кажеш да си размърдам задника още веднъж...

— Бързо се махай! — Той хвърли към нея първата раница и почти веднага грабна втората. — Сега трябва да раздвижиш тези красиви, дълги крака, скъпа. Нямаме никакво време. — Той склучи ръката си върху нейната и се упъти с бесен бяг към дърветата. Косата на Уитни се вееше зад тях.

Отгоре в малката кабина на хеликоптера Ремо наклони своя бинокъл надолу. За първи път от дни насам една усмивка раздвижи тънкия му мустак. Лениво, той пипна розовия белег на лицето си.

— Засякохме ги. Предай по радиото на мистър Димитри.

ГЛАВА 8

— Мислиш ли, че са ни видели?

С най-голяма скорост Дъг се отправи на изток, придържайки се към най-плътната част от гората. Корени и лиани им се изпречваха в краката, но той не забави бързото темпо. Тичаше инстинктивно през непознатата гора, изпълнена с бамбукови и евкалиптови дървета, така както бе тичал през Манхатън. Клони и листа се отмятаха и се връщаха обратно след тяхното преминаване. Уитни можеше да се оплаква, когато я перваха през лицето, но тя бе твърде заета да поддържа темпото, без да се задъхва.

— Да, аз мисля, че те ни видяха. — Той не загуби време да изразява яростта си, раздразнението и паниката, въпреки че всички тези чувства преминаваха през него. Всеки път, когато мислеше, че са спечелили малко време, Димитри се озоваваше съвсем близо по следите им, като някое добре настървено английско куче, опитвало кръв. Той трябваше да преработи своята стратегия и щеше да го направи в движение. От опит бе стигнал до убеждението, че това бе най-добрият начин. Ако имаш твърде много време за мислене, ти се замисляш прекалено много за последствията. — Няма подходящо място за кацане с хеликоптера в тази гора.

Това бе логично.

— Затова оставаме в гората.

— Не. — Той се хвърляше напред като бегач в дисциплината маратон, гладко, с равно дишане. Уитни можеше да го намрази за това, въпреки че му се възхищаваше. Над главите им крещяха лемури в див ужас и възбуда. — Димитри ще изпрати хора да претърсят тази област след не повече от час.

Това също бе логично.

— Затова трябва да се махнем от гората.

— Не.

Изтощена от тичането, Уитни спря, подпря се на едно дърво и просто се свлече към мъхестата земя. Съвсем арогантно тя си бе

въобрази, че се намира в отлична форма. Мускулите на краката ѝ крецяха, бунтувайки се.

— Какво ще правим? — запита тя. — Ще изчезнем ли?

Дъг се намръщи, не на нея, нито на стабилния заплашителен звук от перките и мотора над главите им. Той гледаше встрани към гората, докато планът узря в главата му.

Беше рисковано. Фактически това бе несъмнено лекомислено, безразсъдно смело. Той погледна нагоре, където някакъв пласт листа бе всичко, което ги отделяше от Ремо и четирийсет и пет милиметровия му пистолет.

Все пак можеше да свърши работа.

— Да изчезнем — измърмори той. — Това е, което ние ще направим. — Клякайки, той отвори едната раница.

— Търсиш вълшебната си пръчица?

— Търся начин да спася тази твоя алабастрова кожа, скъпа — той измъкна широката ламба, която Уитни бе купила в Антананариво. Така, както бе седнала, той я уви около главата ѝ, търсейки повече прикритие, отколкото стил. — Довиждане, Уитни Макалистър. Добър ден, малагашка жено.

Уитни издуха светлорусата коса, паднала над очите ѝ. Една елегантна ръка с фини кости покри другата.

— Сигурно се шегуваш.

— Имаш ли по-добра идея?

Тя се замисли за момент. Гората вече не бе тиха със силния звук на хеликоптерните перки над главите им. Нейните сенки и широките дървета с дъха на мъх вече не им осигуряваха необходимата защита. В мълчание тя кръстоса ламбата под брадичката си и върза краищата ѝ. Която и да е отвратителна идея бе по-добра от липсващата. Обикновено.

— Окей, хайде да се раздвижим — вземайки ръката ѝ, той я изтегли на крака. — Имаме доста работа да вършим.

Десет минути по-късно той откри това, което търсеше.

Близо до подножието на един скалист, неравен склон имаше селище с няколко бамбукови колиби. Тревата и растителността на този наклонен терен бяха почистени и обгорени, а след това засадени с високопланински ориз. Отдолу градините бяха почистени и подредени, така че тлъстите бобени култури се увиваха около забити колчета. Тя

можеше да види едно празно оризище и малко сметище, където пилетата ровеха за всичко, което можеха да открият.

Хълмът бе стръмен, така че малките сгради се издигаха на колове, за да компенсират неравния терен. Покривите бяха сламени, но дори от разстояние си личеше, че се нуждаят от ремонт. Една пътечка с груби стъпала, изкопани направо в хълма, слизаше надолу под тях към един тесен, скалист път. Пътят вървеше на изток. Дъг остана приведен под прикритието на малък бодлив храсталак и се загледа за някакви признаци на живот.

Балансирайки с ръка на рамото му, Уитни погледна над главата му. Скупчените къщи изглеждаха приятни. Спомняйки си за мерина, тя почувства определена сигурност.

— Там долу ли ще се скрием?

— Скриването няма да ни свърши много работа за дълго време — вземайки полевия бинокъл, той легна по корем и огледа по-отблизо къщите. Нямахше никакъв пушек, нито движение зад някои от прозорците. Нищо. Решавайки бързо, той подаде бинокъла на Уитни.

— Можеш ли да свиркаш?

— Мога ли какво?

— Да свириш с уста. — Той издаде нисък, плътен звук през зъби.

— Аз мога да свиря по-добре от това — каза тя, изсумтявайки.

— Страхотно. Наблюдавай през бинокъла. Ако видиш някой да се връща към колибите, свирни.

— Ако си мислиш, че ще отидеш долу без мен...

— Виж какво, аз оставям раниците тук. И двете. — Той я хвана за косата, така че да може да придърпа лицето ѝ. — Предполагам, че искаш да останеш жива повече, отколкото искаш да пипнеш плика.

Тя кимна студено.

— Да останеш жив, напоследък се превърна в сериозен приоритет.

— Затова оставаш тук.

— Защо отиваш там долу?

— Щом ще се представяме за двойка малагаши, ние трябва да придобием някои вещи.

— Да придобием. — Тя повдигна вежди. — Ти ще ги откраднеш.

— Това е вярно, скъпа, а ти си пазачът.

След кратък размисъл, Уитни реши, че предпочита идеята да си остане пазач. Може би при друго време и място това щеше да бъде немислимо, но тя винаги вярваше, че човек може да придобие опит в известни рамки.

— Ако видя някой да се връща, свиркам.

— Ти разбра. Сега остани ниско, да не те видят. Ремо може да дойде, кръжейки с хеликоптера.

Навлизайки в подходящото настроение, Уитни се обърна по корем и огледа през бинокъла обстановката.

— Просто си върши работата, Лорд, аз ще си свърша своята.

С бърз поглед към небето Дъг започна да се спуска по стръмния склон зад колибите. Стъпалата, така както бяха издълбани, щяха да го изложат на открито твърде дълго време. Той ги избягна. Падащи камъчета го чукаха по краката, а веднъж ерозираният склон поддаде и той започна да се хлъзга няколко метра, преди да стъпи здраво на крака.

Той вече бе разработил алтернативен план, в случай че попадне на някого. Не можеше да говори езика, а неговият френски преводач сега му бе пазач. Господ да му помага. Но той имаше няколко — много малко — помисли си отчаяно, долара в джоба си. Ако се случеше най-лошото, можеше да купи голяма част от нещата, които им трябваха.

Спирайки за секунда, напрегнат, за да чуе някакъв звук, той се втурна през откритото пространство към първата колиба.

Щеше да му хареса повече, ако ключалката имаше по-силен характер. Дъг винаги беше изпитвал определено удоволствие да надхитри някоя умна ключалка или умна жена. Той погледна нагоре и встрани към мястото, където Уитни чакаше. С нея не бе привършил все още, но в случая с ключалката трябваше да се примири с това, което му бе подръка. След секунди бе вътре.

Настанена удобно на меката горска почва, Уитни го наблюдаваше през бинокъла. Той се придвижи много добре, реши тя. Тъй като бе тичала с него почти от самия момент, в който се срещнаха, тя бе в състояние да оцени плавността, с която преодоляваше разстоянията. Впечатляващо, реши тя и докосна с език горната си устна. Тя си спомни начина, по който той я държеше във водата на езерото.

И доста по-опасно, припомни си тя, отколкото първоначално бе предполагала.

Когато той се скри в колибата, тя започна бавно да оглежда мястото през полевия бинокъл. Два пъти долови движение, но то бе само на животни сред дърветата. Нещо наподобяващо таралеж се измъкна на слънчева светлина, повдигна глава и помириса, след това отново се върна в храсталака. Тя чу бръмченето на мухите и жуженето на насекомите. Това ѝ напомни, че звукът на хеликоптера бе престанал. Продължи да мисли за Дъг, пожелавайки му да побърза.

Въпреки че селището долу изглеждаше празно и запуснато, то беше много по-пищно и подходящо за Мадагаскар, отколкото онези, покрай които бе преминала през последните два дни. Бе зелено, влажно, бъкаше от животни. Тя знаеше, че над нея има птици и животни, които подскачаха по клоните. Веднъж през бинокъла забеляза дебела сянка, която прелетя през просеката в гората.

Можеше да помирише тревата и лекия дъх на цветя, растящи в сянката. Лактите ѝ пробиха жилавия мъх и стигнаха до земята, която бе тъмна и тлъста. Няколко крачки встрани хълмът се спускаше стръмно, а ерозията бе измила почвата до скалата. Докато лежеше тихо, над гората се понесе тих шепот и настана странна тишина, която сякаш докосна мистерията, изпитана от нея, когато Дъг за пръв път спомена името на страната.

Дали това наистина бе преди няколко дни, размишляваше тя, когато бяха в нейния апартамент — той настъпателен, нетърпелив, опитващ се да измъкна заем от нея? Вече всичко, което се бе случило в живота ѝ преди тази нощ, приличаше на сън. Тя дори не бе разопаковала багажа си от Париж, нито можеше да си спомни нещо характерно от нейното пътуване дотам. А не можеше да се сети за нито един скучен момент, откакто Дъг бе скочил в колата ѝ в Манхатън.

Определено по-интересен, реши тя. Погледна обратно към колибите, но те бяха така тихи сега, както и преди, когато Дъг се спускаше по хълма. Той сигурно е много добър, помисли тя, в избраната от него професия. Ръцете му бяха бързи, имаше остро око и се придвижваше леко, много леко.

Въпреки че не бе търсила промяна в кариерата си, тя реши, че може би ще е забавно, ако я научи на някои трикове от своя бизнес. Тя схващаше бързо и бе сръчна в ръцете. Това и определен чар, облечен в стомана, ѝ помогнаха да постигне успех в нейния бизнес без помощта

на влиятелното си семейство. Не бяха ли същите основни качества необходими в полето на дейност на Дъглас?

Може би просто за придобиване на опит, тя би могла да опита себе си и като крадец. В края на краищата черното бе един от любимите ѝ цветове.

Тя имаше едно спретнато, малко потниче от ангора, което щеше да свърши чудесна работа, реши тя. И ако си спомняше правилно, имаше и чифт черни джинси. Да, тя бе сигурна, впити черни джинси с ред сребърни копчета на единия крачол. Наистина, може да бъде облечена за нула време, ако се снабди и с чифт черни маратонки.

За начало можеше да опита семейното имение в Лонг Айлънд. Системата за сигурност там бе сложна и интригуваща. Толкова заплетена, че баща ѝ винаги редовно я изключваше, а след това молеше прислугата да я включва отново. Ако тя и Дъг можеха да се промъкнат през нея...

Там бе картината на Рубенс с двойката коне и отвратителния поднос от масивно злато, който дядо ѝ бе подарил на нейната майка. Тя можеше да вземе и някои други отбрани неща, да ги сложи в един кашон и да ги изпрати до офиса на баща си в Ню Йорк. Това щеше да го подлуди.

Развеселена от тази мисъл, Уитни огледа отново. Размечтала се, тя почти не долови движението отдясно. Рязко обръщайки глава, тя нагласи бинокъла надясно и го фокусира.

Трите мечки се връщаха, помисли си тя. А Златното момче ще бъде заловено с ръце в овесената каша.

Тя си пое дъх, за да изсвири, когато един глас близо зад нея я накара да замре.

— Ние ще ги издебнем тук или ще ги измъкнем навън. — Листата леко шумоляха зад нея и точно над главата ѝ. — Както и да е, свърши му късметът на Лорд. — Човекът, който говореше, не бе забравил бутилката уиски, с която бе ударен в лицето. Приказвайки, той пипаше носа, счупен от Дъг в бара в Манхатън. — Искам първия изстрел по Лорд за себе си.

— Аз искам първия изстрел по жената — чу се друг глас, висок и цвилещ.

Уитни се почувства така, сякаш нещо хлъзгаво минава по кожата ѝ.

— Перверзник — изръмжа първият мъж, като си проправи път през гората. — Ти можеш да си играеш с нея, Барнс, но запомни, че Димитри я иска цяла. А за Лорд босът не се интересува на колко парчета ще го направим.

Уитни лежеше тихо на земята с широко отворени очи и пресъхнала уста. Бе чела някъде, че истинският страх замъглява слуха и зрението. Сега можеше лично да го потвърди. Струваше ѝ се, че жената, за която те говореха, едва ли бе тя самата. Достатъчно бе да погледнат над възвишението, към което се приближаваха, за да я видят просната там на горската почва като стока на някой пазар.

Паникьосана, тя погледна назад към колибите. Дяволски добра услуга можеше да ѝ свърши Дъг, разсъждаваше мрачно тя. Той можеше всеки момент да излезе на открито. От тяхната позиция на възвишението хората на Димитри просто щяха да го гръмнат като мечка в стрелбище. Ако останеше по-дълго там, малагашите, които се прибираха в къщите си, можеха да разиграят добра сцена, когато го откриеха как систематично претърсва колибата им.

Най-напред най-важното, припомни си Уитни. Тя се нуждаеше от по-добро укритие и се нуждаеше от него бързо. Движейки само главата си, тя се огледа от ляво на дясно. Най-доброто място за нея, изглежда, беше едно широко паднало дърво между нея и куп храсталаци. Без да има време да размисли, грабна двете раници и започна да се промъква на четири крака. Одирайки се в кората на дървото, тя се претърколи през него и тупна на земята.

— Чу ли нещо?

Задържайки дъха си, Уитни се прилепи плътно зад ствола. Сега дори не можеше да гледа надолу към колибите и Дъг. Но можеше да види цяла армия малки, ръждиво оцветени насекоми, които се разхождаха по мъртвото дърво на сантиметри от лицето ѝ. Борейки се с отвращението, тя остана неподвижна. Дъг бе сам сега, каза си тя. Както бе и тя самата.

Над главата ѝ се чу пукот, който би могъл да бъде и гръм, по начина по който отекна в съзнанието ѝ. Страхът я грабна, последван от чувството за лекомисленост. Как, по дяволите, щеше тя да обясни на баща си, че е била отвлечена от двама главорези в една гора на Мадагаскар по пътя ѝ към откриване на изгубено съкровище заедно с един крадец?

Той нямаше голямо чувство за хумор.

Тъй като тя знаеше какво представлява баща ѝ, когато е ядосан, а не познаваше Димитри, идеята за първия я разтревожи много повече от втория. Тя почти се завря в дървото.

Шумоленето се чу отново. Между двамата мъже разговорът бе спрял. Притаила се неподвижно, тя се опита да си ги представи как вървят към нея, около нея, зад нея, но мозъкът ѝ се смрази от страх. Тишината се проточи, докато на челото ѝ се появи пот.

Уитни бе затворила плътно очи, сякаш като дете вярваше в играта „Аз не те виждам, ти не ме виждаш“. За нея бе леко да задържа дъха си, тъй като от ужас кръвта ѝ сякаш започна да тече по-бавно и се сгъсти. Точно над главата ѝ, върху ствола се чу тихо тупване. Примирена, тя отвори очи. Втрещен в нея напрегнато, с черното си лице, стоеше един лемури с гладка козина.

— Господи — думата излезе с един треперещ шепот, но нямаше време за отпускане. Тя можеше да чуе как мъжете се приближават все по-внимателно. Тя се запита дали ако се скрие в Сентръл Парк в Ню Йорк, би изпитала същите смразяващи чувства. — Махай се! — изсъска тя на лемури. — Изчезвай. — Тя лежеше там, правейки му физиономии, без да посмее да мръдне. Очевидно в по-голяма степен впечатлен, отколкото уплашен, той започна също да ѝ прави физиономии. Уитни затвори очи с въздишка. — Мили боже.

Лемурият ѝ отправи някакви негови си звуци, които накараха двамата мъже да се втурнат към възвишението.

Тя чу един много остър звук и зареждане на пистолет, тогава видя тресчици от кората на дървото, които летяха на не повече от петнайсет сантиметра от лицето ѝ. В същия момент лемурият скочи от ствола и се скри в храсталаците.

— Идиот! — Уитни чу бързия, остър звук на пляскане, а след това, невероятно, кикот. Повече от кискането, отколкото от изстрела и от тишината, тялото ѝ се изпълни с ужас.

— Почти го уцелих. Още някой сантиметър и щях да разкъсам малкото животно.

— Да, а този изстрел сигурно е накарал Лорд да избяга като заек.

— Обичам да стрелям по зайци. Малките ебловци замръзват и гледат право в теб, когато дърпаш спусъка.

— Лайна. — Тя можеше да усети отвращението, когато чу тая забележка и човекът почти ѝ стана симпатичен. — Хайде да вървим. Ремо иска да се придвижваме на север.

— Още малко и щях да уцеля една маймуна — кискането се чу отново. — Никога преди не съм застрелвал маймуна.

— Перверзник.

Думата и последвалият смях заглъхнаха. Минаха секунди. Уитни лежеше тиха и неподвижна като камък. Насекомите бяха решили да изследват ръката ѝ, както дървото, но тя не мръдна. Реши, че може да потърси някое много хубаво място, за да изкара следващите няколко дни.

Когато една ръка се затвори над устата ѝ, тя скочи като пружина.

— Малка дрямка, май? — прошепна Дъг в ухото ѝ. Гледайки я в очите, той видя как изненадата ѝ премина в облекчение, а облекчението в ярост. Като предпазна мярка, той я задържа ниско долу за по-дълго. — Спокойно, сладурче, те още не са достатъчно далеч оттук.

В момента, в който устата ѝ бе свободна, тя започна:

— Почти щяха да ме застрелят — изсъска му тя. — Някакво пискливо, малко влечуго с оръжие.

Той видя пресните следи по дървото над главата ѝ, но сви рамене.

— Изглеждаш ми наред.

— Не и благодарение на теб. — Тя изтръска ръкава на блузата си, давайки воля на яда си, докато насекомите скачаха в мъха. — Докато ти беше долу и си играеше на Робин Худ, двама отвратителни мъже с толкова отвратителни пистолети, се мотаеха тук. Твоето име беше споменато.

— Тежко нещо е славата — измърмори той. Твърде близък изстрел бе, помисли си той, поглеждайки отново към нараненото дърво. Много близко. Без значение как той бе маневрирал, колко често бе сменял посоката и тактиката Димитри винаги беше близо. Дъг познаваше чувството да бъдеш преследван. Той също бе преживял тревожното, свиващо стомаха усещане на преследвания, когато преследвачът бе много близо. Нямаше да се остави да загуби. Той погледна към гората и си наложи да остане спокоен. Нямаше

намерение да губи, когато почти бе спечелил. — Между другото, ти не си добър пазач.

— Ще трябва да приемеш за извинение факта, че аз бях прекалено много ангажирана и не можах да свирна.

— Почти ми се наложи да се извинявам, когато се измъквах от една много деликатна ситуация. — Обратно на работа, каза си той. Ако Димитри бе близо, те просто трябваше да се движат по-бързо и да използват енергично краката си! — Все пак успях да взема някои неща и да се измъкна, преди да стане твърде населено.

— Изглежда. — Нямах значение, но тя се успокои, когато го видя цял, и тя изпита повече от удоволствие да бъде с нея отново. Нямах да му позволи да разбере това. — Добре че беше този лемур и... — Уитни спря, когато видя едно от нещата, които той бе донесъл със себе си. — Какво е... — започна тя с тон, който очевидно бе толкова отблъскващ, колкото любопитен — това?

— Подарък. — Дъг взе сламената шапка и ѝ я предложи. — Нямах време да го опаковам.

— Тя е непривлекателна и няма абсолютно никакъв стил.

— Има широка периферия — отвърна той и постави шапката на главата ѝ. — Тъй като за мен не е възможно да сложа торба върху разкошната ти глава, това ще свърши работа.

— Колко ласкателно.

— Взех ти и малко тоалети за излизане. — Той ѝ хвърли една груба, безформена памучна рокля с цвета на избелели от слънцето изпразнения.

— Дъглас. — Уитни повдигна единия ръкав с два пръста. Тя изпита отвращение, почти идентично на усещането, което бе изпитала оная сутрин, събуждайки се с паяка. Грозното си е грозно в края на краищата. — И мъртва не мога да бъда вкарана в това чудо.

— Именно за това се борим, скъпа.

Тя си спомни отхвъркналите парченца дърво на сантиметри от нея. Може би роклята щеше да придобие някакъв вид, ако се облече.

— А докато аз нося този предизвикателен тоалет, ти какво ще носиш?

Той повдигна друга сламена шапка, леко заострена на върха.

— Много шик. — Тя сподави смеха си, когато той повдигна една дълга риза на квадрати и широки, памучни панталони.

— Нашият домакин очевидно е обичал ориза си — коментираше той, когато разтвори огромния по размери панталон. — Но ще се справим.

— Не искам да припомням предишния успех на твоите маскировки, но...

— Тогава недей. — Той нави дрехите на топка. — Утре сутринта ти и аз ще бъдем една влюбена малагашка двойка на път към пазара.

— Защо не една малагашка жена и нейният брат идиот на път към пазара?

— Не злоупотребявай с късмета си.

Чувствайки малко повече увереност, Уитни огледа панталонките си. Те бяха скъсани при прехвърлянето ѝ през дървото. Скъсаното място я ядоса повече, отколкото куршума преди малко.

— Само погледни това! — обърна се към него тя. — Ако нещата продължават така, няма да имам святна дреха. Вече разсипах една пола и една прекрасна блузка, а сега и това. — Тя можеше да сложи трите си пръста в дупката. — Купих ги още във Вашингтон.

— Виж, аз ти донесох нова рокля, нали?

Уитни погледна към топката с дрехи.

— Колко забавно!

— Ще оставим присмеха за по-късно — посъветва я той. — А сега ми кажи дали си чула нещо, което аз трябва да знам.

Тя му отправи поглед на затаена омраза, бръкна в раницата си и извади бележника си.

— Тези панталонки са на твоята сметка, Дъглас.

— И това не е всичко, нали? — обръщайки глава, той надникна в цифрите, които тя записваше. — Осемдесет и пет долара? Кой, по дяволите, плаща осемдесет и пет зелени за чифт памучни панталонки?

— Ти плащаш — каза сладко тя. — Само бъди благодарен, че не добавям и данъка. Сега... — успокоена, тя пусна бележника обратно в раницата си — един от мъжете беше влечуго.

— Само един от тях?

— Имам предвид първокласно влечуго с глас на охлюв. Той се кискаше.

Дъг моментално забрави растящата си сметка.

— Барнс?

— Да, така е. Другият мъж го нарече Барнс. Той се опита да застреля един от онези симпатични малки лемури и почти ми отнесе върха на носа. — След кратко замисляне тя бръкна в раницата си за пудриерата, за да надникне в огледалцето си и да се увери, че няма никакви повреди по нея.

Щом Димитри бе отвързал любимото си куче, Дъг разбра, че той се чувстваше сигурен. Барнс не беше в играта заради интелекта или хитростта си. Той не убиваше за печалба или заради резултата. Той убиваше за удоволствие.

— Какво чу? Какво казаха те?

Доволна от огледа, тя си сложи малко пудра.

— Чу се високо и ясно, че първият мъж иска да сложи ръка на теб. Това звучеше като лична закана. Що се отнася до Барнс... — Станала нервна отново, тя бръкна в джоба на Дъг и измъкна една цигара. — Той предпочита мен. Което, предполагам, показва известна дискриминация.

Той почувства как силният яд се надига у него така бързо, че почти се задави. Докато го овладяваше, Дъг взе кутия кибрит и запали цигарата. Тъй като цигарите му намаляваха, трябваше да разделят тази. Не казвайки нищо, той взе цигарата от Уитни и дръпна дълбоко. Никога не бе виждал Барнс в действие, но бе чувал за него. Това, което бе чувал, не бе хубаво, дори и по отношение на неприличните истории, които периодично се случваха на места, за които Уитни нямаше и представа.

Барнс имаше увлечение към жени и малки деликатни нещица. Имаше една особено отвратителна история за това, какво бе сторил на една умна малка проститутка в Чикаго и какво бе останало от нея след действията му.

Дъг загледа деликатните, елегантни пръсти на Уитни, когато тя взе цигарата отново. Барнс нямаше да сложи потните си лапи на нея, даже ако се наложеше той да му ги отреже първо до китките.

— Какво друго?

Тя бе чувала такъв тон на гласа му само един или два пъти преди — когато той държеше пушката в ръка и когато пръстите му я бяха хванали за гърлото. Уитни всмукна дълбоко от цигарата. Бе по-леко да играе играта, когато Дъг изглеждаше почти развеселен и почти ядосан.

Когато обаче очите му ставаха студени и безизразни точно по този начин, това бе различна история.

Тя си спомни за една хотелска стая във Вашингтон и един млад сервитьор с червено петно, разширяващо се на гърба на бялото му елегантно униформено сако.

— Дъг, всъщност заслужава ли си?

Нетърпелив, той задържа погледа си върху възвишението над главите им.

— Кое?

— Твоят край на дъгата, твоят куп злато. Тези хора те искат мъртъв, а ти искаш да дрънкаш някакво злато в джобовете си.

— Аз искам повече от някакви си златни дрънкулки, скъпа. Аз ще се къпя в него.

— Докато ти направиш това, ще те застрелят.

— Ще стрелят по мен, но ще имам нещо. — Погледът му се отклони към нейния. — По мен е стреляно и преди. Аз бягам от години.

Тя срещна погледа му, така напрегнат като него самия.

— Кога планираш да спреш?

— Когато имам нещо. А този път аз ще го взема. Да. — Той издуха продължително дима от цигарата. Как би могъл да ѝ обясни какво означава да се събудиш сутрин с двайсет долара и с ума си? Щеше ли да му повярва тя, ако ѝ бе казал, че знае, че е роден за повече от чиновническото блъскане? Той бе надарен с мозък, притежаваше уменията и всичко, от което се нуждаеше, бе един заем или парче от тортата. Голямо при това. — Да, заслужава си.

За момент тя остана безмълвна, знаейки, че никога няма да може да разбере нуждата при нямането. За тази цел първо не трябва да притежаваш нищо. Това не бе така просто като алчността, която тя би разбрала. Това бе така сложно като амбиция и така лично като мечта. Неизвестно дали тя все още следваше първия си импулс, или нещо по-дълбоко, но тя беше с него.

— Те се упътиха на север, първият мъж каза, че Ремо им е наредил това. Възнамеряват да ни открият тук или да ни изкарат там, където биха могли да ни намерят.

— Логично. — Сякаш бяха бедни колумбийци, те си подаваха цигарата един на друг. — Значи тази нощ оставаме на място.

— Тук ли?

— Колкото може по-близо до колибите, без да бъдем забелязани.

— Със съжаление той смачка фасата, когато филтърът започна да гори.

— Утре ще тръгнем веднага след изгрев.

Уитни го хвана за ръката.

— Аз искам повече.

Той я изгледа продължително с очи, които ѝ напомниха за момент водопада.

— Повече какво?

— Бях преследвана и по мен се стреляше. Преди няколко минути лежах зад това дърво, питайки се колко ми остава да живея. — Тя трябваше да си поеме дълбоко дъх, за да запази стабилен гласа си, но погледът ѝ не мръдна. — Започвам да губя почти всичко, както и ти, Дъг. Искам да видя документите.

Той се бе питал кога ли ще го хване натясно. Само се надяваше да бъдат колкото може по-близо, преди тя да стори това. Накратко, той бе разбрал, че е спрял да търси възможности да я зареже. Изглежда, в края на краищата беше си взел съдружник.

Но това партньорство нямаше да бъде по-равно. Отивайки към раницата си, той прегледа плика, докато попадна на едно писмо, което не бе преведено. Щом не е било преведено, той реши, че не е било така важно, както преведените. От друга страна, той не би могъл да го прочете. Уитни би могла да свърши нещо полезно.

— Вземи. — Той ѝ подаде внимателно запечатаната страница, преди да седне на земята отново.

Те се изгледаха предпазливо, недоверчиво, преди Уитни да сведе поглед към листа. Беше датиран с думи — октомври 1794.

— „Скъпа Луиз — прочете тя. — Моля се, докато пиша това писмо, то да достигне до теб и да те намери здрава. Дори тук, на толкова много мили и ние чуваме нещо за Франция. Това селище е малко и много хора ходят из него с очи, загледани в земята. Ние напуснахме една война пред заплахата от друга. Политическите интриги, изглежда, никога не могат да бъдат избегнати. Всеки ден очакваме френските войски, изгонването на друга кралица и сърцето ми е раздвоено дали да им кажа добре дошли, или да се крия.

Все пак има известна красота тук. Морето е близо и всяка сутрин аз се разхождам с Даниел и събираме мидени черупки. Тя е пораснала

толкова много през последните месеци, видя повече и чу повече, отколкото една майка може да понесе за своята дъщеря. Вече в очите ѝ страхът е заглъхнал. Тя бере цветя — цветя, каквито аз никога не съм виждала да растат на друго място. Въпреки че Жералд все още тъгува за кралицата, аз чувствам, че след време ние можем да бъдем щастливи тук.

Пиша ти, Луиз, за да те помоля да преосмислиш решението си и да се присъединиш към нас. Дори в Дижон не можеш да бъдеш на безопасно място. Чувам истории за опожарени, плячкосани домове, за хора, докарани до затвор и смърт. Тук има един млад мъж, който научи, че неговите родители са били изведени от техния дом край Версай и обесени. През нощта те сънувам и се страхувам ужасно за твоя живот. Искам сестра ми с мен, Луиз, спасена. Жералд ще открива магазин, а Даниел и аз сме си направили градина. Животът ни е прост, но няма никаква гилотина, никакъв терор.

Има толкова много, за което трябва да си говорим с теб, сестро. Има неща, за които аз не смея да пиша в едно писмо. Мога да ти кажа само, че Жералд получи послание и задължение от кралицата само месеци преди нейната смърт. В обикновена дървена кутия той държи част от Франция и Мария-Антоанета и това не му дава покой. Моля те, не страдай от това, което се е обърнало срещу теб. Не обвързвай сърцето си като моя съпруг с онова, което със сигурност вече е минало. Раздели се с Франция и с всичко свършено, Луиз. Ела в Диего-Суарес. Твоя вярна сестра Магдалена.“

Бавно, Уитни му върна листа.

— Знаеш ли какво е това?

— Писмо. — Тъй като не бе останал безразличен, Дъг го пъкна обратно в плика. — Семейството е дошло тук, за да избяга от революцията. Според останалите документи този Жералд е бил нещо като камериер на Мария-Антоанета.

— Това е важно — проговори тя.

— Дяволски вярно. Всеки лист хартия тук е важен, тъй като добавя още нещо към мозайката.

Тя го видя как затваря плика в раницата си.

— И това ли е всичко?

— Какво друго? — Той ѝ отправи бърз поглед. — Разбира се, аз чувствам голямо съжаление за тази дама, но тя е мъртва, а аз съм жив.

— Той сложи ръка на раницата. — Това ще ми помогне да живея точно по начина, по който съм очаквал.

— Това писмо е старо почти два века.

— Това е вярно, а единственото нещо от писмото, което все още съществува, е съдържанието на една малка дървена кутия. Тя ще бъде моя.

Тя изучаващо го погледна — напрегнатите очи, чувствителната уста. С въздишка поклати глава.

— Животът не е така прост, нали?

— Не. — Искаше му се да заличи самотата в очите ѝ и затова се засмя. — Кой го иска такъв?

Ще помисли по-късно, реши Уитни. Тя ще иска да види останалите документи по-късно. Засега искаше само да си почине, тялом и духом. Тя се надигна.

— А сега какво?

— Сега... — Той проучи близката местност пред тях. — Ще трябва да се разположим.

След като си направиха примитивен лагер по-дълбоко сред дърветата на хълма, те хапнаха месо от Мерина и пийнаха палмово вино. Не направиха огън. През нощта се редуваха да пазят и да спят. За пръв път от началото на тяхното съвместно пътешествие не говориха много. Между тях бе полъхът на опасност и споменът за един луд, шантав миг под един водопад.

Утрото в гората докара златни лъчи, розови пластове и мъгливозелени цветове. Ухаеше сякаш на оранжерия с широко отворени врати. Светлината бе нереална, въздухът мек, носещ веселия звук на птиците, поздравяващи слънцето. Росата бе разстлана по тревата и капеше от листата. Един пласт слънчева светлина превръщаше малките капчици в цветни дъги. Все още имаше угълчета от рая по света.

Отпусната, доволна, Уитни се сгуши към топлината до нея. Тя въздъхна, когато една ръка я погали по косата. Радостна от чувствата, които преминаваха през нея, тя положи глава на едно мъжко рамо и заспа.

Не бе трудно да спре времето, ако я гледа така. Дъг си даде като награда един момент на удоволствие след дългата, напрегната нощ. Тя бе изумителна. А когато спеше, около нея витаеше такава мекота, иначе скривана от язвителния ѝ хумор, когато бе в движение. Очите ѝ често доминираха над лицето ѝ. Сега, когато те бяха затворени, беше възможно да се оцени истинската красота и хармония на чертите ѝ, както и безкрайната чистота на нейната кожа.

Един мъж може да хлътне много бързо и дълбоко с жена като тази. Въпреки че бе стабилен, самият Дъг вече бе имал една или две сериозни спънки.

Той искаше да прави любов с нея бавно, изискано, на меко, пружиниращо легло с разхвърляни възглавници, застлано с коприна, осветено от свещи. Неговото въображение нямаше никакви пречки да му нарисува тази сцена. Той го искаше, но бе искал много неща в живота си. Дъг смяташе за един от най-сигурните критерии за успех възможността да отделяш онова, което искаш, от това, което можеш да получиш. И това, което можеш да получиш, от онова, за което си заслужава да платиш. Той искаше Уитни и имаше добрият шанс да я притежава, но инстинктът го предупреждаваше, че това няма да се отплати.

Жена като нея имаше свой начин да дърпа струните на мъжа и след това да се налага когато си пожелае. Той нямаше никакво намерение да бъде обвързан или привързан. Вземи парите и бягай — напомни си той. Така се казваше играта. В съня си Уитни се размърда и въздъхна. Буден, същото направи и той.

Бе време за малка дистанция, реши той. Протягайки се, той я разтърси за рамото.

— Събуди се и заблести, дукесо.

— Хммм? — Тя просто се уви в него така топла и гъвкава като пухкава котка. Той бе принуден да изтърве една много продължителна и много бавна въздишка.

— Уитни, размърдай си задника.

Фразата проникна през мъглата на съня. Мръщейки се, тя отвори очи.

— Не съм сигурна дали петдесет процента от един куп злато си струват удоволствието да чувам твоя очарователен глас всяка сутрин.

— Ние не сме пораснали заедно. Когато ти се прииска да се откажеш, само се обади.

Чак сега ѝ стана ясно, че телата им са притиснати, както на любовници след една нощ на страст и отдаване. Едната ѝ вежда, извита и елегантна, се повдигна.

— И какво мислиш, че правиш, Дъглас?

— Събуждам те — каза ѝ простичко той. — Ти си тази, която започна да ми се натиска. Знаеш колко ти беше трудно да устоиш на моето тяло.

— Не, но аз знам колко ми беше трудно да устоя на желанието си да му направя няколко вдлъбнатини с юмрук — бутайки го встрани, тя седна и разклати коса. — О, господи!

Той имаше бързи рефлекси. Дръпна я под себе си с движение достатъчно бързо, да я остави без дъх. Въпреки че никой от двамата не си даде сметка за това, той бе извършил един от малкото чисто неегоистични жестове в живота си. Той бе закрил тялото ѝ със своето, без да помисли за секунда за собствената си безопасност или печалба.

— Какво има?

— Господи, трябва ли, както винаги, да се държиш грубо с мен?

Примирена, тя въздъхна и посочи право напред. Внимателно той проследи пръста ѝ.

Над главите им дузина лемури стояха сред клоните на дърветата. Техните слаби, гъвкави тела бяха изправени, техните дълги, тънки ръце сочеха нагоре към небето. С изпънати тела по клоните, те наподобяваха редица изпаднали в екстаз езичници при жертвоприношение.

Дъг изтърва едно проклятие и се отпусна.

— Ти ще виждаш доста от тези малки приятели — каза ѝ той, завъртайки се встрани. — Направи ми една услуга и недей да викаш всеки път, когато попаднем на някой от тях.

— Аз не виках. — Тя бе твърде много очарована, за да се ядосва, докато повдигаше колене, обгръщайки ги с ръце. — Изглежда, сякаш се молят или възхваляват изгрева на слънцето.

— Така твърди легендата — съгласи се Дъг и започна да събира лагера. Рано или късно хората на Димитри можеха да се върнат. Дъг нямаше намерение да им оставя някакви следи. — Всъщност, те просто се топят.

— Аз предпочитам мистичното.

— Добре, ти ще изживееш много мистика в твоята нова рокля. — Той ѝ я хвърли. — Облечи я, има още нещо, което искам да взема отдолу.

— Докато пазаруваш, защо не огледаш за нещо, малко по-привлекателно. Аз обичам коприна, непреработена или фина. Нещо в синьо, леко набрано на ханша.

— Ти просто сега я облечи — нареди ѝ той и изчезна.

Раздразнена и доста недоволна, Уитни съблече удобните, скъпи и съсипани дрехи, които бе си купила във Вашингтон, и навлече безформената туника на главата си. Тя увисна безжизнено до коленете ѝ.

— Може би с един хубав широк, кожен колан — говореше си тя. — Нещо в червено, с една наистина крещяща катарама. — Тя прекара ръка по грубия памук и се намръщи.

Линията на подгъва бе толкова сбъркана, а цветът бе просто безнадежден. Тя абсолютно не желаше да изглежда като повлекана, независимо дали посещаваше балет, или бягаше от куршуми. Седнала на земята, тя извади кутийката с гримове. Поне ще направи нещо за лицето си.

Когато Дъг се върна, тя проверяваше и отхвърляше няколко различни стила за увиване на ламбата около раменете си.

— Нищо — каза тя с омерзение. — Абсолютно нищо не се връзва с тази торба. Мисля, че бих предпочела да нося твоите риза и панталони. Поне... — Тя спря, поглеждайки встрани. — Мили боже, какво е това?

— Това е прасе — каза той лаконично, докато се бореше с груктящия вързоп.

— Разбира се, че е прасе — за какво е то?

— За повече прикритие. — Той завърза въженцето, което бе прекарал през врата на прасето, за едно дърво. С няколко възмутени изгруктявания то се посвети на тревата. — Раниците отиват в тези кошници, които задигнах, така че все едно ние си носим стоката на пазара. Прасето е за малко повече застраховка. Много фермери в тази област карат жива стока на пазара — докато говореше, той съблече ризата си. — За какво си сложила тия боклуци на лицето? Най-важното

нещо е никой да не види повече от лицето ти, отколкото е абсолютно необходимо.

— Може да ми се налага да нося тази плащеница, но аз отказвам да изглеждам като вещица.

— Имаш истински проблеми с твоята суетност — каза ѝ той, докато навличаше новата си риза.

— Аз не гледам на суетността като на проблем — отбеляза тя, — когато е оправдана.

— Скрый косата си под тази шапка, цялата.

Тя стори това, загърбвайки го леко, докато той смъкваше джинсите си и ги заменяше с памучните панталони. За да обере голямата ширина на талията, той ги върза с друго парче връв. Когато тя се обърна, те се изгледаха изучаващо един друг.

Панталоните се прибираха щедро на талията му, спускайки се надолу свободно на бедрата му и стигайки на няколко сантиметра над глезените. Ламбата, която бе увил около раменете и на гърба си, скриваше конструкцията на тялото му. Сламената шапка засенчваше лицето му и покриваше по-голямата част от косата му.

Той може да мине с това, ако някой не се заглежда отблизо, реши Уитни.

Дългата широка дреха закриваше всяка гънка от нейното тяло, оставяйки краката и глезените открити. Прекалено елегантни глезени, констатира Дъг, и реши, че те трябва да бъдат покрити с прах и мръсотия. Ламбата, увита около шията и над раменете и ръцете ѝ, беше подходяща. По-голяма част от ръцете ѝ щяха да бъдат скрити.

Сламената шапка нямаше нищо общо със стила и блясъка на бялата мека шапка, която тя бе носила преди, въпреки факта, че напълно покриваше главата и косата ѝ. Това обаче не можеше по никакъв начин да прикрие класическата и много западен тип красота на лицето ѝ.

— Няма да можеш да изминеш и една миля — ѝ каза той.

— Какво имаш предвид?

— Твоето лице. Господи — налага ли се да изглеждаш като нещо, току-що слязло от корицата на „Вог“?

Устните ѝ леко се изкривиха в усмивка.

— Да.

Недоволен, Дъг поправи ламбата ѝ. С известна изобретателност той я дръпна по врата ѝ нагоре, така че брадичката ѝ бе почти скрита в гънките, след това дръпна шапката ѝ надолу над челото, пречупвайки надолу предната част на периферията.

— Сега как, по дяволите, ще гледам... — тя духна в ламбата — и дишам?

— Ти можеш да повдигаш периферията нагоре, когато няма никой наблизо. — С ръце на кръста си, той се дръпна назад, за да я огледа продължително и критично. Тя изглеждаше безформена, безполова и отрупана с увития шал... докато вдигна глава и му отправи един поглед.

Няма нищо безполово в тези очи, помисли си той. Те му напомниха, че наистина имаше форми под целия този памук. Той сложи раниците в кошниците и ги покри с останалите им плодове и храна.

— Когато излезем на пътя, дръж главата си надолу и върви след мен като добра, покорна съпруга.

— Това показва какво знаеш ти за съпругите.

— Хайде да тръгваме, преди ония да са решили да претърсят още веднъж тази част на гората. — Той окачи по една кошница на двете си ръце и тръгна надолу по стръмната, несигурна пътека.

— Не забрави ли нещо?

— Ти вземи прасето, любима.

Решавайки, че изборът ѝ е ограничен, Уитни развърза връвта от дървото и започна да дърпа нежеланото да се подчини прасе зад себе си. Случайно тя откри, че е по-просто да го вземе в ръцете си като едно непослушно дете. То ръмжеше, дърпаше се и се огъваше.

— Хайде, малък Дъглас, татко ще ни заведе на пазар.

— Много умно — изръмжа Дъг, но се ухили, когато напускаха гората.

— Има голяма прилика — каза тя, когато застанаха на ръба на хълма. — Около муцуната.

— Ще хванем този път на изток — каза ѝ той, без да обръща внимание на думите ѝ. — С повече късмет, трябва да стигнем до брега преди падането на нощта.

Борейки се с прасенцето, Уитни слизаше по стъпалата, които бяха стръмни и мръсни.

— За бога, Уитни, пусни проклетото прасе долу, то може да върви.

— Мисля, че не трябва да ругаеш пред бебето. — Тя меко го постави на земята, държейки въженцето така, че прасенцето свободно се поклащаше между тях. Планина, храсталаци и укрития бяха оставени назад. От хеликоптер — размишляваше тя — те вероятно ще изглеждат като фермери и ще се оправят някак си. Но отблизо... — А какво ще стане, ако налетим на нашите домакини от къщата? — започна тя, хвърляйки бърз поглед към колибите зад тях. — Те може да разпознаят този оригинален дизайн.

— Ще разчитаме на късмета си. — Дъг тръгна надолу по тесния път и реши, че краката на Уитни ще бъдат достатъчно зацапани още след първата миля. — С тях е по-лесно да се справиш, отколкото с маймунския патрул на Димитри.

Тъй като пътят напред изглеждаше безкраен, а денят само започваше, Уитни реши да му повярва.

ГЛАВА 9

След половин час Уитни разбра, че ламбата ще я задуши. Денят бе такъв, че за нея бе най-добре да носи колкото може по-малко дрехи и да се въздържа максимално от действия. Вместо това тя бе омотана в една торба с дълги ръкави, с дълги поли, увита с метри ламба и ангажирана с разстоянието от трийсет мили, което трябваше да премине пеша.

Тази история ще бъде гвоздеят на нейните мемоари — реши тя. „Пътувания с моето прасе.“

Във всеки случай тя започна да се привързва към малкия приятел. Той имаше важна, поклащаща се походка, пристъпваше, кимайки с глава постоянно наляво и надясно, сякаш водеше процесия. Тя се питаше как ли ще му хареса едно презряло манго.

— Знаеш ли — реши Уитни, — той е доста сладък.

Дъг погледна надолу към прасенцето.

— Той ще бъде още по-сладък на скара.

— Това е отблъскващо. — Тя го изгледа продължително, възмутено. — Ти няма да го направиш.

Не, той не би го направил само защото нямаше подходящ стомах за такава храна. Но нямаше и причина да дава на Уитни да разбере, че той има деликатен стомах. Ако му се налагаше да яде шунка, той искаше преди това да е добре консервирана и опакована.

— Имам такава рецепта за вкусно свинско. Заслужава си теглото в злато.

— Просто си я запази в картотеката — каза тя рязко. — Това малко прасенце е под моя защита.

— Работих три седмици в един китайски ресторант в Сан Франциско. Преди да напусна града, притежавах рубинена огърлица от най-високата класа, която се намира извън музеите, една черна перлена игла за вратовръзка, голяма като яйце на червеношийка, и едно тефтерче, пълно със страхотни рецепти. — Всичко, което му бе

останало, бяха рецептите. Те го удовлетворяваха. — През нощта мариноваш свинското. Толкова е крехко, че се разтапя в чинията.

— Млъквай.

— Със сос от подправки се прави една много фина обвивка. След това се пуска на грил.

— Твоят коефициент за интелигентност е изцяло в стомаха.

Пътят ставаше все по-равен, гладък и широк с отдалечаване от хълмовете. Източната равнина бе пищна, зелена и влажна. А също и много открита, според размишленията на Дъг. Той се огледа наоколо и видя телефонни жици. Това е недостатък. Димитри може да изпраща заповедите си бързо по телефона. Откъде? Дали той бе на юг, знаейки целта, към която Дъг така отчаяно се стремеше? Или много близо зад тях, затваряйки кръга?

Те бяха следени, в това той бе сигурен. Усещаше това чувство и не можеше да се отърси от него откакто напуснаха Ню Йорк. И все пак... Дъг намести едната кошница. Не можеше да избегне усещането, че Димитри знае посоката и търпеливо чака да хвърли мрежата. Дъг се огледа наоколо отново. Щеше да спи по-леко, ако знаеше от коя посока го преследват.

Въпреки че не смееха да рискуват, ползвайки бинокъла, те можеха да видят широки, добре поддържани плантации, с дълги ивици равна земя, подходящи за приземяване на хеликоптер. Навсякъде избуяваха цветя, за да прегорят от жегата. Прахолякът от пътя покриваше цветовете, без да ги прави по-малко екзотични. Гледката бе чудесна, денят ясен. Толкова по-лесно да забележиш двама души и едно прасенце, пътуващи по източния път. Той поддържаше добро темпо, надявайки се да настигнат някоя група пътници, с които могат да се смесят. Един поглед към Уитни му напомни, че смесването не бе проста работа.

— Налага ли се да ходиш, сякаш си тръгнала към „Блумингдейлс“?

— Моля? — Тя се бе унесла във воденето на прасенцето и се питаше дали то може да бъде по-интересен любимец от кучето.

— Ходиш разкошно, опитай се по-скромно.

Тя изпусна дълга мъчителна въздишка.

— Дъглас, налага се да нося този непривлекателен тоалет и да водя на връвчица едно прасе, но няма да се правя на скромна. Сега

защо не престанеш да се заяждаш и не се радваш на пътуването. Всичко е красиво и зелено, а въздухът ухае на ванилия.

— Там има плантации, където я отглеждат. — А в една плантация има превозни средства. Той се питаше дали ще бъде много рисковано просто да вземат едно.

— Наистина ли? — поглеждайки към слънцето, тя сви очи. Полята бяха широки и много зелени, мяркаха се хора. — Тя расте в малка шушулка, нали? — запита лениво. — Винаги ми е харесвала миризмата на тези тънки, бели свещички.

Той ѝ отправи нежен поглед. Бели свещи, бяла коприна. Това бе нейният стил. Оставяйки тази мисъл настрана, той насочи вниманието си отново към полята, през които преминаваха. Все пак на тях работеха вече доста хора, а беше и прекалено открито, за да се опитва да свие някой пикап в момента.

— Климатът определено става тропически, нали? — изнемогвайки от жегата, тя попи челото си с опакото на дланта.

— Пасатът носи влагата. Ще бъде горещо и влажно чак до следващия месец, но ние изтървахме сезона на циклона.

— Това е добра новина — измърмори тя. Помисли си, че всъщност може да види топлината, надигаща се на вълни от пътя. Странно, това предизвика прилив на носталгия за Ню Йорк в разгара на лятото, когато топлината бълваше над тротоарите и човек можеше да се задави от миризмите на пот и изтощение.

Би бил прекрасен един късен обяд в Палм Корд, с ягодов крем и айскафе във високи чаши. Тя поклати глава и си нареди да мисли за друго.

— В ден като този бих предпочела да бъда на остров Мартиника.

— Кой не би искал?

Пренебрегвайки заядливия тон, тя продължи:

— Имам приятел с вила там.

— Сигурно.

— Може би си чувал за него — Робърт Медисън. Пише шпионски трилъри.

— Медисън? — изненадан, Дъг отново ѝ обърна внимание. — „Символът на рибата“?

Впечатлена, че той бе казал заглавието на книгата, която според нея бе най-добрата работа на Медисън, тя го изгледа под периферията

на шапката.

— Наистина си чел книгите му, така ли?

— Да. — Дъг намести кошниците. — Успях да стигна малко след „Виж как ръми“.

Тя вече бе преценила това за себе си.

— Не бъди раздразнителен. Просто се случи така, че аз съм негова много голяма почитателка. Познаваме се от години. Боб заживя в Мартиника, когато службите за сигурност направиха живота му неудобен в Америка. Вилата му е много приятна, с красив изглед към морето. Точно сега бих седнала до басейна на терасата с огромни цветя, за да гледам полуголите хора, играещи на плажа.

Това беше също нейният стил — помисли си той, раздразнен необяснимо защо. Басейни с тераси, зноен въздух, момчета в бели костюми, сервиращи напитки върху сребърни подноси, докато някоя шушумига с повече външност, отколкото ум, разтрива плажно масло по гърба ѝ. Той бе вършил както обслужването, така и разтриването навремето и не можеше да каже дали предпочита едното пред другото, тъй като печалбата и от двете бе добра.

— Ако нямаш какво друго да правиш в ден като този, какво би предпочел?

Той се пребори с образа на Уитни, излегнала се полугола в шезлонга, с кожа, лъскава от маслото.

— Ще бъда в леглото — ѝ каза той — с някоя даровита рижа мадама със зелени очи и големи...

— Доста елементарна фантазия — прекъсна го Уитни.

— Аз имам елементарни желания.

Тя се престори, че се прозява.

— Сигурна съм, че и нашето прасенце е като теб. Виж — продължи тя, преди той да може да отвърне, — нещо идва.

Той видя прашния облак на пътя пред тях. Мускулите му се стегнаха, той се огледа надясно и наляво. Ако е необходимо, можеха да избягат през полето, но едва ли щяха да стигнат далеч. Ако техните импровизирани костюми не свършеха работа, всичко щеше да приключи след минути.

— Само дръж главата си наведена — каза той на Уитни. — Не ме интересува доколко е против желанието ти, но се старай да изглеждаш скромна и послушна.

Тя въртна глава така, че го изгледа под периферията на сламената шапка.

— Нямам ни най-малка представа как.

— Наведи глава и продължавай да вървиш.

Моторът на камиона работеше мощно и равномерно. Въпреки че боята беше покрита с прах, Дъг можеше да установи, че е сравнително нов. Беше чел, че много от собствениците на плантации бяха заможни и забогатяваха от продажбата на ванилия, кафе и карамфил, които растяха в тази област. С приближаването на камиона той намести багажа така, че по-голяма част от лицето му бе скрито. Стегна се. Камионът бавно намали, докато преминаваше покрай тях. Всичко, което той можа да си помисли, бе: колко бързо можеха да стигнат до брега, ако имаха възможност да свият някой камион.

— Маскировката свърши работа. — Уитни повдигна глава и се захла. — Той мина точно покрай нас, без да ни погледне.

— Най-често, ако ти показваш на хората онова, което очакват да видят — те не виждат нищо.

— Колко дълбоко.

— Човешка природа — подхвърли той, все още съжалявайки, че не е зад волана на камиона. — Влизал съм в много хотелски стаи, носейки червено сако на нощен портиер и петдоларова усмивка.

— Ти ограбваш хотелите посред бял ден?

— В повечето случаи хората не са по стаите си през деня.

Тя обмисли това за момент, след това поклати глава.

— Това не ми изглежда много вълнуващо. Друго си е да се вмъкваш в полунощ в черен костюм, с фенерче, докато хората спят в същата тази стая. Ето я възбудата.

— И по този начин получаваш между десет и двайсет години.

— Рискът е допълнение към тръпката. Бил ли си в затвора някога?

— Не. Това е едно от малките удоволствия в живота, които никога не съм изпитвал.

Тя кимна. Това потвърждаваше мнението ѝ, че той бе добър в работата си.

— Кое беше най-голямото ти изпълнение?

Въпреки че потта се стичаше свободно по гърба му, той се разсмя.

— Господи, откъде взе тази терминология? Нов прочит на „Старски и Хъч“?

— Хайде, Дъглас, това се нарича убиване на времето. — Ако тя не убиваше времето, щеше да колабира на пътя, препъвайки се от огромно изтощение. Веднъж бе решила, че никога не ще изпитва такава жега и неудобства, както по време на катеренето през планините. Тогава бе сбъркала. — В твоята богата кариера би трябвало да имаш едно голямо изпълнение.

В момента той не каза нищо, докато гледаше по безкрайния прав път. Но той не виждаше праха, неравностите, късите сенки от изливащото се обедно слънце.

— Имах в ръцете си диамант, голям колкото юмука ти.

— Диамант? — Така се случи, че тя имаше слабост към диамантите. Техният леден блясък, скритите цветове, суетността да ги носиш.

— Да, не просто скъпоценен камък, а голям бляскав прадядо. Най-красивото парче лед, което някога съм виждал. Диамантът „Сидней“.

— „Сидней“. — Тя спря, зяпвайки. — Господи, той е четирийсет и осем карата съвършенство. Помня, че беше на една изложба в Сан Франциско преди три, не, четири години. Беше откраднат... — Тя спря изненадана и силно впечатлена. — Ти?

— Това е вярно, скъпа. — Той се наслади на огромната изненада, изписана на лицето ѝ. — Държах в ръцете си това копеле. — Той гледаше надолу към празната си длан, спомняйки си. Сега тя бе одраскана от тичането през гората, но той можеше да види в нея диаманта, който блестеше към него. — Кълна ти се, че можеш да почувстваш топлината от него, да видиш стотици различни картинки, като го поставиш срещу светлината. — То бе нещо подобно на това да държиш в ръце една студена блондинка, докато нейната кръв стане гореща.

Тя можеше да го почувства, събуждането, чисто физическата тръпка. Откакто бе получила първия си наниз перли, Уитни често бе забождала и окачвала диаманти и други лъскави скъпоценни камъни. Това я радваше. Но удоволствието да си представиш, че държиш диаманта „Сидней“, бе много по-дълбоко — да го извадиш от неговата

хладна, стъклена кутийка и да наблюдаваш как светлината и животът блещукат в ръката ти.

— Как успя?

— Мелвин Файн Щайн. Червеят. Малкото животно бе мой партньор.

Уитни видя присвиването на устата му и разбра, че историята няма да има хепиенд.

— После?

— Червеят спечели прозвището си по доста причини. Той беше висок четири фута и шест инча (около един метър и петдесет сантиметра). Кълна се, че можеше да се промъкне в процепа под вратата. Той имаше плана на музея, но нямаше акъл да надхитри системата за сигурност. Тук се намесих аз.

— Ти се справи с алармите?

— Всеки си има специалност. — Той се върна назад, назад през годините в Сан Франциско, където дните бяха мъгливи, а нощите студени. — Ние подготвихме тази работа седмици, пресмятайки и най-малката възможност. Алармената система беше приказна, най-добрата, на която някога съм попадал. — Този спомен бе приятен, предизвикателството на системата и логиката, с която той я бе надхитрил. С един компютър и цифри човек би могъл да открие много по-интересни отговори от баланса на чековата си книжка.

— Алармените системи са като жените — размишляваше той. — Те те настървяват, намигат ти. С малко чар и подходящи умения ти разбираш кое ги кара да функционират. Търпение — говореше си тихо той, кимайки на себе си. — Верният подход — и ти ги хващаш точно където искаш.

— Пленителна аналогия, сигурна съм. — Тя го наблюдаваше студено под периферията на шапката си. — Човек дори би казал, че те имат навика да изключват, когато ги провокираш.

— Да, но не и ако ти поддържаш една стъпка преднина.

— По-добре е да продължиш с историята си, преди да навлезеш в тези дълбоки води, Дъглас.

Умът му бе назад в Сан Франциско, през една студена нощ, когато мъглата идваше на дълги талози и покриваше земята.

— Влязохме през канализацията, това бе по-лесно за Червея, отколкото за мен. Трябваше да опъна едно въже и да се придвижа на

ръце, защото подовете бяха опасани с жици. Успях, Червеят имаше тромави ръце и не бе достатъчно висок, за да стигне до мястото, където бе изложен диамантът. Наложих се да вися надолу с главата над стъклената клетка. Отне ми шест и половина минути да прережа стъклото. След това го взех.

Тя можеше да го види: Дъг висящ на краката си над клетката, облечен в черно, докато диамантът блестеше срещу него.

— Диамантът „Сидней“ никога не бе намерен.

— Така е, скъпа — това е тема на една малка статия от книгата, която нося в раницата си. — Нямахме начин, по който да ѝ обясни удоволствието и възбудата, които изпита, когато прочете статията.

— Щом е бил у теб, защо не живееш във вила на остров Мартиника?

— Хубав въпрос — с нещо средно между усмивка и гримаса той поклати глава. — Да, това е дяволски хубав въпрос. Имах го — изрече сякаш на себе си той. Наклони под ъгъл периферията на сламената си шапка и погледна накриво към слънцето. — За една минута аз бях едно богато копеле. — Все още можеше да си го представи, да почувства почти сексуалното усещане от висенето над клетката, държейки блестящото парче лед в ръката си и светът под краката му.

— Какво се случи?

Представата и чувството изчезнаха като диамант, разцепен от небрежна обработка.

— Започнахме да се измъкваме. Както ти казах, Червеят можеше да се провира през канализацията като глист, докато изляза — той бе изчезнал. Малкото чудовище бе задигнало камъка от чантата ми и се покри някъде. За да сложи капак на всичко, той се обади анонимно в полицията. Бяха направили засада в хотела ми, когато се върнах. Офейках изплашено само с ризата на гърба си. Тогава прекарах известно време в Токио.

— А какво стана с Червея?

— Последно за него чух, че си е купил уютна яхта и е открил тежкарско плаващо казино. Някои от следващите дни... — За момент фантазията му го подтикна да продължи, но сви рамене. — Както и да е, тогава за последен път взех партньор.

— Досега — му напомни тя.

Той погледна надолу към нея с присвити очи. Беше върнат в Мадагаскар и нямаше никаква студена мъгла. Имаше само пот, болка в мускулите и Уитни.

— Досега.

— В случай че имаш някакво намерение да имитираш своя приятел Червея, запомни, Дъглас, че няма да се намери достатъчно дълбока дупка, за да се скриеш в нея.

— Сладурче... — Той я щипна по брадичката. — Вярвай ми.

— Без мен, благодаря.

Известно време те крачеха мълчаливо — Дъг, преживявайки всяка стъпка от работата по диаманта „Сидней“ — напрежението, хладната концентрация, която поддържаше кръвта много спокойна и ръцете много стабилни, трепетното усещане да държиш света в ръцете си, дори и само за момент. Той щеше да го изпита отново. Това поне си обещаваеше със сигурност.

Този път нямаше да бъде „Сидней“, а кутия със скъпоценни камъни, покрай която „Сидней“ може да изглежда като награда от томбола. Този път никой няма да му я отнеме — нито някое кривокрако джудже, нито някоя качествена блондинка.

Твърде много пъти бе имал дъгата в ръцете си и винаги виждаше как тя изчезва. Това е нормално, ако ти си причиниш загубата с глупост или малшанс. Но когато имаш неблагоприятното да се довериш на някого... винаги това е бил един от неговите големи проблеми. Дори да крадеше, той бе почтен. Посвоему, предполагаше, че и други хора са такива, докато се окажеше с празни джобове.

Диамантът „Сидней“, размишляваше Уитни, нито един второкласен престъпник не би се опитал да го открадне, нито щеше да успее. Историята потвърждаваше за сетен път онова, което тя бе мислила през цялото време. Дъг Лорд беше играч от висока класа със свой собствен маниер. Освен това имаше още едно нещо — той ще се разпореди много собственически със съкровището, когато го намерят, ако въобще го намерят. Това бе нещо, за което тя ще трябва да помисли внимателно.

Разсеяно, тя се усмихна на две деца, притичали през полето от лявата ѝ страна. Може би техните родители работеха на плантацията, може би я притежаваха. Все пак животът им е прост, мислеше тя. Бе интересно да установиш колко привлекателна може да бъде простотата

понякога. Тя почувства как памучната рокля се търка в кожата на раменете ѝ. Както и да е, има какво да се каже и в полза на лукса. И то твърде много.

При звука на двигателя зад тях и двамата се стреснаха. Когато се обърнаха, камионът практически връхлиташе върху тях. Ако трябваше да бягат, нямаше да могат да спечелят и няколко метра даже. Дъг се наруга отново и отново, когато шофьорът се наведе през прозореца и ги повика.

Този камион не бе нов модел, като преминалия преди него, нито бе развалина като джипа от Мерина. Двигателят работеше достатъчно добре, докато камионът вървеше по средата на пътя. Каросерията бе натоварена със стока — от гърнета и кошници до дървени столове и маса.

Пътуващ търговец, реши Уитни, вече оглеждайки какво може да предложи. Тя се запита колко ли би поискал за шареното глинено гърне. То би стояло доста добре върху масата със сбирка от кактуси.

Шофьорът сигурно е от племето бетсимисарака, премисляше Дъг, съдейки по областта, в която се намираха, и по европейския акцент на неговата забележка. Той се бе засмял широко, показвайки уста със здрави, бели зъби, докато махаше да се приближат към камиона.

— Добре, какво ще правим сега? — попита тихо Уитни.

— Мисля, че току-що си уредихме автостоп, скъпа — независимо от това дали го искаме, или не. По-добре да дадем нова възможност на твоя френски и на моя чар.

— Нека просто да използваме моя френски, а? — забравяйки да изглежда скромна, тя тръгна към камиона. Докато се взираше под периферията на шапката си, тя удостои шофьора с най-добрата си усмивка и много бързо измисли историята.

Тя и нейният съпруг — макар че тя трябваше за малко да преглътне думата — пътуваха от тяхната ферма в планините до брега, където живее нейното семейство. Майка ѝ, реши тя на място, беше болна. Тя забеляза, че любопитните му тъмни очи оглеждаха лицето ѝ, бледо и официално под обикновената сламена шапка. Без да нарушава ритъма, Уитни изстреля едно обяснение. Очевидно убеден, шофьорът направи жест към вратата. Той пътуваше към брега — те бяха добре дошли да се возят с него. Навеждайки се, Уитни взе прасенцето.

— Хайде, Дъглас, имаме си нов шофьор.

Дъг укрепил кошниците между багажа в каросерията, след това се качил в кабината до нея. Късметът може да играе във всяка посока, той знаеше това достатъчно добре. Този път му се искаше да повярва, че късметът е на негова страна.

Уитни сложи прасенцето в скута си, сякаш бе малко, уморено дете.

— Какво му каза? — я попита той, докато кимаше и се усмихваше на шофьора.

Уитни въздъхна, наслаждавайки се на удобството да бъде повозена.

— Казах му, че отиваме към брега. Майка ми е болна.

— Съжалявам да го чуя.

— Това е една история почти за смъртен одър, така че не изглеждай толкова щастлив.

— Майка ти никога не ме е обичала.

— Това е страничен въпрос. Освен това, ясно е, че тя искаше да се омъжи за Тад.

Той направи пауза, за да предложи една от малкото им останали цигари на шофьора.

— Тад кой?

Тя се зарадва на сбръчкването на лицето му и поглади с ръка полите си.

— Тад Карлис IV. Не ревнувай, скъпи — в крайна сметка аз избрах теб.

— Какъв късмет — измърмори той. — Как ще се справиш с факта, че ние не сме местни хора?

— Аз съм францужойка. Баща ми беше морски капитан, който се установи на брега. Ти беше учител във ваканция. Ние се влюбихме лудо един в друг, оженихме се въпреки несъгласието на нашите родители и сега разработваме една малка ферма в планините. Между другото ти си англичанин.

Дъг претегли версията в главата си и реши, че той нямаше да измисли по-добра.

— Добре разсъждаваш. От колко време сме женени?

— Не знам, защо?

— Просто се питах дали трябва да изглеждам влюбен или отегчен.

Уитни присви очи.

— Цуни ме отзад.

— Дори да сме младоженци, мисля, че няма да е редно да проявявам толкова голяма привързаност пред хората.

Едва сподавяйки кикотенето си, Уитни затвори очи и си представи, че се намира в плюшена лимузина. След секунди главата ѝ се отпусна кротко на рамото на Дъг. Прасето грухтеше леко на скута ѝ.

Тя сънуваше, че заедно с Дъг са в малка, елегантна стая, осветена от свещници, в която се чувстваше дъх на ванилия. Тя носеше коприна, бяла и достатъчно тънка, за да прозира силуетът на тялото ѝ. Той бе целият в черно.

Тя разпозна погледа в очите му, внезапното потъмняване на това чисто, чисто зелено, преди неговите умели ръце да се плъзнат от тялото ѝ и устата му да се долепи до нейната. Тя бе въздушна, ефирна, не можеше да докосне пода с крака, но въпреки това можеше да усети всяка извивка и линия, когато тялото му се притискаше към нейното.

Усмихнат, той се отдели от нея и посегна за бутилка шампанско. Сънят бе толкова ясен, че тя можеше да види капчиците вода по стъклото на бутилката. Той извади тапата, тя изхвърча с оглушителен звук. Когато погледна отново, той държеше в ръка само една нацърбена бутилка. На вратата падаше сянката на един мъж и светлината на слънцето.

Те се промъкваха през една малка, тъмна дупка. По нея се стичаше пот. Някак си тя разбра, че минават през канализационни тръби, при все че те изглеждаха като тунел на пещера — тъмни, усойни, задушни.

— Още малко по-напред.

Тя го чу да говори и видя нещо блестящо пред себе си. Това бе светлина, искряща от обработените стени на огромен диамант. За момент тя изпълни тъмнината с буйно, почти религиозно сияние. След това тя изчезна, а Уитни бе застанала сама на един гол хълм.

— Лорд, копеле такова!

— Събуди се и засияй, скъпа. Тук е нашата спирка.

— Ти, червей — мърмореше тя.

— Това не е начин да разговаряш със своя съпруг.

Отваряйки очите си, тя погледна към неговото смеещо се лице.

— Ти, копе...

Той прекъсна ругатнята, целувайки я силно и продължително. С устни, много близо до нейните, той я ощипа.

— Предполага се, че ние сме влюбени, скъпа. Нашият приятел шофьорът може да схване някои от по-грубите английски изрази.

Замаяна, тя стисна очи, след това ги отвори отново.

— Сънувах.

— Да, звучеше така, като че ли аз не се представих много добре.

Дъг скочи от кабината, за да вземе кошниците отзад.

Уитни поклати глава, за да се разбуди, след това погледна през предното стъкло. Някакъв град. Той бе малък по всички стандарти и въздухът имаше миризма, която остро навеждаше на мисълта за риба. Но това бе град все пак. Така възбудена, сякаш озовала се в Париж в априлска утрин, Уитни скочи от камиона.

Град означаваше хотел. Хотел, означаваше вана, топла вода, истинско легло.

— Дъглас, ти си чудесен! — с прасето, притиснато и скимтящо между тях, тя го прегърна.

— Господи, Уитни — ти качваш прасето върху мен.

— Абсолютно чудесен — каза тя отново и го дари с темпераментна усмивка.

— Добре, така да е. — Той установи, че ръката му може да седи доста удобно на кръста ѝ. — Но преди малко аз бях червей.

— Преди малко аз не знаех къде се намираме.

— Сега знаеш ли? Защо не ме информираш?

— В един град. — Притискайки прасенцето към себе си, тя се завъртя. — Топла и студена течаща вода, с мека мебел и матраци. Къде е хотелът? — заслонявайки очи, тя започна да се оглежда.

— Виж, не бях планирал да останем...

— Ето го — каза тя триумфално.

Той бе чист и без претенции, повече приличаше на хан, отколкото на хотел. Това бе град на моряци, рибари, в близост до Индийския океан. Един висок вълнолом се издигаше, за да предпази града от високите сезонни приливи. Тук и там бяха разпрострени мрежи да съхнат на слънцето върху вълнолома. Имаше палмови

дървета и пищни, оранжеви цветя, които се виеха по дървената облицовка на сградите.

На един телефонен стълб чайка бе направила гнездо и спеше в него. Правата линия на морския бряг не позволяваше да се създаде пристанище, но малкият градец очевидно се радваше на повърхностен туристически интерес от време на време.

Уитни вече благодареше на шофьора. Въпреки че бе изненадан, на Дъг сърцето не му позволи да ѝ каже, че не могат да останат. Той бе планирал да набавят провизии и да уредят транспорта на брега, преди да продължат. Той я видя, че се усмихва на техния шофьор.

Една нощ няма да навреди, реши той. Можеха да тръгнат рано сутринта. Ако Димитри бе наблизил, поне Дъг щеше да има стена зад гърба си за няколко часа. Стена зад гърба си и няколко часа да планира следващата си стъпка. Той прехвърли кошниците през рамо.

— Дай му прасето и му кажи довиждане.

Уитни се усмихна за последен път на шофьора и тръгна да пресича улицата. Под краката им имаше мидени черупки, които се чупеха в прахта, смесвайки се с оскъдния, едрозърнест пясък.

— Да оставя нашия първороден син на някакъв си пътуващ търговец? Наистина, Дъглас, това ще бъде сякаш сме го продали на циганите.

— Много мило — сега разбирам, че у тебе може да се събуди чувство на привързаност.

— Това може да се отнася и за теб, ако не мислиш със стомаха си.

— Но какво, по дяволите, ще правим с него?

— Ще му намерим достоен дом.

— Уитни — непосредствено преди хана, той я хвана за ръката. — Та това е дебело парче бекон, а не някаква си елитна померанска порода.

— Ш-ш-ш! — прегръщайки прасето, за да го предпази, тя влезе вътре.

Бе приятно хладно. На тавана лениво се въртяха вентилатори, които я накараха да си мисли за „Рикс“ в „Казабланка“. Стените бяха боядисани в бяло, а подовете — от тъмно дърво, набраздено, но чисто. Някой бе окачил избелели тъкани рогозки по стените, това бе единствената украса. Няколко души седяха на масите и пиеха тъмна,

златиста течност в дебели чаши. Уитни долови уханието на нещо неопределено и много приятно през отворената врата в задната част на помещението.

— Задушена риба — тихо каза Дъг, а стомахът му изкъркори. — Нещо близко до рибена чорба с лек привкус на... розмарин — каза той, притваряйки очи. — И малко чесън.

Тъй като устата ѝ се напълни, Уитни бе принудена да преглътне.

— Това ми звучи като обяд.

Една жена излезе през вратата, изтривайки ръце в бяла, голяма престилка, която, като параден флаг, бе променила цвета си от нейното готвене. Въпреки че лицето ѝ бе дълбоко набраздено, а ръцете ѝ показваха много труд и години, тя носеше косата си сплетена на игриви плитки като младо момиче. Тя огледа Уитни и Дъг, погледна към прасето само за секунда, после заговори на бърз английски със силен акцент. Край на маскировката на Дъг.

— Искате стая?

— Разбира се, моля ви — опитвайки се да не гледа зад жената към вратата, откъдето идваше съблазнителната миризма, Уитни се усмихна.

— Жена ми и аз бихме искали стая за тази нощ, баня и обяд.

— За двама — каза жената, после погледна отново към прасето. — Или за трима?

— Видях малкото прасенце да се щура покрай пътя — започна да импровизира Уитни. — Не ми се искаше да го оставям. Сигурно знаете някой, който да се грижи за него.

Жената погледна прасето по начин, който накара Уитни да го стисне по-здраво. После се усмихна.

— Моят внук ще се погрижи за него. Той е на шест години, но е сериозен. — Жената протегна ръце и Уитни неохотно ѝ подаде скорошния си любимец. Хващайки прасенцето под едната си мишница, жената бръкна в джоба за ключовете си. — Тази стая е готова, по стълбите и втората врата вдясно. Вие сте добре дошли.

Уитни я наблюдаваше как се върна в кухнята с прасенцето под мишница.

— Хайде, хайде, скъпа — всяка майка някой ден трябва да се раздели с децата си.

Тя изсумтя и тръгна към стълбите.

— Дано да не бъде в менюто довечера.

Стаята бе доста по-малка от пещерата, в която бяха спали. Но на стената имаше няколко весели морски пейзажа, а леглото бе застлано със старателно изгладена, щампована на цветя покривка. Банята не бе нещо повече от една ниша, отделена от стаята с бамбукова завеса.

— небеса. — Уитни одобри с един поглед стаята и се хвърли по корем на леглото. То миришеше само леко на риба.

— Не зная колко е небесна стаята — той провери ключалката на вратата и установи, че е здрава, — но ще свърши работа, докато сме тук.

— Аз ще легна във ваната и ще остана с часове.

— Добре, ти си първа смяна. — Безцеремонно той хвърли кошниците на пода. — Аз ще се огледам наоколо и ще видя какъв транспорт можем да вземем от брега.

— Бих предпочела един хубав, внушителен мерцедес — въздъхвайки, тя положи глава на ръцете си. — Но ще се съглася и на една каручка с трикрако пони.

— Може би ще открия нещо междувременно. — Без да разчита на шанса, той измъкна плика от раницата и го сложи на гърба си под ризата. — Да не изхабиш всичката топла вода, скъпа, аз се връщам.

— Не забравяй да се обадиш на румсървис, нали? Мразя, когато сандвичите с препечени филийки закъсняват. — Уитни чу вратата да се затваря и се протегна блажено. Колкото много ѝ се искаше да заспи, толкова повече ѝ се искаше да се изкъпе.

Надигайки се, тя съблече дългата памучна рокля и я остави да се свлече на земята.

— Моето уважение към твоята предишна собственица — промърмори тя, после хвърли сламената шапка като летяща чиния през стаята. Косата се спускаше като слънчева светлина по голата ѝ кожа. Радостно, тя пусна докрай топлия кран и разрови раницата си за маслото за баня и шампоана. След десет минути бе потопена в гореща и благоуханна, освежителна вода.

— небеса — каза тя отново и затвори очи.

Отвън Дъг бързо се разходи из града. Имаше няколко малки магазинчета със занаятчийски стоки, подредени на витрините, шарени хамаци висяха на куки под един чардак, на малка веранда пред една къща бяха наредени зъби от акула. Очевидно хората бяха привикнали

към туристите и тяхната странна склонност да купуват безполезни неща. Миризмата на риба бе силна и се увеличаваше със спускането към пристана. Там той се възхити на лодките, на навитите въжета и разпънатите да съхнат мрежи.

Ако можеше да запази в лед свежа рибата, би се пазарил с някой рибар. Чудеса можеха да се направят с риба на открит огън, ако човек знае. Но преди всичко съществуваше проблемът, свързан с милите, които му оставаха да пропътува покрай брега и как той ще се справи с това.

Вече бе решил, че пътуването по вода ще бъде най-бързият и най-практичният начин. От картата в справочника знаеше, че реката, наречена Канал дес Пангаланес, може да ги отведе чак до Мароанцентра. Оттам трябваше да се придвижат пеш през дъждовната гора.

Той щеше да се чувства по-сигурен там с топлината, влажността и сигурното укритие. „Каналът“ бе най-добрият маршрут. Той се нуждаеше само от една лодка и от човек с уменията да я управлява.

Забелязвайки едно магазинче, той се спря пред него. Не бе виждал вестник от дни и реши да купи един, дори ако зависеше от желанието на Уитни да превежда. Стигайки до вратата, той почувства моментно усещане за грешна ориентация. Отвътре чу невъзможния да бъде сбъркан здрав рок саунд на Пат Бенатар.

— Уцели ме с най-добрия си изстрел! — викаше тя, когато той отвори вратата. Зад тезгяха стоеше един висок, възслаб мъж, чиято матова кожа светеше от пот, докато се движеше на бийт ритъма, който се изливаше от малък, скъп, портативен стереокасетофон. Докато краката му играеха, той лъскаше страничното стъкло на тезгяха и пееше думите заедно с Бенатар.

— Изгори — викна той, след това се обърна към вратата, хлопнала се зад Дъг. — Добър ден — акцентът бе определено френски. Избелялата тенис фланелка, която носеше, имаше щампа, на която пишеше „Нюйоркски градски колеж“. Усмивката бе младежка и привлекателна. На лавиците зад него имаше дрънкулки, спално бельо, кутии и бутилки. Даже и някоя бакалия в Небраска не би била така добре заредена. — Мога ли да ви заинтересувам с някои сувенири?

— НГК? — запита Дъг, пристъпвайки по голия дървен под.

— Американец! — почтително, мъжът намали Бенатар до овладяно ръмжене, преди да подаде ръката си. — Вие сте от Съединените американски щати?

— Да. От Ню Йорк.

Младият мъж пламна като фишек.

— Ню Йорк! Моят брат — той посочи към фланелката си — учи в колеж там. Студентски обмен. Ще става адвокат, да, сър. Един преуспял човек.

Беше невъзможно да не се засмееш. С ръка, все още сграбчена от мъжа, Дъг леко се поклони.

— Аз съм Дъг Лорд.

— Жак Циранана. Америка — с явна неохота той пусна ръката на Дъг. — Догодина отивам там самият аз на посещения. Знаете ли Сохо?

— Да — и в този момент Дъг осъзна, че много му е липсвало. — Да, знам Сохо.

— Имам фотография — бъркайки под тезгяха, той извади една огъната снимка. Тя показваше висок, мускулест мъж в джинси, застанал пред Тауър Рекърдс.

— Това е брат ми — той купува записите и ми ги изпраща на касетки. Американска музика — продължи Жак. — Рокендрол. Какво ще кажеш за тая Бенатар?

— Голяма музика — съгласи се Дъг, връщайки снимката.

— И какво правиш тук, кога ще бъдеш в Сохо?

Дъг поклати глава. Понякога и той се питаше същото.

— Моята... а-а жена и аз пътуваме по брега.

— Ваканция? — Той хвърли бърз поглед на дрехите на Дъг, който беше облечен като най-бедния малагашки селянин, но в неговите очи притежаваше голям респект.

— Да, нещо като ваканция. — Ако човек не брой пищовите и тичането. — Мислех, че тя ще се зарадва да попътува по канала нагоре, нали знаеш пейзажа.

— Красива страна — съгласи се Жак. — Колко далеч?

— Дотук. — Дъг извади картата от джоба си и прекара пръст по маршрута. — Чак до Мароанцентра.

— Да попътува — измърмори Жак. — Два дни. Два дълги дни. На места каналът е труден за навигация. — Зъбите му блеснаха. —

Крокодилите.

— Тя е стабилна — заобяснява Дъг, мислейки за нейната много чувствителна, много нежна кожа. — А бе от този вид жени, които обичат къмпинг и открити огньовете. На нас само ни трябва добър водач и здрава лодка.

— Плащаш ли в американски долари?

Дъг присви очи. Изглежда късметът наистина бе на негова страна.

— Ще го уредим.

Жак заби палец в щампата на фланелката си.

— Тогава ще ви взема аз.

— Имаш ли лодка?

— Най-добрата лодка в града — сам съм я правил. Имаш ли стотачка?

Дъг погледна надолу към ръцете му. Те изглеждаха сръчни и здрави.

— Предплата — петдесет. Ще бъдем готови да тръгнем утре сутринта — осем часа.

— Доведи и твоята съпруга тук. Ще я уредим да попътува.

Без да знае за това какви удоволствия за нея имаше в магазинчето, Уитни бе полузадрямала във ваната. Всеки път, когато водата малко се охладеше, тя добавяше друга горещца. Ако зависеше от нея, можеше да прекара нощта тук. Главата ѝ бе облежната на ръба на ваната, косата ѝ — паднала надолу, мокра, блестеше.

— Опитваш за световен рекорд? — Дъг попита зад нея.

Изненадана, тя се надигна, така че водата се залюля опасно към ръба.

— Ти не почука — обвини го тя. — А аз заключих вратата.

— Аз я отключих — каза леко той. — Трябва да поддържам практика. Как е водата? — без да чака за отговор, той потопи пръста си. — Мирише на хубаво. — Погледът му играеше по повърхността. — Изглежда, твоите сапунени мехурчета започват да се пукат.

— Остават им няколко минутки. Защо не се отървеш от този безумен тоалет?

Захилвайки се, той започна да разкопчава ризата си.

— Мислех, че никога няма да ме попиташ.

— От другата страна на завесата — усмихната, тя разглеждаше пръста на крака си, подал се над водната повърхност, — аз ще изляза, така ще дойде твоят ред.

— Грехота е да хабим цялата тази хубава, топла вода. — Поставайки ръцете на двата края на ваната, той се наведе над нея. — Щом сме партньори, трябва да делим.

— Ти така ли мислиш? — Устата му бе близо и тя бе много отпусната. Повдигайки се, тя прекара мокър пръст по лицето му. — Само че какво ти минава през ума?

— Един малък — нежно той докосна с устни нейните, — недовършен бизнес.

— Бизнес? — Тя се засмя и постави ръката си на врата му. — Искаш да преговаряме? — Импулсивно тя го дръпна и загубил баланс, той се хлъзна във ваната. Водата преля. Кикотейки се като ученичка, тя го гледаше как бърше мехурите от лицето си. — Дъглас, никога не си изглеждал по-добре.

Оплетен в нея, той се стараеше да избегне потопяването.

— Тя обича играчки.

— Добре, ти изглеждаше толкова загрял и потен — щедро тя предложи сапуна, след това се засмя отново, когато той започна да натрива прилепналата по него риза.

— Защо не ти пусна ръка? — преди тя да го избегне, той остави сапуна да се хлъзне от гърлото до кръста ѝ. — Сякаш си спомням, че ми дължиш едно изтриване на гърба.

Все още развеселена, тя взе сапуна.

— А ти защо не...

И двамата се напрегнаха при почукването на вратата.

— Не мърдай — прошепна Дъг.

— Няма да се движа.

Измъквайки се, той излезе от ваната. Навсякъде течеше вода. Тя се плискаше в обувките му и той отиде до раницата си, за да вземе пистолета, който бе скрил в нея. Не бе го взимал в ръцете си от техния полет от Вашингтон. Не искаше повече да чувства в ръце оръжие.

Ако Димитри го беше открил, той не би могъл по-хитро да ги постави натясно. Дъг огледа прозореца зад себе си. Той може да скочи през него за секунди. После погледна към бамбуковата завеса. В една

вана с изстиваща вода Уитни бе седнала гола и напълно беззащитна. Дъг за последен път огледа прозореца и възможността за бягство.

— Мамка му.

— Дъг...

— Тихо. — Държейки пистолета близо до себе си с цевта нагоре, той се придвижи към вратата. Бе време да опита отново късмета си.

— Да?

— Капитан Самбирано от полицията. На вашите услуги.

— Майната му. — Оглеждайки се бързо, Дъг пхна пистолета в панталона си отзад. — Вашата карта, капитане? — напрегнат като пружина, Дъг откряна леко вратата и огледа картата, а после и мъжа. Можеше да разпознае ченгето от десет мили. Неохотно отвори вратата. — Какво мога да направя за вас?

Капитанът, нисък, топчест и европейски облечен, пристъпи вътре.

— Изглежда, ви прекъснах.

— Вземах душ. — Дъг видя локвичката, образувана в краката му и посегна за кърпа зад завесата.

— Извинете, мистър...

— Уолъс. Питър Уолъс.

— Мистър Уолъс. Имам обичай да поздравявам с добре дошъл всеки, който мине през нашия град. Нашите хора тук са тихи. — Капитанът леко потърка ръба на сакото си. Дъг забеляза, че ноктите му бяха подрязани и почистени. — От време на време се случват туристи, които не са изцяло запознати със закона или с нашите обичаи.

— Винаги с удоволствие ще съдействам на полицията — каза Дъг с широка усмивка. — Така се случва, че утре сутринта си тръгваме.

— Съжалявам, че не можете да удължите своя престой. Вие вероятно бързате?

— Питър... — Уитни се показа зад завесата с едно голо рамо. — Извинете ме. — Тя направи всичко възможно да се изчерви, докато мигаше бавно.

Независимо дали изчервяването стана, или не, но капитанът свали шапка и се поклони.

— Мадам.

— Моята съпруга — Кати. Кет, това е капитан Самбирано.

— Как сте?

— Очарован.

— Съжалявам, че точно сега не мога да изляза, виждате че... —

Тя се огледа и се усмихна.

— Разбира се. Ще ме извините за безпокойството, госпожо Уолъс. Господин Уолъс, ако мога да ви помогна по време на вашия престой, моля, не се колебайте.

— Колко любезно.

Излизайки от стаята, капитанът се обърна.

— А в коя посока сте, мистър Уолъс?

— О, без посока — обясни Дъг. — Кати и аз сме абсолвенти.

Учим ботаника. Така че намираме вашата страна много вълнуваща.

— Питър, водата изстива.

Дъг погледна през рамо, после отново към полицая и се захили.

— Сега ни е меден месец, нали разбирате?

— Естествено. Мога ли да ви поздравя за вашия вкус? Приятен ден.

— Да, довиждане.

Дъг затвори вратата, облегна се на нея и изруга:

— Никак не ми харесва това.

Увита в голяма хавлия, Уитни излезе през завесата.

— За какво мислиш, че бе всичко това?

— Откъде да знам. Но има едно нещо: когато ченгетата започнат да си пъхат носа наоколо, търся си друго място за настаняване.

Уитни изгледа продължително леглото с веселата покривка.

— Но, Дъг...

— Съжалявам, скъпа. Облечи се. — Той започна да сваля своите подгизнали дрехи. — Ще вземем една лодка малко по-рано от предвиденото.

— Имаш ли нещо ново? — След погалване на фигурката от стъкления шах Димитри придвижи пешката до офицера.

— Ние мислим, че те са тръгнали към брега.

— Мислите? — Когато Димитри щракна с пръсти, един прислужник, облечен в тъмен костюм, постави в ръката му висока кристална чаша.

— Има едно малко селище сред планините. — Ремо гледаше как Димитри отпива и преглъща със сухо гърло. Той не бе имал нито една нощ почивка от близо седмица. — Когато проверихме, семейството беше освирепяло. Някой ги ограбил, докато са били на полето.

— Ясно. — Виното бе отлично, но, разбира се, той бе донесъл със себе си собствени запаси. Димитри обичаше пътуванията, но не и неудобствата. — И какво по-точно бе взето от тези дрехи?

— Две сламени шапки, някои дрехи, кошници... — Той се поколеба.

— И? — подсказа Димитри, много леко, много внимателно.

— Едно прасе.

— Едно прасе? — повтори Димитри и се подсмихна. Ремо почти отпусна рамене. — Колко изобретателно. Започвам да съжалявам, че Лорд трябва да бъде ликвидиран. Добре бих могъл да ползвам човек като него. Продължавай, Ремо, по-нататък.

— Две деца са видели един амбулантен търговец с камион да взема на пътя мъж, жена и прасе късно тази сутрин. Запътили са се на изток.

Последва продължителна тишина. Ремо не би я нарушил дори ако имаше нож в гърба му. Димитри изучаваше виното в кристалната чаша, след това бавно отпи, разтягайки до безкрайност момента. Той можеше да чуе как нервите на Ремо се напрягаха и напрягаха. Погледът му се вдигна нагоре.

— Предлагам ти също да тръгнеш на изток, Ремо. Междувременно и аз ще се придвижа. — Той сложи ръка върху друга шахматна фигурка, наслаждавайки се на майсторството, на детайла. — Аз узнах района, към който нашите жертви са се запътили. Докато ти ги преследваш, аз ще ги чакам. — Той отново повдигна кристалната чаша до устата си, вдъхвайки дълбоко букета на виното. — Уморих се от хотели, макар че тук обслужването е наистина отлично. Когато посрещам нашата гостенка, бих искал да го направя с повече дискретност.

Поставяйки чашата на масичката, той вдигна белия цар и неговата царица.

— Да, аз наистина обичам да се забавлявам. — С бързо движение той счупи стъклените фигурки, удряйки ги една в друга. Парчета от тях звъннаха, падайки върху масата.

ГЛАВА 10

— Не хапнахме нищо.

— Ще хапнем по-късно.

— Ти винаги казваш така. И още нещо — каза Уитни. — Все още не разбирам защо трябва да напуснем по този начин. — Тя изгледа с бърза гримаса купчината „заети“ дрехи на пода. Уитни не бе свикнала да гледа човек, който се движи така бързо, както това правеше Дъг през последните минути.

— Някога да си чувала за зрънце предпазливост, скъпа?

— С малко сол аз ще изям една унция предпазливост в момента. — Уитни се намръщи, когато видя пръстите му на прозоречната рамка. Почти веднага те изчезнаха, а тя задържа дъха си, като го видя да се приземява на земята под прозореца.

Дъг почувства краката му да изстенват леко. Бърз поглед наоколо го убеди, че никой не е видял скока му освен една дебела, раздърпана от битки котка, дремеща на осветена от слънцето тераса. Поглеждайки нагоре, той даде знак на Уитни.

— Хвърли раниците.

Тя го направи с ентузиазъм, който почти го свали в нокдаун.

— Спокойно — каза през зъби той. Слагайки раниците встрани, Дъг се настани под прозореца. — Хайде, сега си ти.

— Аз?

— Ти си всичко, което остана, любима. Хайде, аз ще те хвана.

Тя не се съмняваше. В края на краищата бе взела предпазни мерки, като измъкна портмонето си от раницата, така че той да я види, преди да се качи на прозоречната рамка. По същия начин, спомни си тя, той бе напъхал плика в джоба на джинсите си. Доверието между крадци очевидно беше нещо подобно на мита за честността.

Уитни си помисли, че е доста странно голямото разстояние до земята, което иначе изглеждаше по-малко, когато той висеше на ръце от прозореца. Тя се намръщи надолу към него.

— Една жена от фамилията Макалистър винаги напуска хотелите през главния вход.

— Нямаме време за семейни традиции. За бога, скачай, преди да сме привлекли публика.

Стискайки зъби, тя прехвърли единия си крак. Ловко, но много бавно, тя се прехвърли и увисна на прозореца. Само за секунда установи, че не ѝ харесва усещането да виси от рамката на прозорец в някакъв хан в Мадагаскар.

— Дъг...

— Скачай! Пусни се — нареди Дъг.

— Не съм сигурна дали мога.

— Можеш, освен ако не искаш да почна да хвърлям камъни.

Наистина щеше да го направи. Уитни затвори очи, пое си дъх и се пусна.

Тя се почувства свободна за време доста по-дълго от един удар на сърцето, преди ръцете му да я хванат здраво за кръста и след това да се плъзнат към нейните мишници. Дори така рязкото спиране почти ѝ отне дъха.

— Виждаш ли? — каза ѝ той, като я постави леко на земята. — Няма нищо страшно. Имаш истински потенциал за котка-крадец.

— Майната му — обръщайки се, тя погледна ръцете си. — Счупих си един нокът. Какво ще правя сега?

— Да, това е трагично. — Той се наведе да вземе раниците. — Предполагам, че трябва да те застрелям, за да те отърва от мъчението.

Тя дръпна раницата си от ръцете му.

— Много забавно. Ще започна да си мисля, че разхождането с девет нокътя с маникюр е абсолютно задължително.

— Сложи ръцете си в джобовете — предложи той и тръгна.

— Сега пък къде отиваш?

— Уредил съм едно кратко пътуване по вода. — Той плъзна ръце под каишките на раницата, докато я намести удобно на гърба си. — Само трябва да отидем до лодката. Ще се движим ненатрапчиво.

Уитни го последва, когато той започна да подбира околен път, придържайки се към задната страна къщите, встрани от улицата.

— Всичко това само защото някакъв си дебел, нисък полицай дойде да ни каже добър ден?

— Дебелите, ниски полицаи ме изнервят.

— Той бе много учтив.

— Да, дебелите, ниски, учтиви полицаи ме изнервят още повече.

— Бяхме много груби с приятната жена, която взе прасенцето ни.

— Какво става, скъпа, никога ли не си се измъквала, без да плащаш сметката?

— Разбира се, че не. — Тя изсумтя, крачейки бързо редом с него, докато той пресичаше тясна странична уличка. — Нито пък смятам да започвам. Оставих ѝ двайсетачка.

— Двайсетачка! — сграбчвайки я, Дъг спря и се прикри зад едно дърво до магазина на Жак. — Защо, по дяволите? Ние дори не ползвахме леглото?

— Ние ползвахме банята — напомни му тя. — И двамата.

— Господи, аз дори не си свалих дрехите. — Примирен, той изучаваше малкото здание встрани от тях.

Докато чакаше Дъг да предприеме нещо, Уитни погледна със съжаление обратно към хотела. Тъкмо щеше да продължи да се оплаква, когато видя един мъж с бяла панамена шапка, който пресичаше улицата. Наблюдаваше го безстрастно и изведнъж потта започна да мокри гърба ѝ.

— Дъг. — Гърлото ѝ бе станало сухо от вълнение, което тя не можеше да обясни. — Дъг, този мъж, виж. — Тя го хвана за ръката, обръщайки го леко встрани. — Кълна се, че е същият, когото видях на зомата, а след това и във влака.

— Започваш да виждаш сенки — измърмори Дъг, но погледна назад.

— Не. — Уитни бързо дръпна ръката му. — Видях го, видях го два пъти. Защо ще се показва отново? Защо трябва да е тук?

— Уитни... — но той спря, когато видя мъжа, който се спускаше по улицата надолу и в момента се срещна с полицейския капитан. Изведнъж той си спомни с голяма яснота, че един мъж скочи от мястото си във влака в момента на суматохата, хвърляйки вестника си на земята и поглеждайки го право в очите. Съвпадение? Дъг дръпна Уитни обратно зад дървото. Той не вярваше на съвпадения.

— Дали това е един от хората на Димитри?

— Не знам.

— Кой друг може да бъде?

— По дяволите, не знам. — Раздразнението го обзе. Той почувства, че е преследван от всички страни. Знаеше го, но не можеше да проумее. — Който и да е той, ние се измъкваме — той погледна пак към магазина на Жак, — по-добре да минем отзад. Вътре може да има клиенти, а колкото по-малко хора ни видят, толкова по-добре.

Задната врата бе заключена. Клякайки, Дъг извади ножчето си и се захвана за работа. След пет секунди ключалката щракна и се отвори. Уитни бе броила секундите наум.

Впечатлена, тя го гледаше как прибира ножчето в джоба си.

— Бих искала да ме научиш как се прави това.

— На жена като теб няма да ѝ се наложи да разбива ключалките. Хората отварят вратите си за теб. — Докато тя обмисляше това, той се промъкна вътре.

Това бе помещение за склад, за спалня и за кухня. До тясното оправено легло имаше колекция от половин дузина касети. През стената се чуваше усилена музиката на Елтън Джон. Имаше и постер с него, както и на привлекателната, сексапилна Тина Търнър. До нея бе реклама на „Будвайзер“ — краля на бирата, вимпел на отбора на „Ню Йорк Янкис“ и една нощна снимка на Емпайър Стейт Билдинг.

— Защо се чувствам така, сякаш току-що съм влязла в стая на Второ авеню? — и тъй като наистина се чувстваше така, тя усети, колкото и да е смешно, че е в безопасност.

— Брат му е студент по линията на обмена в НГК.

— Това обяснява всичко. Чий брат?

— Ш-ш-т! — Стъпвайки тихо на върха на пръстите си като котка, Дъг се придвижи до вратата, свързваща помещението с магазина. Той я откряна и надникна през нея.

Жак бе наведен над тезгяха в разгара на сделка, която включваше очевидно подробна размяна на градски клюки.

Кокалестото момиче с тъмни очи явно бе дошло повече да флиртува, отколкото да купи нещо. Тя се ровеше сред макари с цветна нишка и се кикотеше.

— Какво става? — Уитни се придвижи така, че да може да надникне през процепа под ръката на Дъг. — А-а, романс — обяви тя. — Чудя се откъде си е купила тази блузка. Виж шевиците.

— По-късно ще имаме модно шоу.

Момичето купи две макари, посмя се още малко и напусна магазина. Дъг отвори вратата още няколко сантиметра и изсъска през зъби. Този звук не бе конкуренция на Елтън Джон. Жак продължи да поклаща бедра, докато припяваше думите. Поглеждайки прозореца към улицата, Дъг отвори вратата още повече и извика Жак по име.

Подскачайки, Жак почти изтърва кутията с макари, които подреждаше.

— Човече, изплаши ме. — Все още предпазлив, Дъг му направи знак с пръсти и изчака Жак да се приближи. — Какво правиш скрит тук отзад?

— Промяна в програмата — каза му Дъг. Хващайки Жак за ръката, той го изтегли вътре. Долови одеколona на Жак — „Инглиш Ледър“. — Искаме да тръгнем веднага.

— Веднага? — присвивайки очи, Жак изгледа изучаващо Дъг в лицето. Той може и да живее в малко селище край морето, откакто се бе родил, но не бе глупак. Когато един мъж бягаше, това личеше по очите му. — Имаш сериозен проблем?

— Здравей, Жак — пристъпвайки напред, Уитни подаде ръка. — Аз съм Уитни Макалистър. Трябва да простиш на Дъглас, че забрави да ни представи. Той често е груб.

Жак взе фината бяла ръка в своята и в този момент се влюби. Никога не бе виждал нещо толкова красиво. Доколкото можеше да прецени, Уитни Макалистър надминаваше по блясък Търнър, Бенатар и високата жрица Линда Ронцад, взети заедно. Езикът му съвсем естествено се завърза на възел.

Тя бе виждала подобни погледи преди. Досаждаха ѝ, когато бяха на някой мазен професионалист с костюм от три части по Пето авеню. В някой задимен клуб на Уестсайд това я забавляваше. При Жак тя намери, че е много мило.

— Ние трябва да се извиним, че разговаряме с теб по този начин за работата.

— Всичко е... — Той трябваше дълго да търси американизмите, които обикновено бяха на върха на езика му. — Окей — справи се той.

Нетърпелив, Дъг сложи ръка на рамото на Жак.

— Искаме да тръгваме. — Неговото чувство за чиста игра не му позволяваше директно да вкара момчето в цялата каша. Усетът му за

оцеляване го предпази от това да разкаже всичко. — Имахме малка визита от местната полиция.

Жак успя да отдръпне поглед от Уитни.

— Самбирано?

— Точно така.

— Задник — обяви Жак доста горд от начина, по който думата се изтъркаля от устата му. — Не се тревожете за него, той е просто любопитен като някоя стара жена.

— Да, може би, но има някои хора, на които им се иска да ни намерят. Не искаме да бъдем открити.

Жак за момент погледна единия, после другия. Един ревнив мъж, реши той. Не се нуждаеше от нещо повече, за да включи в ход чувството си за романтика.

— Ние, малагашите, не се тревожим за времето. Слънцето изгрява, слънцето залязва. Искате да тръгнем сега, и тръгваме сега.

— Страхотно. Малко не ни достигат провизии.

— Няма проблеми. Почакайте тук.

— Как успя да го откриеш? — запита Уитни, когато Жак отново премина в магазина. — Той е чудесен.

— Сигурно само защото ти правеше мили очи.

— Мили очи? — Тя се засмя доволно и седна на ръба на леглото на Жак. — Наистина, Дъглас, откъде изкопаваш някои от твоите странни изрази?

— Всъщност очите му почти щяха да изхвъркнат.

— Да — тя прекара ръка през косата си, — те изхвъркнаха, нали?

— И ти наистина ги изяде, нали? — раздразнен, той закрачи из малката стаичка и пожела да може да върши нещо. Каквото и да е. Той можеше да помирише опасността, а тя не бе толкова далеч, колкото би му се искало. — Просто на теб ти е много приятно, когато мъжете те свалят.

— Ти не беше много раздразнен, когато малката Мари почти щеше да целуне краката ти. Доколкото си спомням, ти се перчеше като петел с две опашки.

— Тя ни помогна да си спасим кожата. Това бе просто благодарност.

— С нюанс на просто сладострастие, между другото.

— Сладострастие? — Той спря точно пред нея. — Та тя нямаше повече от шестнайсет години.

— Коего прави всичко това още по-отвратително.

— Да, добре, старият Жак тук сигурно приближава двайсетте.

— Хайде, хайде. — Уитни извади несесера си и започна да оправя счупения маникюр. — Това ми звучи като ревност.

— Глупости. — Той крачеше от едната врата до другата. — Това е един мъж, който никога няма да флиртува с теб, дукесо. Имам да върша по-интересни неща.

Отправяйки му лека усмивка, Уитни продължи да пили нокътя си и да тананика заедно с Елтън Джон.

Малко по-късно настана тишина. Когато Жак се върна, той носеше доста голяма пътна чанта в едната си ръка и портативното си стерео в другата. С усмивка той взе всички останали касети.

— Сега сме готови. Рокендрол.

— Няма ли някой да се запита защо си затворил по-рано? — Дъг откряна задната врата и се огледа.

— Отваряш и затваряш, когато си искаш. Никой не се интересува.

Кимайки, Дъг отвори вратата и му даде път.

— Тогава да вървим.

Лодката му бе вързана на пристана на разстояние по-малко от четвърт миля, а такава лодка Уитни не бе виждала никога. Тя бе много дълга, може би към пет метра, и не по-широка от метър. Тя си спомни за едно кану, с което се бе мъчила на един летен лагер в околностите на Ню Йорк. Това имаше подобен силует, ако се разтеглеше още малко. Жак леко скочи вътре и започна да нарежда багажа.

Кануто бе традиционно малагашко, шапката му бе от униформените на „Ню Йорк Янкис“, а краката му бяха боси. Уитни намери, че той представлява една странна и привлекателна комбинация от два свята.

— Хубава лодка — сподели Дъг, надявайки се, че ще види някъде мотор по нея.

— Построих я сам — с жест, който тя намери за много елегантен и кавалерски, той протегна ръка на Уитни. — Можеш да седнеш тук — каза ѝ той, посочвайки едно място в центъра, — много е удобно.

— Благодаря ти, Жак.

Когато видя, че тя е настанена точно срещу мястото, на което той трябва да седне, той подаде един дълъг прът на Дъг.

— Тук, където водата е плитка, отблъскваме с прътовете — вземайки един прът, Жак също започна да отблъсква лодката от брега. Тя се плъзна като лебед в езеро.

Отпускаяки се, Уитни реши, че пътуването с лодка има своите преимущества — миризмата на море, леките вълни, танцуващи от бриза, мекото движение под нея. Тогава на по-малко от метър тя видя грозната люспеста глава да се подава над повърхността.

— А-у... — само това успя да каже.

— Да, наистина — през смях Жак продължи да оттласква с пръта. — Тези крокодили са навсякъде. Трябва да внимаваш с тях. — Той издаде звук, сякаш между съскане и ръмжене.

Кръглите заспали очи на повърхността не се приближиха повече. Без да каже дума, Дъг бръкна в раницата си, извади пистолета и го затъкна на пояса си отново.

Този път Уитни не възрази.

Когато водата стана достатъчно дълбока, за да ползват греблата, Жак включи стереото. Чу се песен на изключителните „Бийтълс“. Пътуването започна.

Жак гребеше неуморно с такава енергия и ентузиазъм, че Уитни се възхити. През целия час и половина, докато се чуваха песните на „Бийтълс“, той пъ заедно с тях с ясен тенор, усмихвайки се, когато се включеше и Уитни.

От нещата, които Жак бе взел на борда, те хапнаха набързо приготвен обяд от кокосова ядка, плодове и студена риба. Когато той подаде манерката на Уитни, тя отпи голяма глътка, очаквайки чиста вода. Сваляйки рязко манерката, тя поддържа течността в устата си. Не бе неприятно, но това не беше чиста вода.

— Това е „рано вола“ — каза ѝ Жак. — Много е добра за пътуване.

Греблото на Дъг плавно влизаше във водата.

— Напитката се прави, като се добави вода към ориз, прилепнал на дъното на гърнето за готвене — каза Дъг простичко.

Уитни преглътна, опитвайки се да го направи грациозно.

— Да, да, виждам — разклащайки леко манерката, тя я подаде на Дъг.

— Ти идваш също от Ню Йорк, нали?

— Да. — Уитни сложи още един плод в устата си. — Дъг ми каза, че твоят брат учи в колеж там.

— Правен факултет. — Буквите на тенис фланелката му почти затрептяха от гордост. — Той ще става голяма клечка. Живее в Блумингдейлс.

— Уитни също живее там — каза Дъг под мустак.

Без да обръща внимание на закачката, тя заговори на Жак:

— Планираш ли да отидеш до Америка?

— Догодина — каза й той, издигайки греблото над водата. — Ще гостувам на брат ми. Ще разгледаме града. Таймс Скуеър, Макиз, Макдоналдс.

— Искам да ми се обадиш. — Сякаш бе седнала в някой ресторант, облицован с плюш, в Ийст Сайд, Уитни извади една визитка от портмонето си и му я подаде. Като собственицата си, визитната картичка беше гладка, качествена и деликатна. — Ще направим парти.

— Парти? — Очите му светнаха. — Едно парти в Ню Йорк? — В главата му препуснаха видения за блестящи танцови салони с цветни светлини и дива музика.

— Абсолютно.

— С целия сладолед, който можеш да изядеш.

— Недей да мърмориш, Дъг, ти също можеш да дойдеш.

Жак замълча за момент, докато въображението му работеше върху всички прекрасни възможности на едно парти в Ню Йорк. Брат му бе писал за жени с рокли, далеч над коленете, и коли, дълги като кануто му. Имало сгради, високи като планините на запад. Веднъж брат му се случил в един ресторант с Били Джоуел.

Ню Йорк, помисли Жак с благоговение. Може би новите му приятели познаваха Били Джоуел и биха го поканили на партито. Той огледа картичката на Уитни, преди да я напъха в джоба си.

— Вие двамата сте... — Той не беше сигурен много коя американска дума да използва за това, което той имаше предвид. Не много учтива дума, все пак.

— Бизнеспартньори — помогна му Уитни, усмихвайки се.

— Да, нашите отношения са само на бизнес основа — намръщвайки се, Дъг заби греблото във водата.

Жак, макар и млад, не бе роден вчера.

— Вие имате бизнес? Нещо по-точно?

— В момента обикаляме и проучваме.

Уитни повдигна вежди при терминологията, използвана от Дъг.

— В Ню Йорк аз съм дизайнер по интериора. Дъг е...

— На свободна практика — довърши той. — Работя за себе си.

— Това е най-доброто — съгласи се Жак, докато краката му отмерваха такта на музиката. — Когато бях момче, работех на една плантация за кафе. Направи това, направи онова. — Той поклати глава и се засмя. — Сега имам собствен магазин. Аз казвам направи това, направи онова. Но не ми се налага да се подчинявам.

Смеейки се, Уитни протегна гръб, а музиката ѝ напомни за дома.

По-късно залезът на слънцето ѝ напомни за Карибието. Гората от двете страни на канала бе станала по-плътна, по-тъмна, повече приличаше на джунгла. По брега растяха тръстикови стъбла, тънки и кафяви, а след това идваше по-гъстата зеленина. Тя бе очарована, когато видя първото фламинго с розови пера и фини крака. Видя синия проблясък в храстите и чу бързия, повтарящ се звук на животно, което Жак нарече кокал. Един-два пъти реши, че сигурно е забелязала бърз, гъвкав лемур. Водата, която от време на време ставаше и по-плитка, а това налагаше да се използват прътовете, бе наситеночервена и гъмжаща от насекоми. През дърветата на запад небето бе запалено като горски огън. Тя реши, че в пътуването с кану има много повече романтика, отколкото разходката с лодка по Темза, въпреки че заради крокодилите не бе така спокойна.

Стереото на Жак шумно изливаше музиката през смълчаната джунгла. Носеха се хит след хит, както би ги нарекъл някой себеуважаващ се диджей. Тя можеше да пътува така с часове.

— По-добре е да направим лагер.

Обръщайки очи встрани от залеза, тя се усмихна на Дъг. Дълго преди това той бе свалил ризата си. Гърдите му се виждаха в сумрачната светлина, лъскави от пот.

— Толкова скоро?

Той даде някакво обяснение. Не му бе лесно да признае, че ръцете му бяха омекнали като гума, а дланите му горяха. Не и когато младият Жак все още загребваше със замах и имаше вид на човек, който може да гребе до полунощ, без да забави темпото.

— Скоро ще стане тъмно — бе всичко, което каза той.

— Окей. — Гъвкавите подвижни мускули на Жак играеха, докато гребеше. — Сега ще намерим първокласно място за лагер. — Той обърна главата си срамежливо усмихнат към Уитни. — Трябва да си починеш — й каза той, — днес беше дълъг ден по вода.

Мърморейки под носа си, Дъг загреба към брега.

Жак въобще не й позволяваше да носи никакъв багаж. Мъкнейки своята и нейната раница, той й повери стереото. В колона по един те влязоха в гората, озарена в розово с нюанс на бледомораво. Птиците, които все още се виждаха, пееха на фона на потъмнялото небе. Листата трепкаха зелени, натезали от постоянно присъстващата влага. От време на време Жак спираше и правеше път с малък сърп през бамбука и лианите. Уханието бе богато: растителност, вода, цветя — цветя, катерещи се по лианите и преминаващи през храсталаците. Тя не бе виждала толкова много цветове на едно място, нито бе очаквала това. Прелитаха насекоми, бръмчейки и жужейки в сумрака. С диво пляскане на крила, една чапла излетя от храстите и се плъзна към канала. Гората бе гореща, влажна и близка, притежаваше всички вкусове на екзотичното.

Те направиха лагера под звуците на песента на Брус Спрингстийн „Роден в Америка“.

Междувременно бе нападнен огън и се приготвяше кафе, а Дъг си намери приятно занимание. От сака на Жак бяха извадени няколко малки кутии с подправки, два лимона и остатък от добре завита риба. При тях той намери два пакета „Марлборо“. В момента те не означаваха нищо в сравнение с останалото.

— Най-последно — той повдигна една кутия, която миришеше на сладък босилек — едно ястие със стил. — Той бе седнал на земята, заобиколен от дебели лиани, а насекомите вече започваха да хапят, но на него му хареса предизвикателството. Той бе опитвал най-добрите ястия в кухните на богатите и под свещниците в трапезариите им. Тази вечер нямаше да има разлика в качеството на храната. Вземайки всичко необходимо, той се подготви за насладата.

— Дъг е голям гастроном — каза Уитни на Жак. — Опасявам се, че ще се наложи да минем с това, което е подръка. Не му беше лесно — после тя помириса въздуха. Устата й се напълни, тя се обърна към него и видя как запържва рибата на огъня. — Дъглас — името му бе произнесено със страст, — аз мисля, че съм влюбена.

— Да — с напрегнати очи и сигурни ръце той потупа преценяващо рибата, — така казват всички, скъпа.

Тази нощ и тримата спяха дълбоко, претъпкани с богата храна, джанково вино и рокендрол.

Когато тъмният седан влезе в малкия град край морето един час след изгрева на слънцето, той привлече доста тълпа. Нетърпелив и извън кожата си от нерви, Ремо излезе от колата и разблъска насъбралите се деца. Притежавайки инстинкта на младите и тяхната безпомощност, те му направиха път. С глава той даде знак на другите двама мъже да го последват.

Те не се опитваха нарочно да изглеждат като хора, озовали се не на място. Ако бяха дошли в града на мулета, облечени в памучни ламби, те пак щяха да изглеждат като разбойници. Начинът, по който живееха, начинът, по който мислеха като лоши хора, проникваше през порите им.

Местните хора, макар и много предпазливи към непознатите, бяха също така и много гостоприемни. Все още никой не се приближаваше към тримата мъже. На острова се използваше думата „фади“, която бе термин със значение, еднакво на думата „табу“. Ремо и неговата компания, макар и спретнати в своите крепонови летни костюми и лъскави италиански обувки, определено представляваха фади.

Ремо забеляза хана и давайки знак на своите хора да заобиколят зданието от двете страни, се приближи към главния вход.

Жената от хана нямаше чиста престилка. От задната страна на фойето идваха миризмите на закуската, макар че все още само две маси бяха заети. Тя погледна към Ремо, прецени го с поглед и реши, че няма никакви свободни места.

— Търся едни хора — каза ѝ той, макар че не очакваше някой да говори английски на този забравен от бога остров. Той просто извади снимките на Дъг и Уитни и ѝ ги завря пред очите.

Тя въобще не показва, че ги познава. Макар и да бяха напуснали внезапно, върху шкафчето ѝ имаше двацет долара, от американските. Техните усмивки не ѝ напомняха на влечуго. Тя поклати глава.

Ремо измъкна една десетдоларова банкнота от пачката, която носеше. Жената просто сви рамене и върна снимките. Нейният внук предната вечер цял час си бе играл с новото си прасенце. Тя предпочиташе миризмата на прасенцето пред одеколона на Ремо.

— Виж, бабо, ние знаем, че те са дошли тук. Защо не облекчиш нещата за всички — като намек той извади още една десетачка.

Жената му отправи празен поглед и отново сви рамене.

— Те не са тук — му каза тя, изненадвайки го с английския си.

— Просто ще отида да се уверя сам. — Ремо се упъти към стълбището.

— Добро утро.

Както Дъг, така и Ремо нямаше никакъв проблем да разпознае ченгето било в градче с един кон в Мадагаскар, или в някоя алея на забутаните квартали в Ню Йорк.

— Аз съм капитан Самбирано — достатъчно твърдо той подаде ръка. Хареса му избора на дрехите на Ремо, забеляза също все още розовия белег на лицето му и студената решимост в очите му. Не пропусна и дебелия пачка банкноти в ръката му. — Може би ще съм в състояние да помогна нещо.

Ремо не обичаше да се занимава с ченгета. Той поначало ги смяташе за несигурни. За една година време той можеше да направи почти три пъти повече неща, отколкото обикновеният полицейски началник. Само че в обратен смисъл. Но още повече не му харесваше мисълта, че трябва да се върне при Димитри с празни ръце.

— Търся сестра си. — Дъг бе казал, че Ремо има мозък. Сега той го пусна в употреба. — Тя избяга с това момче, той не е нищо повече от обикновен крадец. Момичето е пленено, ако разбирате какво искам да кажа.

Капитанът кимна учтиво.

— Наистина.

— Татко се съсипа от мъка — импровизира Ремо. Той измъкна тънка кубинска пура от плоска, златна табакера. Предлагайки една, забеляза оценката от страна на капитана на изработката и блясъка на скъпия метал. Той разбра какъв подход да предприеме. — Ние успяхме да ги проследим дотук, но... — Той остави изречението да увисне във въздуха и се опита да изглежда като разтревожен брат. — Ще направим всичко да я върнем, капитане. Всичко възможно.

Докато остави думите му да направят необходимото впечатление, Ремо извади снимките. Същите снимки, мълчаливо си даде сметка капитанът, които другият мъж му бе показал предния ден. Неговата история бе тази, че един баща също търси дъщеря си и също бе предложил пари.

— Баща ми предлага награда за всеки, който може да ни помогне. Разберете, че сестра ми е единствената дъщеря на баща ми. И най-малката — добави той за убедителност. Той си спомни без много любов колко разглезена беше неговата собствена сестра. — Татко е готов да бъде щедър.

Самбирано погледна снимките на Уитни и Дъг в ръката му. Младоженците, които бяха напуснали града внезапно. Той вдигна очи към съдържателката на хана, която бе свила устни в неодобрение. Няколкото закусващи схванаха погледа му и се върнаха към храната си.

Капитанът не бе впечатлен от историята на Ремо, нито от историята на Дъг предния ден. Уитни го бе погледнала сияещо. Тя все пак го впечатли — тогава и сега.

— Прекрасна жена.

— Можете да си представите как се чувства татко, капитане, знаейки, че тя е с човек като него. Отрепка.

Имаше достатъчно чувство, вложено в думата, и капитанът разбра, че омразата не е престорена. Ако единият мъж намереше другия, някой от двамата щеше да умре. Това малко го интересуваше, след като смъртта нямаше да настъпи в неговия град. Той не виждаше никаква причина да споменава за мъжа с панамената шапка, който имаше такива снимки.

— Един брат — каза той бавно, докато миришеше пурата с удоволствие — е отговорен за благополучието на сестра си.

— Да, аз съм до болка загрижен за нея. Един господ знае какво може да направи той, когато парите ѝ свършат или когато му омръзне. Ако можете да направите нещо... обещавам да бъда много благодарен, капитане.

Капитанът бе избрал да въвежда реда и да прилага закона в малкия тих град, защото нямаше много амбиции. Освен това не обичаше да се поти на полето или да си цапа ръцете в някоя рибарска лодка. Той наистина вярваше в добрата печалба. Подаде фотографите на Ремо.

— Симпатизирам на вашето семейство. Самият аз имам дъщеря. Ако дойдете с мен в офиса ми, можем да обсъдим допълнително това. Вярвам, че мога да ви помогна.

Два чифта тъмни очи се срещнаха. Всеки разбра какво представлява другият. Всеки реши, че бизнесът наистина е бизнес.

— Ще оценя това, капитане. Ще оценя това много.

Излизайки от вратата, Ремо докосна белега на бузата си. Можеше почти да помирише кръвта на Дъг. Димитри, помисли си той в прилив на облекчение, щеше да бъде много доволен. Много доволен.

ГЛАВА 11

Поемайки сутрешното си кафе, Уитни добави петдесетдоларовия аванс и сметна отново общата сума по списъка на разноските на Дъг. Едно търсене на съкровище, реши тя, си има доста режимни разноски.

Докато другите двама спяха през нощта — Дъг до нея в палатката, а Жак под звездите — Уитни за известно време остана будна, размишлявайки за пътуването. В много отношения то представляваше една забавна, възбуждаща, донякъде ненормална ваканция, пълна със сувенири и някои екзотични ястия. Ако те не намереха съкровището, тя щеше да приеме всичко по този начин, освен спомена за един млад сервитьор, който бе умрял само защото тя бе там.

Някои хора са родени с определен удобен наивитет, който никога не ги напуска, главно защото техният живот остава удобен. Парите могат да провокират цинизъм или да го оправдаят.

Вероятно нейното богатство я бе предпазвало до известна степен, но Уитни никога не е приемала себе си за наивна. Тя отчиташе промяната у себе си не защото трябваше да се тревожи за всеки цент, а защото очакваше мяра за мяра. Тя приемаше комплиментите с грация и малко зрънце съмнение. Освен това знаеше, че за някои хора животът не представлява нищо.

Смъртта може да бъде средство за стигане до един край, понякога в името на отмъщение или за разнообразие, или срещу заплащане. Сумата естествено бе различна — животът на някой държавен мъж със сигурност бе по-скъп на свободния пазар, отколкото животът на някой пласьор на наркотици в гетото. Единият можеше да струва не повече от цената на спринцовка, пълна с хероин, а другият — стотици хиляди хладни, чисти швейцарски франкове.

Бизнес за някои, заменили живота си за печалба на висок пост и рутина в дадена брокерска фирма. Тя го знаеше и преди, гледайки на това по начин, по който въобще преценяваше много от ежедневните болести на обществото. Надменно. Но сега прие всичко това много

лично. Един невинен човек бе загинал, а възможно бе и тя да е убила човек. Нямахме как да се узнае колко други живота бяха погубени или купени и продадени във връзка с тази същата купчина злато.

Долари и центове, размишляваше тя, гледайки към колонките и сборовете в бележника си. Но те бяха станали много повече от това. Може би като много от небрежно богатите, тя често бе наблюдавала само повърхността на живота, без да види неудобствата и проблемите на по-малко късметлиите, на които се налагаше да се оправят някак си. Може би тя постоянно бе приемала наготово такива неща, като храната и подслона, до последните няколко седмици. А сигурно собствената преценка на Уитни за добро и лошо често зависеше от обстоятелствата и нейните хрумвания, но тя имаше много силно развито чувство за това.

Дъг Лорд бе крадец и в своя живот с положителност бе извършил безброй неща, които от гледна точка на стандарта на обществото бяха неправилни. Тя ни най-малко не се осланяше на обществените стандарти. Той бе — според нейните вярвания — природно добър, както тя вярваше, че Димитри е природно лош. Тя го вярваше не наивно, а изцяло, с всичката си здрава интелигентност и инстинкти, с които бе родена.

Тя бе извършила още нещо, докато останалите спяха. Неуморна, Уитни бе решила накрая да прегледа книгите, които Дъг бе взел от Вашингтонската библиотека. Да мине времето, бе си казала тя, запалвайки фенерче и разгръщайки книгите. След като започна да чете за скъпоценностите, изгубени през вековете, тя не можеше вече да се отдели. Илюстрациите не я грабнаха особено. Диамантите и рубините означаваха повече в три измерения. Но те я накараха да се замисли.

Прочитайки историята на тази огърлица, на онзи диамант, тя разбра, че другите са умирали за това, което някои мъже и жени копнееха да използват за накити. Алчност, желание, страст. Това бяха неща, които Уитни разбираше, но като емоции — според нея бяха твърде незначителни, за да си заслужава да умре за тях.

Но какво да каже за лоялността? Уитни си спомни за думите, които бе прочела в писмото на Магдалена. Тя бе говорила за скръбта на съпруга си, за смъртта на кралицата, но и за нещо повече — неговите задължения към нея. Какво бе пожертва този мъж, Жералд, за лоялността и какво пазеше той в една дървена кутия?

Скъпоценностите. Дали той бе пазил своето наследство в една дървена кутия, тъгувайки по един отминал начин на живот, който никога нямаше да бъде негов отново?

Какво бе това — пари, изкуство или история? След затваряне на книгата тя остана раздвоена. Уитни бе уважавала лейди Смит-Райт, въпреки че тя никога не можа да обясни нейната разпаденост. Сега тя бе мъртва, защото малко повече бе повярвала, че тази история независимо дали бе написана в прашни томчета, или блестеше и осветяваше наоколо, да, че тази история принадлежи на всички.

Мария-Антоанета бе изгубила живота си заедно със стотици други от грубата справедливост на гилотината. Хората бяха измъкнати от домовете си, преследвани и екзекутирани. Други бяха страдали на улиците. За един идеал? Не, Уитни дълбоко се съмняваше, че хората умират повече за идеали, отколкото истински се борят за тях. Те бяха умрели, защото бяха спипани в нещо, промъкнало се върху тях и пренесло ги някъде, независимо дали те го искаха, или не. Какво би означавало пълна шепа скъпоценни камъни за една жена, изкачваща стъпалата на гилотината?

Това превръщаше преследването на едно съкровище в глупаво начинание. Освен ако в това имаше някакъв морал. Може би бе дошло времето Уитни да открие своя собствен.

Заради това и заради един млад сервитър на име Хуан Уитни бе решена да намери съкровището и да хвърли пепелта в очите на Димитри, да му попречи да се добере до него.

Тя посрещна утрото уверено. Не, тя не бе наивна. Все още Уитни се придържаше към основното начало, че доброто може да победи решително злото особено ако доброто прояви целия си ум.

— Какво, по дяволите, ще правиш, когато свършат батериите на това нещо?

Уитни се усмихна на Дъг, преди да спусне тънкия ръчен калкулатор и бележничето си обратно в нейната чанта. Тя се питаше какво ли щеше да си помисли той, ако разбереше, че е прекарала няколко часа през нощта, анализирайки него и това, което те правеха.

— „Дюрасел“, стабилност — каза тя сладко. — Искаш ли малко кафе?

— Да. — Той седна, малко мнително отнасяйки се към лъчезарния начин, по който тя сипваше и сервираше.

Тя изглеждаше изключително. Той бе решил, че прекараните в път дни ще я изтощят, ще я направят малко по-груба. Той потърка дланта си по наболата брада. Вместо това тя бе сияеща. Нейната светла, ангелски руса коса блестеше, спускайки се по раменете ѝ. Слънцето бе я докоснало с малко по-розов тен, който само подчертаваше идеално източеното и класически фино лице. Не, тя изглеждаше всичко друго, но не и изтощена в този момент.

Дъг прие кафето и отпи голяма глътка.

— Това е едно прекрасно място — каза Уитни, сгъвайки колене и хващайки ги с ръце.

Той се огледа наоколо. Влагата капеше от листата с тихо тупкане. Земята бе почти мокра и пружинираше. Той плесна един комар и се запита докога ще продължи това отвратително усещане. Мъгла се вдигаше от земята на малки струйки като пара в турска баня.

— Ако обичаш сауни, да.

Уитни мръдна вежди.

— Събудихме се с дупето нагоре, нали?

Той само изсумтя. Бе се събудил настървен, както един здрав мъж, след като е прекарал нощта до една здрава жена, без да е имал удоволствието от разкоша да доведе нещата до техния естествен развой.

— Погледни на нещата по този начин, Дъглас. Ако в Манхатън имаше поне един акър от това, хората щяха да дращят за него, катерейки се един върху друг. — Тя повдигна ръце с дланите нагоре. Птича песен се изля в екстаз. Един хамелеон се промъкна на парче суха, сива скала и бавно се разположи на него. Цветята сякаш се разливаха по земята, а зеленото, тъмнозеленото на листата и папратите все още блестеше и добавяше към останалото своята пищност. — А сега всичко това го имаме пред очите си за нас.

Той си сипа втора чаша кафе.

— Предполагам, че жена като теб предпочита гълците от хора.

— Времето и мястото, Дъглас — сподели тя. — Времето и мястото. — Тогава тя се усмихна така простиичко, така истински, че той почувства как сърцето му спира. — Харесва ми да бъда тук, с теб.

Кафето бе изгорило езика му, но той не забеляза. Глътна го, все още с вперен в нея поглед. Никога не бе имал проблеми с жените, изливайки върху тях грубоватия си, наперен чар, за който бе разбрал от

ранните си младини, че ги привличаше. Сега, когато можеше да използва в излишък всичко, което му идваше така лесно в ръцете, той не можеше да намери подходящите думи изобщо.

— О, да — успя да каже.

Развеселена от това, че той може да бъде така леко изваден от равновесие, тя кимна.

— Да, мислих по този въпрос доста — навеждайки се, тя го целуна много, много леко. — А ти какво смяташ за това?

Той се бе препънал, но опитът от години го бе научил как да се приземява на краката си. Протягайки ръка, той събра косите ѝ.

— Добре, може би ще трябва — той я ухапа за устните леко — да обсъдим този въпрос.

Хареса ѝ начинът, по който той я целуваше без целувка, начинът, по който я държеше, без в действителност да се докосва до нея. Тя още помнеше как се чувстваше, когато бе извършил и двете неща истински.

— Може би ще трябва.

Техните устни не правеха нищо повече, освен да се дразнят. С отворени очи те се ухапваха по малко, проверявайки се, изкушавайки се. Не се докосваха. Всеки един бе привикнал да води, да държи контрола. Ако изгубиш преимуществото, това щеше да е основна грешка, когато става дума за любов и пари, едновременно за двете. Докато се запазеше властта, макар и хлабава, тогава никой от тях нямаше да чувства, че отива не там, накъдето иска да води.

Устните станаха горещи. Мислите се замъглиха. Приоритетите се промениха.

Ръката му хвана по-здраво косата ѝ, а тя сграбчи ризата му. В този кратък миг, който продължи безкрайно, те бяха хванати здраво. Нуждата стана водачът, а желанието — картата. Всеки един се предаде без колебание или съжаление.

Зад дебелите влажни листа се чу ясен клокощ звук от песен на Синди Лоупър.

Като деца, хванати на местопрестъплението, с ръце в гърнето с яденето, Уитни и Дъг отскочиха един от друг. Ясният тенор на Жак заехтя с веселия глас на Синди. Дватамат прочистиха гърлата си.

— Компанията идва — изкоментира Дъг и посегна за една цигара.

— Да — надигайки се, Уитни избърса дъното на тънките си широки панталони. Те бяха малко намокрени от влагата, но топлината вече изсушаваше земята. Тя видя слънчевите лъчи да се промъкват през върховете на кипарисите.

— Както казах, изглежда, такова място привлича хората. Добре, мисля че... — Тя се спря в изненада, когато ръката му я хвана за глезена.

— Уитни. — Очите му бяха напрегнати, каквито ставаха, когато най-малко очакваше. Пръстите му я държаха много здраво. — Някой ден ние ще довършим това.

Тя не бе свикнала да ѝ се казва какво ще прави и не видя никаква причина да свиква сега. Изпрати му продължителен безразличен поглед.

— Може би.

— Абсолютно.

Безразличният поглед се превърна в лека усмивка.

— Дъглас, ти ще разбереш, че аз мога да бъда голям инат.

— Ти ще разбереш, че аз вземам каквото искам. — Той го каза меко, а нейната усмивка угасна. — Такава ми е професията.

— Ей, хора, имаме си малко кокосови орехи — измъквайки се от храстите, Жак разклати мрежестия чувал, който носеше.

Уитни се засмя, когато той извади един кокос и ѝ го подаде.

— Някой има ли отварачка?

— Няма проблеми — използвайки един камък, Жак силно запокити кокосовия орех в него. Хамелеонът се измъкна без звук. С усмивка той разчупи плода на две и подаде парчетата на Уитни.

— Колко умно.

— Слагаш малко ром и можеш да имаш отлична „Пиня колада“.

С извити вежди тя подаде половината на Дъг.

— Не бъде сприхав, дарлинг. Сигурна съм, че и ти можеш да се изкатериш по някое палмово дърво.

Засмян, Жак изчегърта бялата сърцевина на ореха с малък нож.

— При нас е фади да се яде нещо бяло в сряда — каза той с простота, която накара Уитни да го разгледа внимателно. Той пъкна кокоса в устата си с един вид виновна наслада. — Още по-лошо е изобщо да не се яде.

Тя погледна униформената шапка, тенис фланелката и портативния апарат. За нея бе трудно да го приеме за малагаш, част от древно племе. С Луиз от племето мерина бе лесно. Той отговаряше на представата. Жак приличаше на някого, с когото тя се бе разминала, пресичайки Бродуей и Четирийсет и втора.

— Суеверен ли си, Жак?

Той мръдна рамене.

— Извинявам се на боговете и духовете. Нека да бъдат щастливи. — Той извади от джоба си нещо, което приличаше на малка мидена черупка, окачена на една верижка.

— Това се нарича „оди“ — обясни Дъг, едновременно развеселен и толерантен. Той не вярваше в талисмани, а в подготовката на собствения късмет или материализирането му чрез някой друг. — Нещо като амулет.

Уитни го разгледа, заинтригувана от контрастите между американизираното облекло и говор на Жак и неговото дълбоко вкоренено вярване в различни видове табу и духове.

— За късмет ли ти е? — запита го тя.

— За сигурност. Боговете имат лоши настроения. — Той потърка черупката между пръстите си, след това я предложи на Уитни. — Носи я днес ти.

— Добре. — Тя окачи на врата си верижката. В края на краищата, помисли си тя, няма нищо странно. Баща ѝ носеше едно заешко краче, боядисано в бебешко синьо. Амулетът бе нещо подобно или нещо от рода на ордена на Свети Кристофър. — За сигурност.

— Вие двамата можете да продължите въпросите за културния обмен по-късно. Хайде да се раздвижим — надигайки се, Дъг хвърли обратно плода на Жак.

Уитни намигна на Жак.

— Казах ти, че той често става груб.

— Няма проблеми — отново каза Жак, след това бръкна в задния си джоб, където внимателно бе забол стеблото на едно цвете. Изваждайки го, той го предложи на Уитни.

— Орхидея. — Тя бе бяла, чиста, особено бяла и толкова деликатна, че на нея ѝ се струваше, сякаш ще се разтвори в нейната длан.

— Жак, това е изключително. — Тя докосна с цветето лицето си, преди да го бодне в косата си зад ухото. — Благодаря ти. — Когато го целуна, тя чу ясният звук на притесненото му преглъщане.

— Изглежда красива. — Той започна да събира багажа бързо. — Много цветя има тук, в Мадагаскар. Кое и цвете да поискаш, ще го намериш тук — все още бърборейки, започна да пренася багажа към кануто.

— Ти искаше цвете — измърмори Дъг, — достатъчно беше да се наведеш да си откъснеш едно.

Уитни докосна цветчетата над ухото си.

— Някои мъже разбират приветливостта — изкоментира тя, — а други не. — Тя последва Жак, вземайки раницата си.

— Приветливост — изръмжа Дъг, оправяйки се с останалия багаж. — Имам група вълци след себе си, а тя иска приветливост — все още мърморейки, той срита изстиналите клони от огъня. — Аз можех да ѝ дам едно проклето цвете. Една дузина от тях. — Той погледна през рамо, когато чу веселия смях на Уитни. — О, Жак, това е изключително — имитира я той. Сумтейки от възмущение, Дъг прегледа пистолета си, преди да го пхне зад колана си отново. — И аз мога да отворя един кирлив кокосов орех — за последен път той ритна съчките от огъня, преди да събере всичко и да тръгне към кануто.

Когато Ремо разръчка със скъпата си обувка огъня, от него бе останала само студена пепел. Слънцето бе високо горе и печеше; нямаше никакво спасение от жегата в сенките. Той бе махнал жилетката към костюма и вратовръзката си — нещо, което никога не бе правил пред Димитри в работно време. Крепонената му риза „Арол“ бе плувнала в пот. Преследването на Лорд се бе превърнало в непосилно занимание.

— Изглежда, са прекарали нощта тук. — Вайс, висок мъж, приличащ на банкер, чийто нос бе счупен от една бутилка уиски, избърса потта от челото си. На врата си имаше редица убождания от насекоми, които постоянно го дразнеха. — Мисля, че сме на около четири часа след тях.

— Какво правиш, полуиндианецо от племето апахи? — ритайки бясно останките от огъня, Ремо се обърна. Погледът му се спря на

Барнс, чието кръгло, луноподобно лице се бе разляло в усмивка. — На какво се смееш ти, малък задник?

Но Барнс не бе престанал да се смее, откакто Ремо му каза да се погрижи за малагашкия капитан. Той знаеше, че Барнс се беше „погрижил“, но дори мъж с опита на Ремо не искаше да чуе подробностите. Бе известно на всички, че Димитри изпитва особена привързаност към Барнс по един начин, по който човек се привързва към някое глупаво куче, което пуска в краката ти удушени пиленца и малки разкъсани гризачи. Той знаеше също, че Димитри често оставя Барнс да се погрижи за служителите му, които го напускаха. Димитри не вярваше в необходимостта от изплащането на обезщетения за безработица.

— Хайде да тръгваме — каза кратко той. — Ще ги настигнем преди залез.

Уитни се бе разположила удобно между раниците. Удължените сенки от кипарисите и евкалиптите падаха на пясъчните брегове покрай канала и на гъстия храсталак от другата страна. По течението се носеха тънки кафяви тръстикови стебла. От време на време някоя сепната бяла чапла стреснато отлиташе към храсталака сред шум и перушина. Цветята избуяваха изобилно на места с червени, оранжеви и смесено жълти цветове. Орхидеите растяха хаотично като макове сред полето. Пеперуди понякога отделно, понякога на групи се рееха и обикаляха около цветовете. Окраската им бе бляскава в сравнение с растителността и мръснокафявия цвят на канала. Тук и там по наклонените брегове се протягаха крокодили и се грееха на слънцето. Повечето от тях почти не обръщаха глави, докато кануто преминаваше. Уханието, издигащо се над реката, бе наситено с леност.

Закрила очите си от слънцето с периферията на шапката на Жак, тя се бе излегнала в кануто, а краката ѝ почиваха на ръба на лодката. Дългата рибарска пръчка на Жак лежеше свободно в ръцете ѝ, а тя почти дремеше.

Уитни реши, че е открила какво е било така привлекателно за Хъкълбери Фин при неговото пътуване по Мисисипи. Голяма част от това бе пълният мързел, а останалото бе приключението с широко отворени очи. Това бе според Уитни една приятна комбинация.

— И сега какво планираш да правиш, ако някоя риба се надигне и захапне тази крива безопасна игла?

Уитни разкърши рамене, давайки си време.

— Защо? Ще ти я хвърля в скута, Дъглас. Сигурна съм, че знаеш точно каква да правиш с рибата.

— Ти готвиш риба доста добре. — Жак гребеше с широки, стабилни движения, които биха накарали сърцето на някой студент от отбора на Йейл да пърха от гордост. Тина Търнър му помагаше да запази ритъма. — Моето готвене... — Той поклати глава. — Много лошо. Когато се ожения, трябва да съм сигурен, че жена ми готви добре. Като майка ми.

Уитни издаде презрителен звук под шапката. На коляното ѝ бе кацнала една муха, но усилието да я изпъди бе твърде голямо.

— Още един мъж, чието сърце е в стомаха му.

— Виж, момчето си има основание. Храненето е важно нещо.

— За теб то е повече като религия. Прави го с подходяща традиция и респект или въобще не го прави. — Тя повдигна периферията на шапката, за да вижда Жак по-ясно. Млад, помисли си тя, с добро чувство за хумор, симпатично лице и развито мускулесто тяло. Тя не смяташе, че той ще има някакви проблеми с момичетата. — Значи, поставяш стомаха си на едно ниво със сърцето. Какво ще стане, ако се влюбиш в някое момиче, което не може да готви.

Жак обмисли това. Той бе само на двацет години и отговорите бяха така леки и прости като живота. Усмивката, която ѝ дари, бе млада, невинна и достатъчно наперена, за да я накара да се засмее.

— Ще я заведа при майка ми, за да се научи.

— Много разумно — съгласи се Дъг. Той наруши ритъма на гребане, за да сложи парче кокосов орех в устата си.

— Не предполагам, че ти въобще си обмислил нещата от тази гледна точка. — Уитни наблюдаваше как Жак се замисля за това, докато жилестите му здрави ръце работеха на греблата. Усмивайки му се, тя прекара пръст върху амулета от черупка, който почиваше точно на гърдите ѝ.

— Малагашката жена готви яденето.

— Междувременно тя се грижи за къщата, за децата и ходи на полето, предполагам — вметна Уитни.

Жак кимна и се ухили.

— Но тя се грижи и за парите.

Уитни почувства издутината на портмонето си, което бе в задния ѝ джоб.

— Това е много разумно — съгласи се тя, гледайки към Дъг.

Той бе запазил плика на сигурно място в собствения си джоб.

— Смятам, че на теб това ще ти хареса.

— Още един път се доказва простичко, че хората правят онова, за което са най-добре пригодени. — Докато се облягаше назад, кордата на въдицата се размърда. С широко отворени очи, тя рязко се изправи и седна в лодката.

— О, господи! Аз мисля, че хванах една.

— Една какво?

— Една риба! — Грабвайки здраво пръта, тя гледаше как кордата играе. — Една риба — каза тя отново. — Голяма, проклета риба.

Една усмивка се разля по лицето на Дъг, когато видя как се опъва рибарската корда.

— Голямо парче е. Сега по-лекичко — посъветва я той, когато тя застана на колене и разклати лодката. — Гледай да не я изгървеш, това е основното ястие довечера.

— Няма да я изпусна — каза тя през стиснати зъби. И тя нямаше да я изгърве, но нямаше никаква идея какво трябва да се прави по-нататък. След кратък момент на борба с рибата тя се обърна към Жак.

— А сега какво?

— Изтегляй леко. Това е голямо животно. — Вземайки греблото си, той отиде към нея с леки движения, при които лодката не се разклати. — Да, сър, ще хапнем довечера. О-хо, ще се бори — той сложи ръка на рамото ѝ, докато гледаше през борда, — мисли си за тигана.

— Хайде, скъпа, ти можеш да се справиш. — Дъг остави греблата зад себе си, допълзя към центъра на лодката и започна да я насърчава: — Само я дръпни нагоре — а той щеше да я нареже на филета, да я запържи и да я сервира с гарнитура от пухкав, задушен ориз.

Олюляваща се, възбудена, решителна, Уитни мълчаливо прехапа език. Ако някой от мъжете бе предложил да ѝ вземе пръчката, тя щеше да се озъби. Доколкото си спомняше, бе използвала мускулите на

ръцете си само при някои кратки игри на тенис, но тя успя да измъкне рибата от водата.

Мърдайки на края на кордата, рибата улови светлината на последните следобедни лъчи. Това бе обикновена пъстърва, която се мяташе диво, но за момента тя изглеждаше великолепно със сребърния си блясък на фона на потъмняващото синьо на небето. Уитни нададе победен вик и тупна в лодката по задник.

— Да не я изтървеш сега?

— Няма да я изтърве — пресягайки се, Жак хвана с пръсти кордата, теглейки я леко към себе си. Рибата се залюля напред-назад, като знаме от лек вятър. — Тя сама хвана една голяма, дебела риба. — С бързо движение той откачи кукичката и протегна улова в ръце. — Какво ще кажеш за това? Какъв късмет. — Той се усмихваше с рибата в ръка, а от касетофона зад него Тина Търнър пееше с дрезгав глас някаква мелодия.

Случи се така бързо. Докато е жива, Уитни ще си спомня този миг, сякаш заснет на бавни кадри от филм. В един момент Жак стоеше изправен, блестящ от здрава пот и триумф. Нейният смях все още висеше във въздуха. В следващия момент той бе изхвърлен във водата. В главата ѝ въобще не беше записан звукът на експлозията.

— Жак? — объркана, тя пропълзя на колене.

— Долу! — Дъг така я бе притиснал под себе си, че едва можеше да диша. Той я държеше здраво долу, докато лодката се люлееше, а той се молеше да не се обърнат.

— Дъг?

— Легни долу, разбра ли? — но той не гледаше към нея. Въпреки че главата му бе на сантиметри над нейната, той оглеждаше брега от двете страни. Храстите бяха достатъчно плътни, за да се скрие цяла армия. Къде, по дяволите, бяха те? Движейки се бавно, той бръкна за пистолета си.

Когато Уитни видя пистолета, тя отмести глава, за да потърси Жак.

— Падна ли той? Мисля, че чух... — когато видя отговора в очите на Дъг, тя се изви като лъч. — Не! — Тя се бореше почти избивайки пистолета от ръката на Дъг в желанието си да стане. — Жак! О, боже!

— Остани долу. — Той ѝ нареди през зъби, докато я държеше здраво между краката си. — Сега нищо не можеш да направиш за него. — Когато тя продължи да се бори, той замахна силно. — Той е мъртъв, по дяволите. Мъртъв е още преди да докосне водата.

Очите ѝ бяха огромни, плувнали в сълзи, когато го изгледа. Без да каже и дума, тя ги затвори и се отпусна.

Ако той почувства вина, ако почувства болка — сега не е време за тези неща. Сега бе време за връщане към първия приоритет. Да останеш жив.

Той не чуваше нищо друго освен лекото плискане на водата, докато лодката се носеше по течението. Те можеха да бъдат на всеки един от двата бряга — в това бе сигурен. Не бе сигурен обаче защо те просто не бяха надупчили кануто с куршумите си. Тънката обшивка не представляваше никаква защита.

Те имаха заповед да ги хванат живи. Дъг погледна надолу към Уитни. Тя беше тиха и пасивна, със затворени очи. Или да хванат единия от тях жив — установи той.

Димитри сигурно е любопитен за жена като Уитни Макалистър. Той вероятно знаеше всичко, което можеше да се научи за нея досега. Не, той не би я искал мъртва. Би предпочел да я забавлява за известно време, да бъде забавляван от нея, а след това да я върне срещу откуп. Те нямаше да стрелят в кануто, а просто щяха да го чакат навън. Първата работа сега бе да се разбере къде стояха и ги чакаха. Дъг вече можеше да почувства потта, стичаща се по гърба му.

— Ти ли си, Ремо? — извика той. — Още продължаваш да ползваш прекалено много от този моден одеколон. Мога да те помириша оттук. — Той изчака за момент, надигайки се да чуе някакъв звук. — Димитри знае, че ти тичаш около мен в кръг, нали?

— Ти си този, който тича, Лорд.

Вляво. Той не знаеше все още как ще го направи, но сега разбра, че трябва да отидат на отсрещния бряг.

— Да, може би малко съм се забавил. — Оглеждайки различни възможни посоки на действие, Дъг продължи да говори. Птиците, които бяха отлетели с крясъци към небето при звука на изстрела, сега бяха спокойни. Някои от тях бяха възобновили ленивото си писукане. Той видя, че Уитни отново е отворила очи, но беше неподвижна. — Може би е време да сключим сделка. Ти и аз, Ремо. С това, което имам,

ще можеш да напълниш един басейн с твоя френски одеколон. Мислил ли си някога да се отделиш и да работиш сам, Ремо? Ти имаш мозък. Не се ли уморяваш да изпълняваш заповеди и да вършиш мръсната работа на друг?

— Ти искаш да говорим, Лорд. Докарай лодката. Ще имаме една хубава бизнессреща.

— Да докарам лодката и ти да ми пуснеш куршум в главата, Ремо. Хайде, нека да не обиждаме интелигентността на другия. — Може би, почти възможно е той да натопи единия прът във водата и да промени посоката на движение на лодката. Ако можеше да спечели време до смрачаване, щяха да имат някакъв шанс.

— Ти си този, който иска сделка, Лорд. Какво имаш предвид?

— Аз имам документите, Ремо. — Той внимателно разтвори раницата си. Имаше също и кутия с патрони. — А също имам и една елитна дама. Тези неща, взети заедно, струват дяволски повече пари, отколкото си виждал някога. — Той хвърли бърз поглед на Уитни. Тя гледаше право в него, бледа, със сухи очи. — Каза ли ти Димитри, че аз имам една наследница със себе си, Ремо? Макалистър. Нали знаеш сладоледа Макалистър? Най-добрият фонданов сладолед в Щатите. Знаеш ли колко милиона правят само от фонданов сладолед, Ремо? А знаеш ли колко ще плати нейният старец, за да си я получи цяла?

Той плъзна кутията с патроните в джоба си, докато Уитни го наблюдаваше.

— Играй играта с мен, скъпа — каза ѝ той, проверявайки дали пистолетът му е добре зареден. — Ние и двамата можем да се измъкнем живи. Сега ще му представя цял списък на твоите положителни качества. През това време искам да започнеш да ме ругаеш, да клатиш лодката, да устроиш сцена. Докато правиш това, грабни този прът. Окей?

Безизразно, тя кимна.

— По нея няма много месо, но тя наистина стопля чаршафите, Ремо. Освен това не е много взискателна с кого ще ги топли. Нали знаеш какво имам предвид? Нямам никакъв проблем да си разделим богатството.

— Ти, скапано копеле — с крясък, който би направил горда някоя рибарска жена, Уитни се надигна. Той не бе имал предвид тя да се излага на прицел и я дръпна здраво. Извивайки се, тя го удари по

ръката и я отхвърли встрани. — Ти нямаш абсолютно никаква изисканост — развика се тя, изправяйки се в цял ръст. — Абсолютно никаква класа. Бих предпочела да спя с някой гол охлюв, вместо да те пусна в леглото си.

На фона на угасващата светлина тя бе великолепа, страстна, с коса, разпусната зад нея, с тъмни очи. Той изобщо не се съмняваше, че е приковала вниманието на Ремо.

— Вземи пръта и недей така дяволски много да се вживяваш — измърмори той.

— Ти си въобразяваш, че можеш да ми говориш по този начин, ти, червей такъв? — грабвайки пръта, Уитни го вдигна над главата си.

— Добре де, добре сега... — Гласът му заглъхна, когато видя израза на лицето ѝ. Беше виждал и преди желанието за мъст в очите на жена. Инстинктивно вдигна ръка. — Хей, почакай малко — започна той, когато прътът рязко бе стоварен надолу. Той се извъртя встрани навреме, за да види как Вайс се преметна в тяхната лодка от един малък, тъмен, дървен сал. Те щяха да се обърнат в този момент, ако Уитни не бе загубила равновесие и не бе паднала в другия край на лодката, уравниласявайки в момента килването ѝ. — Господи, слизай долу. — Но предупреждението завърши с рязко поемане на въздух, когато той започна да се бори с Вайс.

Ударът на Уитни бе улучил големия мъж в рамото, изхвърляйки пистолета му, но повече раздражайки го, отколкото да го нарани. И той си спомни усещането, когато носът му беше разбит. Уитни бе вдигнала пръта отново и щеше още веднъж да го удари, ако Дъг не беше се хвърлил върху него. Лодката се люшпа, загребвайки вода. Тя видя тялото на Жак, плуващо по повърхността на водата, преди да замрази сърцето си, за да се бори за своя живот.

— За бога, застреляй ме — извика тя, след това рязко се дръпна назад, когато лодката силно се залюля.

На брега Ремо бутна Барнс.

— Лорд остава за мен, малко животно, запомни го — изваждайки пистолета си, той се прицели и зачака.

Това приличаше на игра, помисли си Уитни, отмятайки глава. Две пораснали момчета се борят в една лодка. Всеки момент някое може да се оплаче на вуйчо си, след това те ще си изтупат дрехите и ще продължат да се забавляват с нещо друго.

Тя се опита да стане отново, но почти увисна през борда.

Можеше да види пистолета все още в ръката на Дъг, но другият мъж го превъзхождаше най-малко с двайсет килограма. Балансирайки на колене, тя грабна пръта отново.

— По дяволите, Дъг, как да го ударя, щом си легнал върху него? Махни се!

— Сигурно — пъхтейки, Дъг успя да махне ръката на Вайс от шията си, — само ми дай малко време. — После главата му подскочи назад, когато Вайс го удари в челюстта. Усети вкуса на кръвта.

— Ти счупи шибания ми нос — каза Вайс, като грабна Дъг и го изправи на крака.

— Тогава ти ли беше?

Те стояха прави с оплетени крака и Вайс започна бавно да обръща ръката на Дъг с пистолета така, че дулото се насочваше към неговото лице.

— Да, а сега аз ще пръсна твоя.

— Виж, не го приемай толкова дълбоко. — Вкопавайки краката си, Дъг бе сигурен, че почувства нещо да се разпаря под лявото му рамо. Щеше да мисли по-късно за това, когато цевта на пистолета не го гледаше в лицето.

От него потече пот в усилието му да попречи на пръста на Вайс да се плъзне върху спусъка. Той видя усмивката му и изруга, че това ще бъде последното нещо, което ще види в живота си. Изведнъж очите на Вайс се разшириха и въздухът със свистене излезе от устата му, когато Уитни със сила заби пръта точно в стомаха му.

Хващайки се здраво за Дъг, за да балансира, Вайс се обърна встрани, избягвайки втори удар. В следващата секунда тялото му подскочи. Той бе станал прикритие за Дъг в момента, в който Ремо бе стрелял от брега. С израз на изненада той падна като камък срещу борда на кануто. Следващото нещо, което Уитни разбра, бе, че гълта вода.

В паниката си тя гледаше да се удържи на повърхността, кашляйки и мятайки се.

— Вземи раниците — извика Дъг, хвърляйки ги към нея, докато той се насочи към обърнатото кану. Два куршума удариха водата само на сантиметри от главата му. — Шибана история. — Той видя челюстите на първия крокодил, разтворени и много близо над тялото

на Вайс. И той чу влудяващия звук на разкъсвана плът и строшени кости. Загребвайки рязко с ръка, той успя да хване каишката на едната раница. Другата вече бе отплувала далеч. — Махай се! — Той извика отново. — Само се махай. Отивай към брега.

Тя също видя какво остана от Вайс и загреба сляпо. Бавна, червена мъгла заплува по кафявата вода на реката. Това, което тя не бе видяла досега и което беше много близо до тях, бе вторият крокодил.

— Дъг!

Той се обърна навреме, за да види отворените челюсти. Изстреля в упор пет куршума, преди те да се затворят отново и да потънат в кървав облак.

Имаше още. Дъг започна да рови за кутията с патроните, знаейки, че никога няма да успее да се справи с всичките. С отчаяно движение той се провря между Уитни и следващия крокодил, повдигайки първо дебелия край на пистолета. Той се примири и зачака сблъсъка, болката. Той бе сгънат, с яростно озъбена уста. Върхът на главата на крокодила експлодира, когато той бе на по-малко от една ръка разстояние. Преди Дъг да може да реагира, още три крокодила потънаха, удряйки с опашки под водата. Кръвта се завъртя около него. Изстрелите не бяха дошли от Ремо. Дори обръщайки се към брега, Дъг го знаеше. Те идваха малко по-отдалеч, от юг. Или те имаха някаква кръстница покровителка, или някой друг бе по следите им. Той улови движение и просветване на бяла панамена шапка. Когато видя Уитни точно зад себе си, не спря да мисли за това.

— Продължавай, по дяволите. — Той я сграбчи за ръката и я затегли към брега. Уитни не гледаше назад, а с всичка сила гребеше бясно към брега.

Дъг почти я изтегли върху мокрите тръстики на брега и после в храстите. Дишайки тежко, той с болка се подпря на дънера на едно дърво.

— Още са у мен документите, хей, копеле! — изкрещя той през канала. — Още са у мен. Защо не преплуваш през канала и не се опиташ да ги вземеш от мен? — За момент той затвори очи просто за да си поеме дъх. Можеше да чуе как Уитни изтръсква водата от себе си зад него. — Кажи на Димитри, че са у мен, а също му кажи, че му дължа нещо. — Той избърса кръвта от устата си, след това плю. — Разбра ли, Ремо? Кажи, че му дължа. Освен това, за бога, още не съм

свършен. — Потрепвайки, той опипа рамото, което бе навехнал по време на борбата с Вайс. Дрехите му бяха залепнали за него, мокри, кървави и смърдящи от кал. На няколко метра в канала крокодилите се хранеха настървено. Пистолетът още бе в ръката му, празен. Решително Дъг извади кутията с патроните и го зареди.

— Окей, Уитни, хайде да...

Тя бе свита на кълбо зад него, с глава на коленете. Въпреки че не издаваше абсолютно никакъв звук, той разбра, че плаче.

В затруднено положение той прокара ръка през мократа ѝ коса.

— Хей, Уитни, недей.

Тя не помръдна, нито каза нещо. Дъг погледна надолу към пистолета в ръката си. Ядосан, той го мушна обратно на пояса си.

— Хайде, мила, трябва да се махаме — започна да я обхваща с ръце, но тя го отблъсна. Въпреки че сълзите се стичаха по лицето ѝ, очите ѝ горяха, когато погледна към него.

— Не ме докосвай. Ти трябва да се махаш, Лорд. Ти си създаден за това. Да се махнеш, да избягаш. Защо просто не вземеш този най-важен от всичко плик и да изчезнеш. Ето — бъркайки в джоба си, тя се опита да извади портмонето си от залепналите панталони. Тя му го хвърли. — Вземи и това също. Това е всичко, за което те е грижа, всичко, за което мислиш. Парите. — Тя не се загрижи да избърше сълзите си, а го гледаше през тях. — Няма много пари в брой там, само неколкостотин, но има много кредитни карти. Вземай всичко.

През цялото време той бе искал да бъде така, нали? Парите, съкровището и никакъв партньор. Той бе по-близо от всякога, а сам щеше да стигне по-бързо и да получи целия куп. Това бе всичко, което той постоянно бе искал.

Дъг хвърли обратно портмонето в скута ѝ и я хвана за ръка.

— Хайде да вървим!

— Аз няма да дойда с теб. Върви към твоя куп злато сам, Дъглас. — В стомаха ѝ се надигна нещо гадно, което пропълзя към гърлото ѝ. Тя го преглътна. — Виж дали можеш да живееш с това сега.

— Аз няма да те оставя тук сама.

— Защо не? — запита го тя. — Ти остави Жак ей там. — Тя погледна към реката и треперенето обхвана тялото ѝ. — Ти го остави. Остави и мен, каква е разликата?

Той я грабна за раменете достатъчно здраво, за да я накара да трепне от болка.

— Той беше мъртъв. Нищо не можехме да направим.

— Ние го убихме.

Такава мисъл вече му бе идвала наум. Може би заради нея той я сграбчи още по-здраво.

— Не. Достатъчно много багаж имам да нося и без тази вина. Димитри го уби по същия начин, по който би смачкал и муха на стената. Защото това не означава за него нещо повече. Той го уби дори без да знае неговото име, защото убийството не го кара да се изпотява, не го разболява. То дори не го кара да се запита кога ще дойде неговият ред.

— А ти?

За момент той остана смълчан, а от косата му капеше вода.

— Да, по дяволите, аз се питам.

— Той бе така млад. — Дъхът ѝ секна, когато го грабна за ризата. — Единственото, което искаше, бе да отиде в Ню Йорк. Никога няма да отиде там. — Още повече сълзи потекоха, но този път тя започна да хълца. — Той никога няма да отиде никъде. И всичко това заради този плик. Колко хора умряха за него досега? — Тя усети черупката, одито на Жак за сигурност, за късмет, заради обичаите. Уитни плачеше от болка, но болката не намаляваше. — Той умря заради тези документи, а дори никога не разбра, че съществуват.

— Ще следваме нещата докрай — каза ѝ Дъг, като я притегли към себе си. — И ще спечелим.

— Защо, по дяволите, това има толкова голямо значение?

— Ти искаш причини. — Той я задържа така, че лицето му бе на сантиметри от нейното. Погледът му беше твърд, а дишането ускорено. — Има много причини. Защото хора са умрели за това. Защото Димитри го иска. Ние ще спечелим, Уитни, защото няма да позволим на Димитри да ни победи. Защото това момче е мъртво, а то не е умряло за нищо. Сега не е само въпрос до парите. Майната му, никога не става въпрос само за парите, не разбираш ли? Става въпрос за победата. Винаги за победата и да накараме Димитри да се изпоти, защото ние сме успели.

Тя остави Дъг да я привлече в ръцете си, самата тя се залюля в тях.

— Победата.

— Ако веднъж престанеш да мислиш за победата, ти си вече мъртъв.

Това тя разбираше, защото живееше със същото кредо.

— Няма да има никаква фадамихана за Жак — измърмори тя. — Никакъв фестивал за него.

— Ние ще му направим един. — Той я помилва по косата, припомняйки си как изглеждаше Жак, когато държеше рибата. — Едно истинско парти в Ню Йорк.

Тя кимна, обръщайки за секунда лицето си.

— Димитри няма да се отърве с това, Дъг. Не и с нас. Ние ще го победим.

— Да, ще го победим — дръпвайки я встрани, той стана. Те бяха изгубили неговата раница в канала, така че бяха изгубили палатката и готварските принадлежности. Вземайки нейната раница, Дъг я намести на гърба си. И двамата бяха мокри, уморени и все още натъжени. Той протегна ръката си. — Раздвижи си задника, скъпа.

Изтощена, тя стана и бутна портмонето обратно в джоба си. Тя изпъшка неелегантно.

— И ти своя, Лорд.

Те тръгнаха на север във вечерния здрач.

ГЛАВА 12

Те бяха избегнали Ремо, но знаеха, че той бе директно по петите им и затова не спряха. Вървяха в сумрака, а гората постепенно променяше вида си в тонове, които само художници и поети можеха изцяло да разберат. Те вървяха смълчани в здрача и въздухът ставаше сив и мъглив с падането на росата. Небето потъмняваше, стана черно преди изгрева на луната — една магическа топка, бяла като слонова кост. Звездите светеха като скъпоценни камъни от друга епоха.

Лунната светлина превърна гората в една приказка. Сенките се снишаваха и местеха. Цветята затваряха своите чашки и заспиваха, а само нощните животни се движеха. Имаше пляскане на крила, местене на листа, а в храстите нещо пискеше. Те вървяха.

Когато Уитни искаше да се строполи на топка от безумно изтощение, тя си мислеше за Жак. Стискайки зъби, продължаваше да върви.

— Разкажи ми за Димитри.

Дъг се спираше само за да извади компаса от джоба си и да провери посоката на движение. Той виждаше как тя докосва с пръсти черупката, както бе правила през цялото време, откакто ходеха, но на него вече не му достигаха успокояващите думи.

— Вече ти разказах.

— Недостатъчно. Разкажи ми още.

Той разпозна тона на гласа ѝ. Тя искаше отмъщение. А отмъщението, знаеше Дъг, бе една опасна амбиция. То може да те заслепи и да объркаш приоритетите — например да останеш здрав.

— Просто повярвай на думите ми, не ти трябва лично запознанство.

— Но ти грешиш — макар и останала без дух, гласът ѝ бе мек и сигурен. Тя обърса потта от челото си с опакото на ръката си. — Разкажи ми за нашия мистър Димитри.

Той бе загубил сметка за милите, които бяха извървели, дори за часовете. Той бе сигурен само за две неща: бяха оставили голяма

дистанция между себе си и Ремо и се нуждаеха от почивка.

— Тук ще направим лагер. Ще се заровим дълбоко в купата със сено.

— Купа сено. — Тя седна благодарно на меката, пружинираща земя. Ако бе възможно, краката ѝ щяха да плачат от облекчение.

— Ние сме иглата, а това е купата със сено. Има ли нещо тук, което можем да ползваме?

От раницата Уитни извади грим, дантелено бельо, дрехи, които вече бяха скъсани, мръсни или съсипани, както и остатъци от съдържанието на чантата с плодове, които бе купила в Антананариво.

— Два плода манго и един презрял банан.

— Мисли си за тях като плодова салата, пренесена от хотел „Уолдорф“ — посъветва я Дъг, докато изваждаше едното манго.

— Добре. — Уитни изпълни молбата му и протегна ръка. — Димитри, Дъглас — разкажи ми.

Щеше му се тя да е променила мислите си в друга посока. Не я познаваше достатъчно добре.

— „Джаба-слона“ в италиански костюм — каза той, отхапвайки от плода. — Димитри може да накара Ремо да изглежда като момче от училищен хор. Той обича поезия и порнофилми.

— Еклектичен вкус.

— Да. Събира антики, специализирал е в инструменти за инквизиция. Нали знаеш, дето чупят пръстите.

Уитни почувства да се ускорява пулсът в десния ѝ палец.

— Впечатляващо.

— Разбира се, Димитри има истински талант. Той има вкус към деликатни и хубави неща. И двете му жени бяха разкошни. — Той ѝ отправи дълъг, безизразен поглед. — Ти ще му харесаш.

Тя се опита да не потрепне.

— Значи той е женен?

— Женен два пъти — обясни Дъг. — И трагично овдовял два пъти, ако схващаш тенденцията.

Тя разбираше смисъла и замислено отхапа от плода.

— Какво го прави така... преуспял. — Тя избра този термин като най-подходящ.

— Ум и леденостудена жестокост. Чувал съм, че може да цитира стихове от Чосър, докато забива игли между пръстите на краката.

Тя изгуби апетит.

— Това ли е маниерът му? Поезия и инквизиция.

— Той не убива просто, той ексукутира, и то церемониално. Има първокласно филмово студио, където записва на видеокасети жертвите си преди, по време и след церемонията.

— О, господи. — Тя изучаваше лицето на Дъг, искайки да повярва, че той си измисля. — Това не е твоя измислица, нали?

— Аз нямам чак такова въображение. Майка му е била учителка, доколкото знам, нещо превъртяла. — По брадичката му потече сок и той го избърса разсеяно. — Разказва се някаква история, че когато той не могъл да изрецитира едно стихотворение на Байрон, или някой друг, тя му отразяла пръста.

— Тя... — Уитни се задави, след това се насили да преглътне. — Майка му му отрязала пръста, защото не е могъл да рецитира?

— Така се говори на улицата. Изглежда, тя е била религиозна и нещо е смесвала поезията и теологията. Смятала е, че щом детето не може да рецитира Байрон, то е извършило светотатство.

За момент тя забрави ужаса и смъртта, за които Димитри бе отговорен. Тя си помисли за едно младо момче.

— Това е ужасно. Тя е трябвало да бъде отстранена.

Той искаше да я отклони от мисълта за отмъщение, но не желаше то да се заменя със съжаление. Едното бе толкова опасно, колкото и другото.

— Димитри се погрижил и за това. Когато напуснал дома си, за да започне свой собствен... бизнес, той тръгнал с блясък от пожар. Запалил целия проклет блок, в който живеела майка му.

— Той е убил собствената си майка?

— Той ликвидира нея и двацет или трийсет други нещастници. Той нямал нищо против тях, разбираш ли. Те просто се случиха там по това време.

Отмъщение, забавление или изгода, мърмореше тя, припомняйки си своите предишни мисли за убийство.

— Това почти обяснява всичко. Ако има такова нещо като душа, Уитни, сигурно душата на Димитри е черна и бълваща.

— Ако има такова нещо като душа — повтори тя, — ще помогнем на неговата да отиде в ада.

Той не се засмя. Тя бе го казала твърде тихо. Той изучаваше лицето ѝ, бледо и уморено на ярката лунна светлина. Тя имаше предвид точно това, което каза. Косвено той бе вече отговорен за смъртта на двама невинни. В този момент той пое отговорността за Уитни. Още нещо, което се случваше за първи път на Дъг Лорд.

— Скъпа — той се премести така, че да седне близо до нея, — първото нещо, което трябва да направим, е, да останем живи. Второто е да се доберем до съкровището. Това е всичко, което трябва да направим, за да накараме Димитри да си плати.

— Това не е достатъчно.

— Ти си нова в тази работа. Слушай, когато можеш, ти правиш нещо, след това се оттегляш. Такъв е начинът да останеш в бизнеса. — Тя не слушаше. Чувствайки се неудобно, Дъг взе решение. — Може би е време да надникнеш в документите. — Не трябваше да гледа в лицето ѝ, за да разбере, че е изненадана. Можеше да го почувства от начина, по който тя мръдна рамо към него.

— Добре, добре — меко каза тя. — Отворихме тапата на шампанското.

— Бъди умна, за да не променя решението си. — Облекчен от нейната усмивка, той бръкна в джоба си. Кавалерски ѝ подаде плика. — Това е ключът — каза той. — Дяволският ключ. А аз го използвам, за да проникна през ключалката, която никога не съм могъл да отворя. — Изваждайки документите един по един, Дъг ги изглади с ръка.

— По-голямата част са на френски, като писмото — заговори той. — Но някой вече е превел доста. — Той се поколеба за секунди, а след това ѝ подаде пожълтял лист, затворен в прозрачна пластмасова обвивка. — Виж подписа.

Уитни взе листа, прочитайки текста.

— Боже мой.

— Да. „Ще ядем пасти.“ Изглежда, тя е изпратила това съобщение няколко дни преди да я арестуват. Преводът е тук.

Но Уитни вече четеше оригинала, написан със собствената ръка на кралицата в критичен момент.

— „Леополд ме провали“ — прочете тя.

— Леополд II, Светият Римски император и брат на Мария.

Тя вдигна поглед към Дъг.

— Ти си направил домашното си.

— Искам да знам всички факти за всяка моя работа. Зарових се във Френската революция. Мария си е играла с политика и се е борела да укрепи своята позиция. Не е успяла. По времето, когато е писала това, вече е знаела, че е почти свършена.

Само с едно кимване, Уитни продължи да чете:

— „Той е повече император, отколкото брат. Без неговата помощ имам малко хора, към които мога да се обърна. Не мога да ти опиша, мой скъпи служителю, унижението на принудителното ни връщане от Варен. Моят съпруг, Кралят, преоблечен като обикновен слуга, а аз... Това е твърде срамно. Да бъдем арестувани и върнати в Париж като криминални престъпници, охранявани от въоръжени войници. Мълчанието бе като смърт. Въпреки че още дишахме, това бе една погребална процесия. Събранието бе казало, че Кралят е бил отвлечен и те вече бяха променили Конституцията. Този номер беше началото на края.

Кралят вярваше, че Леополд и Пруският крал ще се намесят. Той споделяше със своя агент Льо Тонели, че нещата ще се оправят. Една война отвън, Жералд, трябваше да изгаси пламъците на този граждански метеж. Буржоата жирондисти доказаха, че са неспособни, а те се страхуваха от хората, които следваха Робеспьер-дявола. Ти разбираш, че въпреки обявяването на войната срещу Австрия, нашите очаквания не се осъществиха. Военните загуби от миналата пролет демонстрираха, че командирите жирондисти не знаят как се водят военни действия.

Сега се говори за процес... Твоят крал пред съда, а аз се страхувам за живота му. Страхувам се, верни ми Жералд, за живота на всички ни.

Сега аз трябва да те помоля за помощ според твоята лоялност и приятелство. Не ми е възможно да избягам, затова трябва да чакам и да вярвам. Моля те, Жералд, да приемеш това, което моят пратеник ти носи. Пази го. На твоята обич и вярност аз трябва да разчитам сега, когато всичко около мен се разпада. Бях предадена отново и отново, но понякога е възможно предателството да се превърне в преимущество.

Тази малка част от моята собственост като кралица я доверявам на теб. Тя може би ще бъде необходима да се плати за живота на моите деца. Дори ако буржоазията успее, тя също ще падне. Вземи това, което е мое, Жералд Лебрун, и го запази за моите деца и за техните.

Ще дойде време, когато ние отново ще заемем подобаващото ни място. Ти трябва да го дочакаш.“

Уитни гледаше надолу към думите, написани от една упорита жена, която бе кроила интриги и бе маневрирала до собствената си смърт. Но все пак тя бе жена, майка, кралица.

— Оставали са ѝ само няколко месеца живот — заговори Уитни. — Питам се дали е знаела. — Хрумна ѝ, че самото писмо би принадлежало най-добре на Смитсъновия музей, поставено за безопасност под стъкло в някой ъгъл на музея. Сигурно по този начин е чувствала нещата и лейди Смит-Райт. Това е била причината да прояви такава глупост, че да го даде заедно с останалите документи на Уитъкър. Сега те двамата бяха мъртви. — Дъг, имаш ли някаква представа само колко ценно е това?

— Точно това ще открием, скъпа — измърмори той.

— Спри да мислиш в доларови знаци. Имам предвид в културен, исторически смисъл.

— Да, ще си купя пълна лодка с култура.

— Противно на популярното схващане, човек не може да си купи култура. Дъг, това принадлежи на някой музей.

— След като вземем съкровището, ще подаря всеки лист. Ще се нуждаем от някои данъчни облекчения.

Уитни поклати глава и сви рамене. Всяко нещо по реда си, реши тя.

— Какво друго има там?

— Листът от дневника май че е бил писан от дъщерята на този Жералд. — Той бе чел преведените части, а те бяха мрачни. Без да каже дума повече, той подаде една страница на Уитни. Тя бе датирана — 17 октомври 1793 г., а в неукрепналия почерк и простите думи имаше черен страх и объркване, които нямаха възраст. Пишещата бе видяла екзекуцията на своята кралица.

Тя се появи бледа и обикновена, и така остаряла. Караха я в една каруца по улицата, като проститутка. Тя не показва никакъв страх, когато се качваше по стълбите. Мама каза, че тя е била кралица до края. Хората се тълпяха наоколо, а търговците продаваха стоки като на панаир.

Миришеше на животни и мухите идваха на облаци. Видях други хора, докарани в каруци по улиците като овце. Сред тях бе и мадмоазел Фонтенбло. Миналата зима тя яде пасти с мама в салона.

Когато ножът отдели главата на кралицата, хората ликуваха. Папа плачеше. Никога преди не го бях виждала да плаче и аз можех само да стоя и да държа ръката му. Виждайки сълзите му, аз бях уплашена много повече, отколкото от каруците или когато гледах кралицата. Щом папа плаче, какво ще стане с нас? Същата тази нощ ние напуснахме Париж. Мисля, че сигурно няма да го видя отново или моята красива стая, която гледа към градината. Продадохме изящната огърлица на мама от злато и сапфир. Папа казва, че ни предстои дълго пътуване и трябва да бъдем смели.

Уитни взе друг лист, датиран три месеца по-късно.

Болна съм до смърт. Корабът се люшка и подскача, а от нещастниците под палубата се носи отвратителна миризма. Папа също е болен. Известно време ние се страхувахме, че той може да умре и че ще останем сами. Мама се моли, а понякога, когато той има треска, аз оставам при него и държа ръката му. Изглежда, толкова много време мина, откакто бяхме щастливи. С всеки изминал ден мама става по-слаба, а красивата коса на татко посивява.

Когато той бе на легло, ме накара да му донеса малко дървено сандъче. Отвън то е много обикновено, като сандъчетата, в които селските момичета крият украшенията си. Той ни каза, че кралицата му го е пратила, обличайки го с доверие. Един ден ние ще се върнем във Франция и ще предадем съдържанието на новия крал от нейно име. Аз бях уморена и болна, исках да си легна, но папа накара двете, мама и мен, да се закълнем, че ще изпълним неговата дума. Когато ние се закълехме, той

отвори кутията. Виждаше със кралицата да носи такива неща, с коса прибрана високо, а лицето ѝ — светещо от радост. В простата кутия огърлицата, която бях виждала веднъж на гърдите ѝ, изглежда, улавяше светлината на свещите и я хвърляше върху останалите скъпоценности. Имаше един рубинен пръстен с диаманти като рой звезди и една гривна от есмалди в комплект с огърлицата. Имаше и други скъпоценни камъни.

Но докато гледах, очите ми се замъглиха. Аз виждах само диамантената огърлица, много по-красива от останалите скъпоценности. Тя бе навита на кръгове, но всеки камък — а имаше някои по-големи от всички, които съм виждала — изглеждаше жив сам за себе си. Спомням си, когато мама говореше за скандала с кардинал Де Рош и огърлицата от диаманти. Папа ми бе казал, че кардиналът е бил измамен, кралицата е била използвана и огърлицата е изчезнала. Сега аз се чудех, гледайки в кутията, дали кралицата е успяла да я намери.

Уитни остави хартията, но ръцете ѝ не бяха стабилни.

— Предполагаше се, че диамантената огърлица е била разкъсана и продадена.

— Предполагаше се — повтори Дъг. — Но кардиналът бе изпратен на заточение, а контеса Де ла Мот бе заловена и осъдена. Тя е избягала в Англия, но аз никога не прочетох нещо, което да доказва, че огърлицата е била у нея.

— Не. — Уитни огледа страницата от дневника. Самият документ бе достатъчен, за да осигури хляба на уредника на някой музей. — А що се отнася до скъпоценностите, тази огърлица бе един от катализаторите на революцията.

— Тогава е струвало много. — Дъг ѝ подаде друга страница. — Интересно ми е да установя каква е нейната стойност днес.

Безценна е, помисли си Уитни, но знаеше, че той няма да я разбере. Листът, който той ѝ подаде, представляваше подробен списък на онова, което кралицата бе поверила на Жералд. Скъпоценните камъни бяха описани и оценени. Както с рисунките в справочника,

Уитни не ги намери за вълнуващи. Все пак едно нещо блестеше сред останалите. Една диамантена огърлица, оценена на повече от един милион ливри. Дъг би разбрал това, размишляваше Уитни, след това сложи листа настрана и се захвана с дневника.

Минали са още месеци, а Жералд и неговото семейство се установяват да живеят на североизточния бряг на Мадагаскар. Младото момиче пишеше за продължителни, сурови дни.

— „Копнея за Франция, за Париж, за моята стая и за градините. Мама казва, че не трябва да се оплакваме и понякога се разхожда с мен по брега. Това са най-хубавите дни с летящите птици и с мидените черупки, които намираме. Мама изглежда щастлива тогава, но понякога тя се заглежда в морето и аз знам, че тя също тъгува за Париж.

От морето духат ветрове и пристигат кораби. Новините от къщи са за смърт. Терорът властва. Търговците казват, че има хиляди затворници и много са стигнали до гилотината. Други са били обесени, дори изгорени. Говорят за Комитет за обществена безопасност. Папа казва, че Париж е несигурен точно заради него. Ако някой спомене името на Робеспьер, ще спре да говори. Ето защо, докато тъгувам за Франция, започвам да разбирам, че домът, който познавах, си е отишъл завинаги.

Татко работи здраво. Той отвори магазин и търгува с другите заселници. Мама и аз имаме градина, но отглеждаме само зеленчуци. Тормозят ни мухи. Нямаме никакви прислужници и трябва да се грижим сами за себе си. Аз гледам на това като на приключение, но мама се уморява лесно сега, когато носи детето. Очаквам идването на бебето и се питам кога самата аз ще си имам свое. През нощта плетем, въпреки че имаме няколко монети за допълнителни свещи. Папа прави люлка. Ние не говорим за малката кутия, скрита под пода на кухнята.“

Уитни остави страницата.

— Питам се колко годишна е била тя?

— На петнайсет. — Той докосна друг лист, запечатан в найлонова опаковка. — Тук е актът за раждане, документите от брачната церемония на родителите ѝ. — Той подаде това на Уитни. — И удостоверенията за смъртта. Тя е починала, когато е била на шестнайсет години. — Той вдигна последната страница. — Това ни дава останалата картина.

— „На моя син“ — започна Уитни и погледна към Дъг. — „Ти спиш в люлката, която ти направих, носейки малката синя нощничка, която майка ти и сестра ти ушиха. Те си отидоха сега, майка ти ни напусна, когато ти даваше живот, а сестра ти от треска, дошла така бързо, че не можахме да извикаме лекаря. Намерих дневника на сестра ти, прочетох го и плаках над него. Един ден, когато станеш голям, той също ще бъде твой. Аз направих това, което смята, че трябва да се направи за моята страна, моята кралица, моето семейство. Аз ги спасих от терора само за да ги загубя на това странно, чуждо място.

Нямам воля да продължа. Сестрите монахини ще се грижат за тебе така, както аз няма да мога. Аз мога да ти дам само тези частици от твоето семейство, думите на твоята сестра, любовта на твоята майка. Заедно с тях аз добавям отговорността, която поех за нашата кралица. На сестрите ще бъде оставено едно писмо с инструкции да ти предадат този пакет, когато станеш голям. Ти наследяваш моята отговорност и моята клетва пред кралицата. Въпреки че всичко ще бъде заровено с мен, ти отново ще го вземеш и ще се бориш за каузата. В подходящо време ела там, където аз почивам, и намери Мария. Моля се да не се провалиш, както сторих това аз.“

— Той се е самоубил. — Уитни остави писмото с въздишка. — Той е загубил дома си, семейството си и сърцето си. — Тя можеше да ги види — френски аристократи, изместени от политиката и общественото безпокойство, объркани, в една чужда държава, борещи се да се пригоят към един нов живот. И Жералд живял и умрял за своето обещание към една кралица. — Какво се е случило след това?

— Доколкото разбрах, бебето е било занесено в манастир. — Той прехвърли още листове. — Момчето е било осиновено и емигрирало със семейството си в Англия. Изглежда, документите са били оставени в някой архив и просто забравени, докато лейди Смит-Райт ги е открила.

— А кутията на кралицата?

— Закопана — каза Дъг с мечтателен поглед в очите. — В едни гробища в Диего-Суарес. Ние само трябва да я намерим.

— А после?

— После ще се шляем из света на охолството.

Уитни погледна надолу към листовите в скута си. Там бе разпръснат животът на различни хора, мечти, надежди и вяръност.

— Това ли е всичко?

— Това не е ли достатъчно?

— Този мъж е дал обещание на кралицата си.

— А тя е мъртва — подчерта Дъг. — Франция е демократична. Не мисля, че някой ще ни подкрепи, ако решим да използваме богатството за реставрация на короната.

Тя започна да говори, след това разбра, че е твърде уморена да спори. Нуждаеше се от време, за да възприеме всичко, да го оцени със собствените си стандарти. Във всеки случай те все пак трябваше да го намерят. Дъг бе казал, че въпросът е в победата. След като той победи, тя ще разговаря с него по въпроса за етиката.

— Значи ти мислиш, че можеш да намериш едно гробище, да се разходиш из него и да изровиш скъпоценностите на една кралица.

— Дяволски вярно. — Той ѝ отправи една бърза, широка усмивка, която я накара да му повярва.

— А може вече да е намерено.

— Ох, ох. — Той поклати глава и се обърна. — Едно от нещата, които момичето описа, е рубиненият пръстен. В книгата от библиотеката е посветена цяла глава на него. Този пръстен е предаван по наследство в кралското семейство стотици години, преди да бъде изгубен по времето на Френската революция. Ако той или някоя друга скъпоценност бяха се появили в престъпния свят или по друг начин, аз щях да чуя за това. Всичко е там, Уитни, и ни чака.

— Правдоподобно е.

— По дяволите, правдоподобността. Аз държа документите.

— Ние държим документите — уточни Уитни, облягайки се на едно дърво. — Сега всичко, което трябва да направим, е да открием едно гробище, съществувало от два века. — Тя затвори очи и моментално заспа.

Събуди я гладът, дълбок и остър, какъвто тя никога не бе изживявала. С ръмжене тя се претърколи и се озова лице в лице с Дъг.

— Добро утро.

Тя прекара език по зъбите си.

— Бих убила за един кроасан.

— Един мексикански омлет. — Той затвори очи и си го представи. — Приготвен до златисто и наръсен с пипер и лук.

Уитни остави тази картина на въображението си, но тя не напълни стомаха ѝ.

— Имаме един кафяв банан.

— Тук около нас всичко е на самообслужване — потърквайки лицето си с ръце, Дъг седна. Бе минало доста време след изгрева. Слънцето вече прежурише. Гората бе жива, със звуци, движения и уханието на утринта. Той погледна към върховете на дърветата, където птиците се криха и пееха. — Мястото е претъпкано с плодове. Не знам какъв е вкусът на месото на лемура, но...

— Не.

Той се ухили и се надигна.

— Просто си помислих. Какво ще кажеш за едно леко хапване? Прясна плодова салата.

— Звучи вкусно. — Когато тя се протегна, ламбата се смъкна от рамото ѝ. Пипайки я, Уитни си даде сметка, че Дъг я бе покрил с нея през нощта. След всичко, което се случи, всичко, което видяха, той все още можеше да я изненадва. Сякаш това бе най-елегантна коприна, Уитни я сгъна и сложи в багажа.

— Ти вземи плодовете, аз ще взема кокосовите орехи.

Уитни посегна нагоре към клоните.

— Тези приличат на развалени банани.

— Папая.

Уитни откъсна три и ги изгледа с гримаса.

— Какво не бих дала за една обикновена ябълка, просто за разнообразие.

— Водиш я на закуска, а тя се оплаква.

— Най-малкото, което можеш да направиш, е да ми купиш един коктейл „Блъди Мери“ — започна тя, след това се обърна и видя, че се е изкачил до половината на едно палмово дърво. — Дъглас — каза тя, приближавайки се предпазливо, — знаеш ли какво правиш?

— Изкачвам се по едно проклето дърво — успя да каже той, докато лазеше нагоре.

— Надявам се, че не планираш падане и счупване на врата си. Мразя да пътувам сама.

— С цялото си сърце — каза тихо той под носа си. — Не е различно от изкачване до прозорец на третия етаж.

— Едно хубаво, тухлено здание сигурно няма да вкара клечки по чувствителните ти места.

Стигайки горе, той откъсна един кокосов орех.

— Отдръпни са назад, скъпа, можеш да ме изкушиш да го хвърля по теб.

С усмивка тя се отдръпна. В краката ѝ се приземиха един, после два, после три кокосови ореха. Вземайки един, тя го удари в ствола на едно дърво, докато го счупи.

— Добре го направи — каза тя на Дъг, когато той се спусна на земята. — Надявам се, че ще имам шанс да те гледам как работиш.

Той прие предложението кокосов орех и сядайки на земята, извади джобното си ножче да издълбае ядката. Това ѝ напомни за Жак. Уитни докосна мидената черупка, която все още носеше, след това отхвърли скръбта.

— Знаеш ли, повечето хора в твоето положение не биха били толкова... толерантни — реши той, — по отношение на някого, който се занимава с дейност, подобна на моята.

— Аз твърдо вярвам в свободната човешка дейност и начинание. — Уитни седна до него. — Това също е въпрос на проверка и баланси — продължи тя с пълна уста.

— Проверка и баланси?

— Да кажем, че ти си откраднал моите есмералдови обици.

— Ще го имам предвид.

— Нека да го предположим хипотетично. — Тя отметна коса от лицето си и реши, че трябва да намери четката си. Но първо храната. — Добре, застрахователната компания ще ми плати в брой. От години им плащам страхотни суми, а никога не нося есмералди, защото за мен те са твърде натрапчиви. Ти залагаш есмералдите, купува ги някой друг, който смята, че са привлекателни, а аз давам парите, за да си купя нещо, което смятам, че е напълно подходящо за мен. В цялата тази история всички са доволни. Това почти може да бъде като обществена услуга.

Той откъсна едно парче от кокосовия орех и задъвка.

— Изглежда, никога не съм мислил по този начин за това.

— Разбира се, застрахователната компания няма да бъде доволна — добави тя. — А някои хора може би няма да оценят положително изгубването на някоя част от скъпоценностите или например

семейното сребро дори ако то е прекалено натруфено. Ти никога няма да спечелиш много, ако влезеш в техните къщи, трябва да го знаеш.

— Сигурно е така.

— А предполагам, че аз ценя повече директното, честното извършване на кражба, отколкото компютърните престъпления и далаверите на мошениците с бели якички, подобни на брокерите на борсата — продължи тя, хапвайки от кокосовия орех. — Пропилявайки възложеното им портфолио от спестяванията на някоя дребна, възрастна дама, докато приберат печалбите, а тя остане без нищо. Това не е същото ниво като кражбата от джоба на някого или свиването на диаманта „Сидней“.

— Не искам да говоря за „Сидней“ — възрази той.

— В известен смисъл това поддържа кръговрата, а след това отново... — Тя спря, за да вземе още плод. — Не мисля, че грабежът има много добър потенциал на заетост. Интересно хоби, определено, но като кариера има своите ограничения.

— Да, замислял съм се за оттегляне, когато мога да го направя по подходящия начин.

— Когато се върнеш обратно в Щатите, какво е първото нещо, което ще направиш?

— Ще си купя една копринена риза и ще поръчам моите инициали да бъдат изписани на маншетите. Ще си купя един италиански костюм за ризата и едно бързо, малко ламборгини да подхожда на всичко това. — Той срязва едно манго на две, избърса ножа в джинсите си и ѝ предложи едното парче. — А ти?

— Аз ще се натъпча с ядене — каза му Уитни с пълна уста. — Ще направя кариера от яденето. Мисля да започна с един хамбургер със сирене и лук, да премина към омари, леко запържени и потопени в разтопено масло.

— За човек, така прекалено зает с хранене, не виждам защо си толкова кльоцава.

Тя погълна част от мангото.

— Липсата на едни занимания води до прекалени занимания с друго — каза му тя. — А аз съм елегантна, не кльоцава. Миг Джагър е кльоцав.

Захилен, той сложи още едно парче в устата си.

— Забравяш, скъпа, че съм имал привилегията да те видя гола. Не е точно като пясъчен часовник твоята фигура.

С повдигнати вежди, тя изсмука сока от пръстите си.

— Аз имам много деликатна конструкция — каза тя, а когато той продължи да се хили, тя го огледа от горе до долу. — И ти запомни също, че аз изпитах очарованието да те видя съблечен. Няма да ти навреди, ако налееш малко желязо в тялото си, Дъглас.

— Видимите мускули сега са на мода, но бих предпочел да съм по-фин.

— Ти наистина си такъв.

Той ѝ отправи бърз поглед, докато хвърляше встрани черупката на един кокосов орех.

— Ти обичаш бицепси и трицепси, подаващи се от тенис фланелка без ръкави?

— Мъжествеността — каза тя леко — е много възбуждаща. Един самоуверен мъж не намира за необходимо да гледа с копнеж към някоя повлекана, която е предпочела да носи подплънки, за да скрие факта, че има много малко мозък.

— Мисля си, че ти не обичаш да бъдеш гледана с копнеж.

— Разбира се, че не. Предпочитам стила пред прилепчивостта.

— Това е добре.

— Не е нужно да ме обиждаш.

— Просто се съгласявам. — Той си спомни много добре начина, по който тя бе плакала в ръцете му предния ден и колко безпомощен се чувстваше. Сега разбра, че иска да я докосне отново, да гледа усмивката ѝ, да усеща мекотата. — Все пак — каза той, опитвайки се да заглади положението, — ти може да си кльоцава, но аз харесвам лицето ти.

Устните ѝ се извиха в онази студена, резервирана усмивка, която той намираше за влудяващо пленителна.

— Наистина ли? Какво по-точно за лицето ми?

— Твоята кожа — оставяйки се на импулса, той прокара кокалчетата на пръстите си по линията на скулите ѝ. — Веднъж попаднах на такава алабастрова камей. Беше велико. — Той си припомни, проследявайки с пръст чертите на лицето ѝ. — Може би не струваше повече от няколко стотарки, но беше най-елитното нещо,

което някога бях свивал. — Той се засмя, а пръстите му се заиграха с косата ѝ. — Докато видях теб.

Тя не се отмести, но задържа очите си върху неговите, докато дъхът му меко я галеше по кожата.

— Това ли направи ти, Дъглас? Ти ме сви?

— Можеш да погледнеш на това по този начин, нали? — Той знаеше, че прави грешка. Дори когато устните му срещнаха нейните, той знаеше, че прави много голяма грешка. Беше правил и преди. — Откакто те свих — промърмори той, — не знам какво точно да правя с теб.

— Аз не съм алабастрова камейка — каза тихо тя, докато ръцете ѝ обвиха врата му — или диамантът „Сидней“, или куп злато.

— Аз не съм член на местния клуб и нямам вила на остров Мартиника.

— Изглежда, сякаш... — тя проследи линията на устните му с езика си — имаме много малко общо помежду си.

— Нямаме нищо общо — уточни той, а ръцете му се плъзнаха нагоре по гърба ѝ. — Хора като теб и мен не могат да си дадат нищо друго освен неприятности.

— Да. — Тя се усмихна, а очите ѝ под дългите, изящни мигли бяха тъмни и развеселени. — Кога започваме?

— Вече започнахме.

Когато устните им се срещнаха, те вече не бяха дама и крадец. Страстта бе един голям балансир. Заедно се търкулнаха по меката горска почва.

Тя не бе предвидила това да стане, но не съжаляваше за нищо. Привличането, което усещаше от момента, в който той бе махнал слънчевите си очила в асансьора и бе погледнал към нея с ясните си прави очи, бе водило към нещо по-дълбоко, по-широко, по-неустановено. Той бе започнал да докосва нещо у нея, а сега със страст разкри много повече.

Устата ѝ бе така гореща и жадна като неговата. Това ѝ се бе случвало и преди. Пулсът ѝ се ускори — нищо ново. Тялото ѝ се стегна и огъна при допира на мъжките ръце. Тя бе усещала подобни чувства и преди. Но този път, този първи и единствен път, тя остави ума си да си отиде и изживя правенето на любов така, както бе писано да бъде. Безумно, освобождаващо удоволствие.

Въпреки че победата над най-добрата ѝ защита, нейния ум, бе пълна, тя не бе пасивна. Желанието ѝ бе голямо като неговото, така първично, така всеобхватно и инстинктивно. Когато се съблякоха един друг с трескави движения, ръцете ѝ бяха пъргави, колкото и неговите.

Плът до плът, гореща, твърда, хлъзгава. Уста в уста, отворена, гореща, жадна. Те се търкаляха на меката земя без задръжки, като деца, но със страст на възрастни, зрели хора.

Тя не можеше да му се насити и опитваше, и докосваше, сякаш никога не бе познавала мъж преди. В този момент тя не можеше да си спомни за никого друго. Той я изпълваше — сърцето, ума ѝ, заплашвайки да остане така, че вече никога да няма място за друг. Тя разбра и след първия страх го прие.

Той бе искал жени и преди, отчаяно. Или така си мислеше. Досега не бе знаел пълните измерения на отчаянието. Досега не бе знаел какво е да искаш. Тя проникваше в него пора след пора. На жените бе позволено да се забавляват и да бъдат забавлявани, но на тях не им бе позволена интимността. Интимността означаваше усложнения, които един бягащ човек не можеше да допусне. Но спрямо нея подобно ограничение бе невъзможно.

Ръцете му можеха да се движат по кожата ѝ, гъвкави, сръчни и силни, но всъщност тя водеше. Той знаеше, че един мъж е най-беззащитен, когато се намира в женски ръце — на майката, на съпругата или любовницата — все пак той забрави всичко останало, освен необходимостта да бъде там. Тя се разтапяше в него, опасно топла, опасно мека, но той я приемаше, проклинайки последиците. Гола, гъвкава, изключителна, тя се движеше под него, увиваше се около него. С лице, заровено в косата ѝ, Дъг чу вратата да се заключва зад него. Той чу как резето тихо се премества на мястото си. Въобще не му пукаше.

Възползвайки се от своето време, той обсипваше с целувки лицето ѝ — челото, носа, устата, брадичката. Той усети, че нейната усмивка е отговор на неговата. Нейните елегантни, разглезени пръсти се плъзнаха надолу към слабините му. И двамата останаха с отворени очи, когато той проникна в нея.

Той я изпълни и изохка при невероятната топлина и мекота, която го обгърна. Лицето ѝ бе изпъстрено със слънце и сянка, очите ѝ

— полуотворени, докато тя му отговаряше тласък след тласък, пулс след пулс.

Ритъмът се ускори, от напирания екстаз им се зави свят, когато мисълта му започна да потъва и да се губи, последното разумно нещо, което му дойде наум, бе това, че той може би вече е намерил края на дъгата.

Те лежаха в мълчание. Нито бяха деца, нито бяха хора без опит. И двамата знаеха, че никога не бяха правили любов преди това. И двамата се питаха какво, по дяволите, ще правят сега.

Тя нежно прекара ръка надолу и нагоре по гърба му. Той вдъхна уханието на косата ѝ.

— Предполагам, знаехме, че това ще се случи — каза тя след малко.

— И аз предполагам.

Тя погледна нагоре към дърветата и чистото синьо в тях.

— А сега какво?

Не бе практично да се мисли по-напред от настоящето. Ако нейният въпрос се занимаваше с бъдещето, Дъг си помисли, че е най-добре да се преструва, сякаш става дума за друго. Той я целуна по рамото.

— Отиваме до най-близкия град, измолваме, заемаме или открадваме транспорт и тръгваме за Диего-Суарес.

Уитни затвори очи за кратко, след това ги отвори отново. В крайна сметка тя бе стигнала дотук с отворени очи. Ще продължи да ги държи така.

— Съкровището.

— Ние ще го вземем, Уитни. Сега това е само въпрос на дни.

— А после?

Бъдещето отново. Подпирайки се на лакти, той погледна надолу към нея.

— Каквото поискаш. — Той го каза, защото не можеше да мисли за нищо друго, освен колко хубава бе тя. — Мартиника, Атина, Занзибар. Ще си купим ферма в Ирландия и ще отглеждаме овце.

Тя се засмя, защото всичко изглеждаше толкова просто сега.

— Бихме могли да отглеждаме жито в Небраска с почти същия успех.

— Правилно. Това, което трябва да направим, е да открием един американски ресторант точно тук, в Мадагаскар. Аз ще готвя, а ти ще водиш книгата.

Рязко той седна, държейки я в себе си. По някакъв начин той бе престанал да се чувства самотен и до този момент не беше го осъзнал напълно. Да престанеш да се чувстваш сам, когато самотата винаги е изглеждала най-добрата позиция. Той искаше да разделя, да принадлежи, да има някого до себе си. Не беше много умно, но бе точно така.

— Ние ще вземем това съкровище, Уитни. След това нищо не може да ни спре. Каквото поискаме, когато поискаме. Мога да вплета диаманти в косата ти. — Той прекара ръка през нея, забравяйки за момент, че тя можеше сама да си набави диаманти, ако пожелаеше.

Тя почувства тласъка на съжалението и на нещо като тъга. Той не можеше да види по-далеч от своя куп злато. Нито сега, а сигурно и по-нататък. Усмивайки се, тя прекара ръка по лицето му. Всъщност тя бе знаела това през цялото време.

— Ще го намерим.

— Ще го намерим — съгласи се той, привличайки я към себе си.
— А когато го намерим, ще го имаме цялото.

Те вървяха целия следващ ден до смрачаване, докато стомахът на Уитни започна да курка, а краката ѝ омекнаха. Като Дъг тя насочи ума си към целта — Диего-Суарес. Това ѝ помагаше да движи краката си и да избегне въпросите на ума си. Сега те бяха тръгнали за съкровището. Каквото и да се бе случвало преди, след или междувременно, те щяха да го открият. Времето за мислене за въпроси и анализи щеше да настъпи след това.

Тя поклати глава на плода, който Дъг ѝ предложи.

— Храносмилателната ми система ще ме накаже, ако ѝ изпратя още манго долу — за да подчертае това, тя постави ръка на стомаха си.
— Мислех, че „Макдоналдс“ е открил заведенията по целия свят. Даваш ли си сметка колко много извървахме, без да видим неговата емблема — златната арка?

— Забрави бързата закуска. Когато приключим с това, аз ще ти направя такава вечеря от пет блюда, която ще те накара да мислиш, че си отишла в рая.

— Сега съм съгласна и на един хотдог.

— За жена, която мисли като дукеса, ти имаш стомаха на селянка.

— Дори и крепостните хора понякога получават овнешка плешка.

— Виж, ние ще... — изведнъж той я грабна и дръпна в храстите.

— Какво става?

— Светлина там отпред. Виждаш ли я?

Предпазливо, тя погледна над рамото му и кимна с глава. През плътната зеленина и тъмнина се виждаше светлина — слаба и бяла. Инстинктивно тя започна да шепне:

— Ремо?

— Не знам. Може би. — Той вървеше тихо, докато обмисляше една по една половин дузина идеи. — Ще се приближим бавно.

Отне им петнайсет минути да стигнат малко селище. Дотогава тъмнината бе пълна. Те можеха да видят светлината през прозореца на някаква сграда, която приличаше на малък склад или търговски кантон. Паяжина с големината на нейната длан бе залепнала на прозореца. Отвън имаше един джип.

— Поискай и ще ти се даде — каза Дъг под носа си. — Хайде да погледнем — клякайки, той стигна до прозореца. Това, което видя вътре, го накара да се захили.

Ремо с ризата си, шита по поръчка, но цялата на лекета, седеше до една маса, мръщейки се на чаша с бира. Срещу него бе седнал Барнс, плешив, подобен на къртица, захилен безпричинно.

— Добре, добре — шепнешком каза Дъг. — Изглежда е нашият щастлив ден.

— Какво правят там.

— Тичат в кръг. Ремо изглежда като човек, който се нуждае от бърснене и някоя здрава норвежка масажистка. — Дъг преброи още трима в бара, всичките бяха оставили на американците широко място. Той видя също две купички с димяща супа, един сандвич и нещо, което приличаше на пликче с картофен чипс. Устата му се изпълни със слюнка.

— Срамно е, че не можем да си поръчаме нещо.

Уитни също бе видяла храната. Тя се насили да не залепва носа си на прозореца.

— Не може ли да почакаме, докато те си заминат и след това да влезем и да похапнем?

— Те си заминават, заминава си и джипът. Окей, скъпа, ти ще бъдеш отново пазач. Този път гледай да свършиш по-добра работа.

— Казах ти, че не можах да свирна миналия път, защото бях много заета с това да оживея.

— Ние и двама ще останем живи и ще се повозим на колела. Хайде!

Придвижвайки се бързо, той заобиколи постройката. С шепот и знаци с ръка той разположи Уитни близо до предния прозорец, а в същото време се промъкна до джипа и се захвана за работа.

Тя гледаше, разширявайки очи, когато Ремо стана и започна да крачи. Разтревожена, погледна назад към джипа. Проснат на пода, Дъг не се виждаше. Тя стисна зъби и притисна гръб към стената, когато Ремо мина край прозореца.

— Действай бързо — изсъска тя към Дъг. — Той става неспокоен.

— Не ми давай зор. — Той измърмори, докато освобождаваше жиците. — Тези неща искат деликатен подход.

Тя погледна вътре навреме, за да види как Ремо бута Барнс да стане.

— Най-добре е да ускориш деликатния си подход, Дъглас. Те идват.

Ругаейки, той избърса потта от пръстите си. Една минутка. Той се нуждаеше само от една минутка.

— Качвай се, скъпа, ние скоро ще тръгнем — когато тя не отговори, той погледна нагоре и видя, че малкия портал пред сградата е празен. — Копеле — борейки се с жиците, той започна да я търси с поглед. — Уитни! По дяволите, нямаме време за разходка.

Продължавайки да ругае, докато пръстите му работеха, той оглеждаше селището. Нищо.

Той подскочи при звука на писъците, лаенето и объркването, които се чува, когато моторът заработи. Той тръгна да слиза от джипа с

вдигнат пистолет и в това време Уитни дотича от едната страна на сградата и скочи вътре.

— Натисни газта, скъпи — каза тя задъхано. — Или ще имаме компания.

Думите още излизаха от устата ѝ, когато той потегли рязко с джипа надолу по тесния, мръсен път. Един увиснал клон се удари в предното стъкло и се счупи с трясък като изстрел. Хвърляйки поглед през рамо, той видя Ремо да тича зад сградата. Той бутна лицето на Уитни към седалката и натисна педала на газта до дупка, преди да чуе звъна на първия от трите изстрела.

— Къде беше отишла? — запита Дъг, когато оставиха зад себе си светлините на селището. — Дяволски добър пазач си, почти щях да те застрелям, докато те търсех.

— Това е то благодарността — сядайки, тя разтърси коса. — Ако не бях направила нещо, което да отклони вниманието им, ти никога нямаше да можеш да запалиш джипа навреме.

Той намали малко само за да се увери, че няма да удари джипа в едно дърво.

— За какво говориш?

— Когато видях, че Ремо излиза, реших, че се нуждаеш от отклоняване на вниманието му — диверсия, както във филмите.

— Страхотно. — Той направи рязък завой, удари леко джипа в един камък и продължи да кара.

— Затова отидох на другия край на сградата и пуснах кучето в кочината.

Уитни махна косата от очите си и се усмихна самодоволно.

— Бе много забавно, но нямах възможност да остана да гледам. Все пак това свърши работа чудесно.

— Имаш късмет, че не са те застреляли — изръмжа той.

— Продължавам да те предпазвам от застрелване, а ти не го признаваш — отвърна му тя. — Типично мъжко его. Не знам защо... — Тя се огледа и помириxa въздуха.

— Каква е тази миризма?

— Каква миризма?

— Тази миризма. — Това не бе миризма на трева, на влага или на животни, нещо, с което те бяха свикнали. Тя помириxa отново, след това се обърна и коленичи на седалката.

— Мирише на... — тя се наведе така, че когато Дъг се обърна към нея, видя само нейния деликатен, добре оформен задник. — Пиле — триумфално Уитни се надигна отново, държейки пилешка кълка. Това е пиле — каза тя отново, отхапвайки огромно парче. — Тук отзад имат цяло изстудено пиле и купища буркани — буркани, пълни с храна. Маслини — обяви тя, ровейки отзад отново. — Големи, тлъсти гръцки маслини. Къде е отварачката?

Докато тя продължаваше да рови, Дъг измъкна пилешката кълка от ръката ѝ.

— Димитри вярва в добрата храна — каза той, отхапвайки здраво. Можеше да се закълне, че усеща как пилето се плъзга по целия път надолу. — Ремо е достатъчно умен да изпразни килера за храна, когато се готви да пътува.

— И аз бих казала така — със светлина в очите тя се намести на седалката. — Белуга. — Тя държеше малката тенекиена кутийка между пръстите си. — Има и една бутилка вино „Поли-Фюс“ от 1979 година.

— Малко сол?

— Разбира се.

Смеейки се, той ѝ подаде полуизядената пилешка кълка.

— Изглежда, ще пътуваме изискано до Диего-Суарес, скъпа.

Уитни взе бутилката с вино и извади тапата.

— Скъпи — провлечено каза тя. — Аз никога не пътувам по друг начин.

ГЛАВА 13

Те правиха любов в джипа като лекомислени тийнейджъри с много енергия и вино. Луната беше бяла, нощта тиха. Имаше музика от нощните птици, насекомите и жабите. С джипа, забит дълбоко в храсталака, те се нахвърляха на хайвера и един върху друг, докато гората запя около тях. Уитни се смееше, когато се боричкаха, за да вземат повече от другия, върху малката некомфортна предна седалка на джипа.

Полуразсъблечена, безгрижна и задоволена, Уитни се превъртя върху него и се засмя.

— Не съм имала среща като тази, откакто бях на шестнайсет години.

— О, да, така ли? — Той пусна ръка по крака към бедрото ѝ. Очите ѝ бяха тъмни, блестяха от изтощение, вино и страст. Дъг си обеща да ги вижда така отново, когато отидат в някой уютен хотел на другия край на света.

— Значи някое момче може да те свали на задната седалка с малко вино и хайвер?

— Всъщност това стана с бисквити „Крекери“ и бира. — Тя изсмука белугата от пръста си. — И аз прекратих всичко, като го ударих с юмрук в стомаха.

— Ти си интересна мадама, Уитни.

Тя надигна бутилката и изпи последните капки вино. Около тях гората бе пълна с насекоми, триещи крилца и пеещи.

— Такава съм и винаги съм била жената, която избира.

— Която избира, ха? — Той се отмести така, че тя да легне напреко върху него, а той се закрепил здраво за вратата на джипа. — Какво, по дяволите, правиш тук с мен?

Тя си бе задавала същия въпрос и простотата на отговора я накара да се почувства неудобно. Тя искаше да бъде тук. За момент се умълча, намествайки главата си на рамото му. Колкото и да бе глупаво, там се чувстваше на безопасно място.

— Предполагам, че се увлякох по твоя чар.

— Всички го правят.

Уитни поклати глава, усмихна се, след това заби зъбите си не много леко в долната му устна.

— Хей — докато тя се смееше, той задържа двете ѝ ръце покрай тялото, — значи тя обича грубата игра.

— Не ме плашиш, Лорд.

— Наистина ли? — забавлявайки се, той сграбчи двата ѝ юмука в едната си ръка, а с другата я стисна за врата. Очите ѝ не трепнаха. — Може би досега бях твърде лесен за теб.

— Продължавай — предизвика го тя. — Направи най-лошото, на което си способен.

Тя погледна нагоре към него с онази студена, крива усмивка, с очи като отлежало уиски, полупритворени. Дъг направи това, което бе отбягвал цял живот, което бе отбягвал по-умно и по-внимателно, отколкото шерифите в малките градчета и ченгетата в големите градове. Той се влюби.

— Исусе, ти си красива.

Имаше нещо в тона на гласа му. Преди тя да може да анализира това или новия поглед в очите му, устата му бе върху нейната. Двамата се отдадоха на страстта.

Беше като първия път. Той не бе очаквал да бъде така. Чувствата, желанията, които пулсираха у него, бяха точно толкова наситени, толкова всепоглъщащи. Той бе точно толкова безпомощен.

Под ръцете му кожата ѝ се разтапяше. Под устата му устните ѝ бяха силни, повече можещи, отколкото сладки. Леката замаяност премина в осъзната сила. С нея той можеше да направи и да има всичко.

Нощта бе топла, въздухът влажен и тежък, с уханието на множество нагорещени цветя. Нощните насекоми жужаха с крилца. Искаше му се да има свещник за нея и едно меко, хладно, пухено легло с копринени възглавници. Той искаше да дава, нещо ново за един мъж, който, макар и щедър, винаги първо бе вземал.

Тялото ѝ бе толкова нежно, то го пленяваше по начин, по който всички други — пищните, предизвикателните, професионалистките — никога не биха могли. Извивките ѝ бяха фини, костите ѝ дълги и изящни. Кожата ѝ бе мека по начин, който говореше за всекидневно

глеzene. Той си каза, че ще дойде времето, когато ще има лука да изследва всеки инч от нея, бавно, проникновено, докато я изучи, както никой друг мъж досега, както никой занапред.

Имаше нещо различно у него. Той не бе по-малко страстен, но тя знаеше, че има нещо...

Сетивата ѝ се бяха сплели на кълбо, така че тя се бе превърнала в една деликатна маса от чувственост. Това, което усещаше, идваше чрез него. Докосването на неговите пръсти, на неговите устни. Тя можеше да усети вкус и това бе неговият дъх, който я изпълваше и затопляше, мъжки, възбуждащ. Тя го чуваше да ѝ говори тихо, а из въздуха се носеше нейният собствен прошепнат отговор. Мирисът му достигаше до нея, мускусен, много по-силен от околната оранжерия. Досега тя не бе разбрала какво означава да бъдеш пропит от някого. Досега тя не бе искала това.

Тя се отвори. Той я изпълни. Той даде. Тя попи.

От началото те бяха заедно в едно състезание. Този път не бе различно. Сърцата, биещи в един пулс, телата прилепени, те заедно пресякоха линията, която всички любовници търсят.

Те спаха леко, само около час, но това бе лукс, който приеха жадно, вплетени на седалката на джипа. Сега луната бе ниско. Дъг я видя през дърветата, преди да я разбуди.

— Трябва да тръгваме. — Ремо сигурно все още драпа за транспорт, а вероятно вече е и на пътя зад тях. И в единия, и в другия случай това не е приятно.

Уитни въздъхна и се протегна.

— Колко ни остава?

— Не знам, още сто, може би сто и двайсет мили.

— Окей — прозявайки се, тя започна да се облича. — Аз ще карам.

Той изсумтя, обувайки джинсите си.

— По дяволите, ти няма да караш. Аз те возех досега, не помниш ли?

— Разбира се, че помня. — След кратък преглед Уитни реши, че гънките на дрехите ѝ са неотстраними. Питаше се има ли начин да се намери някъде химическо чистене. — Доколкото си спомням, аз ти спасих живота тогава, нали?

— Спаси ли го? — Дъг се обърна и видя как тя разчесва косата си. — Ти почти не ни уби.

Уитни прекара четката през косата си.

— Извинявай. Благодарение на моите изключителни умения и маневриране аз не само че ти спасих задника, но забавих Ремо и неговата шайка веселяци.

Дъг запали двигателя.

— Предполагам, че това е въпрос на гледна точка. Все пак аз ще карам. Ти си пила твърде много.

Уитни му отпрати дълъг, унищожителен поглед.

— Макалистърови никога не си губят ума. — Тя се хвана здраво за дръжката на вратата, докато джипът се тресеше през храстите, излизайки на пътя.

— Пак този сладолед — реши Дъг, подкарвайки със стабилна скорост. — Той така покрива стомаха, че неутрализира пиенето.

— Много умно. — Тя пусна дръжката на вратата, опъна крака на арматурното табло и започна да наблюдава как нощта си отива. — Струва ми се, че ти си доста запознат с моята семейна история и с произхода ми. Какво ще кажеш за своята?

— Коя история искаш? — леко запита той. — Аз имам доста, според случая.

— Всичко от изоставеното сираче до неразбрания аристократ, сигурна съм. — Уитни изучаваше профила му. Кой бе той?, питаше се тя. А какво ѝ влиза в работата? Тя не разполагаше с първия отговор, но вече изтече времето, когато още можеше да се преструва, че няма отговор на втория въпрос. — Какво ще кажеш за истинската история, просто за разнообразие?

Той можеше да излъже. Щеше да бъде лесно за него да ѝ разкаже историята за бездомното малко момче, спящо из алеите и бягащо от злобния доведен баща. А той можеше да я накара да му повярва. Връщайки се назад, Дъг направи онова, което рядко бе правил. Той ѝ разказа самата истина.

— Пораснах в Бруклин, в едно красиво, тихо предградие. Синя якичка, всичко обикновено и установено. Майка ми пазеше къщата, а баща ми поправяше канали и водосточни тръби. Двете ми сестри бяха изявени лидерки в класовете си. Имахме куче на име Чекърс.

— Звучи много нормално.

— Да, така беше — и понякога той си го припомняше като във фокус и му се радваше. — Баща ми беше религиозен, а майка ми правеше най-хубавата боровинкова торта, която някога си опитвала. Те все още са така.

— А какво ще кажеш за младия Дъглас Лорд?

— Тъй като бях, ааа, ловък в ръцете, баща ми мислеше, че ще стана добър водопроводчик. Това просто не отговаряше на моята представа за добро прекарване на времето.

— Часовата ставка на водопроводчиците, членове на синдиката, е доста внушителна.

— Да, и все пак аз никога не съм работил на час.

— Вместо това ти си решил да бъдеш, как го каза, на свободна практика?

— Изборът си е избор. Имах един вуйчо, семейството винаги сякаш не говореше за него.

— Една черна овца ли? — запитва тя с интерес.

— Предполагам, че ти не би го нарекла бяла лилия. Изглежда, той бе имал своето време. Както и да е, да го кажем накратко, той дойде да живее с нас за малко и работеше за баща ми. — Той отправи към Уитни една бърза привлекателна усмивка. — Също бе добър в ръцете.

— Виждам. Значи ти си се отнесъл честно със своя талант, ако смея да кажа.

— Джак беше добър. Беше наистина добър експерт, но имаше слабост към бутилката. Когато ѝ се отдадеше, ставаше небрежен. Станеш ли небрежен, те хващат. Едно от първите неща, на които ме научи, беше никога да не пия по време на работа.

— Не мога да си представя, че ти ми говориш за капещите тръби.

— Не. Джак беше второкласен водопроводчик, но бе първокласен крадец. Бях на четиринайсет години, когато ме научи да отварям ключалки. Никога не беше наистина сигурен защо се захвана с мен. Една от причините бе, че аз обичам да чета, а той обичаше да слуша истории. Той не бе много по четенето, но можеше да седи с часове, ако му разказваш историята на „Човека с желязната маска“ или „Дон Кихот“.

От самото начало тя беше усетила острия му интелект и разностранните му интереси.

— Значи младият Дъглас обичал да чете?

— Да. — Той мръдна рамене и направи завой. — Първото нещо, което откраднах, беше една книга. Всъщност ние не бяхме бедни, но не можехме да си позволим да набавяме книги за библиотеката, която аз исках — в себе си той уточни: „от които се нуждаех“. Той се нуждаеше от книгите, от бягството извън всекидневието по същия начин, по който се нуждаеше от храната. Това никоой не бе разбрал.

— Все пак Джак обичаше да слуша истории. Аз помня това, което чета.

— Авторите се надяват, че техните читатели помнят.

— Не, аз имам предвид, че запомням ред по ред, просто така става. Така изкарах училище.

Тя помисли за лекотата, с която той ѝ цитираше факти и цифри от справочника.

— Искаш да кажеш, че имаш фотографска памет?

— Не го виждам в картини, просто не мога да забравя, това е всичко. — Той се засмя, спомняйки си. — Това ми осигури стипендия в Принстънския университет.

Уитни се изправи в седалката.

— Ти си отишъл в Принстън?

Усмивката му се разтегна при нейната реакция. Досега не бе смятал, че истината е по-интересна от измислицата.

— Не. Аз реших, че пред колежа за предпочитане е практическото обучение.

— И ти ми казваш, че си се отказал от стипендия в Принстън?

— Да. Правото изглеждаше доста скучно и сухо.

— Правото — измърмори тя и се разсмя. — Значи ти можеше да бъдеш адвокат. Член на адвокатския съюз.

— Мразех тази идея почти толкова, колкото мразех капещите кранове. Там беше вуйчо Джак. Той винаги казваше, че не иска хлапета и смята да работи сам.

— Ааа, традиционалист.

— Да, по свой начин, такъв беше. Аз бързо се включих и схванах работата. Изпитвах дяволски повече удоволствие от отварянето на някоя ключалка, отколкото от спрягането на глаголите, но Джак беше упорит за моето учение. Той не ме взе за истинска работа, докато не получих гимназиалната си диплома. Освен това малко математика и

научен подход вършат работа, когато се занимаваш с охранителни системи.

С този талант тя бе сигурна, че Дъг щеше да бъде един от най-добрите инженери в бизнеса. Тя отмина тази мисъл. Много разумно.

— Ние излязохме на пътя. Доста добре се справяхме първите години. Дребни, чисти неща. Главно хотели. Една знаменателна нощ ние свихме десет хиляди в „Уолдорф“. — Той се засмя, спомняйки си. — Отидохме във Вегас и пропиляхме почти всичко, но беше дяволски добре.

— Лесно идва, лесно си отива?

— Ако не можеш да се веселиш с тези пари, няма смисъл да ги взимаш.

Тя се усмихна на това. Баща ѝ обичаше да казва: „Ако не можеш да се веселиш с тези пари, няма смисъл да ги правиш“. Тя бе сигурна, че той ще оцени леката вариация на Дъг по тази тема.

— Джак имаше тази идея за ограбване на бижутериен магазин. Това щеше да ни оправи за години. Трябваше само да разработим някои детайли.

— Какво се случи?

— Джак изпадна от вагона. Той се опита да свърши работата сам, което би могла да наречеш егоцентризъм. Аз бях станал по-добър, а той се измъкваше по малко. Мисля, че му е било трудно да го признае. Все пак той стана небрежен. Нямах да бъде толкова зле, ако не бе нарушил правилата и не бе взел пистолет със себе си. — Дъг премести ръката си на седалката и поклати глава. — Тази малка подробност му струваше десет добри години.

— И така, вуйчо Джак отплува нагоре по реката. А ти?

— Нагоре по реката — повтори развеселен той. — Аз хванах улиците. Бях на двацет и три и дяволски по-зелен, отколкото си мислех. Но се научих доста бързо.

Той се бе отказал от стипендия в Принстън, за да се катери по прозорците на втория етаж. Образованието можеше да му купи онзи лукс, за който той жадуваше. И все пак... И все пак Уитни не можеше да го види в представите си как избира добре утъпкания път.

— А твоите родители?

— Те разправят на съседите, че работя за „Дженерал Мотърс“. Майка ми продължава да се надява, че ще се ожения и ще мирясам.

Може би ще стана ключар. Между другото — добави той, тъй като една мисъл водеше до друга, — кой е Тад Карлис IV?

— Тад? — Уитни забеляза, че небето на изток бе започнало да светлее. Тя можеше да затвори очи и да заспи, ако не усещаше клепачите си сякаш пълни с пясък. — За известно време ние бяхме нещо като сгодени.

Той веднага и напълно намрази Тад Карлис IV.

— Нещо като сгодени?

— Добре, може да се каже, че Тад и моят баща ни смятаха за сгодени. За мен това беше въпрос, подлежащ на обсъждане. Те бяха много раздразнени, когато аз се отказах.

— Тад. — Дъг си представи блондин със слабоволева брадичка в син блейзър, с бели летни сандали на бос крак. — Какво работи той?

— Да работи? — Уитни премига с очи. — Всъщност, предполагам, може да се каже, че Тад делегира права. Той е наследник на Карлис и Фитс, които произвеждат всичко от аспирин до ракетно гориво.

— Да, чувал съм за тях. — Повече мегамилиони, помисли си той и подкара в коловоза доста ядосано. Това са хората, които стъпваха върху обикновения човек, без дори да го забележат. — И защо ти не си госпожа Тад Карлис IV?

— Вероятно по същата причина, заради която ти не си станал водопроводчик. Това не изглеждаше доста весело. — Тя кръстоса крака в глезените. — Сигурно искаш да си починеш, Дъглас. Мисля, че пропусна тази последната дълбока дупка на пътя.

Утринта бе настъпила, когато те застанаха на възвишението на хълма над Диего-Суарес. От това разстояние водата в залива бе болезнено синя. Но пиратите, които някога бяха обикаляли там, никога нямаше да го разберат. Корабите, които пореха водата, бяха сиви и здрави. Нямаше никакви лъскави платна и дървени гребла.

Заливът, който някога бе пиратска мечта и емигрантска надежда, сега представляваше главна френска морска база. Градът, който някога бе гордостта на морските разбойници, сега бе спретнат, модерен град, в който живееха около петдесет хиляди малагаши, французи, индийци,

ориенталци, англичани и американци. Там, където някога бе имало сламени колиби, сега бяха изправени стоманобетонни сгради.

— Добре, вече сме тук. — Уитни докосна ръката му. — Защо не слезем долу да се регистрираме в някой хотел и да вземем една топла баня.

— Вече сме тук — каза тихо той. Помисли си, че може да почувства затоплянето на документите в джоба му. — Първо да го намерим.

— Дъг. — Уитни се обърна така, че лицето ѝ да се окаже срещу неговото, а ръцете ѝ бяха на раменете му. — Разбирам, че това е важно за теб, аз също искам да го намерим. Но виж какво представляваме. — Тя се огледа. — Ние сме кирливи. Ние сме изтощени. Дори ако това няма значение за нас, то ще направи впечатление на хората.

— Ние няма да се внедряваме в обществото. — Той погледна над главата ѝ към града под тях. Към края на дъгата. — Ще започнем с църквите.

Той се върна към джипа. Примирена, Уитни го последва.

Петдесет мили зад тях, пришпорвайки едно изтощено рено от 1968 година по северния път, бяха Ремо и Барнс. Тъй като му трябваше време да помисли, Ремо остави Барнс да кара. Малкият, подобен на къртица мъж сграбчи кормилото с две ръце и усмихнато подкара право напред. Той обичаше да шофира почти колкото обичаше да мачка всичко, което намери на пътя.

— Когато ги хванем, за мен остава жената, нали?

Ремо отправи на Барнс поглед на глухо отвращение. Той смяташе себе си за гнуслив човек, а Барнс — за гол охлюв.

— Най-добре е да запомниш, че Димитри я иска. Ако се занимаваш с нея, може просто да го вбесиш.

— Няма да се занимавам с нея. — Очите му светнаха за момент, когато си спомни снимката. Тя бе толкова хубава. Той обичаше хубавите неща. Меките, хубави неща. След това си помисли за Димитри.

За разлика от останалите той не се страхуваше от Димитри. Той го обожаваше. Обожанието бе просто, първично, много наподобяващо начина, по който малкото грозно куче може да обожаваше своя господар

дори след няколко добри ритника. Колкото и малко мозък да бе получил по рождение Барнс, всичко бе изпепелено през годините. Ако Димитри искаше жената, той ще му я заведе. Той отправи приятелска усмивка на Ремо, защото по свой начин Барнс харесваше Ремо.

— Димитри иска ушите на Лорд — каза той с кикотене. — Искаш ли да ги отрежа вместо теб, Ремо?

— Само карай.

Димитри искаше ушите на Лорд, но Ремо добре разбираше, че той може да се съгласи на заместител. Ако той бе имал надежда, че може да му се размине, щеше да обърне колата в обратна посока. Димитри щеше да го намери, защото той вярваше, че един служител си остава служител до смъртта. Превременината или принудителната. Ремо можеше само да се моли да запази собствените си уши, след като докладва на Димитри във временната му квартира в Диего-Суарес.

Четири църкви за два часа, помисли си тя, а нищо не са открили. Техният късмет трябваше скоро да проработи или да избяга от тях.

— А сега какво? — запита тя, когато се изправиха пред още една църква. Тази беше по-малка от останалите, които бяха посетили вече, и покривът са нуждаеше от ремонт.

— Ще поднесем нашите почитания.

Градът бе построен върху нос, издаден дълбоко в морето. Въпреки че бе сутрин, въздухът бе топъл и лепкав. Отсреща палмовите корони едва се поклащаха от лекия бриз. С малко въображение Дъг можеше да си представи града такъв, какъвто е бил, груб, обикновен, защитен от планините от едната страна, а от другата — от морето чрез направения вълнолом. Когато той слезе от джипа, Уитни тръгна с него.

— Ще ми се да разбере колко църкви и колко гробища има тук? Още повече ме интересува колко са били построени тогава?

— Гробищата не се строят. Това прави хората нервни. — Хареса му разположението на последното място. Централната входна врата висеше на ръждясалите си панци и това го накара да мисли, че никой не ползва църквата редовно. Малко встрани от нея, обрасли с растителност и закрити от небето с палми, имаше група надгробни камъни. Той трябваше да клекне, за да може да прочете издълбаните имена.

— Дъг, не се ли чувстваш като таласъм? — С настръхнала кожа, Уитни потърка ръце и се огледа през рамо.

— Не — отговорът бе простичък, докато той се вглеждаше отблизо в надгробните камъни един след друг. — Мъртвите са си мъртви, Уитни.

— Нямах ли някаква представа какво се случва след смъртта?

Той я погледна.

— Каквото и да мисля, онова, което е погребано почти два метра надолу, въобще няма никакви чувства. Хайде, дай ми ръка.

Гордостта я накара да клекне долу заедно с него и да се стреми да разчете написаното на надгробните камъни.

— Датите са добри. Виж... 1790, 1793 година.

— А имената са френски. — Тръпката в тила му подсказваше, че той беше много близо. — Само да можем просто...

— Бонжур.

Уитни скочи на крака, готова да избяга, преди да види възрастния свещеник, минал между дърветата. Тя се насили да запази на лицето си изражението за вина, усмихвайки се и отговаряйки му на френски:

— Добро утро, отче. — Черното му расо бе в ярък контраст с бялата му коса, светлите очи и бледото лице. Ръцете му, когато той ги разтвори, имаха петна по кожата от годините. — Надявам се, че не сме злоупотребили.

— Всеки е добре дошъл в Божия дом. Вие пътувате? — отсъди той по измачканите им дрехи.

— Да, отче. — Дъг стоеше зад нея, без да казва нищо. Уитни знаеше, че от нея зависи да разкаже някоя измислена история, но откри, че не е в състояние направо да излъже човек с бяла яка. — Идваме от дълъг път, търсим гробовете на семейство, което е емигрирало тук по време на Френската революция.

— Идвали са много хора за това. Вие техни наследници ли сте?

Тя погледна в спокойните и светли очи на свещеника. Помисли си за хората от Мериана, които почитаха мъртвите.

— Не. Но е важно да ги намерим.

— Да намерите това, което си е отишло? — Мускулите му, отслабнали от възрастта, потрепериха от обикновеното движение, с което той склучи ръце. — Много търсят, малко намират. Вие идвате отдалеч?

Умът му, мислеше тя, борейки се с нетърпението, бе така стар като неговото тяло.

— Да, отче, отдалече. Ние мислим, че семейството, което търсим, вероятно е погребано тук.

Той размисли, след това се съгласи:

— Сигурно ще мога да ви помогна. Имате ли имената?

— Семейство Лебрун. Жералд Лебрун.

— Лебрун. — Изсушеното лице на свещеника стана съсредоточено, докато мислеше. — Няма никакви Лебрун в моето паство.

— За какво говори той? — каза тихо в ухото ѝ Дъг, но Уитни само поклати глава.

— Те са емигрирали тук от Франция, преди двеста години. Те са починали тук.

— Ние всички трябва да срещнем смъртта, за да имаме вечен живот.

Уитни стисна зъби и опита отново.

— Да, отче, но нас ни интересува фамилията Лебрун. Това е исторически интерес — реши тя, смятайки, че всъщност това не бе лъжа.

— Вие сте изминали дълъг път. Нуждаете се от почивка. Мадам Дюброк ще сложи чай. — Той постави ръката си върху ръката на Уитни с намерение да я поведе по пътеката надолу. Тя започна да се дърпа, но после усети треперенето на ръката му.

— Това ще бъде чудесно, отче. — Тя се отпусна на неговата ръка.

— Какво става?

— Ще прием чай — Уитни каза на Дъг, усмихвайки се на свещеника. — Опитай се да не забравяш къде се намираш.

— Господи.

— Точно. — Тя помогна на възрастния свещеник да се придвижи по тясната пътека към малкото си жилище. Преди да отвори вратата, отвътре бравата бе натисната от една жена, облечена в домашна памучна рокля. Лицето ѝ бе набръчкано. Миризмата на старост бе като при старата хартия — тънка и прашна.

— Отче. — Мадам Дюброк хвана другата ръка и му помогна да влезе. — Имахте ли приятна разходка?

— Доведох пътници. Те трябва да пият чай.

— Разбира се, разбира се. — Старата жена заведе свещеника през затъмнен малък хол до един тесен салон. Библия с черни корици и жълти страници бе отворена на книгата за Давид. На всяка маса и на едно старо пиано, което, изглежда, сякаш бе изтървавено повече от един път, се виждаха почти изгорели свещи. Имаше една статуя на Девата, нацърбена и избледняла, по някакъв начин сложена на най-подходящото място — до прозореца. Мадам Дюброк говореше тихо на свещеника, докато го настани в един стол.

Дъг погледна към разпятието на стената, потъмняло от годините, напоено с кръвта на изкуплението. Той прекара ръка през косата си. Винаги се чувстваше малко неловко в църква, а тук беше още по-зле.

— Уитни, нямаме време за това.

— Шшш! Мадам Дюброк... — започна тя.

— Моля, седнете, ще донеса чай.

Съчувствието и нетърпението се върнаха у Уитни, когато тя погледна отново към свещеника.

— Отче...

— Вие сте млада. — Той въздъхна и прехвърли молитвената си броеница. — Казвал съм молитвата в църквата на нашия Бог повече години, отколкото сте живели вие. Но толкова малко хора идваха тук.

Уитни отново бе привлечена от светлите очи и бледото лице.

— Цифрите нямат значение, нали, отче? — Тя седна до него. — Един е достатъчен.

Той се усмихна, затвори очи и задряма.

— Бедният стар човек — измърмори тя.

— И аз бих искал да живея точно толкова дълго — намеси се Дъг. — Скъпа, докато ние чакаме да получим чай, Ремо се придвижва бойко в града. Той вероятно е малко разстроен, че откраднахме джипа му.

— И какво трябва да направя? Да му кажа да се махне, защото имаме заредени пистолети? — Той видя гневното ѝ изражение, когато тя се обърна и го погледна така, че той разбра, че сърцето ѝ е привързано към вярата.

— Окей, окей — в пристъп на съжаление каза той. — Ние свършихме почти всичко, а сега той може да ни изненада. Хайде да правим това, за което сме дошли.

Тя кръстоса ръце на гърдите си и се почувства като вампир.

— Слушай, може би има някакви регистри, някакви надписи, които можем да прегледаме или... — Тя се спря и погледна към гробището. — Ти знаеш, нещо подобно.

Той потърка скулите си.

— Защо не останеш тук, а аз ще отида да огледам.

Желанието да се съгласи я накара да се почувства като страхливка.

— Не, ние сме заедно. Ако Магдалена или Жералд Лебрун са там, ние ще ги намерим заедно.

— Имаше една Магдалена Лебрун, която е умряла при раждане, и нейната дъщеря Даниел, която е умряла от треска. — Мадам Дюброк беше влязла в стаята с подноса с чая и твърди бисквити.

— Да. — Уитни се обърна към Дъг и взе ръката му. — Да.

Старата жена се усмихна, като видя Дъг, който я гледаше подозрително.

— Прекарвам много часове вечер сама. Мое хоби е да чета и проучвам църковните регистри. Самата църква е на три века. Тя е устояла на войни и урагани.

— Вие си спомняте, че сте чела за фамилията Лебрун?

— Стара съм — когато Дъг пое подноса от нея, тя леко въздъхна с облекчение, — но паметта ми е силна. — Тя отправи поглед към дремещия свещеник. — И това също ще отmine. — Но тя го каза с един вид гордост. Или може би, помисли си Уитни, един вид вяра. — Много са дошли тук, за да избягат от революцията, много са починали. Спомням си, че съм чела за фамилията Лебрун.

— Благодаря ви, мадам. — Уитни бръкна в портмонето си и извади половината банкноти, които бяха останали. — За вашата църква. — Тя погледна към свещеника и добави още банкноти. — За неговата църква в името на фамилия Лебрун.

Мадам Дюброк взе парите с тихо достойнство.

— Ако Господ пожелае, вие ще намерите това, което търсите. Ако се нуждаете от почивка, върнете се тук. Ще бъдете добре дошли.

— Благодаря ви, мадам — импулсивно Уитни пристъпи напред. — Има няколко мъже, които ни преследват.

Тя погледна Уитни право в очите, спокойно.

— Да, мое дете?

— Те са опасни хора.

Свещеникът се размърда в стола си и погледна към Дъг. И този човек бе опасен, помисли си той, но се чувстваше спокоен. Свещеникът кимна на Уитни.

— Да ви пази Господ. — Той затвори очи отново и заспа.

— Те въобще не зададоха никакви въпроси — каза Уитни, когато излязоха навън.

Дъг погледна през рамо.

— Някои хора имат всички отговори, от които се нуждаят. — Той не бе един от тях. — Хайде да намерим това, за което сме дошли.

Поради буйната растителност, виещите се лиани и възрастта на надгробните камъни, им отне поне час да проправят пътя си през половината от гробищата. Слънцето се вдигна високо и сенките бяха тесни и къси. Дори от разстояние Уитни можеше да помирише морето. Уморена и обезкуражена, тя седна на земята и загледа Дъг.

— Трябва да дойдем утре и да извършим останалото. Вече не мога да се концентрирам върху имената на камъните.

— Днес. — Той говореше почти на себе си, навеждайки се над друг гроб. — Трябва да стане днес, аз го чувствам.

— Всичко, което аз чувствам, е болката в кръста.

— Ние сме близо. Аз го знам. Дланите ти стават влажни и идва това чувство в стомаха, че всичко просто си идва на мястото. То е като разбиване на сейф. Дори не е необходимо да чуеш последната цифра как щрака, за да го разбереш. Ти просто го знаеш. Копелето е тук. — Той отърка ръце в панталоните си и протегна гръб. — Аз ще го открия, дори да ми отнеме следващите десет години.

Уитни погледна към него и с въздишка се опита да се надигне. Тя се подпря с една ръка на един надгробен камък за баланс, защото кракът ѝ се оплете в една лиана. Ругаейки, тя се наведе да го освободи. Усещайки как сърцето ѝ подскочи, тя погледна отново надолу и прочете името върху камъка. Тя чу как последната цифра щраква.

— Няма да ни отнеме толкова години.

— Какво?

— Няма да ни отнеме толкова години. — Тя се засмя и очевидността на тази усмивка го накара да се стегне. — Ние намерихме Даниел. — Тя избърса сълзите си, докато почистваше камъка. — Даниел Лебрун — прочете тя. — 1779–1795 г. Бедното дете, толкова далеч от дома.

— Нейната майка е тук. — Гласът на Дъг бе мек, без излишна превъзбуда. Той плъзна ръката си в ръката на Уитни. — Тя е умряла млада.

— Тя сигурно е носела косата си напудрена, с украшения от пера в нея. А роклята ѝ сигурно е падала по раменете и е стигала чак до пода. — Уитни допря глава на ръката му. — После тя се е научила да засажда градината и да пази тайната на своя съпруг.

— Но къде е той? — Дъг коленичи отново. — Защо не е заровен до нея?

— Той трябва... — дойде ѝ наум тогава и тя се извърна. — Той се е самоубил, той не може да бъде погребан тук. Това е свещена земя. Дъг, той не е в гробищата.

Той я зяпна.

— Какво?

— Самоубийство. — Тя прекара ръка през косата си. — Той е умрял в грях и затова не може да бъде погребан в земята на църквата. — Тя се огледа безпомощно. — Аз дори не знам къде да търся.

— Трябвало е да го погребат някъде. — Той започна да крачи между камъните. — Какво са правили обикновено с онези, които не се допусkali вътре?

Тя се намръщи малко и се опита да помисли.

— Зависи, предполагам. Ако свещеникът е бил състрадателен, мисля, че сигурно е погребан наблизко.

Дъг погледна надолу.

— Те са тук — измърмори той. — А моите длани все още са влажни. — Вземайки ръката ѝ, той отиде до ниската ограда, която отделяше гробището от улицата. — Започваме оттук.

Още един час мина, докато обикаляха и търсеха из храсталака. Първата змия, която Уитни видя, почти я отпрати обратно в джипа, но Дъг ѝ подаде една пръчка, без да ѝ съчувства. Изпънала гърба си, тя ровеше с пръчката. Когато Дъг тръгна, спъна се и изруга, тя не му обърна никакво внимание.

— Да го вземат дяволите!

Уитни повдигна пръчката си, готова да удари.

— Змия!

— Остави змиите. — Той я сграбчи за ръка и я дръпна към земята. — Намерих го.

Мястото бе малко и равно, почти вдлъбнато. Камъкът бе вкопан и на него пишеше просто *ЖЕРАЛД ЛЕБРУН*. Уитни сложи ръка на камъка, питайки се дали е имало някой на погребението да съжалява за него.

— А сега бинго. — Дъг откъсна едно пълзящо растение, дебело като палеца му, украсено с конусовидни цветчета, от друг камък. На него бе написано само *МАРИЯ*.

— Мария — каза тихо тя. — Това може да бъде някое друго самоубийство.

— Не. — Той хвана раменете на Уитни, така че те се погледнаха през камъните. — Той е пазел съкровището, така както е обещал. Той е умрял, все още пазейки го. Трябва да го е заровил тук, преди да напише и последното писмо. Сигурно е написал последната си воля да бъде погребан на това място. Те не са могли да го погребат там с неговото семейство, но не е имало никаква причина да откажат да изпълнят последното му желание.

— Добре, разумно е — но устата ѝ бе суха, — а сега какво ще правим?

— Сега ще отида да открадна една лопата.

— Дъг...

— Сега не е време за разговори.

Тя преглътна отново.

— Окей, но го направи бързо.

— Само задръж дъха си. — Той я целуна бързо, преди да стане и да изчезне.

Уитни седна между двата камъка със събрани колене и тупкащо сърце. Бяха ли наистина така близо, така близо до финала най-сетне? Тя погледна към равното, изоставено парче земя под ръката си. Дали Жералд, довереникът на кралицата, бе опазил съкровището до себе си цели два века?

Ако те го намереха? Уитни ровеше в тревата с ръце. Засега тя знаеше само, че ако те го намереха, Димитри нямаше да го намери. Тя бе доволна само от това до този момент.

Дъг се върна, без да помръдне високата трева. Уитни го чу чак когато той измърмори името ѝ. Тя изруга и се промъкна напред на четири крака.

— Трябва ли да правиш това?

— Бих предпочел да не рекламирам нашата малка следобедна дейност. — Той вдигна една лопата с къса дръжка в ръката си. — Най-доброто, което можах да взема набързо.

За момент той само гледаше в праха под краката си. Искеше да вкуси приятното усещане, че стои на вратата към света на охолството.

Уитни видя в очите му какво мисли. Отново почувства раздвояването между одобрение и объркване. После постави ръка върху неговата, в която държеше лопатата, и го целуна продължително.

— Късмет.

Той започна да копае. Минута след минута не се чуваше друг звук освен постоянното ритмично загребване на земята с металната лопата. Бризът от морето бе спрял и потта се стичаше по лицето му на обилни капки. И двамата бяха потиснати от топлината и мълчанието. Докато дупката ставаше все по-дълбока, всеки си припомняше етапите на пътешествието, което ги бе довело толкова близко.

Едно лудо преследване по улиците на Манхатън, едно диво бягане във Вашингтон. Скачане от движещ се влак и безкрайно крачене през голи, стръмни места. Селото на мерина. Синди Лоупър по канала. Страст и хайвер в откраднат джип. Смърт и любов, еднакво неочаквани.

Дъг усети върхът на лопатата да удря нещо твърдо. Глухият звук отекна през храстите, а неговите очи срещнаха погледа на Уитни. На четири крака те започнаха да почистват пръстта с ръце. Не смеейки да дишат, те го извадиха от дупката.

— О, господи — каза тя шепнешком. — То е истинско.

Беше не по-дълго от трийсет сантиметра и почти толкова широко. Самото сандъче бе покрито с пръст и влага. То бе, както Даниел го бе описала, много обикновено. Дори и така, Уитни знаеше, че малкото ковчеже би струвало цяло състояние за някой колекционер или за музей. Вековете правят злато дори от месинга.

— Недей да чупиш ключалката — каза му Уитни, когато Дъг започна да я оглежда.

Макар и нетърпелив, на него му трябваше около минута да я отвори така леко, сякаш бе държал в ръка ключа. Когато повдигна капака, нито единият, нито другият можеха да направят нещо друго, освен да гледат.

Тя не би могла да каже какво бе очаквала. Половината от времето бе гледала на цялото начинание като на безумие. Дори когато се зарази от ентузиазма на Дъг, от неговата мечта, тя все още не вярваше, че могат да намерят нещо такова.

Тя видя блясъка на диамантите, великолепието на златото. Без дъх, потоци ръка в скъпоценностите.

Диамантената огърлица, която се изплъзна от ръката ѝ, бе така светла, чиста и изключителна, както луната през зимна нощ.

Действително ли беше същата, питаше се Уитни. Имаше ли някаква вероятност изобщо това, което тя държи в ръка, да е била огърлицата, използвана в предателството срещу Мария-Антоанета през последните дни преди революцията? Беше ли я носила тя дори и веднъж, напук на останалите, наблюдавайки как скъпоценните камъни се превръщат в лед и огън до кожата ѝ? Дали наистина алчността и властта бяха превзели младата жена, която е обичала красивите неща, или тя просто е забравила страданията на хората извън стените на двореца?

Това бяха въпроси за историците, помисли си Уитни, въпреки че тя беше сигурна в това, че Мария-Антоанета е внушавала чувство за вяроност. Жералд наистина бе запазил скъпоценностите за своята кралица и своята страна.

Дъг държеше сапфири в ръцете си, пет наниза от тях в огърлица, така тежка, че би могла да ѝ прекърши врата. Той я бе виждал в справочника. Наречена бе на женско име — Мария-Луиза, доколкото си спомняше. Но както Уитни си бе помислила, така и той реши, че скъпоценните камъни означават повече в трите си измерения. Това, което просветваше в ръката му, не бе виждало светлина от два века.

Имаше повече. Достатъчно за лакомия, за страст и сладострастие. Малкото сандъче бе претъпкано със скъпоценни камъни. И история. Внимателно Уитни се пресегна и взе една фина миниатюра.

Тя бе виждала портрети на съпругата кралица много пъти. Но никога преди това не бе държала в ръце такова произведение на изкуството. Мария-Антоанета, фриволна, дръзка и екстравагантна, ѝ се усмихваше, сякаш все още бе в пълната си власт. Миниатюрният портрет бе не повече от петнайсет сантиметра, овален, обкован в златна рамка. Тя не можеше да види името на художника и освен това

портретът се нуждаеше от реставрация, но знаеше неговата стойност. А също и моралната страна.

— Дъг...

— Исусе Христе. — Независимо колко високо бе оставил да го залюляват мечтите, той никога не беше вярвал, че ще има толкова много сладост накрая. Той имаше богатството в ръцете си, крайният успех. Той държеше в едната ръка изключителен диамант с форма на сълза, а в другата ръка — гривна, обсипана с рубини. Той току-що бе спечелил играта. Почти без да забелязва, че го прави, той пусна диаманта в джоба си.

— Погледни, Уитни, точно пред себе си имаме целия свят. Целия дяволски свят. Бог да пази кралицата — смеейки се, той изсипа един куп диаманти и сапфири върху главата ѝ.

— Дъг, виж това.

— Да, кое? — Той бе повече заинтересуван от бляскавите неща, които вадеше от кутията, отколкото от малка затъмнена картина. — Рамката струва няколко долара — каза той безстрастно, изваждайки една тежка инкрустирана огърлица, украсена със сапфири, големи почти колкото монета от двацет и пет цента.

— Това е портрет на Мария.

— Той е ценен.

— Той е безценен.

— О, да? — заинтригуван, той обърна внимание на портрета.

— Дъг, тази миниатюра е на двеста години. Нито един жив човек не я е виждал преди нас. Никой дори не знае, че тя съществува.

— Значи ще ѝ вземем добра цена.

— Не разбираш ли? — нетърпелива, тя я взе обратно от него. — Това принадлежи на някой музей. Това не е нещо, което можеш да отнесеш през оградата. Това е изкуство. Дъг... — тя вдигна диамантената огърлица, — погледни това. Не е само купчина красиви камъни, притежаващи висока пазарна стойност. Виж ръчната изработка, стила. Това е изкуство, това е история. Ако това е огърлицата от диамантената афера, тя би хвърлила изцяло нова светлина върху приетите теории.

— Тук аз напускам — уточни той и постави огърлицата обратно в сандъчето.

— Дъг, тези скъпоценни камъни са принадлежали на една жена, която е живяла преди два века. Двеста години. Ти не можеш да занесеш нейната огърлица, нейната гривна до някоя зложна къща и да ги оставиш да я продадат. Не е морално.

— Хайде по-късно да говорим за морала.

— Дъг...

Раздразнен, той затвори капака на кутийката и стана прав.

— Виж, ти искаш да дадеш картината на музей, може би и чифт скъпоценности, окей. Ще говорим за това. Аз рискувах живота си за тази кутийка, а също, по дяволите, и твоят живот. Няма да изтърва единствения шанс да се измъкна от мизерията и да бъда някой, само и само хората да се блещат в камъните, прибрани в някой музей.

Тя му отправи поглед, който той не разбра, изправи се и застана пред него.

— Ти си някой — меко каза тя.

Това раздвижи нещо у него, но той поклати глава.

— Недостатъчно добър, скъпа. Хора като мен се нуждаят от нещо, с което не сме родени. Уморих се да играя играта. Това ме кара да пресека финалната линия.

— Дъг...

— Виж какво, независимо от това, което ще се получи с тези неща, първо трябва да се измъкнем оттук.

Тя продължи да спори, след това се примири.

— Добре, но ще обсъдим това.

— Както искаш. — Той ѝ отправи онази очарователна усмивка, на която тя вече се бе научила да не вярва. — Какво ще кажеш да вземем бебето вкъщи.

Поклащайки глава, Уитни върна усмивката.

— Стигнахме толкова далеч. Може би ще успеем да се измъкнем с него.

Те стояха прави, но когато той тръгна да си пробива път през храсталака, тя го задържа. Откъсвайки цветчета от лианите, тя ги сложи на гроба на Жералд.

— Ти направи всичко, което можа — обръщайки се, тя последва Дъг до джипа. С още един бърз поглед наоколо, Дъг разположи сандъчето на задната седалка и хвърли върху него едно одеяло.

— Окей — сега да намерим хотел.

— Това е най-добрата новина, която чух този ден.

Когато той откри един хотел, който изглеждаше достатъчно изискан и скъп за неговия вкус, Дъг сви в отбивката.

— Ето, регистрирай се тук. Аз отивам да уредя нашето пътуване извън страната още с първия самолет утре сутринта.

— А багажа ни в Антананариво?

— Ще изпратим да го вземат. Къде искаш да отидеш?

— Париж — каза тя моментално. — Имам чувството, че този път няма да скучаем.

— Абсолютно права си. Сега какво ще кажеш да се разделиш с малко от тези мангизи, за да мога да се погрижа за нещата.

— Разбира се. — Сякаш никога не бе му отказвала дори и цент, Уитни извади портмонето си. — По-добре да вземеш някоя от кредитните карти — реши тя и извади една. — Първа класа, ако обичаш, Дъглас.

— Нищо друго. Вземи най-хубавата стая в хотела, скъпа. Тази вечер започваме да живеем разкошно.

Тя се усмихна, но се наведе през облегалката към задната седалка и взе увитото в одеяло сандъче заедно със своята раница.

— Само ще взема това с мен.

— Не ми ли вярваш?

— Не бих казала точно така — скачайки от джипа, тя му изпрати една целувка. В мръсните си панталони и скъсана блузка тя влезе в хотела като властна принцеса.

Дъг видя, че трима мъже скочиха да й отворят вратата. Класа — помисли си той отново. Тя миришеше на класа. Той си спомни, че тя някога го бе помолила за синя копринена рокля. С усмивка тръгна напред. Щеше да й донесе няколко изненади.

Тя одобри стаята и показа това на момчето от хотела с щедър бакшиш. Останала сама, тя отметна одеялото и отвори отново сандъчето.

Никога не бе смятала себе си за консервативна, некомпетентна в изкуството или прекалено скромна жена. Гледайки към скъпоценните камъни, накити и монети от друга епоха, тя разбра, че никога няма да може да ги превърне в нещо така обикновено като парите. Хора бяха

умирали за това, което тя държеше в ръка. Някои бяха умирали от алчност, други заради принципи, трети просто заради изтичане на тяхното време. Ако това бяха само скъпоценности, смъртта на тези хора нямаше да означава нищо. Тя си помисли за Хуан и за Жак. Не, те бяха повече, много повече от скъпоценни камъни.

Онова, което беше тук в ръцете ѝ, не бе нейно притежание, нито на Дъг. Целият трик се състоеше в това да го убеди в същото.

Пускайки капака, тя влезе в банята и завъртя крана на водата. Това отново ѝ върна спомена за малкия хан на брега и Жак.

Той бе мъртъв, но може би, когато миниатюрният портрет и богатството отидат на своето подходящо място, той ще бъде запомнен. Малка табелка с неговото име в един музей в Ню Йорк. Да. Това я накара да се усмихне. Жак щеше да го оцени.

Тя пусна водата да тече и отиде до прозореца да разгледа града. Хареса ѝ да види залива и пълния с живот град под нея. Искаше ѝ се да се разходи по булеварда и да подиша уханието на пристанището. Кораби, моряци. Сигурно има магазини, претърпкани със стоки, каквито жена с нейната професия би търсила. За съжаление тя нямаше да може да вземе в Ню Йорк някои образци от малагашки тъкани и материи. Докато съзнанието ѝ се рееше, една фигура на тротоара привлече погледа ѝ и я накара да се напрегне стреснато. Бяла панамена шапка. Но това бе смешно, каза си тя. Много мъже носят панамени шапки в тропиците. Не може да бъде... Все пак, гледайки, тя бе почти уверена, че това бе същият мъж, когото бе виждала преди. Тя изчака, без да диша, мъжът да се обърне така, че да бъде сигурна. Когато шапката изчезна в един вход, тя изтърва въздишка на раздразнение. Просто беше нервна. Как би могъл някой да следва зигзагообразния път, който те бяха извървели до Диего-Суарес? По-бързо да се връща Дъг, помисли си тя. Искаше да се изкъпе, преоблече, нахрани и качи на самолета.

Париж, помисли си тя и затвори очи. Една седмица да не вършиш нищо и само да почиваш. Да правиш любов и да пиеш шампанско. След всичко, през което преминаха, това бе най-малкото, което и двамата заслужаваха. След Париж... тя въздъхна и се върна в банята. Това беше друг въпрос.

Спря крановете, протегна се и посегна да разкопчее блузата си. В това време очите ѝ срещнаха погледа на Ремо в огледалото над

мивката.

— Мис Макалистър — усмихна той, леко докосвайки белега на лицето си. — Удоволствие е за мен.

ГЛАВА 14

Тя си помисли да изкрещи. Страхът бълбукаше в гърлото ѝ горещ и горчив. Той се връщаше в дъното на стомаха ѝ твърд и студен. Но в очите на Ремо имаше изражение, едно хладно чакащо изражение, което я предупреди, че той би бил много щастлив да я накара да млъкне. Тя не изпищя.

В следващия момент тя си помисли да избяга — да направи едно бясно, героично втурване покрай него и навън през вратата. Винаги имаше някаква възможност да успее. А също така и вероятност да не успее.

Тя се облегна, а ръката ѝ все още стоеше на горното копче на блузката ѝ. В малкото помещение на банята бързото и неравно дишане отекна обратно до нея. Неговият звук накара Ремо да се усмихне. Виждайки това, Уитни започна да се бори за контрол, тя бе стигнала толкова далеч, работила така здраво, а сега бе поставена натясно. Пръстите ѝ се сключиха върху порцелана на мивката. Тя няма да хленчи. Това си обещаваеше. И не би се молила.

При едно движение зад Ремо Уитни отмести поглед и видя идиотските любезни очи на Барнс. Тя разбра, че страхът може да бъде примитивен, безразсъден като ужаса, който една мишка изпитва, когато котката започне игриво да я подхвърля със своите лапи. Инстинктът ѝ подсказа, че у него имаше значително по-голяма опасност, отколкото у високия, тъмен мъж, който държеше насочен пистолет към нея. Мина периодът на героичното, периодът на страха и времето на хвърляне на зарове. Тя насили пръстите си да се отпуснат и се помоли в себе си.

— Ремо, предполагам. Вие работите бързо. — Така работеше и нейният ум, започвайки бързо да отхвърля различни възможности и пътища за бягство. Дъг го нямаше от не повече от двайсет минути. Тя бе съвсем сама.

Той се бе надявал, че тя ще изкрещи или ще се опита да бяга, за да има някаква причина да ѝ нанесе няколко удара. Неговата суетност

все още страдаше от белега на бузата му. Суетността настрана, Ремо се страхуваше прекалено много от Димитри, за да ѝ остави някакъв белег без провокация от нейна страна. Той знаеше, че Димитри обича жените да му бъдат доставяни недокоснати, независимо в какво състояние бяха после, когато той се разправяше с тях. Сплашването все пак беше нещо по-различно. Той постави цевта на пистолета под брадичката ѝ, така че с нея натисна меката, уязвима част на гърлото ѝ. Когато потрепери, усмивката му се разшири.

— Лорд — каза той накратко. — Къде е той?

Тя сви рамене, защото никога не е била така уплашена през живота си. Когато тя заговори, гласът ѝ бе определено равен, определено студен. Всяка капка влага в устата ѝ бе пресъхнала.

— Аз го убих.

Тази лъжа излезе така леко, така обикновено, че почти я изненада. Тъй като вече се бе случило, а лесните лъжи бяха подостоверни от истината, Уитни продължи с нея. Повдигайки ръката си, тя отмести с пръст цевта на пистолета от гърлото си.

Ремо гледаше в нея. Интелектът му рядко се потопяваше под повърхността в подробности, така че той видя високомерието в очите ѝ, без да види страха зад тях. Сграбчвайки ръката ѝ, той я измъкна в стаята и грубо я блъсна на един стол.

— Къде е Лорд?

Уитни се изпъна в стола, след това оправи вече станалия на парцал ръкав на блузата си. Тя не можеше да му позволи да забележи, че пръстите ѝ трепереха. Това щеше да отнеме всеки елемент на измама, който тя имаше на разположение, за да се измъкне.

— Наистина, Ремо, очаквах малко по-добър маниер от теб, а не като на някакъв второкласен крадец.

Със завъртане на глава Ремо даде знак на Барнс. Все още захилен, той се приближи към нея с малък грозен револвер.

— Хубава — каза той и почти се олигави. — Мека и хубава.

— Той обича да прострелва хората на места, като капачките на коленете, например — каза ѝ Ремо. — Сега къде е Лорд?

Уитни се насили да пренебрегне револвера, който Барнс насочи към лявото ѝ коляно. Ако погледнеше към него, даже ако помислеше за него, щеше да се сгърчи в молеца се топка.

— Аз го убих — повтори тя. — Имаш ли цигара? Не съм пушила от дни.

Тонът ѝ бе така делово официален, че Ремо посегна за цигарите, преди да си даде сметка. Разярен, той насочи пистолета си в точката между двете ѝ очи. Уитни усети лекото бързо блъсване там и то се разпростря на кръгове из главата ѝ.

— Аз само ще запитам още един-единствен път. Къде е Лорд?

Тя само изпусна къса и раздражена въздишка.

— Току-що ти казах. Той е мъртъв. — Тя знаеше, че Барнс гледа към нея, леко тананикайки си. Стомахът ѝ се преобърна още веднъж, преди да погледне критично към ноктите си. — Предполагам, че не знаеш къде мога да намеря добра маникюристка в това сметище?

— Как го уби?

Пулсът ѝ се ускори. Щом той питаше как, почти беше ѝ повярвал.

— Застрелях го, разбира се. — Тя се усмихна малко неопределено и кръстоса крака. Видя как Ремо дава знак с глава и Барнс сваля револвера си. Тя не си позволи дори и въздишка на облекчение. — Това изглеждаше най-сигурният начин.

— Защо?

— Защо? — Тя премига. — Защо какво?

— Защо го уби?

— Повече не се нуждаех от него — простичко каза тя.

Барнс пристъпи напред и прекара меката си ръка през косата ѝ. В гърлото си той издаде звук, който можеше да мине за одобрение. Тя допусна грешка, като обърна глава и очите им се срещнаха. Това, което видя, накара кръвта ѝ да се вледени. Оставайки външно спокойна, Уитни се пребори да не показва страха си, а само отвращението.

— Това ли е любимият ти гризач, Ремо? — меко каза тя. — Наистина, надявам се, че знаеш как да го контролираш.

— Махни се, Барнс.

Той поглади косата ѝ чак до рамото.

— Аз само искам да пипна.

— Разкарай се!

Тя видя погледа на Барнс, когато той се обърна към Ремо. Любезността я нямаше. Идиотизмът в тях сега бе мрачен и отвратителен. Преглътна, несигурна дали той щеше да се подчини или

просто щеше да застреля Ремо, така както бе застанал. Ако трябваше да се разправя с единия от тях, не би искала това да бъде Барнс.

— Джентълмени — каза тя със спокоен, ясен глас, който накара и двамата да погледнат към нея. — Ако смятаме да останем така дълго време, бих приела една цигара. Бе много уморителна утрин.

С лявата ръка Ремо бръкна в джоба си и ѝ предложи цигара. Уитни я взе, после, държейки я между двата пръста, го погледна очакващо. Той би я застрелял в черепа веднага, без нито секунда колебание. Едва сега Ремо оцени старомодните маниери. Изваждайки запалката си, ѝ поднесе огънче.

С поглед, вперен в очите му, Уитни се усмихна и издуха облак дим.

— Благодаря.

— Моля. Само че как очакваш да ти повярвам, че си очистила Лорд? Той не е глупак.

Уитни се облегна, поднасяйки цигарата към устните си отново.

— Тук имаме различия в мненията, Ремо. Лорд беше един първокласен глупак. За съжаление много лесно е да спечелиш преимущество пред един мъж, чийто мозък, нека да го кажем, виси от кръста надолу. — По гърба ѝ тръгна струйка пот. Струваше ѝ цяло усилие да не се разтресе в стола.

Ремо я изучаваше. Лицето ѝ бе спокойно, ръцете стабилни. Или тя имаше повече хладнокръвие, отколкото бе очаквал, или казваше истината. Той би оценил някого, който свършва работата за него, но му се искаше сам да убие Дъг.

— Виж, бейби, ти си била с Лорд доброволно. Ти си му помагала да се придвижи.

— Естествено, той имаше нещо, което аз исках. — Тя пафкаше деликатно, благодарна, че още не се е задавила от дима. — Аз му помогнах да се измъкне от страната, дори го подпомогнах финансово. — Тя леко изтърси цигарата в пепелника до себе си. Забавянето бе невъзможно, установи тя. Ако Дъг се върнеше, докато те бяха все още тук, това щеше да бъде краят на всичко. И за двамата. — Трябва да призная, че за известно време това бе увлечение, въпреки че на Дъглас му липсват маниери. Той е от този тип мъже, от които една жена се уморява лесно, ако знаете какво имам предвид. — Тя се усмихна, оглеждайки Ремо от горе до долу през облак дим. — Във всеки случай

не виждах никаква причина, защо трябва да бѣда прилепена към него или защо трябва да деля сѣкровището с него.

— Затова ти го уби.

Тя забеляза, че той не го каза с никаква сянка на отвращение или погнуса. Това бе само едно разсѣждение, което тя чу.

— Разбира се. Той стана много глупаво нахален, след като откраднахме джипа ви. Беше проста работа да го убедя да спре — да се отбие от пътя за малко. — Тя си поигра безстрастно с горното копче на блузката и видя как очите на Ремо се сведоха към него. — Имах документите и джипа, наистина не се нуждаех повече от него. Застрелях го, изхвърлих го в храстите и подкарах към града.

— Твърде небрежно от негова страна да те остави да го изненадаш.

— Той беше... — Тя размаха прѣсти надолу. — Зает. — Той не беше трѣгнал на пазар, мислеше си тя и трепна с рамене. — Може да загубите времето си, ако искате да го потърсите. Все пак сигурно знаете, че аз се записах сама в хотела. И доколкото очевидно познаваш Дѣглас, ти трябва да оцениш факта, че сѣкровището е у мен. Наистина ли мислиш, че той може да ми се довери чак толкова?

Тя посочи с един елегантен жест към сандѣчето. Ремо проследи прѣста ѝ, отиде до него и повдигна капака. Това, което видя, напълни устата му със слюнка.

— Впечатляващо, нали? — Уитни леко изтупа цигарата си. — Прекалено много впечатляващо, за да го деля с някого от калибѣра на Лорд. Все пак... — тя изчака, докато погледът на Ремо се върне към нея, — един мъж с определена класа и възпитание би бил нещо сѣвсем различно.

Това бе изкушаващо. Очите ѝ бяха тъмни и обещаващи. Той можеше почти да усети топлината, надигаща се от малкото ковчеже със сѣкровището под прѣстите му. Но той си спомни Димитри.

— Сега ще се преместиш на друго място.

— Добре. — Сякаш това ни най-малко не я засягаше, Уитни се надигна. Тя трябваше да ги изкара навън, и то бързо. Да излезе с тях бе за предпочитане пред това да бѣде простреляна в капачката на коляното или където и да било другаде.

Ремо вдигна сандѣчето със сѣкровището. Димитри щеше да бѣде доволен, помисли си той. Много, много доволен. Той отправи тънка

усмивка към Уитни.

— Барнс ще те придружи навън до колата. Аз няма да предприемам нищо освен ако не искаш всичките кости на дясната ти ръка да бъдат натрошени.

Един поглед към хилещото се лице на Барнс я накара да свие рамене.

— Няма никаква нужда от грубост, Ремо.

На Дъг не му отне много време уреждането на два еднопосочни билета за Париж, но пазаруването го забави повече. Достави му голямо удоволствие да купи на Уитни прозрачно бельо, въпреки че върху касовата бележка бе изписан номера на нейната кредитна карта. Той изгуби почти час за голямо удоволствие на продавачката, избирайки копринена рокля в кралско синьо с драпиран корсаж и лъскави тесни поли.

Доволен, избра за себе си небрежно-елегантен костюм. Точно по този начин възнамеряваше да живее поне в началото. Небрежно-елегантно.

Когато се върна в хотела, бе натоварен с кутии и си свиркаше с уста. Движеха се по програма. На другата вечер щяха да пият шампанско в ресторант „Максим“ и да правят любов в някоя стая с изглед към Сена. Край на туристическите пакети за шест дни и крайпътните мотели за Дъг Лорд. Първа класа, бе казала Уитни. Той щеше да се научи да живее така.

Изненада се, когато видя, че вратата не е добре затворена. Нима Уитни не е разбрала досега, че на него не му трябва ключ за нещо така просто като хотелска брава?

— Хей, любов, готова ли си да празнуваме? — Стоварвайки кутиите на леглото, той измъкна бутилката вино, за която бе похарчил местна валута, равностойна на седемдесет и пет долара. Отивайки към банята, започна да измъква тапата на бутилката. — Водата още ли е гореща?

Водата бе студена, а помещението празно. За момент Дъглас застана в центъра на банята, гледайки към неподвижната, чиста вода. Тапата на бутилката гръмна тържествено. Той почти не забеляза

шампанското, мокрецо пръстите му. Със сърце, свито в гърлото, се втурна обратно в спалнята.

Раницата ѝ бе там, захвърлена на пода. Но нямаше никаква малка дървена кутия. С бързина и прецизност претърси стаята. Кутията и всичко в нея бе изчезнало. Същото се бе случило и с Уитни.

Първата му реакция беше на ярост. Да бъде измамен от една жена с очи с цвят на уиски и студена усмивка, бе по-лошо, сто пъти по-лошо, отколкото да бъдеш измамен от някое кривокрако джудже. Поне джуджето бе в бизнеса. Ругаейки, той тръшна бутилката на масичката.

Жени! Те бяха и си оставаха най-големият му проблем от пубертета. Кога ще се научи най-после? Те се усмихваха, напяваха тихо, пърхаха с мигли и ти измъкваха и последния долар.

Как можа да се окаже такава шушумига? Истински бе повярвал, че има чувства към него. Само как гледаше, когато правеха любов, как стоеше до него, как се бореше до него. Наистина бе хлътнал по нея като камък в студено, дълбоко езеро. Дори бе правил някакви груби планове за бъдещето, а тя се измъкна от него още при първата възможност.

Погледна към раницата на пода. Бе я носила на гърба си, преминавайки пеш много мили, смеейки се, държейки се като кучка, предизвиквайки го. А после... Без да мисли, Дъг посегна и вдигна раницата. Вътре бяха нейните вещи — дантеленото бельо, пудриерата, четката за коса. Той можеше да долови уханието ѝ.

Не, съмнението го блъсна остро и рязко. С тази мисъл в главата си той хвърли раницата срещу стената. Тя не би избягала от него. Дори да грешеше за нейните чувства, тя бе от твърде висока класа, за да се откаже от една сделка.

Значи, ако не е избягала, тя е била взета.

Той стоеше там, държейки в ръка четката ѝ, а страхът се просмукваше в него. Взета. Той си даде сметка, че почти бе повярвал на измамата. Бе предпочел да приеме, че тя се намира вече в някой самолет, тръгнал за Таити, и му се присмива.

Димитри. Четката се счупи точно на две от напрежението на ръцете му. Димитри държеше неговата жена. Дъг хвърли двете парчета през стаята. Той нямаше да я държи за дълго.

Напусна стаята бързо, този път, без да си подсвирква.

Къщата бе великолепа. Уитни предположи, че не би трябвало да очаква нещо по-лошо от мъж с репутацията на Димитри. Отвън тя бе елегантна, подходяща за жена, бяла и чиста, с балкони с декоративни железни парапети, от които се виждаше прекрасна гледка към залива. Земята бе подредена и добре гледана, богато засадена с претрупани тропически цветя от областта и сенчести палми. Тя изучаваше всичко това с тревожно, промъкващо се чувство на ужас.

Ремо спря колата в края на алеята от бяла трошена настилка. Смелостта ѝ започна да я напуска, но Уитни се пребори за кураж отново. Мъж, който може да се сдобие с място като това, има ум. Умът е нещо, с което човек може да се справи.

Нея я тревожеше всъщност Барнс с неговите черни, лакоми очи и жадна усмивка.

— Добре, трябва да кажа, че това е за предпочитане пред хотела — с маниера на човек, отиващ на вечерно парти, Уитни слезе от колата. Тя откъсна един хибискус и закрачи към главния вход, въртейки цветето под носа си.

При почукването на Ремо вратата бе отворена от друг мъж в тъмен костюм. Димитри държеше на спретнатата бизнес външност на своите служители. Всеки един носеше вратовръзка редом с четирийсет и пет калибровия пистолет. Когато мъжът се усмихна, се показа нацърбен преден зъб. Уитни нямаше представа дали бе го ударил, когато колата мина през витрината на „Годива Шоколатерис“.

— Значи я хвана. — За разлика от Ремо, той гледаше на счупения зъб като на професионален риск. Не можеше да не се възхити на жена, която управлява колата с такова безумие, говорещо за здрави нерви. Но той не чувстваше подобна толерантност към Дъг. — Къде е Лорд?

Ремо дори не го погледна. Той даваше отговори само на един човек.

— Наглеждай я — заповяда той и отиде да докладва директно на Димитри. Тъй като носеше съкровището, той крачеше бързо с маниера на важен човек. Последния път, когато бе докладвал, почти лазеше.

— И така, каква е историята, Барнс? — Мъжът в тъмен костюм отправи продължителен поглед към Уитни. Хубава дама. Той предполагаше, че Димитри има интересни планове за нея. — Забравихте ли ушите на Лорд за боса?

Кикотенето на Барнс причини хладна тръпка по кожата на Уитни.
— Тя го е убила — каза той весело.

— О, наистина ли?

Тя улови заинтересувания поглед, после тръсна коса назад.

— Това е вярно. Има ли начин да се получи питие на това място?

Без да чака отговор, тръгна надолу към широкия бял хол и влезе в първата стая.

Очевидно това беше официален салон. Който и да го бе декорирал, бе прекалил с натруфеността. Уитни би избрала нещо далеч по-непретенциозно.

Прозорците, два пъти по-високи от нея, бяха окичени с брокатени драперии в ален цвят. Вървейки през помещението, тя се питаше дали е възможно да ги отвори и да избяга. Сега Дъг трябва да е в хотела, изчисли тя, прокарайки пръст по една интересно резбована маса. Но тя не можеше да разчита на него за пристигане на помощ с кавалерията. Каквото и действие да предприемеше, тя трябваше да се оправя сама.

Знаейки, че двамата мъже наблюдават всяка нейна стъпка, тя отиде до една уотърфордска гарафа и сипа от съдържанието. Пръстите ѝ бяха тромави и влажни. Малко помощ за кураж нямаше да навреди, реши тя. Особено след като не знаеше все още какво ѝ предстоеше. Сякаш разполагаше с цялото време на света, тя седна в стол с висока облегалка от епохата на кралица Ана и започна да отпива някакъв много мек вермут.

Баща ѝ винаги бе казвал, че можеш да преговаряш с човек, който поддържа добър бар. Уитни отпи отново и се надяваше той да е прав.

Минаха минути. Тя седеше в стола и пийваше, опитвайки се да не обръща внимание на ужаса, който се бе настанил у нея. В края на краищата, убеждаваше се тя, ако той просто бе решил да я убие, щеше да го стори досега. Дали? Не е ли по-вероятно той да я задържи за откуп? Нямаше да ѝ бъде много добре да знае, че я заменят за неколкостотин хиляди долара, но това бе далеч по-завидна съдба, отколкото куршума.

Дъг бе говорил за мъченията като за хоби на Димитри. Чупене на палци и рецитиране на Чосър. Тя глътна повечко вермут, знаейки, че никога няма да запази чувството си за хумор, ако се размислеше прекалено дълбоко за човека, който държеше живота ѝ в ръцете си.

Дъг бе в безопасност. Поне за момента. Уитни се концентрира върху тази мисъл.

Когато Рамо се върна, тя се напрегна цялата, мускул по мускул. С преднамерено внимание вдигна отново чашката към устните си.

— Ужасно грубо е да оставите една гостенка да чака повече от десет минути — каза тя небрежно.

Той докосна белега на бузата си. Тя не пропусна движението.

— Мистър Димитри ще се радва, ако вие се присъедините към него на обяд. Той смята, че първо бихте искали да се изкъпете и преоблечете.

Присъдата се отлагаше.

— Много мило — надигайки се, тя остави чашката встрани. — Все пак страхувам се, че вие ме изкарахте много бързо без моя багаж. Аз просто нямам какво да облека.

— Мистър Димитри се е погрижил за това. — Хващайки я за ръката над лакътя, малко прекалено силно, за да се чувства удобно, Ремо я върна през хола и я поведе нагоре по широката стълба към втория етаж. Не само холът миришеше на погребален салон, установи тя, а цялата къща. Той отвори вратата. — Имате един час. Бъдете готова, той не обича да чака.

Уитни пристъпи навътре и чу заключването на бравата зад себе си.

Покри лицето си с ръце за момент, тъй като не можеше да спре треперенето. Една минута, каза си тя, започвайки да диша дълбоко. Нуждаеше се само от една минута. Тя бе жива. Това бе въпросът, върху който трябва да се концентрира. Бавно отмести ръцете си и се огледа.

Димитри не беше стиснат, реши тя. Апартаментът, който ѝ бе предоставил, бе така елегантен, както се очакваше от външността на къщата. Дневната бе широка и дълга, с порцеланови вази, в които в изобилие бяха поставени свежи цветя. Цветовете бяха нежни — розово и перленосиво на копринените тапети, отговарящи на тона на ориенталския килим на пода. Леглото, използвано за диван през деня, бе в по-тъмен пясъчен цвят, затрупано с ръчно изработени възглавници. В крайна сметка, прецени тя професионално, една добре изпипана, стилна работа. След това отиде до прозорците, отваряйки ги рязко.

Още първият поглед ѝ показа, че е безнадеждно. Височината бе почти сто фута от натруфеното малко балконче. Нямаше да има пъргаво скачане надолу, както в крайбрежния хан. Затваряйки отново прозорците, Уитни започна да изучава апартамента за други възможности.

Спалнята бе изключително приятна с голямо полирано легло чипъндейл и деликатни китайски лампи. Инкрустираният дървен гардероб бе вече отворен, показвайки богат избор от дрехи, пред които нито една изискана жена не би се държала високомерно. Тя опипа фината коприна с цвят на слонова кост на един ръкав и се обърна. Очевидно Димитри очакваше тя да пребивава тук за известно време. Можеше да го приеме като добър знак или би могла да се разтревожи от това.

Поглеждайки встрани, Уитни се видя в едно овално огледало. Тя се приближи. Лицето ѝ бе бледо, дрехите ѝ намачкани и съдрани. Очите ѝ, тя видя, бяха отново уплашени. С погнуса започна да сваля ризата си. Димитри нямаше да види на обяда някаква раздърпана, трепереща жена, решително си каза тя. Ако не можеше да направи нищо друго в момента, поне за това можеше да се погрижи. Уитни Макалистър знаеше как да се облече подходящо за всеки един повод.

Провери всяка врата, водеща към апартамента ѝ, и установи, че всичките са здраво заключени отвън. Всеки прозорец, който отвори, доведе до убеждението, че бе хваната добре в истински капан. Засега.

Тъй като това беше следващата логична стъпка, Уитни се отпусна в разкоша на банята с дълбоката, мраморна вана, която тя щедро покри с маслата за баня, осигурени от Димитри. За суетата ѝ бяха подготвени гримове — от основните до грима за мигли. Всички от марката, цветовете и сенките, които тя предпочиташе.

Явно е, че той беше съвършен, помисли си Уитни, ползвайки ги. Перфектният домакин. Бутилка от аметистов кристал задържа обонянието ѝ. Тя пръсна измитата си с шампоан коса, след това я среса назад с два седефени гребена. Още един подарък от нейния домакин.

Отивайки в дрешника, тя предостави на избора си на тоалет цялото внимание и решимост, която би отдал един рицар на своята ризница. В своето положение тя смяташе всяка подробност за важна. Избра една тревистозелена отворена рокля с дълги поли, без гръб, придавайки ѝ малко блясък с копринен шарф, увит и вързан на кръста.

Този път, когато погледна в огледалото в цял ръст, тя кимна с одобрение. Бе готова на всичко.

Когато се почука на вратата на дневната, тя смело отговори. Отправи към Ремо студения поглед на ледена принцеса, от който Дъг се възхищаваше.

— Мистър Димитри чака.

Без да каже дума, се плъзна край него. Дланите ѝ бяха влажни, но устоя на желанието да свие ръце в юмруци. Вместо това леко прокара пръсти по перилата, слизайки по стълбището. Щом отиваше към своята екзекуция, разсъждаваше тя, поне нека да върви към нея по подходящ начин. Стискайки устни за малко, последва Ремо през къщата до една широка, украсена с цветя тераса.

— Мис Макалистър, най-последно.

Тя не бе сигурна какво бе очаквала. Определено, след всички страховити истории, които бе преживяла и чула, тя очакваше някой свиреп, жесток и по-внушителен човек. Мъжът, който се надигна зад плетената маса с плот от опушено стъкло, беше блед, малък и безличен. Той имаше кръгло, меко лице с оредяваща тъмна коса, сресана назад. Кожата му бе бяла, толкова бяла, сякаш никога не бе виждала слънце. Тя имаше бързото, шеметно усещане, че ако бодне с пръст кожата на лицето му, ще се деформира като меко тесто. Очите му бяха почти безцветни, светли, воднистосини под тъмни безобидни вежди. Тя не можеше да реши дали той бе на четирийсет или шейсет години, или някъде между тях.

Устата му бе тънка, носът малък, а кръглите му бузи, ако не бъркаше, бяха леко напудрени.

Бялото, доста елегантно сако, което носеше, не можеше съвсем да скрие неговия корем. Доста изкушаващо бе да го отминеш като някой глупав дребосък, но тя забеляза деветте грижливо излъскани нокти и светлорозовото чуканче на липсващия пръст.

На фона на топчестата лъскава външност деформацията беше в крещяща дисхармония. Той ѝ протегна ръка с дланта нагоре за поздрав, така че тя можа да забележи мястото, където кожата бе израснала по-дебела и по-груба. Дланта бе гладка като на младо момиче.

Какъвто и да бе външният му вид, не биваше да се забравя, че Димитри бе опасен и жесток, като нещо хлъзгаво, което се измъква от

блато. Размахът на неговата мощ, макар и да не бе видим на повърхността, си пролича в жеста, с който той освободи слабия строен Ремо с бегъл поглед.

— Аз съм така доволен от вашето присъствие, скъпа моя. Няма нищо толкова потискащо като самотния обяд. Имам малко прекрасно кампари. — Той повдигна още една гарафа от „Уотърфорд“. — Мога ли да ви убедя да опитате от него?

Тя отвори уста да отговори, но нищо не се получи. Проблясъкът на удоволствие в очите му я накара да пристъпи напред.

— С удоволствие бих приела. — Уитни седна до масата. Колкото по-близо идваше тя, толкова повече страхът нарастваше. Това бе нелогично. Той изглеждаше като някой дребен, надут чичко. Но страхът нарастваше. Очите му, установи тя, сякаш никога не мигваха. Той само гледеше и гледеше, и гледеше. Тя трябваше да се концентрира, за да запази стабилна ръката си, когато посегна за чашата. — Вашата къща, мистър Димитри, е доста забележителна.

— Приемам това като заслужен комплимент от човек с вашата професионална репутация. Бях късметлия, че я открих чрез обява. — Той отпи, после попи устата си деликатно с бяла ленена кърпа. — Собствениците бяха... достатъчно благосклонни да ми я предоставят за няколко седмици. Доста съм привлечен от градината. Една приятна отмора в тази лепкава жега. — С кавалерски жест той отиде зад нея, за да държи стола ѝ. Уитни трябваше да потисне чувството на паника и отвращение. — Сигурен съм, че вие сте гладна след вашето пътуване.

Тя погледна през рамо и се насили да се усмихне.

— Всъщност аз вечерях доста добре снощи отново благодарение на вашето гостоприемство.

Леко любопитство премина по лицето му, докато се връщаше към своя стол.

— Наистина ли?

— В джипа, който Дъглас и аз взехме от вашите служители — при неговото кимане, тя продължи: — имаше една бутилка с прекрасно вино и много вкусна храна. На мен доста ми хареса консервата от белуга.

Тя видя хайвера, черен и лъскав, сложен върху ледени късчета до нея. Уитни го опита.

— Разбирам.

Не бе сигурна дали беше го раздразнила, или той се забавляваше. Отхапвайки парченце хляб, тя се усмихна.

— Още веднъж трябва да призная, че вашият килер е добре зареден.

— Надявам се, че вие ще продължите да намирате моето гостоприемство съобразено с вашия вкус. Трябва да опитате омара, скъпа моя. Нека ви обслужа — с благосклонност и пестеливи движения, каквито тя не бе очаквала, Димитри натопи един сребърен черпак в супника. — Ремо ме информира, че вие сте се освободили от нашия мистър Лорд.

— Благодаря. Мирише превъзходно. — Уитни използва времето, сръбвайки от супата. — Дъглас бе започнал малко да пречи. — Това бе игра, помисли си тя. А тя вече бе започнала да играе. Малката мидена черупка, която носеше, се разлюля леко на верижката си, когато се пресегна за чашата. Тя играеше, за да победи. — Сигурна съм, че разбирате.

— Наистина. — Димитри се хранеше бавно и деликатно. — Мистър Лорд представляваше пречка и за мен известно време.

— Открадвайки документите под носа ви. — Тя видя белите пръсти с маникюр как се стегнаха върху прибора. Нервен е, помисли си тя. Той няма да преживее учтиво да го правят на глупак. Тя потисна желанието си да преглътне и вместо това се засмя. — Дъглас бе умен посвоему — каза тя простичко. — Жалко, че бе така груб.

— Предполагам, че човек трябва да ограничава своята интелигентност в известен смисъл — съгласи се Димитри. — Въпреки че аз обвинявам моя собствен персонал в некадърност.

— Може би и двете нещо са верни.

Той призна това с много леко кимване.

— И все пак той ви привлече, Уитни. Мога да ви наричам Уитни, нали?

— Разбира се. Признавам, че аз наистина му помогнах. Придържам се към идеята да наблюдавам как падат картите на масата.

— Много умно.

— Имаше няколко пъти, когато... — Тя прекъсна, връщайки се към супата. — Не искам да говоря лошо за мъртвите, мистър Димитри, но Дъглас често беше прибързан и нелогичен в постъпките си. Все пак лесно се водеше.

Той я наблюдаваше как се храни, възхищавайки се на ръцете с фини кости, на блясъка на тази здрава млада кожа, контрастираща на зелената рокля. Щеше да бъде много жалко да я обезобрази. Вероятно той би могъл да намери нещо полезно за нея. Той си помисли да я въведе официално в къщата си в Кънектикът с нейния достоен и елегантен вид на масата, послушна и покорна в леглото.

— А също така млад и силно привлекателен, не бихте ли се съгласили?

— О, да. — Тя отправи нова усмивка. — Той бе едно интригуващо отклонение за няколко седмици. По дългия път аз предпочитам стilen мъж вместо тези физически качества. Малко хайвер, мистър Димитри?

— Да — приемайки чинийката от нея, той остави ръката си да докосне нейната и усети как тя се напруга от физическия допир до деформирания му крайник. Малката проява на слабост го възбуди. Той си спомни удоволствието, което му доставяше да наблюдава как богомолката хваща молец — начина, по който малкото интелигентно насекомо примамваше полудялата жертва, чакайки търпеливо, докато съпротивата постепенно отслабваше и накрая поглъщаше светлите чупливи крилца.

Рано или късно младите, слабите и деликатните винаги отстъпваха. Както богомолката, Димитри притежаваше търпението, подхода и жестокостта.

— Трябва да призна, че намирам доста трудно за вярване обстоятелството, че жена с вашата чувствителност би могла да застреля един мъж. Зеленчуците в тази салата са съвсем пресни. Сигурен съм, че ще ви харесат — говорейки, той започна да прехвърля марулята в голяма купа за сервиране.

— Отлични за жаркия следобед — съгласи се тя. — Чувствителността — продължи Уитни, изучавайки течността в чашата си — става второстепенна след необходимостта, не намирате ли, мистър Димитри? В края на краищата аз съм бизнесдама. И както казах, Дъглас бе започнал вече да пречи. Аз вярвам във възможностите. — Тя вдигна чашата си, усмихвайки се над ръба ѝ. — Видях възможността да се отърва от един досадник и да взема документите. Просто ги взех. Той беше в крайна сметка само един крадец.

— Много точно. — Той започваше да ѝ се възхищава. Макар че не бе напълно убеден, че нейната хладнокръвна постъпка бе факт, не можеше да се отрече възпитанието ѝ. Роден като незаконен син на една религиозна фанатичка и един странстващ музикант, Димитри притежаваше дълбоко вроден респект и завист към доброто възпитание. През годините той трябваше да се оправя с възможно най-близкото нещо до това. Силата.

— И така, вие взехте документите и сама намерихте съкровището?

— Това бе достатъчно просто. В документите всичко бе ясно. Вие виждахте ли ги?

— Не — тя видя отново как пръстите се стягат, — само част от тях.

— О, да, всеки случай, те свършиха работа. — Уитни бодна в салатата си.

— Все още не съм виждал всичките документи — меко каза той с очи върху нейните.

Тя бързо си помисли, че документите бяха останали в джипа с Дъг.

— Страхувам се, че никога няма да ги видите — каза му тя, оставяйки удоволствието от истината да облекчи нервното ѝ напрежение. — Аз ги унищожих, след като свърших работа. Не ме интересуват излишни неща.

— Умно. А какво планирате да правите със съкровището?

— Да правя? — Уитни погледна с изненада. — Ще му се радвам, разбира се.

— Точно така — съгласи се той доволен. — А сега то е у мен. И вие.

Тя изчака да мине ударът от директната среща с неговите очи. Салатата почти заседна на гърлото ѝ.

— Когато човек играе, той трябва да приеме перспективата да загуби, колкото и неприятна да е.

— Добре казано.

— Сега аз завися от вашето гостоприемство.

— Вие виждате нещата много ясно, Уитни. Това ме радва. Също така ме радва да имам красотата на една ръка разстояние.

Храната се размърда неприятно в стомаха ѝ. Тя задържа чашата си, изчаквайки, докато той я напълни.

— Надявам се, че няма да ме помислите за невъзпитана, ако запitam за колко време смятате да ми предоставите вашето гостоприемство?

Той напълни чашата си догоре и я вдигна, кимайки.

— Ни най-малко. Докато ми е приятно.

Знаейки, че ако сложи още нещо в стомаха си, то няма да остане там, тя прекара върха на пръста си по ръба на чашата.

— Дойде ми наум, че вие вероятно обсъждате идеята да поискате откуп от баща ми.

— Моля ви, скъпа. — Той ѝ отправи лека усмивка с нюанс на неодобрение. — Аз не смятам, че такива неща са подходящи за обеден разговор.

— Просто си помислих.

— Трябва да ви помоля да не се тревожите за това. Повече бих предпочел просто да се отпуснете и да се наслаждавате на вашия престой. Вярвам, че сте подходящи?

— Прекрасни. — Тя установи, че сега ѝ се иска да крещи много повече в сравнение с желанието, което изпита, когато се обърна с лице към Барнс. Неговите светли очи останаха немигащи и вперени също като рибешки. Или като на мъртвец. Тя премигна. — Не съм ви благодарил за гардероба, а както се оказа, много остро се нуждаех от него.

— Не мислете нищо за това. Може би ще предпочетете една разходка из градината. — Той стана и дойде отново да изтегли стола ѝ. — Най-напред, сигурен съм, вие ще искате да си починете. Топлината тук в средата на следобеда е потискаща.

— Вие сте много разумен. — Тя го хвана под ръка, насилвайки пръстите си да не се сгърчат.

— Вие сте моя гостенка, скъпа. Много желана гостенка.

— Гостенка. — Усмивката ѝ отново бе студена. Гласът ѝ, въпреки че тя се удиви как го постигна, бе ироничен. — Нима имате навик да заключвате своите гости в стаите им, мистър Димитри?

— Имам такъв навик — каза той, повдигайки пръстите ѝ към своите устни — да заключвам съкровищата. Да тръгваме ли?

Уитни отметна коси. Тя не намери начин да се измъкне. Усмихвайки му се, тя си обеща да намери начин да се измъкне. Ако не успееше — тя още усещаше студения допир на устните му до кожата си — щеше да бъде мъртва.

— Разбира се.

ГЛАВА 15

Донякъде добре. Това не бе много окуражително твърдение, но бе най-доброто за Уитни. Първият ѝ ден „като гостенка“ на Димитри мина без проблеми. И без ясна идея как да се измъкне невредима.

Той бе снизходителен и любезен. И най-малката ѝ прищявка бе задоволена. Тя провери това, изразявайки лек намек за шоколадово суфле. То ѝ беше сервирано в края на продължителна, изключителна вечеря от седем блюда.

Въпреки че си бе блъскала мозъка през трите часа, които прекара заключена в стаите след обяда, Уитни не стигна доникъде. Нямаше възможност да разбие вратите, да скочи през прозореца, а телефонът в дневната бе вътрешен.

Дори бе мислила да избяга по време на следобедната разходка в градината. Докато преценяваше подробностите, Димитри ѝ бе поднесъл една красива розова пъпка и бе споделил колко неприятно е за него, че трябва да поставя въоръжени пазачи за охрана на градината. Сигурността, както вметна той, бе теглото на преуспелите.

Достигайки до единия край на градината, той небрежно бе посочил един от неговите хора. Мъжът с широки рамене носеше стегнато тъмно сако, беше с подрязани мустаци, а в ръцете си държеше малък смъртоносен картечен пистолет „Узи“.

Уитни реши, че се налага да избере по-фин начин на бягство, вместо да се втурне бясно през широката открита градина.

Тя се опита да мисли за нещо подходящо по време на следобедното си уединение. Рано или късно баща ѝ щеше да се разтревожи от продължителното ѝ отсъствие. Но сигурно трябваше да мине някой и друг месец.

Някой ден определено Димитри ще поиска да напусне острова. Това може да стане скоро, след като вече бе сложил ръка на съкровището. Дали тя щеше да тръгне с него, или не — а по този начин да ѝ се открият повече възможности за бягство — зависеше само от неговата прищявка. Уитни не би искала съдбата ѝ да зависи от

хрумванията на човек, който пудреше лицето си и плащаше на другите да убиват вместо него.

Така тя крачеше из апартамента, обмисляйки и отхвърляйки различни планове от най-простите, като например връзване на чаршафите и спускане от прозореца, до по-сложни — проправяне път през стената, прокопавайки я с ножа за масло.

Накрая тя се облече във веселата копринена рокля с цвят на слонова кост, която прилепваше към всяка гънка на тялото ѝ и просветваше от малки перлени зърна.

През по-голямата част от двата часа тя беше седнала срещу Димитри до една дълга, елегантна махагонова маса, която матово блестеше от светлината на две дузини свещи. От ордьовъра до суфлето и виното „Дом Периньон“ блюдата бяха изключителни и в най-малкия детайл. Зад тях се чуваше тихо музиката на Шопен, докато разговаряха за литература и изкуство.

Не можеше да се отрече, че Димитри е познавач на тези неща и че би могъл да пасне в най-престижния клуб без никакво вълнение. Преди да приключи разговорът, те направиха дисекция на една пиеса на Тенеси Уилямс, дискутираха необичайността на френските импресионисти и обсъдиха тънкостите на Микадо.

Докато суфлето се топеше в устата ѝ, Уитни усети, че копнее за лепкавия ориз и плодовете, което бе споделила с Дъг една нощ в онази пещера. Разговорът ѝ с Димитри вървеше гладко, а в същото време тя си припомняше аргументите и конфликтите с Дъг. Коприната хладно падаше на раменете ѝ. Тя би заменила с един удар на сърцето петстотиндоларовата рокля срещу грубата памучна торба, която бе носила по пътя към брега.

При дадените обстоятелства, когато животът ѝ висеше на косъм, би могло трудно да се каже, че изпитваше досада. Но тя наистина скучаеше отчайващо.

— Вие изглеждате малко дистанцирано тази вечер, скъпа.

— О? — Уитни се сепна. — Отлична кухня, мистър Димитри.

— Но забавлението вероятно е недостатъчно. Една витална жена се нуждае от нещо по-вълнуващо — с щедра усмивка той натисна едно копче до себе си. Почти веднага влезе един ориенталец с бял костюм. — Мис Макалистър и аз ще прием кафе в библиотеката. Тя е доста

богата — добави той, когато ориенталецът излезе заднешком от стаята. — Доволен съм, че вие споделяте моята любов към писаното слово.

Тя би могла да откаже, но идеята да види повече от къщата бе свързана с желанието да открие път за бягство. Никога не боли да научиш още нещо, прецени тя. Усмихна се и мушна един нож от приборите в отворената вечерна чанта, която бе поставила до себе си.

— Винаги е удоволствие да прекараш вечерта с мъж, който цени по-изящните неща. — Уитни се надигна, затваряйки чантата си. Прие ръката му и си обеща при първа възможност без угризения на съвестта да забие ножа в сърцето му.

— Когато човек пътува като мен — започна той, — често е необходимо да си носи определени неща — хубавото вино, подходящата музика, няколко тома литература. — Той вървеше плавно през къщата, леко ухаейки на одеколон. Официалното бяло вечерно сако прилепваше по него без нито една гънка.

Той се чувстваше щедър, толерантен. Твърде много седмици бяха минали, откакто бе имал за компания на вечеря млада, хубава жена. Отвори високата двойна врата на библиотеката и я покани вътре.

— Четете за удоволствие, ако ви харесва, скъпа — каза ѝ той, посочвайки лавиците с книги.

Помещението имаше врати към терасата. Това бе нещо, което тя моментално забеляза. Ако имаше някакъв начин да се измъкне от стаята си през нощта, оттук можеше да се ползва изходът за бягство. Тя само трябваше да мине покрай пазачите и пистолетите им.

Стъпка по стъпка, напомни си Уитни, докато прекарваше пръсти по обшитите с кожа токове.

— Баща ми има библиотека като тази — изкоментира тя. — Аз винаги я смятам за уютно кътче за прекарване на вечерта.

— Още по-уютно е с кафе и бренди. — Димитри си сипа бренди, докато ориенталецът влезе със сребърен сервиз. — По-добре да дадеш на Хан ножа си, скъпа. Той много държи да измие всички прибори. — Уитни се обърна и видя как Димитри я наблюдава с тънка усмивка и очи на влечуго — плоски, студени и опасно спокойни.

Без да каже дума, тя извади ножа и го подаде на прислужника. Всички ругатни, които бяха на езика ѝ, ядовитото избухване, което тя трудно удържа, нямаше да ѝ помогнат да се измъкне оттук.

— Бренди? — запита Димитри, когато Хан ги остави сами.

— Да, благодаря — студена като него, Уитни прекоси стаята и протегна ръка.

— Смяташе ли да ме убиеш със своя нож, скъпа?

Тя сви рамене, след това пресуши чашата с бренди. То се търкулна в стомаха ѝ и след това се успокои.

— Мина ми през ума.

Той се разсмя, продължителен скърцащ звук, който бе безкрайно неприятен. Той отново започна да мисли за богомолката и борбата на молеца.

— Възхищавам ти се, Уитни, наистина. — Докосна чашата си до нейната, разклати брендите и отпи. — Мисля, че бихте искали да огледате съкровището отново. Все пак вие нямахте много време за това днес, нали?

— Не, Ремо доста бързаше.

— Моя е грешката, скъпа, наистина моя. — Той леко докосна с ръка рамото ѝ. — Аз бях нетърпелив да ви видя. За компенсация давам ви всичкото време, което ви е необходимо, сега.

Той отиде до рафтовете на източната стена и извади един раздел с книги. Уитни видя сейфа без изненада. Той бе доста добре скрит. Тя само за момент се запита как е научил за присъствието му от собствениците. После отпи от брендите си отново. Бе сигурна, че те му бяха разкрили абсолютно всичко за къщата, преди да я... предоставят на него.

Той не направи никакъв опит да крие комбинацията от нея, докато въртеше копчето с шифъра. Прекалено е сигурен в себе си, забеляза Уитни, докато запомняше цифрите. Един мъж, така сигурен в себе си, заслужаваше добър ритник по задника.

— Ах. — Звукът бе като въздишка над уханието на вкусна храна, когато той извади старата кутия. Той вече я бе така почистил, че дървото светеше. — Изключителен предмет за колекция.

— Да. — Уитни разклати брендите. То бе така меко и топло като всяко друго, което бе опитвала. Тя се питаше дали ще свърши добра работа, ако му го плисне в лицето. — Мислех си същото нещо.

Той го крепеше в ръце внимателно, почти колебливо, като млад баща своето бебе.

— Трудно ми е да си представя някой с толкова меки ръце да рови земята, дори и за това.

Уитни се усмихна при мисълта през какво бяха преминали нейните нежни ръце през последната седмица.

— Нямам голямо влечение към ръчния труд, но беше необходимо. — Тя обърна ръката си нагоре, изучавайки я критично. — Ще призная, че бях планирала маникюр, преди Ремо да предяви вашата... покана. Това малко рисковано начинание се отрази фатално на ръцете ми.

— Ще уредим маникюра утре. Междувременно — той постави сандъчето върху широката библиотечна маса — наслаждавайте се.

Възползвайки се от думите му, Уитни се придвижи до сандъчето и отвори капака. Скъпоценните камъни бяха не по-малко впечатляващи от сутринта. Бъркайки, тя извади огърлицата с диаманти и сапфири, на която Дъг се бе възхищавал. Не, бе я изял с очи, припомни си тя с тънка усмивка. Тя щеше да има предвид това.

— Фантастична, невероятна — въздъхна тя. — Човек може да получи световъртеж от тези малки перлени нишки.

— Вие държите приблизително четвърт милион долара в ръката си.

Устните ѝ се свиха.

— Приятна мисъл.

Сърцето му леко ускори пулса си, докато я гледаше да държи накитите пред себе си, както сигурно и кралицата бе правила не много време преди своето унижение и смъртта си.

— Тези скъпоценни камъни отиват на женската кожа.

— Да — със смях тя отново ги поддържа, любувайки им се. Сапфирите проблясваха като тъмни брилянтни очи. Диамантите светеха възбуждащо. — Наистина е прекрасна и несъмнено скъпа, но тази... — Тя пусна накита обратно в кутията и избра диамантената огърлица с много нанизии. — Тази е наистина пищна. Как смятате, че Мария е успяла да я вземе от контесата?

— Значи вие вярвате, че това е прочутата огърлица от Диамантената афера? — Тя отново го бе впечатлила приятно.

— Предполагам да е така. — Уитни остави огърлицата да се плъзне между пръстите ѝ и да улови светлината. Тя бе, както веднъж Дъг каза за диаманта „Сидней“, все едно да държиш горещото и леденото едновременно. — Искане ми се да вярвам, че е била достатъчно умна, за да може да се справи с хората, които са се опитвали да я

използват. — Тя изпробва на ръката си една рубинена гривна, оглеждайки я подробно. — Жералд Лебрун е живял като просяк със съкровищата на кралицата под пода на къщата му. Странно, не мислите ли?

— Верността е странна, освен ако не е вдъхновена от страха. — Той взе огърлицата от нея, преглеждайки я. За пръв път тя видя алчността без маска. Очите му светнаха почти като очите на Барнс, когато бе насочил пистолета към капачката на коляното, езикът бавно навлажни устните му. Когато заговори отново, гласът му притежаваше тембъра и пламенността на евангелски проповедник. — Самата революция, удивително време на разместване на пластове, смърт, възмездие. Не можете ли да го почувствате, когато държите тези неща в ръцете си? Кръв, отчаяние, сладострастие, власт. Селяни и политици, отхвърлящи една вековна монархия. Как? — Той ѝ се усмихна с диамантите, бляскащи в ръцете му, а треската гореше в очите му. — Страх. Какво по-подходящо име от Властта на Терора? Каква по-подходяща плячка от суетността на една мъртва кралица?

На него му харесваше — Уитни видя това в очите му. Не бяха само скъпоценните камъни, а кръвта върху тях, която той силно желаше. Тя почувства, че страхът ѝ отстъпва пред вълните на отвращение. Дъг беше прав, констатира тя. Единствено победата имаше значение. Тя не беше загубила още.

— Мъж като Лорд би гледал на всичко това само по отношение на неговата парична равностойност. Селянин. — Тя вдигна своята чашка отново. — Мъж като вас сигурно има различни планове.

— Възприемчива толкова, колкото и красива. — Той бе се оженил за втората си съпруга, защото кожата ѝ бе чиста като свеж крем. Бе се отървал от нея, защото мозъкът ѝ беше почти със същото съдържание. Уитни ставаше все по-интригуваща. Спокойно той прекара през дланите си огърлицата. — Планирам да се наслаждавам на съкровището. Паричната му равностойност означава малко. Аз съм много богат човек — това не бе казано с перчене, а с наслада. Да бъдеш богат, бе важно като мъжествеността, като интелекта. Повече, мислеше той, защото парите можеха да компенсират липсата на едното или другото.

— Колекционирането — той допря с пръст гривната и нейната китка — на различни неща се превърна в хоби. Понякога твърде

завладяващо.

Той може да го нарече хоби, дойде й наум. Бе убивал от време на време за сандъчето и неговото съдържание и все пак това означаваше за него не повече от шепа цветни камъчета за някое малко момче. Тя се пребори да скрие отвращението на лицето си и обвинителните нотки в гласа си.

— Ще ме сметнете ли за недостатъчно честна, ако ви кажа, че ми се искаше да не се справяте толкова добре с това особено ваше хоби — въздъхвайки, тя прекара ръка по бляскавите скъпоценни камъни. — Твърде много ме завладя идеята да притежавам всичко това.

— Напротив, възхищавам се от вашата искреност. — Оставяйки я до сандъчето, Димитри отиде в другия край на стаята, за да налее кафето. — И освен това разбирам, че вие сте се потрудили много сериозно за съкровището на Мария.

— Да, аз... — Уитни спря за момент. — Любопитна съм, мистър Димитри, как научихте вие за съкровището?

— Бизнес. Искате ли сметана, скъпа?

— Не, благодаря. Черно. — Стараейки се да сдържа нетърпението си, Уитни прекоси помещението до сервираната масичка.

— Каза ли ви Лорд за Уитъкър? — запита я нейният домакин.

Уитни прие кафето, след това се насили да седне.

— Само това, че е придобил документите и след това е решил да ги предложи на пазара.

— Уитъкър бе донякъде глупак, но от време на време бе достатъчно хитър. Някога е бил бизнеспартньор с Харолд Р. Бенет. Знаете ли за кого става дума?

— Разбира се. — Тя каза с лекота това, а в същото време умът ѝ започна да работи отчаяно. Не беше ли споменал Дъг веднъж за някакъв генерал? Да, имаше един генерал, който е водил преговори с лейди Смит-Райт за документите. — Бенет е пенсиониран генерал с пет звезди и стабилен бизнесмен. Той имаше вземане-даване с баща ми професионално, а и във връзка с голфа, което е почти едно и също.

— Винаги съм предпочитал шаха пред голфа — изкоментира Димитри. В коприната от слонова кост тя блестеше така ярко, че би могла да замести стъклената фигура на царицата, която бе сега на

парчета. Той си спомни колко добре пасваше на ръката му. — Значи вие знаете за репутацията на генерал Бенет.

— Той е добре известен като меценат на изкуствата и колекционер на стари, уникални вещи. Преди няколко години беше шеф на експедиция в Карибието, където откри потънал испански галеон. Спечели някъде около пет и половина милиона долара от археологически находки, монети и скъпоценности. Това, което Уитъкър се преструваше, че прави, Бенет наистина го извършваше. И то много успешно.

— Вие сте добре информирана. Това ми харесва. — Той добави сметана и две пълни лъжички захар към своето кафе. — Бенет се радва на лова, ако можем така да го наречем. Египет, Нова Зеландия, Конго, той е търсил и е намирал безценното. Според Уитъкър той е бил в началната фаза за уреждане сделка с лейди Смит-Райт за документите, които тя наследила. Уитъкър използвал своите връзки и определена доза чар, нещо, което се нрави на жените. Той измъкнал сделката под носа на Бенет. Но за съжаление беше аматьор.

Със слабо сърце, припомни си Уитни.

— Така че вие научихте от него къде се съхраняват документите и наехте Дъглас да ги открадне.

— Да ги вземе — деликатно уточни Димитри. — Уитъкър отказа дори по принуда да ми каже съдържанието на всички документи, но той наистина ме информира, че интересът на Бенет първоначално е възникнал заради културната стойност на съкровището, неговата история. Естествено идеята за придобиване на съкровище, което е принадлежало на Мария-Антоанета, от която аз се възхищавам заради нейното богатство и амбиция, бе непреодолима.

— Разбира се. Ако вие не възнамерявате да продадете съдържанието на кутията, мистър Димитри, какво планирате да правите с него?

— Защо, притежавайте го, Уитни. — Той ѝ се усмихна. — Милвайте го, гледайте го. Имайте го.

Макар че отношението на Дъг я бе ядосало, тя поне го разбираше. Той бе гледал на съкровището като на средство към една крайна цел. Димитри го приемаше като собствено притежание. Една дузина аргументи се надигнаха в съзнанието ѝ. Тя ги потисна.

— Сигурна съм, че Мария би одобрила това.

Обмисляйки думите ѝ, Димитри се загледа към тавана. Кралските особи представляваха още една магия за него.

— Тя наистина би одобрила, да. На алчността се гледа като на един от седемте смъртни гряха, но толкова малко хора разбират същинското ѝ удоволствие. — Той попи устата си с ленена кърпа, преди да стане. — Надявам се, че ще ми простите, скъпа, но съм свикнал да се оттеглям рано. — Той натисна малък бутон, изработен дискретно в издълбаната част на рамката на камината. — Сигурно бихте си избрали някоя книга, преди да се качите горе?

— Моля ви, не мислете, че трябва да ме забавлявате, мистър Димитри. Ще съм напълно доволна и сама, просто ще прелистя за удоволствие някоя книжка.

С променена усмивка, той я потупа по ръката.

— Вероятно някой друг път, Уитни. Сигурен съм, че се нуждаете от почивката си след това, което преживяхте през последните седмици. — На вратата се почука леко. — Ремо ще ви отведе до стаята ви. Приятни сънища.

— Благодаря. — Тя сложи кафената чашка и стана, но не бе направила повече от две стъпки, когато ръката на Димитри я хвана здраво през кръста. Тя погледна към леко полираните нокти и чуканчето.

— Гривната, скъпа моя. — Пръстите му натискаха доста здраво.

Тя дори не мигна.

— Съжалявам — каза леко тя, повдигайки ръката си.

Димитри разкопча гривната от злато и рубини на китката ѝ.

— Надявам се, че ще се видим на закуска.

— Разбира се. — Уитни спокойно тръгна към вратата, изчака Димитри да я отвори. Тя застана заклещена между него и Ремо. — Лека нощ.

— Лека нощ, Уитни.

Тя запази студено мълчание, докато вратата на нейната гостна се заключи зад нея.

— Копеле — отвратена, тя грабна деликатните италиански чехли, които бяха оставени за нея, и ги хвърли по стената.

В капан, помисли си тя. Заключена грижливо като сандъчето със съкровището — да бъде гледана, милвана. Притежавана.

— На куково лято — каза на глас тя. Искаше да плаче и вие, да блъска с юмурици по заключената врата. Вместо това съблече копринената, с цвят на слонова кост, рокля, оставяйки я на купчина на пода, преди да влезе решително в спалнята.

Ще намери начин, зарече се Уитни. Ще намери начин да се измъкне, а когато това стане, Димитри ще си плати за всяка минута, в която е била негова затворничка.

За момент отпусна глава на шкафа, тъй като желанието ѝ да плаче бе много трудно удържимо. След като се справи, бръкна в шкафа и извади едно синьо кимоно. Трябваше ѝ време да помисли, това бе всичко. Просто се нуждаеше от време да помисли. Уханието на цветята изпълваше стаята. Повече въздух, реши тя, и отиде до френските врати, които водеха към малкото балконче на спалнята.

Със стиснати зъби, отвори рязко вратите. Ще вали, помисли си тя. Добре, дъждът и вятърът могат да ѝ помогнат да прочисти главата си. Слагайки ръце на перилата на балкона, тя се наведе, гледайки към залива.

Как можа да се набърка в тази каша, запита се тя. Отговорът беше ясен, от две думи — Дъг Лорд.

В края на краищата тя си бе гледала работата, когато той се натресе в живота ѝ и я заплете в преследвания на съкровище, убийци и крадци. В този момент — вместо да бъде пленена като неудачница, тя можеше да си седи в някой хубав задимен клуб, наблюдавайки как хората показват дрехите си и новите си прически. Нещо нормално, помисли мрачно тя.

А сега вижте я, заключена в някаква къща в Мадагаскар с един усмихващ се убиец на средна възраст и неговия антураж. В Ню Йорк тя имаше антураж, а никой не би посмял да я заключи.

— Дъг Лорд — каза високо тя, след това погледна тъпо надолу, когато една ръка покри нейната върху перилата. Уитни задържа дъха си да не изпищи, когато главата се показа.

— Да, аз съм — каза Дъг през зъби. — Сега помогни ми да се прехвърля, да го вземат мътните.

Тя забрави всичко, което досега бе мислила за него, и се наведе, за да покрие лицето му с целувки. Кой казва, че не стават чудеса?

— Виж, скъпа, аз оценявам посрещането, но ръцете ми изнемогват, помогни ми.

— Как ме намери? — запита тя, докато се навеждаше да му помогне да се прехвърли през перилата. — Не мислех, че някога ще дойдеш. Там отвън има пазачи с ония отвратителни малки, картечни пистолети. Вратите навсякъде са заключени отвън и...

— Господи, ако бях си припомнил, че говориш толкова много, нямаше да тръгна. — Той се приземи леко.

— Дъглас. — Тя искаше да плаче отново, но задържа сълзите. — Толкова е хубаво, че идваш.

— Така ли? — Той влезе през френските врати в богатата спалня. — Все пак не бях сигурен, че ти трябва компания особено след тази интимна малка вечеря, която имахте с Димитри.

— Ти гледа ли?

— Бях наблизил — обръщайки се, той посочи богатата копринена дреха. — Той ли ти даде това?

При този тон очите ѝ се присвиха, брадичката ѝ се вирна.

— За какво намекваш?

— Изглежда ми чудесен тоалет. — Той отиде бавно до тоалетката ѝ и взе капачката на кристално шише парфюм. — Целият комфорт на един дом, нали?

— Не обичам да подчертавам очевидното, но ти си магаре.

— А какво си ти? — Той рязко върна капачката на шишето. — Да се разхождаш с модни, копринени дрехи, които ти е купил, да пиеш шампанско с него, да му позволяваш да поставя ръцете си върху теб?

— Да поставя ръцете си върху мен? — Тя каза думите бавно, оставяйки ти да заглъхнат.

Дъг ѝ отправи поглед, който се плъзна по нея от босите ѝ крака до млечнобялата кожа на врата ѝ.

— Ти със сигурност знаеш как да се усмихваш на един мъж, нали, скъпа? Какво си намислила?

Уитни отиде до него с премерени стъпки, изви се назад и му удари шамар с всичка сила. За дълго се чуваше единствено шумът от нейното дишане и вятърът, който се удряше в отворените прозорци.

— Някога ще си платиш за това — меко каза Дъг, прекарвайки опакото на ръката си по бузата. — Не се опитвай отново да го правиш. Аз не съм джентълмен като твоя Димитри.

— Само се махни — прошепна Уитни. — Изчезвай, по дяволите. Нямам нужда от теб.

У него се появи болка, която далеч надмина опарването по бузата.

— Не мислиш ли, че аз мога да видя нещата така?

— Ти не виждаш нищо.

— Ще ти кажа какво видях, мила. Видях един празен хотелски апартамент. Видях, че ти и сандъчето сте изчезнали. И те видях тук да се гушиш с това животно кротко над една отрупана маса.

— Би предпочел да ме откриеш вързана за крака на кревата с бамбукови клечки под ноктите. — Тя се извърна гърбом. — Съжалявам, че те разочаровах.

— Добре, защо не ми кажеш какво, по дяволите, става?

— А защо трябва? — Разярена, тя избърса една сълза с ръката си. По дяволите, мразеше да плаче, още по-лошо, мразеше да плаче за някой мъж. — Ти вече си решил всичко. Със своя много ограничен ум.

Дъг прекара ръка по косата си и му се прииска да пийне една глътка.

— Виж, аз съм откачил от часове. Отне ми голяма част от следобеда да намеря това място, после трябваше да се промъквам през пазачите. — И един от тях, не добави гласно той, лежеше в храстите с прерязано гърло. — Когато дойдох тук, те видях облечена като принцеса да се усмихваш през масата на Димитри, сякаш сте най-добри приятели.

— А какво, по дяволите, трябваше да правя? Да тичам гола наоколо, да му плюя в очите? Проклет да е, животът ми виси на косъм. Ако трябва да играя играта, докато намеря изход, тогава ще играя. Можеш да ме наричаш страхливка, ако искаш. Но не и курва. — Тя се обърна отново към него с очи тъмни, мокри и ядосани. — Не и курва, разбра ли?

Той се почувства така, сякаш току-що бе ударил нещо малко, меко и незащитно. Не беше сигурен дали ще я намери жива, а когато успя, тя изглеждаше така студена, така красива. И още повече така добре се контролираше. Но не беше ли я опознал той досега?

— Не исках да кажа това, съжалявам. — Изнервен, той започна да крачи. Измъкна роза от една ваза и счупи дръжката на две. — Господи, не знам и половината от това, което казвам. Объркан съм, откакто влязох в хотела, а тебе те нямаше. Представих си всичко възможно и че ще закъснея твърде много, за да го спра.

Той изгледа безстрастно една малка капка кръв на пръста си, където трънчето бе пробило кожата. Наложил му се да поеме дълбоко дъх и да го каже тихо:

— Дявол да ме вземе, Уитни, аз се тревожа, наистина се тревожа. Не знаех какво ще намеря, когато дойда тук.

Тя избърса още една сълза и подсмръкна.

— Ти си бил разтревожен за мен?

— Да. — Той сви рамене, след това хвърли скършената роза на пода. Не можеше да обясни пред нея, дори и пред себе си, болезнения страх, вината, съжалението, които бе изживял през тези безкрайни часове. — Не мислех да се нахвърлям върху теб по този начин.

— Това извинение ли е?

— Да, по дяволите. — Той се завъртя назад, лицето му, потънало в объркване и раздразнение. — Искаш ли да пълзя?

— Може би. — Тя се усмихна и отиде към него. — Може би по-късно.

— Господи. — Ръцете му не бяха съвсем стабилни, когато докосна лицето ѝ, но устата бе стегната и малко отчаяна. — Не мислех, че някога ще те видя отново.

— Знам. — Тя се притисна към него с облекчение. — Само ме подръж за минутка.

— След като излезем оттук, ще те държа толкова дълго, колкото искаш. — Хващайки я за раменете, той я отдръпна. — Трябва да ми кажеш какво се случи и каква е обстановката тук.

Тя кимна, след това седна на ръба на леглото. Защо краката ѝ бяха така слаби сега, когато имаше надежда?

— Ремо и онзи, особеният Барнс дойдоха. — Той видя бързото, нервно преглъщане и се укори отново.

— Причиниха ли ти болка?

— Не, току-що бяхме се разделили. Бях пуснала водата в банята.

— Защо не те задържаха там, докато се върна?

Уитни повдигна единия си крак и огледа пръстите.

— Защото им казах, че съм те убила.

Лицето му за миг представляваше картина, изразяваща недоверчивост.

— Какво?

— Добре, не беше трудно да ги убедя, че съм била по-умна от теб и че съм ти пръснала главата с куршум, за да взема съкровището само за себе си. В края на краищата при първа възможност те биха направили същото помежду си, така че аз бях убедителна.

— По-умна от мен?

— Не се засягай, мили.

— И те го приеха? — Не особено доволен, той бръкна с ръце в джобовете си. — Те повярваха, че една кльоцава жена ме е ликвидирала. Аз съм професионалист.

— Не исках да опетнявам твоята репутация, но в момента това изглеждаше добра идея.

— Димитри също ли я прие?

— Очевидно. Аз избрах ролята на материалистката, безсърдечната жена, която не пропуска никога възможността. Мисля, че той е доста очарован от мен.

— Не се съмнявам.

— Исках да му плюя в лицето — каза тя така разярено, че Дъг присви вежди. — Още искам да имам този шанс. Дори не мисля, че той е човешко същество, той само се хлъзга от място на място, оставяйки лигава следа, ораторствайки за своята любов към фините неща. Той иска да си пази съкровището като малко момче, пазещо шоколадови пръчици. Иска да отвори кутията, да гледа, да милва и да разсъждава за писъците на хората при падането на гилотината. Той иска да преживее отново страха, да види кръвта. То означава повече за него по този начин. Животът на толкова хора, който е прекъснал, за да го придобие, не означава нищо за него. — Ръката ѝ се затвори над черупката на Жак. — Те не означават абсолютно нищо за него.

Дъг коленичи пред нея.

— Ние ще му плюем в очите. — За пръв път той покри с ръка нейната. — Обещавам ти. Знаеш ли къде го е забутал?

— Съкровището. — Една студена усмивка се появи на лицето ѝ. — О, да, той изпитваше голямо удоволствие, когато ми го показа. Така дяволски е сигурен в себе си, толкова е уверен, че ме е приковал.

Дъг я дръпна да стане.

— Хайде да отидем да го вземем, скъпа.

Отне му по-малко от две минути да се справи с ключалката. Открехвайки леко вратата, той надникна да провери за пазачи.

— Окей, сега да се движим бързо и тихо.

Уитни плъзна ръка в неговата и пристъпи през вратата.

Къщата бе тиха. Явно, когато Димитри почиваше, всички почиваха. В тъмнината те се спуснаха по стълбището на първия етаж. Миризмата на погребално бюро, цветя и лак бе тежка. С ръка Уитни показва на Дъг откъде да минат. Движейки се покрай стената, те бавно се насочиха към библиотеката.

Димитри не бе се погрижил да заключи вратата. Дъг бе малко разочарован и малко разтревожен от лекотата, с която ставаше всичко. Те се промъкнаха вътре. Дъждът започна да почуква по прозорците. Уитни отиде право при рафтовете на източната страна и извади секцията с книги.

— Тука е — прошепна тя. — Комбинацията е 5–2 надясно, 3–6 наляво...

— Откъде научи комбинацията?

— Видях го, като отваря.

Притеснен, Дъг хвана ключалката.

— Защо, по дяволите, той не прикрива следите си? — измърмори той, започвайки да набира комбинацията. — Окей, кои са следващите цифри?

— Още 5 наляво, след това 12 надясно. — Тя задържа дъха си, когато Дъг хвана дръжката. Вратата на сейфа се отвори без звук.

— Ела при татко — измърмори Дъг, изваждайки сандъчето. Той провери теглото му, преди да се ухили на Уитни. Искаше да го отвори, да хвърли още един поглед. Да се порадва. Друг път. — Хайде да се махаме.

— Звучи ми като отлична идея. — Хващайки го под ръка, тя тръгна към вратите на терасата. — Тях ли трябва да използваме, за да не разтревожим нашия домакин?

— Изглежда, това е най-разумното нещо, което трябва да се направи. — Когато той посегна към дръжката, вратите се разтвориха изведнъж. С лице срещу тях стояха трима мъже с пистолети, блестящи от дъжда. В центъра на тримата Ремо се засмя.

— Мистър Димитри не иска да си тръгвате, преди да ви поръча по едно питие.

— Да, наистина. — Вратата на библиотеката се отвори. Все още в бялото си вечерно сако, Димитри влезе през нея. — Не мога да

оставя моите гости да си отидат в дъжда. Наистина, върнете се и седнете. — Любезният домакин отиде до бара и сипа бренди. — Скъпа моя, този цвят ти стои великолепно.

Дъг усети дулото на пистолета на Ремо в кръста си.

— Не бих искал да преча.

— Глупости, глупости — обръщайки се, той завъртя брендито. С едно докосване включи лампите и стаята се обля в светлина. Уитни би се обзаложила, че в този момент очите му бяха напълно безцветни. — Седнете — тихата заповед имаше пълния чар на съскане на змия.

Натиснат от дулото на пистолета, Дъг пристъпи напред със сандъчето в едната ръка и дланта на Уитни в другата.

— Нищо по-приятно от бренди в една дъждовна нощ.

— Точно така. — С елегантен жест той им подаде две чашки. — Уитни... — Името ѝ излезе като въздишка, докато той ѝ даваше знак да седне на един стол. — Ти ме разочароваш.

— Аз не ѝ дадох много голям избор. — Дъг отпрати на Димитри арогантен поглед. — Жена като нея се тревожи за кожата си.

— Възхищавам се на кавалерството, особено от такъв необичаен източник. — Той наклони чашата си към Дъг, преди да отпие. — Опасявам се, че бях наясно с нелепото влечение на Уитни към вас през цялото време. Скъпа моя, вие наистина ли мислите, че съм повярвал, че сте застреляли нашия мистър Лорд?

Тя сви рамене, макар че ръцете ѝ бяха изпотени върху чашката, и отпи.

— Предполагам, че трябва да си разработя уменията да лъжа.

— Наистина вие имате много изразителни очи. „Дори в огледалото на твоите очи аз виждам наскърбеното ти сърце“ — цитира той „Ричард II“ с гладкия си поетичен глас. — Все пак наистина се радвах на нашата вечер заедно.

Уитни бръсна с ръка по късата си роба.

— Страхувам се, че на мен ми беше доста скучно.

Устните ѝ се свиха в гримаса. Всеки в стаята знаеше, че е достатъчна само една дума от него, само една думичка и тя щеше да е мъртва. Вместо това той предпочете да се изкикоти.

— Жените са толкова несигурни създания, ще се съгласите ли, мистър Лорд?

— Някои показват особено добър вкус.

— Удивлява ме това, че жена с наследената изисканост на мис Макалистър може да се влюби в човек от вашата класа. Но — той мръдна рамене, — романтиката винаги е била мистерия за мен. Ремо, освободи мистър Лорд от кутията, ако обичаш. И от неговите оръжия. Просто ги остави на масата засега. — Докато заповедите му бяха изпълнени, Димитри пийваше от брeндитo и сякаш обмисляше големи въпроси. — Аз поех риска, знаейки, че вие ще искате да си възвърнете мис Макалистър и съкровището. След цялото това време, след тази много интригуваща игра на шах, която ние играем, трябва да призная, че съм разочарован от това, че вие бяхте матирани с такава лекота. Надявах се за нещо малко по-необикновено накрая.

— Ако искате да отпратите вашите момчета, вероятно ще мога да ви предложа нещо.

Той се засмя отново с ледени нотки в гласа.

— Страхувам се, че моите дни на физическа разправа са свършили, мистър Лорд. Предпочитам по-фини начини за уреждане на спорове.

— Един нож в гърба ли?

Димитри само вдигна вежди на въпроса на Уитни.

— Принуден съм да призная, че един срещу един, вие далеч ме превъзхождате, мистър Лорд. В края на краищата вие сте млад и физически гъвкав. Страхувам се, че ще ми бъде необходима помощта на моите служители, за да ви поставя в неизгодно положение. Сега... — той докосна устните си с пръст — какво ще правим в тази ситуация?

О, той се забавляваше с това, помисли мрачно Уитни. Той е като паяк, весело хвърлящ мрежата да хване мухите и да може да им изсмуче кръвта. Искаше да ги види да се изпотят.

Тъй като нямаше никакъв изход, тя плъзна ръка в ръката на Дъг и го стисна здраво. Те нямаше да се унижават. И, за бога, нямаше да се потят.

— Както виждам, мистър Лорд, вашата съдба наистина е елементарна. По същество вие бяхте мъртъв от седмици. Това е просто въпрос на метод.

Дъг глътна бренди и се засмя.

— Не ме оставяйте да ви агитирам.

— Не, не, аз съм отделил на въпроса много време за обмисляне. Твърде много. За съжаление нямам съоръженията тук, за да изпълня нещата в стила, който предпочитам. Но смятам, че Ремо има силно желание да се погрижи по тоя въпрос. Въпреки че той наистина изпорти доста от този проект, аз чувствам, че крайният успех заслужава награда. — Димитри извади една от своите силни черни цигари. — Ще ти дам мистър Лорд, Ремо. — Той запали цигарата и погледна през тънкия облак дим. — Убий го бавно.

Дъг почувства студеното дуло на пистолета под лявото си ухо.

— Възразявате ли, ако първо довърша брендито си?

— Ни най-малко — с любезно кимване Димитри насочи вниманието си към Уитни. — Що се отнася до вас, скъпа моя, може би щях да предпочета още няколко дни във вашата компания. Помислих си, че ние вероятно бихме споделили някои взаимни удоволствия. Все пак... — той тръсна цигарата си в чист кристален пепелник, — при сегашните обстоятелства това би създадо усложнения. Един от моите служители се възхищава от вас, откакто му показах ваша снимка. Един случай на любов от пръв поглед. — Той приглади изтъняващата си коса назад. — Барнс, вземи я с моята благословия. Но бъди порядъчен този път.

— Не! — Дъг скочи от стола си. В следващия момент ръцете му бяха стегнати зад гърба му, а един пистолет бе забит във врата му. Чувайки кискането на Барнс, той все пак започна да се бори. — Тя струва повече от това — каза той отчаяно. — Нейният баща ще ти плати един милион, два милиона, за да я върне. Не бъди глупав, Димитри. Да я дадеш на това малко влечуго, сякаш не означава нищо за теб.

— Не всички от нас мислят с езика на парите, мистър Лорд — спокойно каза Димитри. — Тук е заложен на карта принципен въпрос. Аз вярвам така силно във възнагражденията, както в дисциплината. — Погледът му падна на осакатената му ръка. — Да, също така силно. Отведи го, Ремо. Той създава много шум.

— Махни си ръцете от мен — скачайки, Уитни плисна съдържанието на чашата си в лицето на Барнс. Понесена на вълната на яростта, тя хвана ръцете си, сви ги в юмрук и ги заби здраво точно в носа му. Неговият писък и пръскането на кръвта й доставиха моментна наслада.

Дъг взе пример от нея и подпирайки се с ръце на мъжа зад себе си, се облегна назад и размаза с ритник брадичката на мъжа пред себе си. Те можеха да бъдат покосени в този момент, ако Димитри не бе дал сигнал. Той се забавляваше, наблюдавайки обречената борба. Спокойно извади от вътрешния си джоб един малък пистолет с голям калибър и стреля в сводестия таван.

— Това ще свърши работа — каза им той, сякаш говореше на буйни юноши. Гледаше толерантно как Дъг притисна Уитни към себе си. Особено му харесваха трагедиите на Шекспир с любовници, разминали се по волята на съдбата — не само заради красивите реплики, а и заради тяхната безнадеждност. — Аз съм разумен човек, при това с романтично сърце. За да ви осигуря повече време заедно, мис Макалистър може да присъства, докато Ремо изпълнява екзекуцията.

— Екзекуция. — Уитни плю към него с цялата жлъч, която една отчаяна жена можеше да събере. — Убийството, Димитри, няма толкова чисто и ясно звучене. Ти заблуждаваш себе си, като вярваш, че си културен и изискан. Мислиш ли, че едно копринено вечерно сако може да скрие това, което си ти, и това, което никога няма да бъдеш? Ти не си нищо повече от един чакал, Димитри, чакал, който яде мърша. Ти дори сам не убиваш.

— В нормални случаи не. — Гласът му бе замръзнал. Мъжете, които бяха чували тона преди, се напрегнаха. — В този случай обаче вероятно ще трябва да направя изключение. — Той наведе пистолета си.

Вратите към терасата рязко се отвориха с разтрошаване на стъклата.

— Горещите! — заповедта бе авторитетна, казана на английски език, с елегантен френски акцент. Дъг не изчака за реакцията, а бутна Уитни зад един стол. Той видя как Барнс се хваща за пистолета си. Усмивката бе заличена на лицето му.

— Къщата е обградена. — Десет униформени мъже нахлуха в библиотеката със заредени оръжия. — Франко Димитри, вие сте арестуван за извършване на убийство, приготвяне за убийство, отвличане...

— Свети боже — измърмори Уитни с удължаване на списъка. — Наистина е кавалерията.

— Да. — Дъг изтърва въздишка на облекчение, държейки ръката ѝ зад себе си. А тук също бе и полицията, отбеляза той. Самият той няма да може спокойно да се измъкне, невинен като бяла роза.

Той видя с чувство на неизбежност и яд мъжа с панамената шапка да минава през вратите.

— Трябваше да помириша ченгето — измърмори той.

Един мъж с гъста бяла коса нахлу в стаята нетърпеливо.

— Много добре, къде е това момиче?

Дъг видя как очите на Уитни се разширяват, докато почти покриха цялото ѝ лице. Тогава тя с искрящ смях скочи от мястото си зад стола.

— Татко!

ГЛАВА 16

На малагашката полиция не ѝ отне много време да разчисти стаята. Уитни гледаше как белезниците се заключват на китките на Димитри под големите смарагдови бутонели.

— Уитни, мистър Лорд. — Гласът на Димитри остана мек, културен, спокоен. Мъж в неговото положение разбираше временните неуспехи. Но очите му, когато ги изгледа, бяха безжизнени като на козел. — Сигурен съм, да, съвсем сигурен съм, че ние ще се видим отново.

— Ще ви хванем в новините от единайсет часа по телевизията — каза му Дъг.

— Аз ви дължа — призна Димитри с кимане. — Винаги плащам дълговете си.

Погледът на Уитни за кратко срещна неговия и тя се усмихна. Още веднъж пръстите ѝ опипаха мидената черупка на врата ѝ.

— За Жак — меко каза тя, — надявам се, че ще намерят дупка, достатъчно тъмна за вас. — После зарови лице в ухаещото на чистота сако на баща си. — Толкова съм щастлива да те видя.

— Обяснения. — За момент Макалистър я хвана здраво. — Хайде да чуем някои, Уитни.

Тя се отдръпна със смеещи се очи.

— Какво има за обяснение?

Той се пребори с усмивката си и сърдито каза:

— Нищо не се променя.

— Как е мама? Надявам се не си ѝ казал, че си вървял по следите ми.

— Тя е добре. Мисли, че съм в Рим по работа. Ако ѝ кажа, че преследвам единствената ни дъщеря из целия Мадагаскар, тя няма да може да играе бридж поне няколко дни.

— Толкова си умен. — Тя го целуна здраво. — Как разбра, че трябва да ме търсиш из целия Мадагаскар?

— Мисля, че си срещала генерал Бенет.

Уитни се обърна и застана лице в лице с висок, строен мъж със сурови строги очи.

— Разбира се. — Тя подаде ръка, сякаш се намираха на добре уреден коктейл. — У Стивънсонови по-миналата година. Как сте генерале? О, не съм сигурна дали сте срещали Дъглас. Дъг... — Уитни му даде знак през стаята, където той мъкнаше някакво неясно обяснение пред един чиновник от малагашката полиция. Благодарен за отсрочката, той отиде при нея.

— Татко, генерал Бенет, това е Дъглас Лорд. Дъг е човекът, който открадна документите, генерале.

Усмивката се появи малко разкривена на лицето на Дъг.

— Радвам се да ви срещна.

— Вие дължите доста на Дъглас — каза тя на генерала и бръкна в самото на баща си за цигара.

— Дължа? — Генералът избухна: — Този крадец...

— Осигури документите, опазвайки ги от ръцете на Димитри. С риск за собствения си живот — добави тя, държейки цигарата за огънче. Дъг я обслужи. Тя му намигна, докато издишаше дима. — Виждате ли, всичко започна, когато Димитри нае Дъг да открадне документите. Разбира се, Дъг веднага разбра, че те са безценни и трябва да бъдат опазени от лоши ръце. — Тя вдъхна дима, после размаха цигарата изразително. — Той фактически заложи живота си, за да ги опази. Не мога да ви опиша колко пъти ми е казвал: ако намерим съкровището, какъв безценен принос за обществото ще бъде то. Така ли е, Дъг?

— Ами аз...

— Той е толкова скромнен. Ти наистина трябва да получиш кредит, там където ти се дължи такъв, мили. В края на краищата осигуряването на съкровището за фондацията на генерал Бенет почти не ти коства живота.

— Не беше нищо — измърмори Дъг. Вече можеше да види как дъгата започва да залязва.

— Нищо? — Уитни поклати глава. — Генерале, като човек на действието, вие бихте оценили през какво премина Дъг, за да предотврати Димитри да не сложи ръка върху съкровището. Да не сложи ръка — повтори тя. — Той възнамеряваше да го запази за себе

си, да се въргаля в него — добави тя с кос поглед към Дъг, — докато всички ние ще се съгласим то да принадлежи на обществото.

— Да, но...

— Преди да изразите своята благодарност, генерале — прекъсна го тя, — ще оценя вашия жест, ако ми обясните само как стигнахте тук. Ние наистина ви дължим живота си.

Поласкан и объркан, генералът започна да обяснява.

Племенникът на Уитъкър, ужасен от съдбата на вуйчо си, отишъл при генерала и споделил всичко, което знае. Което било от значение. След като веднъж получил сигнала за тревога, генералът въобще не се колебал. Властите били по следите на Димитри още преди Уитни и Дъг да слезат от самолета в Антананариво.

Преследването на Димитри довело до Дъг, а проследяването на Дъг заради техните лудории в Ню Йорк и Вашингтон довело до Уитни. Тя имала причини да бъде благодарна на винаги жадните за сензации журналисти за няколкото характерни снимки във вестниците, които секретарят на баща ѝ предоставил.

След кратка среща с вуйчо Макс във Вашингтон генералът и Макалистър наели частен детектив. Човекът с бяла панамена шапка попаднал на следата им, преследвайки ги непрекъснато, както и Димитри. Когато те скочили от влака, пътувайки за Таматаве, двамата — генералът и Макалистър — били вече в самолета за Мадагаскар. Официалните власти там били твърде доволни да окажат сътрудничество в залавянето на един международен криминален престъпник.

— Изключително — каза Уитни, когато вече изглеждале сякаш монологът на генерала ще продължи до зазоряване. — Направо изключително. Мога да разбера защо сте спечелили тези пет звезди — мушкайки ръка през неговата, тя се усмихна. — Вие спасихте моя живот, генерале. Надявам се, ще ми доставите удоволствие да ви покажа съкровището.

С наперена усмивка през рамо, тя го отведе.

Макалистър измъкна табакера, отвори я и предложи цигара на Дъг.

— Никой не говори такива измишльотини като Уитни — приятелски каза той. — Не сте се срещали с Брикман, нали? — Той

посочи към мъжа с панамената шапка. — Работел е за мен и преди, един от най-добрите. Казва същото за вас.

Дъг срещна погледа на мъжа с панамената шапка. Всеки един призна качествата на другия.

— Вие бяхте на канала точно зад Ремо.

Брикман си спомни крокодилите и се усмихна.

— Моите почитания.

— Сега — Макалистър гледаше от единия мъж към другия, той не би преуспял в бизнеса, ако не знаеше какво се върти в главите на хората — защо не пийнем нещо и да ми кажете какво всъщност се случи?

Дъг щракна запалката си и изучи лицето на Макалистър. То беше гладко, с хубав тен, един сигурен белег за богатство. Гласът му звучеше авторитетно. Очите, които го гледаха, бяха тъмни като уиски и развеселени като очите на Уитни. Дъг изви устни.

— Димитри е свиня, но поддържа добър бар. Скоч?

Бе почти загоряване, когато Дъг погледна към Уитни. Тя бе свита, гола под тънкия чаршаф. Лека усмивка докосваше устните ѝ, сякаш сънуваше любовната треска, която бяха споделили след завръщането си в хотела. Но дишането ѝ бе бавно и равно, тъй като спеше изтощена.

Той искаше да я докосне, но не го стори. Помисли да ѝ напише бележка. Не го направи.

Той бе такъв, какъвто е. Той не се промени. Един крадец, номад, самотник.

За втори път в живота си бе държал света в ръцете си и за втори път светът бе изчезнал. След време сигурно ще бъде възможно да убеди себе си, че е попаднал отново на голям провал. Краят на дъгата. Точно както ще бъде възможно, след много дълго време, да убеди себе си, че той и Уитни са имали само флирт. Смях и игри, нищо сериозно. Той ще убеди себе си, защото тези проклети нишки се затягат около него. Или сега трябваше да ги скъса, или никога.

Той все още имаше билет за Париж заедно с един чек за пет хиляди долара, който генералът му написа, след като Уитни го затрупа с хвалебствия.

Но той видя погледа в очите на представителите на властта, както и в очите на частния детектив, който разпознаваше мошеника и крадеца, когато го видеше. Той бе спечелил отсрочка, но следващата тъмна алея беше точно зад ъгъла.

Дъг погледна към раницата и се сети за бележника й. Знаеше, че сметката му е набъбнала на повече от пет хиляди долара. Той се пресегна и бръкна в раницата, докато напипа бележничето и молива.

След последния сбор, от който той повдигна вежди, Дъг написа едно кратко послание: *АЗ ТИ ДЪЛЖА, скъпа*.

Пускайки и двете в раницата, той я погледна за последен път, докато спеше. Измъкна се от стаята като крадеца, който си беше, тихо и бързо.

В момента, в който се събуди, Уитни разбра, че той си е отишъл. Не бе въпрос на празнотата на леглото до нея. Друга жена би помислила, че е излязъл за кафе или да се разходи. Друга жена би го извикала с дрезгав, заспал глас.

Тя знаеше, че той си е отишъл.

В нейната природа бе да се обръща с лице към нещата, когато няма друг избор. Уитни стана, дръпна транспарантите и започна да оправя багажа. Тъй като тишината бе непоносима, тя включи радиото дори без да поглежда станцията.

Забеляза кутиите, скупчени на пода. Решена да си намира работа, тя започна да ги отваря.

Пръстите й се плъзнаха по лекото дамско бельо, което Дъг й бе избрал. Тя се усмихна леко, когато видя квитанцията с номера на своята кредитна карта. Тъй като реши, че цинизмът може да й бъде най-добрата защита, Уитни облече светлосиньото боди. В края на краищата тя беше платила за него.

Хвърляйки кутията настрани, тя вдигна капака на следващата. Роклята беше наситено, плътно синя с цвета на пеперудите, които тя си припомни и на които се бе възхищавала. Цинизмът и цялата й готовност за защита заплашиха да се смачкат. Преглъщайки сълзите, тя уви роклята обратно в кутията. Не е удобна за пътуване, каза си тя, и извади чифт смачкани панталонки от раницата си.

След няколко часа ще бъде в Ню Йорк, в своята среда, заобиколена от приятелите си. Дъг Лорд ще се превърне в един блед и

скъпичък спомен. Това бе всичко. Облечена, с готов багаж и напълно спокойна, тя отиде на рецепцията да срещне баща си.

Той бе вече във фоайето, крачеше нетърпеливо. Сделките го чакаха. Сладоледеният бизнес беше арена на ожесточени борби.

— Къде е твоето приятелче? — запита той.

— Татко, наистина — Уитни подписа сметката със замах и съвсем сигурна ръка, — една жена няма приятелчета, тя има любовници. — Тя се усмихна на пиколото и го последва до колата, която баща ѝ бе осигурил.

Той изсумтя не много доволен от терминологията ѝ.

— И така, къде е той?

— Дъг? — Тя отправи на баща си неангажиращ поглед през рамо, качвайки се на задната седалка на лимузината. — Ами, нямам никаква представа. Може би в Париж, има билет за там.

Намръщвайки се, Макалистър се облегна в седалката.

— Какво, по дяволите, става, Уитни?

— Мисля, че ще мога да изкарам няколко дни в Лонг Айленд, когато се върнем. Казвам ти, цялото това пътуване е изтощително.

— Уитни — той потупа ръката ѝ със своята, използвайки същия тон, с който се обръщаше към нея, когато беше на две години, но не бе винаги подходящ и успешен, — защо си замина той?

Тя бръкна в джоба на баща си, измъкна табакерата и избра една цигара. Гледайки право напред, почука цигарата върху матирания златен капак.

— Защото това е неговият маниер. Да се измъкне в средата на нощта без звук, без нито една дума. Той е крадец, нали знаеш.

— Да, това ми каза снощи той, докато ти беше заета да баламосваш Бенет. По дяволите, Уитни, когато той свърши, косата ми беше настръхнала. Това бе по-зле от четенето на докладите на детектива. Вие двамата почти половин дузина пъти сте щели да бъдете убити.

— По едно време това засягаше и нас малко — измърмори тя.

— Щеше да сториш голямо добро на моята язва, ако беше се омъжила за този празноглав, със слабоволева брадичка Карлис.

— Съжالياвам, тогава аз щях да имам язва.

Той гледаше цигарата, която тя все още не бе запалила.

— Останах с впечатлението, че ти си... привлечена от този млад крадец, когото си избрала.

— Привлечена? — Цигарата се счупи в пръстите ѝ. — Не, това бе само бизнес. — Сълзите се затъркаляха, но тя продължи да говори спокойно: — Аз скучаех, а той осигури развлечението ми.

— Развлечение?

— Скъпичко развлечение — добави тя. — Това животно си замина, дължейки ми дванайсет хиляди триста петдесет и осем долара и четирийсет и седем цента.

Макалистър взе носната си кърпичка и подсуши лицето ѝ.

— Нищо не е загубата на няколко хиляди, че да се налага да пускаме фонтаните — измърмори той. — Често ми се случва.

— Той дори не каза довиждане — прошепна тя. Сгушвайки се в баща си, тя се разрева, защото, изглежда, нямаше какво друго да направи.

Ню Йорк през август може да бъде злонравен. Горещината може да тегне, да трепти, да се надсмива и да се влачи. Когато една стачка на службите за чистота съвпадна с топлинната вълна, настроенията станаха горещи като въздуха. Дори късметлиите, които можеха да си позволят автомобили с климатик, включван с едно натискане на пръста, започнаха да стават кисели след две седмици на постоянна температура около трийсет и седем градуса. Беше време, когато всеки, който можеше да си го позволи, напускаше града и се отправяше или към островите, или към вътрешността, или към Европа.

Уитни се бе напътувала.

Тя си остана в Манхатън, когато много от приятелите и познатите ѝ скочиха на корабите. Отказа предложения за туристическо пътуване по островите на Егейско море, както и една седмица на италианската Ривиера, а също и едномесечно сватбено пътешествие в страна по неин избор.

Тя работеше, защото това бе интересен начин да пренебрегне топлината. Тя не спираше, защото това бе по-ефективно от бягството. Тя обмисляше едно пътуване до Ориента, но просто за да се покаже твърда пред себе си — чак през септември, когато всички други се връщаха обратно в Ню Йорк.

Когато се върна от Мадагаскар, се отдаде на безразсъдно пазаруване. Половината от нещата, които бе си купила, все още висяха необличани в претъпкания ѝ дрешник. Всяка вечер киснеше по клубовете, повече от две седмици, прескачайки от един в друг и хвърляйки се в леглото едва след изгрева на слънцето.

Когато изгуби интерес към това, се втурна в своята работа с такова настървение, че приятелите ѝ взеха да мърморят помежду си.

Едно нещо бе да се изтощи от различни сбирки, а съвсем друго да потъне в работа за часове. Уитни вършеше това, което умееше най-добре. Тя ги пренебрегна напълно.

— Тад, не ставай глупак отново. Просто не мога да го понасям. — Гласът ѝ бе небрежен, но повече симпатичен, отколкото жесток. През последните няколко седмици той почти я бе убедил, че се безпокои за нея едва ли не колкото за колекцията си от копринени вратовръзки.

— Уитни... — Рус, облечен в костюм по поръчка и малко пийнал, той стоеше на входа на апартамента ѝ, опитвайки се да измисли най-добрия начин да бъде допуснат вътре. Тя му попречи без усилие. — Ние бихме могли да направим добър екип. Няма значение това, че майка ми си мисли за теб, че си малко вятърничава.

Вятърничава. Уитни врътна очи при този израз.

— Слушай майка си, Тад. Аз ще стана много ужасна съпруга. Сега слез долу, за да може твоят шофьор да те закара вкъщи. Знаеш, че не можеш да изпиеш повече от две мартинита, без да загубиш контрол над себе си.

— Уитни. — Той я сграбчи, целувайки я със страст, ако не със стил. — Нека да изпратя Чарлз вкъщи. Ще прекарам нощта...

— Майка ти може да изпрати националната гвардия — напомни му тя, измъквайки се от ръцете му. — Сега си иди у вас и си отспи третото мартини. Ще се почувстваш на себе си утре.

— Ти не ме приемаш сериозно.

— Аз не приемам себе си сериозно — уточни тя и го потупа по бузата. — Сега тичай у вас и слушай майка си. — Тя затвори вратата под носа му. — Старата бойна брадвичка.

Изпускайки продължителна въздишка, прекоси помещението до бара. След една вечер с Тад заслужаваше чашка преди лягане. Ако не бе толкова неуморна, такава... както и да е, тя никога нямаше да го

остави да я убеди, че ѝ е необходима една вечер в операта с приятна компания. Операта не беше високо в списъка на удоволствията ѝ, а Тад никога не е бил най-приятният ѝ компаньон. Тя сипа една здрава доза коняк в чашката.

— Направи две, ще можеш ли, скъпа?

Пръстите ѝ се стегнаха върху чашката, сърцето ѝ се качи в гърлото, но тя не трепна, не се обърна. Спокойно Уитни взе втора чаша и я напълни.

— Все още ли се промъкваш през ключалките, Дъглас?

Тя носеше роклята, която той ѝ бе купил в Диего-Суарес. Беше си я представял в нея стотина пъти. Той не знаеше, че това бе първият път, когато тя я бе облякла, а също, че тя бе направила това в израз на предизвикателство. Нито пък знаеше, че заради това тя бе мислила за него цялата вечер.

— Доста късно се прибираш, нали?

Тя си каза, че е достатъчно силна, за да го преодолее. В края на краищата бе имала доста седмици, за да се справи с това. С повдигнати вежди тя се обърна.

Той бе облечен в черно и му стоеше добре. Обикновена черна тениска, плътно прилепнали черни джинси. Костюмът на неговия бизнес, размишляваше тя, подавайки чашата. Помисли си, че неговото лице изглежда по-изпито, очите му по-напрегнати, а после се опита да не мисли изобщо.

— Как беше в Париж?

— Окей. — Той взе чашката и потисна желанието да я докосне по ръката. — Ти как си?

— Как изглеждам? — Това бе директно предизвикателство. „Погледни ме“ — мислено настоя тя. — „Огледай ме достатъчно продължително.“ Той се подчини.

Косата ѝ падаше свободно над едното рамо, захваната със сърповидна диадема с диаманти. Лицето ѝ бе, както го помнеше: бледо, студено, елегантно. Очите ѝ бяха тъмни и арогантни, когато го гледаше над ръба на чашата.

— Изглеждаш страхотно — измърмори той.

— Благодаря. И така, на какво дължа това неочаквано удоволствие?

Той бе репетираше какво ще каже, как ще го каже повече от двайсет пъти през последната седмица. От толкова време бе в Ню Йорк, колебаейки се между желанието да отиде при нея или да не се явява.

— Просто си помислих да видя как я караш — смотолехи той в чашата си.

— Колко мило.

— Виж, знам, че сигурно си мислиш, че съм се измъкнал от теб...

— При задължението от дванайсет хиляди триста петдесет и осем долара и четирийсет и седем цента.

Той издаде звук, който можеше да мине за смях.

— Нищо не се променя.

— Ти дойде, за да приключиш с „АЗ ТИ ДЪЛЖА“, което ми остави в тефтерчето?

— Аз дойдох, защото трябваше, по дяволите.

— О? — Хладно тя отпи от чашата и се въздържа да не я хвърли в стената. — Да не би да имаш някое друго приключение наум, за което се нуждаеш малко от готов капитал?

— Ако искаш няколко дяла от бизнеса, продължавай — озъбвайки се, той остави чашата си.

Тя го загледа за момент, после поклати глава. Обръщайки се, също постави своята чаша и се подпря с длани на масата. За пръв път, откакто я познаваше, раменете ѝ бяха хлътнали, а гласът ѝ много изтощен.

— Не, аз не искам никакви дялове, Дъг. Аз съм малко уморена. Виждаш, че съм добре. Сега защо не си отидеш по същия начин, по който дойде?

— Уитни.

— Не ме докосвай — измърмори тя, преди да е успял да направи две крачки към нея. Тихият, равен глас не успя съвсем да скрие процеждащото се разкаяние под повърхността.

Той вдигна ръце с дланите нагоре, след това ги отпусна.

— Окей. — Той закрачи из стаята, опитвайки се да възстанови първоначалния си план за подхода към нея. — Знаеш ли, имах доста голям успех в Париж. „Почистих“ пет стаи в хотел „Крийон“.

— Моите поздравления.

— Вървеше ми. Вероятно можех да остана следващите шест месеца, обирайки туристи. — Той бръкна с палци в джобовете си.

— И защо не го направи?

— Просто не изпитвах удоволствие. Става ти неприятно, когато удоволствието напусне работата ти, да знаеш.

Тя се обърна, казвайки си, че ще бъде проява на страх, ако не го гледа в лицето.

— Предполагам. Ти се върна в Щатите за смяна на декора?

— Аз се върнах, защото не можех да стоя повече без теб.

Изразът ѝ не се промени, но той видя как тя събра пръстите си в първата външна проява на нервност, която изобщо бе наблюдавал у нея.

— О? — каза простиичко тя. — Странно е, че се изразяваш така. Аз не те изритах от хотелската стая в Диего-Суарес.

— Не. — Погледът му бавно обхождаше лицето ѝ, сякаш той имаше нужда да открие нещо. — Ти не ме изрита.

— Тогава защо напусна?

— Защото, ако бях останал, щях да направя това, което мисля, че ще направя сега.

— Да ми откраднеш портмонето? — запита тя с насмешливо поклащане на глава.

— Да те помоля да се омъжиш за мен.

Това бе за първи път, а може би единствен, когато той видя как устата ѝ увисна и остана така. Тя изглеждаше така, сякаш някой бе скочил на пръстите ѝ. Той се бе надявал на по-топла реакция.

— Усещам, че от това ти избиха балансите — самообслужвайки се, той занесе чашата си до бара. — Доста смешна идея — мъж като мен да предложи женитба на жена като теб. Не знам, може би атмосферата или нещо друго, но в Париж започнаха да ми идват наум смешни идеи за създаване на домакинство, за заседнал живот. Деца.

Уитни успя да затвори устата си.

— Така ли? — като Дъг тя реши, че още едно питие ще бъде на място. — Ти говориш за женитба, докато смъртта ни раздели, и съвместни данъчни облекчения?

— Да. Аз реших, че съм традиционалист. Дори до дъно. — Когато той правеше нещо, го правеше изцяло. Политиката му невинаги

работеше, но това си беше негова политика. Той бръкна в джоба си и извади един пръстен.

Великолепието на диаманта улови светлината и се взриви с нея. Уитни направи съзнателно усилие да задържи устата си затворена този път.

— Ти откъде...

— Не съм го откраднал — бързо каза той. Чувствайки се глупаво, той го подхвърли и го задържа в дланта си. — Точно така — поправи се той и почти успя да се усмихне. — Диамантът е от съкровището на Мария. Сложих го в джоба си, мисля, че ти би го нарекла рефлекс. Смятах да го заложа, но... — отваряйки ръка, той се загледа в него. — Запазих го в Париж.

— Виждам.

— Виж, знам, че ти искаше съкровището да отиде в музеите и по-голяма част от него е там. — Все още го болеше от това. — Много се писа по въпроса в парижките вестници. Фондацията „Бенет“ възстановява трагичната плячка на кралицата, диамантената огърлица възбуди нови теории и т.н.

Той помръдна рамене, опитвайки се да не мисли за всички онези красиви лъскави камъни.

— Реших да си оставя камъчето, макар че дори и един чифт от онези гривни можеше да ме осигури за цял живот — свивайки рамене отново, той хвана пръстена за тънката златна халка. — Ако те гложди съвестта, ще взема проклетия камък и ще го изпратя на Бенет.

— Няма да ме обиждаш — с пъргаво движение тя грабна пръстена от ръката му. — Моят годежен пръстен няма да отиде в никакъв музей. Освен това... — Този път тя му се усмихна истински. — Аз също вярвам, че има частици от историята, които трябва да принадлежат на индивида. Един вид докосване до нещата. — Тя му отправи своя студен поглед с повдигнати вежди. — Достатъчно традиционен ли си да паднеш на коляно?

— Не дори и за теб, скъпа. — Той хвана лявата ѝ китка и взимайки пръстена от нея, го постави на третия пръст. Погледът, който ѝ отправи, бе продължителен и сериозен. — Сделка?

— Сделка — съгласи се тя и смеейки се, се хвърли в ръцете му. — Да те вземат дяволите, Дъглас, бях нещастна два месеца.

— О, да? — Той откри, че това му харесва почти както му харесва да я целува отново. — Виждам, че обичаш роклята, която ти купих.

— Имаш отличен вкус. — Зад гърба му тя обърна ръка, за да вижда светлината, излъчваща се от пръстена. — Женени — повтори тя, опитвайки новата дума. — Ти спомена заседнал живот. Това означава ли, че планираш да се оттеглиш?

— Мислех по този въпрос доста. Знаеш ли... — Той се сгуши във врата ѝ, така че можа да вдъхне уханието, което го бе преследвало в Париж... — Никога не съм виждал спалнята ти.

— Наистина ли? Ще трябва да ти уредя разглеждането ѝ. Малко ти е рано да се оттегляш — допълни тя, отдръпвайки се от него. — Какво планираш да правиш със свободното си време?

— Ами, когато не правя любов с теб, мисля, че мога да въртя бизнес.

— Заложна къща.

Той я щипна за устната.

— Ресторант, умнищо — уточни той.

— Разбира се. — Тя кимна, идеята ѝ хареса. — Тук, в Ню Йорк ли?

— Добро място за начало. — Той я остави да отиде и вземе чашата му. Може би крайт на дъгата бе много по-близо, отколкото си бе мислил през цялото време. — Ще започна с един тук, след това може би в Чикаго, Сан Франциско. Работата е в това, че ще се нуждаем от спонсор.

Тя прекара език по зъбите си.

— Естествено. Някакви идеи?

Той ѝ отправи очарователна усмивка, на която не заслужаваше да се вярва.

— Бих искал да го запазя в кръга на семейството.

— Вуйчо Джак.

— Хайде, Уитни, знаеш, че мога да го направя. Четирийсет хиляди, не, направи го петдесет и аз ще отворя най-разкошния малък ресторант в Уест Сайд.

— Петдесет хиляди — размишляваше тя, движейки се към бюрото си.

— Това е добра инвестиция. Ще напиша менюто сам, ще наблюдавам кухнята, ще... Какво правиш?

— Това прави общо шейсет и две хиляди триста петдесет и осем долара и четирийсет и седем цента — с рязко кимване тя подчерта два пъти сбора. — При лихва дванайсет и половина процента.

Той се намръщи над цифрите.

— Лихва? Дванайсет и половина процента?

— Повече от разумно, макар че аз съм малко мека.

— Виж, нали ще се женим?

— Абсолютно вярно.

— Една жена не взема лихви от съпруга си, за бога.

— А тази го прави — измърмори тя, продължавайки да пише цифри. — Мога да изчисля месечните вноски за минутка. Хайде да видим за период от петнайсет години, става ли?

Той погледна към елегантните ѝ ръце, докато пишеше цифрите. Диамантът му намигна.

— Добре, колко, по дяволите?

— Сега за допълнителната гаранция.

Той процеди една ругатня, след това се разсмя.

— Какво ще кажеш за първородния ни син?

— Интересно. — Тя потупа с бележничето дланта си. — Да, мога да се съглася на това... Но ние още нямаме никакви деца.

Той пристъпи към нея и измъкна тефтерчето от ръката ѝ. След като го хвърли през рамото си, я сграбчи.

— Тогава нека се погрижим за това, скъпа. Кредитът ми е нужен.

Уитни забеляза със задоволство, че тефтерчето е паднало разтворено на страницата с цифрите.

— Всичко в името на честната стопанска инициатива.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.